உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

கண்ணுடையவள்ளல்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஒழிவிலொடுக்க மூலமும்,

திருப்போரூர்ச்

சிதம்பரசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த உரையும்.

௩-ம் பதிப்பு

இவை

ஊ. புஷ்பரதசெட்டி அண்டு கம்பெனி யாரால்

தமது

கலாரத்நாகரம் என்னும் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

சென்னை:

1908.

2/4

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஒழிவிலொடுக்கம்.

உரைபாடம்.

முதலதிகாரம்.

வேதாகமப் பொதுவிலுபதேசம்.

ஆசாரியர் அநாசாரியர் இலக்கண முதலியவற்றையும் இந்நூலிற் கூறிய கருத்தெல்லாவற்றையும் தொகுத்துப் பொதுவான் உபதேசமாகக் கூறினமையான், இவ்வதிகாரத்திற்குப் பொதுவில் உபதேசம் என்று பெயராயிற்று.

வெண்பா.

வேதா கமப்பவுரி வீசுங் களாசநிலை
ஆதார வெற்பி லபிடேகம் - போதத்
திருளிலெழு பானு வெனதொழிவி லின்பக்
கருணைபொழி வானெடுத்த கை.

(இதன்பொருள்.) எனது ஒழிவு இல் இன்பக்கருணை பொழிவான் எடுத்த கை—எனது போதநாசத்தின் கண்

ணே அருளானந்தத்தைப் பொழியாநின்ற பிள்ளையார் உயர எடுத்துச் சுட்டோடு மெய்ப்பொருளைக்காட்டிய திருக் கரமானது ;

வேதாகமப் பவுரி வீசும் களாசநிலை — வேதாகமங் களினது பவுரிக்கூத்தினைப் பிரம்போடுங் கைவாரங் கொண்டுவீசி நிறுத்தும் ஓர் உண்மைநிலை ;

ஆதாரவெற்பில் அபிடேகம் — ஆறுதாரங்களாகிய பொருப்பரையன் முடியிற்சூட்டும் ஓர் மகுடம் ;

போதத்து இருளில் எழு பானு—ஆன்மபோதத்தின் கண்ணதாகிய ஆணவ இருளைக் கிழித்து எழாநின்ற ஞானசூரியன். என்றவாறு,

அரங்கின்கண் நடிக்கின்ற கூத்தர்பலருக்கும் முதல்வ னாகிய கூத்தன் வந்து கூத்தைக் கைவாரங்கொண்டு நிறு த்தி, அவ்வரங்கின்கண் உள்ள குறுமன்னியர்கட் கெல் லாம் முதல்வனாகிய மகாமன்னியனையே புகழ்ந்து சுட்டி நின்றாற்போல, வேதாகமங்கள் கூறிய பல சமய நெறி களையும் அச்சமயங்கட்குரிய கடவுளரையும் கடந்து நின்று, அக்கடவுளருக்கெல்லாம் முதல்வனையே பிள்ளை யார் பரஞானக்கண்ணினால் உணர்ந்து புகழ்ந்து சுட்டி நின்றமையால், "வேதாகமப்பவுரிவீசுங் களாசநிலை" என்றும், நிராதாரமாகிய அருளினின்று மீதானமாகிய மெய்ப்பொருளில் சுட்டோடும அதீதப்பட்டு நின்றமை யால், "ஆதாரவெற்பிலபிடேகம்" என்றும், ஆன்மபோ

தத்தை மறைத்த ஆணவ இருளை நீக்கிச் சிவத்தை அறிவிக்குந் திருவருளைப்போல் இறைவனைப் பிறருக் கறிவித்தமையால் "போதத்திருளி லெழுபானு" என்றுங் கூறினார்.

(உதாரணம்) "தோடுடைய செவியன்விடை யேறியோர் தூவெண் மதிசூடிக், காடுடையசுட லைப்பொடி பூசியென் னுள்ளங் கவர்கள்வன், ஏடுடையமல ரான்முன நாட்பணிந் தேத்த வருள்செய்த, பீடுடையபிர மாபுர மேவிய பெம்மானிவனன்றே" என்னுந் திருக்கடைக்காப்பால் மெய்ப்பொருளைத் தரிசித்துச் சுட்டிப்புகழ்ந்து நின்றபோது திருவுள்ளம் மெய்ப்பொருள் கிருபாநோக்கம் வைக்க அக்கிருபாநோக்கத்தின் வழித்தாய்ச்சென்று சிவத்தில் அதீதப்பட்டு நின்றார் என்பதும் பிறர்க்கறிவித்தார் என்பதும் "எனதுள்ளங் கவர்கள்வன்" என்பதனும் "பெம்மானிவனன்றே" என்பதனானுங் காண்க. இத்திருக்கடைக்காப்பு பிள்ளையார் ஞானபோனகம் உண்டருளியபோது அருளிச்செய்யப்பட்டது. பிரளயாகலர்க்கநுக்கிரகித்தலும், இது, வேதாகமங்களை முதற்பொருளாக்கி அவை ஒன்றோடொன் றொவ்வாது கூறும் பலபேத சமயநெறிகளைக் கூத்தாக்கினார். ஆதாரம் ஆறையும் ஊடுருவிநின்ற சுழுமுனையை மேருவென்றும், இடைபிங்கலைகளை அதனை வலம்வருஞ் சூரிய சந்திரரென்றும், யோகிகள் கூறுவார் ஆகலின் "ஆதாரவெற்பு" என்றார். முடிகூறினமையால் வெற்பென்னும் அஃறிணை உயர்தி

ணையாகக் கூறப்பட்டது. "கை" என்பதை மூன்றிடத்துங்கூட்டுக. "கைவாரங்கொள்ளுதல்"—கூத்தை நிறுத்தற்பொருட்டு. ஓகோ என்னும் அடுக்குமொழி கூறிக் கரம் உயரஎடுத்து வீசுதல். "கனாசம்"—பிரம்பு. பிரம்போடும் வீசுமெனக் கூட்டுக.

இத்திருவெண்பா குருதோத்திரம். (௧)

தன்னிழப்பை யென்னகற்றுச் சாதிப்பான் சற்குருவாம், மன்னுபெருஞ் சீய மதயானை - தன்னடைமேல், சொப்பனத்தே தோன்றித் துடிப்பற்றுக் கேவலமாய், நிற்பதுபோற் பாரானெனின்.

(இ-ள்.) சற்குரு ஆம் மன்னு பெரும் சீயம் மதயானை தன் நடைமேல் சொப்பனத்தே தோன்றி — ஞானசாரியனாகிய அருள் நிலை பெற்ற பெரிய சிங்கம்போல்வான் சீடனாகிய மதயானையினது மேலாம் பக்குவத்தால் பிரபஞ்சமாகிய சொப்பனத்தின்கண் தோன்றி;

துடிப்பு அற்றுக் கேவலம் ஆய் நிற்பது போல் — மதம்பொழியாநின்ற யானையினது சொப்பனத்தின்கண் சிங்கந் தோன்ற அதனது மதகெர்விதம் யாவுங்கெட்டு மருட்கேவலப்பட்டு நின்றார்போலச் சீடனாகிய யானையினது உட்புறனாய்ச் சீவியாநின்ற போதப் பதைப்பெல்லாம் அற்று அருட்கேவலமாய் நிற்கும்படி;

பாரான் எனின் — அப்போதத்திற்கு உட்புறனாகிய இருபாசேறுக்கஞ் செய்யானாயின்;

தன் இழப்பை என்ன கற்றுச் சாதிப்பான் —ஒருவன் தற்போத ஒழிவைச் சாத்திரங்களைக் கற்று அவற்றுள் கூறியவாறே தனது போதத்தால் நிட்டைகூடி எங்ஙனஞ் சாதித்தடைவான். எ-று.

போத ஒழிவின்கண் மெய்ப்பொருள் இருத்தலின் மெய்ப்பொருளை, "தன்னிழப்பு" என்றார். மெய்ப்போதத்தால் பொய்ப்போதம் அழிவதன்றி இதனை இதனாலழிக்கத் தொடங்கின் மேன்மேல் வளர்ச்சியாய் அழிவுகூடாமையின், "தன்னிழப்பை யென்ன கற்றுச் சாதிப்பான்" என்றார். யானையைச் சிங்கம் கொல்வதுபோல ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தலின், "சற்குருவாமன்னுபெருஞ்சீயம்" என்றும், ஞாதுரு, ஞானம், ஞேயம் ஆய இவைகள் ஒன்றுந் தோன்றாது ஆன்மா அப்பார்வையால் சிவத்தில் அதீதப்படுதலின், "கேவலமாய் நிற்பது போற் பாரானெனின்" என்றுங் கூறினார். "குருவாஞ் சீயம்" என்றமையால் சீடனும் யானை என்று வருவிக்கப்பட்டது. "துடிப்பற்றுக் கேவலமாய் நிற்பதுபோல்" என்று உவமையாகக் கூறினமையால் ஈண்டும் யானையும் சிங்கமும் வருவிக்கப்பட்டன. சிங்கம் போல்வான் பாரானாயின் எங்ஙனஞ் சாதிப்பானென முடிக்க. நடை, பக்குவம், மேலாயபக்குவம் என மாறுக. சீயம் பாரானெனின் என முடிந்தது, இராசசிங்கம் வந்தான் என்பதுபோலக் கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் அதிதீவிர பக்குவர்க்காயினும் ஞானசாரியரால் அன்றிப் போதாசங் கூடாதென்று கூறியவாறு காண்க. (உ)

கூலித் தொழிலாளர் கொண்டுவிற்போர்
போன்றகுரு, வேலைப் பகடிகளை மேவாதே -
காலம்போல், பார்த்திருக்க வைத்த பரமகுரு
வைப்பரவ, வார்த்தையிலே தீண்டாமனம்.

(இ-ள்.) கூலித் தொழிலாளர் கொண்டுவிற்போர் போன்ற குரு வேலைப் பகடிகளை மேவாதே — வேலைசெய்து கூலிவாங்கிக்கொள்ளுங் கூலித்தொழிலாளரையும் ஓர்பொருளைக்கொண்டு ஓர் பொருளைவிற்கும் வணிகரையும் போன்று, பிறர்க்குக் கிரியைகளைச்செய்து காட்டியும், உபதேசங்களைக்கூறியும், அவர்கையில் அருத்தம் பறிக்கும் தமக்கியையாத குருவென்னும் பெயர்கொண்ட தொழில் செய்யும் பகடிக்கூத்தாடிகளை மாணு! நீ மெய்க்குருவென்று அடையாதே;

காலம்போல்பார்த்திருக்கவைத்த பரமகுருவைப் பரவ வார்த்தை இலே தீண்டா மனம் — கதிர் வலம் வருதலால் கணம், நாழிகை, நாள், மாதம், இருது, வருடம், யுகம் முதலிய காலங்களும் அக்காலங்கள்தோறும் தோன்றும் பிரபஞ்சங்களும் அநந்தபேதமாய்த் திரியவும் தனக்கோர் திரிவின்றி அவற்றோடும் தாக்கற்றிருந்த கால தத்துவம்போல, மாயையில் தோற்றிய கருவிகளும் இக்

கருவிகளால் காரியப்பட்ட பிரபஞ்சங்களும் அநந்தபேதமாய்த் திரியவும் தனக்கோர் திரிவின்றி இவற்றோடும் தாக்கற்றிருந்த அருளே வடிவாகக் கிருபாநோக்கம் வைத்து மாணாக்கனைச் சுட்டற்றிருக்கவைத்த மேலாகிய ஞானாசாரியனைத் தோத்திரம் பண்ண ஓர் வசனமும் இல்லை, தியானிக்க எனின் மனமும் அவனைத் தீண்டாது ஆகலின் அக்குருவை அடைதி. எ-று.

கதிர் வலம்வருதலால் கணமுதலிய கால பேதங்களும் பிரபஞ்ச பேதங்களும் நானாவாய்த் தோற்றினும் அவைகள் தோற்றற்கும் அது வலம் வருதற்கும் காலதத்துவம் ஏது வானாற்போல, மாயையில் கருவிகளும் பிரபஞ்சங்களும் நானாவாய்த் தோற்றினும் இவை தொழிற்படுதற்கும் இவை மாயையில் தோற்றுதற்கும் திருவருள் ஏதுவாயிற்றென்பதுங் காண்க. பரமகுரு சூக்குமவாக்கும் தற்போதமும் கடந்த சிவமென்றறிவிக்கவேண்டி. "வார்த்தையிலே தீண்டா மனம்" என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஆசாரியனையும் அநாசாரியனையும் மாணாக்கனுக் கறிவித்தவாறு காண்க. (௩)

குட்டித் திரட்கரடி யாறெழுகக் கோன்குதித்துக், கட்டிப் புதைந்த கதையாகும் - துட்டமலப், பித்திலே மூத்தவர்கள் பேய்பிதற்றும் பேதையர்க்குப், புத்திபோற் காட்டும் பொருள்.

(இ - ள்.) துட்டமலப் பித்திலே மூத்தவர்கள் பேய் பிதற்று ஆம் பேதையர்க்குப் புத்திபோல் காட்டும் பொருள் — கொடிதாகிய மும்மலப் பைத்தியத்தால் முதிர்ந்த ஆசாரியர் அல்லார் ஓர்காற் கூறியது ஓர்காற் கூறுது பேய்பிடித்தாற்போலும் பிதற்றுகின்ற அபக்கு வர்க்கு உபதேசம் போலுங் கூறிய அருத்தம்;

குட்டித்திரள் கரடி ஆறு ஒழுகச் சோன் குதித்துக் கட்டிப் புதைந்த கதை ஆகும் — பல குட்டிகளோடுங் கரடியானது நதிவெள்ளத்தோடுஞ் செல்ல அதனது கரைக்கண் நின்ற ஓரிடையன் அதனை ஆடெனக் கருதி அந்நீரிற் குதித்து அதனைப்பற்ற அஃது இவனைப்பற்ற அஃதும் இவனும் அவ்வெள்ளத்து ஆழ்ந்தனரென்று உலகத்தார் கூறுங் கதைபோல ஆகும். எ - று.

பரஞானம் என்பது சிறிதும் இல்லாதார் அபரஞான ங்களைக் கற்றுக்கொண்டு, மனைவிமுதலிய குடும்பவெ ள்ளத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கின்றபேர் சிலர் இடம்பநிமித் தங்கேட்க, அவர்க்கு அருத்த நிமித்தம் உபதேசிக்க, அந்த உபதேசப்பொருளால் இருவருக்குந் தோஷமே விட்டுப் பிறவிச்சாகரத் தாழ்வர் ஆகலின், இக்கதையை இப்பொருளுக்கு உவமையாகக் கூறினர். இடையன் கரடியை ஆடென்றும் கரடி அவனை நதிகடத்தும் புணையென்றும் கருதினதுபோல், அபக்குவனைப் பக்குவ

னென்றும் அநாசாரியனை ஆசாரியனென்றும் இருவரு மாறுபாடாக் கருதினர் என்பதுமாம்.

இத்திருவெண்பாவால் அநாசாரியனுக்கும் அவனிடத்து உபதேசங்கேட்ட அபக்குவனுக்கும் குற்றம் வருமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

குருட்டரிப்ப னார்க்குங் குபேரனென்று பேரோ, கருப்பிரத மோத்தையோ காட்டும்-அருட்டரித்த, ஆசானைப் போல்வரோ வாறுறுக் கப்புறத்தே, பேசா திருத்தவல்லாப் பேர்.

(இ-ள்.) குருட்டு அரிப்பனார்க்கும் குபேரன் என்று பேரோ கருப்பிரதம் மோத்தையோ காட்டும்—பிறவி அந்தகனாகிய அரிப்பாளனுக்கும் குபேரனென்று பெயருண்டுகொலோ கரும்பினது இரதத்தை மோத்தை ஆடு அறிந்து கூறுமோ அவைபோலும்;

ஆறாறுக்கு அப்புறத்தே பேசாது இருத்த அல்லாப் பேர் அருள் தரித்த ஆசானைப் போல்வரோ — அருள் வடிவம் அல்லாத மாயாவடிவங் கொண்ட அநாசாரியரானார் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையுங் கடந்து நின்ற சிவத்தோடு மாணாக்கனை இரண்டறக் கலப்பித்து மௌனமாய் வைக்க அருளே திருமேனியாகக்கொண்டெழுந்தருளி வந்த ஞானாசாரியரைப்போலு மாவாரோ. எ-று.

குருட்டரிப்பனுக்கு கைப்பரிசமே அன்றிக் கட்பார்வை இன்மையால் பொற்பொடியே தோன்றாது, அங்ங

ணம் இருப்ப அவனையும் செல்வத்தால் அளகேசன் என்று கூறக்கூடுமோ, அதுபோல அநாசாரியருக்குக் கிரியைத் தொழிலன்றி ஞானமே யில்லை. அங்ஙனம் இருப்ப அவரையுங் குரு என்று கூறப்படுமோ என்றும், மோத்தை யாடு கொழுத்தாடை தின்பதே அன்றிக் கரும்புதின்ன அறியாதாதலின் அதனது இரசத்தை அறிந்து இங்ஙன மென்று தனது குட்டிக்குக் காட்ட அறியுமோ, அது போல, அநாசாரியர் ஆகமங்கள் கூறும் மந்திரகலை, தந்திரகலை, உபதேசகலைகளுள் உபதேசகலையைவிட்டு இருவகைக்கலைகளை ஆராய்ந்து அவற்றுள் கூறிய சரியை யாதிகளைச்செய்து அவற்றான் வரும் விடயானந்தானுபவம் பெறுவதே அன்றிச் சிவாநந்தாநுபவம் அணுவளவேனும் அறியார், அங்ஙனம் இருப்பப் பிறர்க்கு அச்சிவாநந்தானுபவம் எங்ஙனங் கூறுவார் என்றும் இந்த உவமைகளால் அறிவித்தவாறு காண்க.

அஃதன்றியும் ஆட்டோகாட்டும் என்னும் எதிர்மறை ஓகாரம் அவ்வாட்டை மறுத்து யானையைக் காட்டிநின்றதாகலின் கருப்பந்தோட்டத்தைப்போல் சிவாகமம், அதனுட் புகுதும் ஆடு யானைபோல் இதனுட் புகுதும் கிரியாகுரு, ஞானகுரு. ஆடு கரும்பைவிட்டு இலையைத்தின்று அதனது சுவையைத் தானும் அறிந்து தனது குட்டிக்குங் காட்டுதல்போலவும், யானை இலையைவிட்டுக் கரும்பைத் தின்று தனது சுவையைத் தானும் அறிந்து தனது கன்றுக்குங் காட்டுதல்போலவும், கிரியாகுரு, மந்திர தந்திர

கலைகளை ஆராய்ந்து அவற்றுள் கூறிய சரியாதிகளை அநுட்டித்து அவற்றான்வரும் விடயாநந்தத்தைத் தானு மனுபவித்துத் தன்னை அடைந்த சீடனுக்கும் அவ்வுபதேசங்களால் அவ்வானந்தந்தத்தை வருவிப்பனென்பதும், ஞானகுருமந்திர தந்திர கலைகளைவிட்டு உபதேசகலையை ஆராய்ந்து அதனுள் கூறிய ஞாநாநந்தத்தைத் தானும் பெற்றுத் தன்னை அடைந்த பக்குவனுக்கும் அந்த ஞாநாநந்தத்தை வருவிப்பனென்பதுங் காண்க.

(உ-ம்.) பிரபுலிங்கலீலை "புறம்புகாண்குவன் புல்லியனீசனை, அறிந்தஞானி யகமுறக்காண்பனால், எறும்பிகாணுறி லின்கரும் பேகொளும், செறிந்தவாடிலை தின்பன வென்பவே" அஜகஜாந்தரம் என்னுங் கிரந்தசமாதியும், அது. குருட்டரிப்பனென்பதை "குருட்டரிப்பனர்" என்று இழிபின்கண் பன்மையாகக் கூறினர். கட்பார்வை இன்மைபோல் ஞானமின்மை, கைப்பரிசம் அறிதல்போல் கிரியைகளைச்செய்தல், என்பதுங் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் அநாசாரியர் இலக்கணமும் ஆசாரியர் இலக்கணமுங் கூறியவாறு காண்க. (ரு)

தன்னறிவு சாட்சியல்லாற் சாயுச்சி யப்பயனைச், சொன்னபிழை கெட்டேன் றொலைப்பரோ - முன்னே, நடவா வழியொருவன் சொல்ல நடந்து, தடுமாறி நொந்தறியா தார்.

(இ - ள்.) தன் அறிவு சாட்சி அல்லால் சாயுச்சியப் பயனைச் சொன்ன பிழை கெட்டேன் தொலைப்பரோ —சிவாநுபவம் நன்றாய் விளங்கிற்று என்பதற்கும் அஃது இன்றென்பதற்கும் தனக்குத் தன்னறிவுதானே சாட்சி யாயிருக்கவும் பயனைக்குறித்து மயக்கத்தால் அந்த அனுபவந் தனக்குண்டுபோற் காட்டிப் பிறருக்கு வீடடையும் நெறியான உபதேசப்பொருளைக் கூறிய பாவங்களைக் கெட்டேன் ! எந்தக்காலம் நீக்கிக்கொள்வரோ ;

முன்னே நடவாவழி ஒருவன் சொல்ல நடந்து தடு மாறி நொந்து அறியாதார் — அஃதன்றியும் தாம் முன்செல்லாத ஓரூர்க்குப் பின்செல்லுங்கால் அவ்வூ ரடையும் நெறி யாதென்று அந்நெறிக்கண் தான் முன் னடவா வொருவனைக் கேட்ப, அவன் அதன்கட் சென்றுன்போன்று நெறி அல்லநெறிகூற, ஈது உண்மை யெனக் கருதி அந்நெறிக்கட் சென்று முன்னிருந்த வூரும் பின்னடையும் ஊரும் அன்றி நடுவிடைத் தடுமாறி மனம் உடல் வருந்தி அறிந்தவரலர். எ-று.

ஐயன், காளி, சந்நிதிகளில் அசத்தியங் கூறினார்க்கும் இம்மைக்கண்ணே துன்பம் வருகலின் பூரணசிவத்தின் சந்நிதியில் அசத்தியங் கூறியபாவந் தொலையாது ஆக லின், "கெட்டேன் றொலைப்பரோ" என்றும், வாக்கால் கேட்டறிந்து காயத்தால் சென்றடையும் ஊருக்கு நெறி அறியா ஒருவன் நெறி கூறக்கேட்டு அதன்கட் சென்

றதனுன் வரும் இடர் அநுபவித்தறிந்தவர் மனத்தானுஞ் சென்று கூடுதற்கரிய வீட்டையுநெறியைத் தாம் அறியா திருந்தும் அறிந்தார்போன்று பிறருக்குக் கூறுர் ஆக லின், இங்ஙனம் உவமை கூறினுர். செறலின்கண் 'தம்' என்னும் பன்மை 'தன்' என்னும் ஒருமையாய்வந்தது. "அல்லால்" என்பதை மயக்கத்தா லெனக் கொள்க. "முன்னே" என்பதை இரண்டிடத்துங் கூட்டுக. "கெட் டேன்" என்பது இரக்கக் குறிப்பின்கண் வந்த வழக்கச் சொல்.

இத்திருவெண்பாவால் சாத்தியனே அன்றி சாதகன் ஞானுேபதேசம் பண்ணுதல் குற்றமென்று அறிவித்த வாறு காண்க. (கூ)

பொய்போகப் போகப் பொருந்திப் பொரு டானும், சையோக போக தரங்கத்தில்-நையும், பரிபாகங் கண்டு பதையாமற் பார்க்கும், குரு வேகாண் ஞானக் குரு.

(இ - ள்.) பொய் போகப் போகப் பொருந்தி—பொய் யாகிய கருவிகள் முப்பத்தாறும் நீங்க நீங்கவே அவை களைப் பகுத்தறிந்து நீங்கிநின்ற அறிவு தானென்று தன்னை அருளால் உள்ளபடிகண்டு பின்பு அருள் தரிச னம், பரைதரிசனம், பரையோகம், என்னும் இவற்றை அடைந்து;

பொருள் தான் ஆம்சையோகபோக தரங்கத்தில் நை யும் பரிபாகம் கண்டு பதையாமல் பார்க்கும் குருவே ஞா

னக் குரு — மெய்ப்பொருள் தானாகிய அநுபவசத்தியில் தோன்றும் ஆநந்தபோக சமுத்திரத்து அலையில் அவன் கரைந்துப்போகுந் தீவிரதரபக்குவம் ஈதென்று கண்டு மாணாக்கனது போதம் அணுவளவேனும் பதையாது அடங்கக் கிருபாநோக்கம் வைக்கும் ஆசாரியனே ஞானாசாரியனாவான். எ-று.

சிவகரணம் பரையோகமளவுந் தொடர்தலின், "பொய்போகப்போக" என்றார். "சையோகம்" என்றது அநுபவசத்தி. அது பரையோகத்திற்கும் சுகாதீதத்திற்கும் இடையே தோன்றும் ஆநந்தப்பேற்றிற்கிடம். "போகதரங்கத்து" என்றமையால் சமுத்திரம் வருவிக்கப்பட்டது. "தரங்கம்" ஆநந்தமேலிடல்.

அவ்விடத்து ஆன்மபோதங் கெடும் ஆகலின், "நையும்" என்றார். அடிதொடங்கி அநுபவமுற்றுங் கூறினமையால் இவ்வநுபவமுற்றும் பெறுமவன் அதிதீவிரபக்குவன் என்பதுங் காண்க. காண்—அசை.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானாசாரியர் ஆயினும் பக்குவரை அறிந்து போதியார் ஆயின் அவரையும் ஆசாரியர் அல்லர் என்றுங் கூறியவாறு காண்க. (எ)

தேனுண் டுமிழுந் திறம்போற் சிவாநந்த
மோனந் துளும்பி மொழிகாலத் - தேநின்று
தோன்றிருந்து போலுமொன்றைச் சுட்டாது
கான்றதவம் வேத மது. [கேட்பவர்கட்

(இ-ள்.) தேன் உண்டு உமிழும் திறம்போல் சிவாநந்த மோனம் துளும்பி மொழி காலத்தே — தேனை நிறைய உண்டு அதனை மீட்டும் கக்குந் தன்மைபோல் உட்புற ஞய் எங்கும் நிறைந்து மௌனமாயிருந்த சிவாநந்த வெள்ளம் காருணியத்தால் ததும்பி ஞானசாரியர் உப தேசமொழிகளைக் கூறுங்காலத்தளவும்;

நின்று தோன்று இருதுபோலும் ஒன்றைச் சுட்டாது கேட்பவர்கட்கு ஆன்ற தவம் வேதம் அது — பணி விடைசெய்துநின்று தோன்றப்பட்ட இருதுகாலம்போ லும் அது இது என்று ஒன்றையுஞ் சுட்டாது பதைப்பற இருந்து அதனைக் கேட்பவர்களுக்கு மாட்சிமைப்பட்ட தவமுடிவும் வேதமுடிவும் அங்ஙனம் நின்று கேட்குங் கேள்வியாம். எ-று.

ஆசாரியர் மாணுக்கனது பக்குவம் அறிந்து வலியக் கூறுதலே அன்றி அவரையும் இவன் வலியக் கேட்கலா காது ஆகலின், "மோனந்துளும்பி மொழிகாலத்தே" என்றும், இருதுவில் பத்திர புட்ப பலாதிகள் தோற்றினு ம் அவ்விருது விகாரம் இன்றி இருந்தாற்போலக் கருவிக ளோடுங் கூடியிருந்தும் அவற்றுள் தாக்கற்றுநின்று கேட் கவேண்டும் ஆகலின், "இருதுபோலுஞ் சுட்டாதுகேட் பவர்கள்" என்றுங் கூறினர்.

மோனந்துளும்பி மொழிகாலத் தென்றமையானும், ஒன்றைச் சுட்டாது கேட்பவர்க ளென்றமையானும்,

சொல்லாமற் சொன்னதென்றும் கேளாமற்கேட்டதென்றும் ஆயிற்று. சுட்டறநிற்க வந்தது தவப்பயன் ஆகலின் அதனைத் தவம் என்றும், அங்ஙனம் நின்றுகேட்கும் மொழி ஆகலின் அதனை வேதம் என்றும், கூறினர். அங்ஙனஞ் சொல்லுவதும் இங்ஙனம் கேட்பதும் சாம்பிரதாயம்.

இத்திருவெண்பாவால் ஆசாரியன் உபதேசங் கூறுமாறும் மாணுக்கன் ஏற்றுக்கொள்ளுமாறும் அறிவித்தவாறு காண்க. (அ)

இருளிற் சுடரென்ன விந்திரவி யென்ன
அருளைக் கடந்தபரா நந்தர் - திருவாக்
கமுதமழை யம்பரச்சொ னன்னிமித்த மாங்கே
மமதையிரா தென்றே மதி.

(இ - ள்.) இருளில் சுடர் என்ன இந்து இரவி என்ன அருளைக் கடந்த பராநந்தர் திருவாக்கு — பூத இருளின்கண் தோற்றும் விளக்குப்போலும் சந்திரன்போலும் சூரியன்போலும் பிரகாசித்து ஆணவ இருளை நீக்கும் திருவருளையுங்கடந்து சிவாநந்தமயமாய் எங்கும் நிறைந்துள்ள ஞானசாரியரது அழகிய வசனம்,

அமுத மழை அம்பரச்சொல்நல் நிமித்தம் ஆங்கே மமதை இராது என்றே மதி—அமுதமழைபோலும் ஆகாச வாக்குபோலும் நல்ல நிமித்தம்போலும் ஆம் அன்றி அதன்கண் சிறிதேனும் அகங்காரம் உண்டாகாதென்று அறிதி. எ-று.

அருள் தோற்றுங்கால் மூவிதமாய்த் தோற்றலானும் ஒன்றற்கொன்று அதிகமாய்ப் பிரகாசிக்கையானும் விளக்காதி முச்சுடரையும் உவமையாகக் கூறினர்.

(உ-ம்.) தத்துவப்பிரகாசம் 'பொறிகரணங் களையுயிர்ப்போற் போதம்போ தத்தைப், பொருந்திரடத் திடுஞ் செயலாற்போதவுணர் வுணர்ந்தே, அறிவினது செயலோனா மெனவுணர்வுற் றிருப்ப வப்போது விளக்கெனவு மருணன்மதி யெனவும், கறைவிடியுங் காலமென வொளிவந்துற் பவிக்கும்' என்பதனுற் காண்க.

நீர்மழை கைம்மாறின்றிப் பொழியினும் உற்பத்தி நாசம் உளவாகலின் அம்மழையை உவமை கூறுமல் 'அமுதமழை' என்றும், ஆகாசவாக்கு உண்மை அறிவித்தல்போல் உண்மையாகிய சிவத்தை அறிவித்தலின் 'அம்பரச்சொல்' என்றும், நல்ல நிமித்தங் கேட்டோர்க்குத் தாங் கருதிய பொருள் கைகூடல்போல் இதனைக் கேட்டோர்க்குத் தாம் கருதிய வீடு கைகூடுதலின் 'நன்னிமித்தம்' என்றும், கூறினர்.

தற்போதத்தால் கூறும் சொற்கட்கெல்லாம் மமதை இருத்தலின் 'ஆங்கே மமதையிராது' என்றார். (க)

சாயா புருடனைப்போ லாநந்த மேதடித்த
மாயா வயிரி மனமாண்ட - நேயவுரை
ஆவேசர் வீர ரரசர் மடலாளர்
சாவாநந் தர்க்குச் சரி.

(இ - ள்.) சாயா புருடனைப்போல் ஆநந்தமே தடித்த மாயா வயிரி மனமாண்ட நேய உரை — வடிவம் இன்றிய ஆகாயத்தில் வடிவம்போல் தடித்த சாயாபுருடனைப்போல் வடிவம் இன்றிய பேராநந்தந் தானே காருணியத்தால் வடிவம்போற் காட்டி எழுந்தருளிவந்த மாயைக்கு ஓர் வயிரியான ஞானசாரியரது மனாதீதமான கிருபா வசனம்;

ஆவேசர் வீரர் அரசர் மடலாளர் சாவு ஆநந்தர்க்குச் சரி—ஆவேசம் ஏறினோர் மாவீர ராயினோர் ஒரு குடைக்கீழ் ஆளும் அரசர் மடல் எடுத்தவர் தாம் சாவது இன்பமாய்க் கருதினோர் ஆகிய இவர்களது மொழிகட்குச் சரியாம். எ-று.

ஆவேசமேறினோர் தற்செயல் இன்றிக் கூறுதல்போல மூக்கரணங்களையும் தமதிடத் தடக்கிக்கொண்டு அருளாய் நின்று கூறினமையானும், மாவீரராயினோர் எதிர்த்தாரைக் கொல்வதே கருத்தாகக் கூறுதல்போல் அறிவுக்கெதிரீடாய்த் தோற்றுவன எல்லாம் அதனைக் கொல்வதே கருத்தாகக் கூறுதலானும், ஓர்குடைக்கீழ் ஆளும் அரசர் கூறியமொழிப்படி இம்மைப்பயனுகுதல்போல் இவர் கூறியமொழிப்படி மறுமைப்பயனுகுதலானும், மடலாளர் மற்றொன்றையுங் கூருது தாம் நச்சிய மாதினையே புகழ்ந்து கூறுதல்போலச் சரியாதிகளைக் கூருது தமது ஞானநந்தத்தையே புகழ்ந்து கூறுதலானும், சா

வானந்தர் தாம் சாவதே இன்பமாகக் கூறுதல்போலத் தற்போத வொழிவையே இன்பமாகக் கூறுதலானும், ஆவேசமேறினர் முதலிய ஐவர் மொழியையும் உவமையாகக் கூறினர். அவரது மொழிக்கு உவமை கூறினமையால் இவரதுமொழி வருவிக்கப்பட்டது.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் ஞானசாரியரது திருவாக்குச் சிறப்புக் கூறியவாறு காண்க. (கO)

சத்தியநிர் வாணத்தாற் றற்போதத் தாக்கறுத்து
வைத்துவழி காட்டு மறைப்புலவன் - சுத்தன்
தமிழ்க்குரிசிற் சீகாழிச் சம்பந்த னென்பான்
எமக்கருளிச் செய்த திது.

(இ - ள்.) சத்திய நிர்வாணத்தால் தற்போதத் தாக்கு அறுத்து வைத்து வழிகாட்டும் — சத்திய நிர்வாணத் தீக்கையால் எனது போதத்தை ஒன்றேனும் பற்றுது ஒழித்துச் சிவத்தோடு இரண்டறக் கலக்கவைத்து என்பால் வந்தடைந்தோர்க்கும் எனதுள்ளே தாமே நிறைந்திருந்து முத்திநெறியை அறிவிக்கும்;

மறைப்புலவன் சுத்தன் தமிழ்க்குரிசில் சீகாழிச் சம்பந்தன் என்பான் எமக்கு அருளிச்செய்தது இது —வேதங்களையெல்லாம் ஓதாமல் உணர்ந்த ஞானப் புலவர், மும்மலங்களையுங் கடந்து நின்ற நின்மலர், தமிழினது இலக்கணமெல்லாங் அளவிட்டறிந்த தமிழ்வேந்தர், சீகாழியென்னுந் திருப்பதியில் எழுந்தருளி யிருந்து

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரென்று யாவரும் புகழா நின்ற சுவாமிகள், எம்போல்வார் வீடடைந்து உய்யும் நிமித்தம் அருளிச்செய்தது இந்நூலின் அருத்தம். எ-று.

இந்நூல் பிறர்க்கு உபகாரமாகக் கூறினமையால் 'வழி காட்டும்' என்பது பிறர்க்கெனக் கொள்க 'மறைப்புல வன்.' 'தமிழ்க்குரிசில்' என்றமையால் உபய கலைகளையும் உடையானென் றறிக.

இத் திருவெண்பாவால் நூன்மரபு கூறியவாறு காண்க. (கக)

தாக்கற்ற பூரணத்தே சந்தற்ற தம்மைமலம்
நீக்குந் துயரகல நேசித்தோர் - பார்க்கும்
வழிபலநாம் பைமறித்த வாறுநீ மாளா
ஒழிவி லொடுக்கமுறைப் போம்.

(இ-ள்.) தாக்கு அற்ற பூரணத்தே சந்து அற்ற தம்மை மலம் நீக்கும் துயர் அகல நேசித்தோர் — எல்லா வற்றோடும் கூடிநின்றும் அவைகள் ஒன்றோடும் தாக்கற் றிருந்த பரிபூரண சிவத்தோடு ஆணவம் நீங்கியவிடத்து இரண்டறக்கலந்து விளங்காநின்ற தம்மை அந்த ஐக்கியத்தைத் தெரியவொட்டாது மறைத்து இரண்டு படுக்கும் அவ்வாணவமலத் துன்பம் அகன்று ஏக அன்பு கொண்டோர்;

பார்க்கும் வழிபல நாம் பை மறித்த ஆறு நீ மாளா ஒழிவில் ஒடுக்கம் உரைப்போம்—ஆராய்ந்தறியும் சாத்

திரநெறிகள் பற்பல உளவாம் அவைபோலும் மறைத்துக்கூறுது நாம் பையைவிரித்து அதனுள் இருந்த பொருள் ஈதென்று காட்டுமாறு மாணுக்கனே! நீ ஒழியாமல் ஒழியுமிடத்து ஒடுங்கும் நெறியைக் கூறுவாம். எ-று.

ஆன்மாவிற்குச் சிவத்தோடு ஐக்கியம் மலமறைப்பால் தெரியாதிருத்தலின், 'நீக்குந்துயரகல நேசித்தோர்' என்ருர். 'பார்க்கும்வழிபல' என்றது பேதம் அபேதம் பேதாபேதங்களாய்க் கூறு நெறிகள். அநுபவரகசியமெல்லா மறையாமல் கூறினமையால் 'பைமறித்தவாறு' என்ருர். ஆன்மா கெடாது அதனதுபோதங் கெடுதலின் 'மாளாவொழிவில்' என்ருர். அவ்விடஞ் சுகாதீதம்; அதனுள் ஒடுங்கும் நெறி இதனுள் கூறினமையால் 'ஒழிவிலொடுக்கமுரைப்போம்' என்ருர்.

இத்திருவெண்பாவால் நூற்பயன் கூறியவாறு காண்க. (சஉ)

சுருதி குருவாக்குச் சுவாநுபவ மூன்றும்
சரியொத்த போதமுனேச் சார்வைத் - தெரிய
உரைத்தநூற் பேர்கே ளொழிவி லொடுக்கம்
விரித்தநூற் கெல்லாம் விதை.

(இ - ள்.) குருவாக்கு சுருதி சுவாநுபவம் மூன்றும் சரி ஒத்த போத முனேச் சார்வை — ஞாநசாரியர் அருளிச்செய்த உபதேசமொழிகளும், இம்மொழிகள்மேல் ஐயம் பிறவாது இவற்றைத் தெளிவிக்கும் வேதாகமங்க

னும், இவ்விருவகை மொழிகளின் அருத்தப்படியே தம்முள் தோன்றுஞ் சுவாநுபவமும் ஆகிய மூவகையுஞ் சரியொத்த இடத்தில் தோன்றும் பேரறிவாகிய பதியையும் அவற்றான் இப்பதியை அறியும் பசுவையும் இப்பதியைப் பசுவிற்கு அறியவொட்டாது மறைத்துநின்ற பாசத்தையும் ;

தெரிய உரைத்த நூல் பேர் கேள் ஒழிவிலொடுக்கம் விரித்த நூற்கு எல்லாம் விதை — உள்ளபடி விளங்கக் கூறிய இந்நூற்பெயரை மாணுக்கனே ! நீ கேட்டி, ஒழிவிலொடுக்கம் என்பதாம், இம் முப்பொருளையும் பற்பலவாய் விரித்துக் கூறிய நூல்கட் கெல்லாம் இஃது ஓர் வித்தாம். எ-று.

குருமொழியே அமையும் எனினும் தீவிரதர பக்குவம் இன்றிய மற்றைய மூவர்க்கும் அதன்மேல் ஐயம்பிறக்கும் ஆகலின் சுருதிவேண்டிற்று ; குருவும் சுருதியும் உண்டாய்ச் சுவாநுபவம் இன்றாயின் அது பரஞானமன்று ஆகலின், இம்மூன்றுஞ் 'சரியொத்தபோதம்' என்றார்.

இக்குறிப்பால் இந்நூலும் இம்மூன்றும் ஒத்துக்கூறியதென்பது ஆயிற்று.

முப்பொருளினது இலக்கண விரிவையெல்லாம் சுருக்கித் தற்போத ஒழிவிற்கு உபாயமே விரித்துக் கூறலானும், போதவொழிவில் யாவுமொடுக்கிப் போதவிரிவில்

யாவும் விரித்தலானும் இதனை 'விரித்தநூற்கெல்லாம் விதை' என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் நூற்பெயர் கூறியவாறு காண்க. (சங)

தந்த்ரகலை மந்த்ரகலை சார்பழுந்தச் சாற்றுமது
மந்த்ர சரியாதி மார்க்கமிது - முந்தைத்
தபதி விரத்தியரைச் சார்பழியச் சாற்றும்
உபதேச மென்றே யுணர்.

(இ - ள்.) தந்த்ரகலை மந்த்ரகலை சார்பு அழுந்தச் சாற்றும் அது மந்த்ர சரியையாதி மார்க்கம்—குண்ட மண்டல வேதிகாதிகளைக் கூறுந் தந்திரகலைகளும், கிரியைகட்கு உரித்தாகிய மந்திரங்களைக் கூறும் மந்திரகலைகளும், ஆன்மாவை மேன்மேலும் மலச்சார்போடு அழுந்தக் கூறும் அக்கலைகள் மந்திர தந்திர கிரியா பாவனைகளாற் செய்யும் சரியை கிரியா யோக நெறிகளாகும்;

இது முந்தைத் தபதி விரத்தியரைச் சார்பு அழியச் சாற்றும் உபதேசம் என்றே உணர்—இந்நூல் முற்பவங்களில் நிட்காமிய தவம்பண்ணின தபோதனர்க்கும்அத்தவத்தால் உட்பற்றறுதியுடையோர்க்கும் மலச்சார்பு அறும்படி கூறும் ஞானோபதேசம் என்று நீ அறிதி. எ-று.

அக்கலைகளால் போதவிரிவே அன்றி ஒழிவின்மையால் 'சார்பழுந்தச்சாற்றும்' என்றார். இது 'தபதிவிரத்திய

ரைச் சார்பழியச் சாற்றும்' என்றமையால் மற்றையர்க்கு ஆகாதென்பது ஆயிற்று.

இத்திருவெண்பாவால் இந்நூல் உபதேசகலையென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கச)

உடற்குயிர்போற் கட்கிமைபோ லூசிநூ
லொத்து, விடிற்புலிதீப் பாம்பினில்வீழ் வார்
க்காம் - சுடர்ச்சுடினும், வாழைக்கா காவேதி
மட்கலத்துக் காகாவா, றேழைக்கா காத திது.

(இ-ள்.) உடற்கு உயிர்போல் கட்கு இமைபோல் ஊசி நூல் ஒத்து விடின் புலி தீ பாம்பினில் வீழ்வார்க்கு ஆம் — உடம்பை உயிர் அபிமானித்தல் போலும் கண்ணை இமையானது காத்தல்போலும் ஊசி சென்ற இடந்தோறும் சரடு பின்சேறல்போலும் ஞானசாரியரைப் பிரியாது நின்று அவர் திருமேனியை அபிமானித்தும் பாதுகாத்தும் அவர் திருவுள்ளக் குறிப்பின்படியே சென்றும் வழிபட்டு அவர் பார்த்துப் புலி, தீ, பாம்பாதிகளிற் செலுத்தினும் பின்னிடையாது அவைமேல் விழும் அதிபக்குவர்க்கே இந்நூல் கொடுக்கலாகும்;

சுடர் சுடினும் வாழைக்கு ஆகா வேதி மட்கலத்துக்கு ஆகா ஆறு ஏழைக்கு ஆகாதது இது — மிகுந்த அக்கினியாற் சுடினும் வாழைத்தண்டைச் சுடக்கூடாதவாறு போலும் பரிசனவேதி மட்கலத்திற்பரிசித்துப் பொன்னாக்கக் கூடாதவாறுபோலும், அங்ஙனம் ஆசாரியரை வழி

படமாட்டாத அபக்குவர்க்கு இந்நூல்கொடுப்பினும் அநுபவஞ் சித்தியாது. எ - று.

உயிரானது உடம்பைத் தானாய் அபிமானித்துத் தன் பந்துடைத்தல் ஒப்பனைசெய்தல் முதலிய உபசாரங்களை அதற்குச் செய்வதுபோலும், அவர் திருமேனியைத் தம் தேகமாய் அபிமானித்துச் செய்யவேண்டும் உபசாரமெல்லாஞ் செய்யவேண்டும் ஆகலின் 'உடற்குயிர்போல்' என்றும், இமையானது கண்ணைவிட்டு நீங்காதிருந்து அதன்கண் துரும்பாதிவந்து சார்வதற்கு முன்னேநின்று பாதுகாத்தல்போலும், இரவும்பகலும்விட்டு நீங்காதிருந்து அவரைத் துட்டமிருகமுதலிய வந்து சார்வதற்கு முன்னேநின்று பாதுகாக்கவேண்டும் ஆகலின், 'கட்கிமைபோல்' என்றும், கூறினர்.

அதிபக்குவர் தேகாபிமானம்விட்டு அவரை மெய்ப்பொருளாகக் கருதினவர் ஆகலின், புலியாதிகண்மேற் செலுத்தினும் வீழ்வாரென்பது ஆயிற்று.

அக்கினிக்கும் பரிசனவேதிக்கும் விறகைச்சுடுதற்கும் உலோகங்களைப் பொன்னாக்குதற்குங் கூடுமே அன்றி வாழைத்தண்டையும் மட்கலத்தையும் அங்ஙனஞ் செய்யக் கூடாததுபோல், இந்நூலால் பக்குவர்க்கு ஞானம் விளங்குமே அன்றி அபக்குவர்க்கு விளங்காதென்பது அறிக.

இத்திருவெண்பாவால் இந்நூற்கு அதிகாரிகளின் இலக்கணம் அறிவித்தவாறு காண்க. (கரு)

ஆலிங் கனத்திலே யைந்திணையும் பாடுவோன்
மாலின்ப வாரி மறிதிரைபோல் - காலப்பூக்
கிண்கிணிவாய்ச்செய்ததுபோற் கின்னரிப்பாட்
கொண்டவர்போற்கண்டவர்க்காகும்.[டுல்லாசம்

(இ - ள்.) ஆலிங் கனத்திலே ஐந்திணையும் பாடுவோன் மால் இன்ப வாரி மறி திரைபோல் — மாதர் கூட்டர விற்செய்யும் ஐவகை ஆலிங்கனத்தால் வரும் இன்பம் ஐந்திணையும் அநுபவித்தறிந்து ஒருவன் கூறிய பாட்டினைப்பாடும் ஓர் விடனுக்கு அக்கவி அருத்தத்தான் அவ்வின்பம் பெற்றான்போன்று உளத்தின் அம்மயக்க இன்பவாரி எழுந்து அலை மறிவதுபோலும்;

காலப்பூக் கிண்கிணிவாய்ச் செய்ததுபோல் — உதய காலத்துத் தாமரை அரும்பு கிண்கிணிவாய்ச் செய்து அலர்ந்தாற்போலும்;

கின்னரிப்பாட்டு உல்லாசம் கொண்டவர்போல் கண்டவர்க்கு ஆகும்—மற்றொன்றினையுங் கேளாது ஒருவன் பாடும் கின்னரிப்பாட் டோசையையே உல்லாசமாய் உட்கொண்டவர்போலும் இந்நூலைக் கேட்டறிந்தோர்க்கே ஞானனந்தம் உளதாம். எ-று.

ஐந்திணையும் பாடுவோனுக்கு அதனைப் பாடுந்தோறும் அவ்வின்பம் பெற்றான்போன்று உளத்து இன்பம் மேன் மேலெழுதலின் 'மறிதிரை' என்றார். அவனைப்போல் இந்நூல் கேட்குந்தோறும் இவர்க்கும் சிவானந்தம் பெற்றார் போன்று உள்ளத்தில் மேன்மேல் சந்தோஷம் தோன்ற

வேண்டும் ஆகலின், 'மாலின்பவாரி மறிதிரைபோல்' என்றும், முகமலர்ச்சி தோன்றவேண்டும் ஆகலின் 'காலப்பூக் கிண்கிணிவாய்ச் செய்ததுபோல்' என்றும், மற்றொன்றையுங் கேளாது இதனையே கேட்கவேண்டும் ஆகலின் 'இன்னரிப்பாட்டில்லாசங் கொண்டவர்போல்' என்றும் இங்ஙனம் உவமை கூறினர். ஆலிங்கன பரிசபேதத்தால் சுகமும் ஐந்து பேதப்பட்டதெனக் கொள்க. அஃது ஐந்தென்பது 'ஆலிங்கனம் ஐந்தும் அதரபானம் பதினொன்றும்' என்னுங் காமநூலிற் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் இந்நூல்கேட்கும் இலக்கணங் கூறியவாறு காண்க. (கசு)

வணங்காவுரைக்கு வணக்கமிலைத் தீங்கை [னும்
வணங்கிவாழ்த்தென்னில் வளமியா-வணங்குகி
எல்லார்க்குநன்று யிருப்பதிலை யாதொன்றும்
எல்லார்க்கும் பொல்லா திலை.

(இ - ள்.) வணங்கா உரைக்கு வணக்கம் இலைத் தீங்கைவணங்கி வாழ்த்து என்னில் வளம் யா — போதம் அடங்காது ஏமாப்பார்கூறும் நூலுக்கு அடக்கமே இல்லை, தீமைகளைச்செறித்து ஓர் நூலாக்கி அதற்கு அடக்கங் கூறி இதனை இகழாது புகழுங்கள் எனின் அதனால் வரும் நன்மை யாதொன்றும் இல்லை;

வணங்குகினும் எல்லார்க்கும் நன்று ஆய் இருப்பது இலை யாது ஒன்றும் எல்லார்க்கும் பொல்லாது இலை—

நன்மைகளைச் செறித்து ஓர் நூலாக்கி அதற்கு அடக்கங் கூறினும் யாவர்க்கும் நன்றாயிருப்பது இல்லை, இவைகள் அன்றி மற்றியாதோர் நூலாயினும் யாவர்க்கும் பொல்லாங்காய் இருப்பதும் இல்லை. எ - று.

அடங்காவுரையெனவே அடக்கங் கூறினும் அடக்கம் அன்றென்பது ஆயிற்று. தீங்கினைச் செறித்து அடக்கங் கூறிப் புகழச் சொன்னமையால் வரும் நன்மை ஒன்றும் இன்றாயிற்று. நன்மைகள் யாவுஞ்செறித்து அடக்கங் கூறினும் பொறாமை முதலியவற்றால் சிலரால் இகழப்படுதலின் 'எல்லார்க்கும் நன்றாயிருப்பது இலை' என்றும், பயன் இன்றாய்க்கூறும் யாதோர் நூலாயினுஞ் சிலர் அங்கீகரித்தலின் 'எல்லார்க்கும் பொல்லாதிலை' என்றுங் கூறினார். தீமைநன்மைகளை முற்கூறினமையால் 'யாதொன்றும்' என்பது இவைகட்குப் பொதுவாயிருந்த உலக கதைகளைக் கூறும் நூல் எனக் கொள்க.

'உரை, என்பதும் 'தீங்கு, என்பதும் ஆகுபெயர். 'தீங்கு' என்றமையான் நன்மை என்று வருவிக்கப்பட்டது. 'வணக்கம்'—அடக்கம். 'வளமியர்' என்பது இகரக் குறுக்கம் ஆதலின் தளைதட்டாது என்பது காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் இவைகள் இங்ஙனம் இருப்பயாம் எங்ஙனம் அவையடக்கங் கூறுமாறென்று குறிப்பால் அவையடக்கங் கூறியவாறு காண்க. (௧எ)

அறைந்த பறைகுழற்கு மாடினர்க்கு மேற்க
மறந்தழுவார் வாய்ப்பாட்டு வாரா-திறங்கேளீர்
கூடக் கரைவதலாற் கூறிற் பயனில்லாப்
பாடற்கார் பார்ப்பார் பயன்.

(இ - ள்.) அறைந்த பறை குழற்கும் ஆடினர்க்கும் ஏற்க மறந்து அழுவார் வாய்ப்பாட்டு வாரா—கரத்தால் அறையப்பட்ட மத்தளத் தொனிக்கும் இத்தொனிக்கு ஏற்ப ஊதுங் குழல் ஓசைக்கும் இவைகட்கு ஏற்ப நடன மிடுவோர்க்கும் ஏற்பத் தம்மை மறந்து அழும் மக ளிரது அவ்வழுகையாகிய வாய்ப்பாட்டு ஒத்துவாரா ததுபோலும் இந்நூல் தற்போதம் இழந்து நின்று கூறியது ஆகலின் எழுத்துமுதலிய ஐந்து இலக்கணங்க ளோடு ஒத்து வாராது. அஃது அங்ஙனம் ஆயினும் அதன்கட்கூறிய பொருள்தான் நன்குளதோ எனின்;

திறம் கேளீர் கூடக் கரைவது அலால் கூறின் பயன் இல்லாப் பாடற்கு ஆர் பயன் பார்ப்பார்—இந்நூ லின் பொருள் திறமையை நீர்கேட்பீராக, அஃதெங்ங னம் எனின் இப்பொருளைக் கேட்போர் இப்பொருளோ டுங்கூடத் தாமும் கரைந்து போவதேயன்றிச் சொல்லு மிடத்துத் தாமுந் தமக்குவரும் இம்மை மறுமைப் பயன் களும் இல்லாத பாடற்கு யாவர் அருத்தம் பார்ப்பார். எ - று.

தாளமும் ஓசையுஞ் சரியொத்த நடனத்திற்குத் தன் பமேலீட்டால் தம்மை மறந்து அதன் மயமாயிருந்து அழுவார் அழும் ஓசை அவற்றேடு ஒவ்வாததுபோல் இன்பமேலீட்டால் தம்மை மறந்து இதன் மயமாயிருந்து கூறிய இப்பாடல் இலக்கணத்தோடு ஒவ்வாது என்பது குறிப்பால் அறியும்படி கூறினர். இதனது அருத்தம் போதவொழிவும் சிவாநந்தப் பேறும் ஆகலினும், இதனைக்கேட்ட அதிபக்குவர் அக்கணமே போதம் அழிந்து ஆநந்த மயமாவர் ஆகலினும் 'கூடக்களாவது' என்றும், பயன் பெறும்போதம் ஒழிவதனல் 'பயனில்லாப்பாடல்' என்றுங், கூறினர்.

இத்திருவெண்பாவால் சத்தத்திற்குப் பஞ்சவதிகார வழுவுண்டாயினும் அருத்தம் எல்லா நூல்களினது அருத்தங்கட்கு முடிவென்று கூறியவாறு காண்க.(கஅ)

போத வொழிவையுரை போய்த்தீண்டா பூதலத்தோர், பாதமனங் கண்போலப் பற்றுமோ - நீதெளியின், கண்ணுடி யிற்கடலைக் கைவசமாக் காட்டுதல்போல், கண்ணுரி சன்னையைப் போற் காண்.

(இ - ள்.) போத ஒழிவை உரை போய்த் தீண்டா பூதலத்தோர் பாதம் மனம் கண்போலப் பற்றுமோ —ஆன்மபோத ஒழிவில் தானய் இருந்துள்ள சிவத்தை வேதாகம சாத்திரங்களால் அளவிட்டறியக் கூடாது,

அஃதன்றிக் காலால் நடந்து சென்றும் மனத்தால் நினைத்தும் கண்ணால் பார்த்தும் இப்பூதலத்தோர் ஓரோர் பொருளை அறிந்து பிடிப்பதுபோல் கருவிகளாலும் அதனை அறிந்து பிடிக்கக்கூடாது ஆதலின், அங்ஙனம் அறிந்து பற்றுவது அன்றி;

நீ தெளியின் கண்ணாடியில் கடலைக் கைவசமாக் காட்டுதல்போல் கண் நாரி சன்னையைப்போல் காண்க— நீ அச்சிவத்தை அறியுமிடத்துச் சிறிதாகிய கண்ணாடியில் பெரிதாகிய கடலை மகவுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகக் காட்டுமாறுபோலும், ஓர் நாரி ஓர் புருடனுக்குக் கண் சைகையால் கலவிக்கு இடங்காட்டுமாறுபோலும் யாம் அதனை அறிவிக்குங் குறிப்பால் நீ அறிதி. எ - று.

போத ஒழிவை அப்போதத்தான் அறியும் கலைகளானும் கருவிகளானும் அறியக்கூடா தாகலின் 'உரைபோய்த்தீண்டா' என்றும், 'பாதமனங்கண்போலப் பற்றுமோ' என்றும், கூறினார். பரிபூரணசிவத்தின் இலக்கணமெல்லாம் நன்றாய் விளங்கும்படி வேதாகம முடிவிற் கூறிய சில உபதேசமொழிகளை யெடுத்து இந்நூலிற் கூறுதலின் 'கண்ணாடியிற் கடலைக் கைவசமாக் காட்டுதல்போல்' என்றும் பூரணநோக்கம், மௌனமுத்திரை முதலிய குறிப்பான் அச்சிவத்தை அடைதற்கு உபாயம் அறிவித்தலால் 'கண்ணாரி சன்னையைப்போல்' என்றுங் கூறினார். (கக)

ஆனைக்கை போலபின வத்துவிதா நந்தமாம்
மோனத்தை வாக்குமன முட்டுமோ-ஞானத்தா
காக்கை யிருந்தமனை கைமேற் பிறையென்ற [ல்
லாற்கருதி னீசிவமா வை.

(இ - ள்.) ஆனைக்கை போல் அபின அத்துவிதா நந்தம் ஆம் மோனத்தை வாக்கு மனம் முட்டுமோ — பரிசம் அறியுங் கையும் கந்தம் அறியும் நாசியும் ஒன்றாயிருக்கின்ற யானையினது துதிக்கைபோன்று பின்னம் இன்றிச் சிவமும் ஆன்மாவும் இரண்டற்றிருந்த அத்துவிதமாகிய மோனாநந்தத்தை வாக்காற் கூறுங்கலைகளும் மனோபாவனைகளுந் தீண்டுமோ ;

காக்கை இருந்த மனை கைமேல் பிறை என்றலால் ஞானத்தால் கருதின் நீ சிவம் ஆவை — ஓர் மனையையும் பிறையையும் ஒருவனுக்கு ஒருவன் அறிவிக்குங்கால் காக்கையிருந்த மனையென்றும் கைவிரல்மேற் பிறையென்றும் இங்ஙனம் அறிவித்தலான் அவன் அறிவதுபோலும் யாம் சிவத்தைக் குறிப்பான் அறிவிக்கும் உபதேசங்களை ஞானத்தால் கூர்ந்து விசாரித்து அறிதியெனின் நீயும் அச்சிவம் ஆவை. எ - று.

கை நாசி என்று இரண்டுறுப்பாய் இரண்டு விடயங்களையும் வேறுபிரித்து அறிவதாயிருந்தும்பிறிபடாது அதுவே இதுவாய் இதுவே அதுவாய் இருப்பதுபோலச் சிவமென்றும் ஆன்மாவென்றும் இரண்டு பொருளாய் இர

ண்டு ஞானங்களும் வேறுயிருந்தும் ஐக்கியத்துப் பிரிபடாது அதுவே இதுவாய் இதுவே அதுவாய் இருத்தலின் 'ஆனைக்கைபோ லபினவத்துவிதம்' என்றார்.

மனைகள் பலவற்றையுங் கடந்துசென்று காக்கையிருந்த மனையை நீ யடைதி என்று ஒருவன் அறிவிக்க அறிதல் போல், கருவிகள் பலவற்றையுங் கடந்துசென்று நாததத்துவத்தின் முடிவில் நின்ற சைதன்னியம் நீ என்று அறிவிக்க அறிதலால், 'காக்கையிருந்தமனை' என்றும், ஒருவனுக்கு ஒருவன் பிறையை அறிவிக்குங்கால் விரல் மேற் பிறை என்று சுட்டிக்காட்டி அறிவிக்க அவ்விரல் நேரோநோக்கி அப்பிறையைத் தரிசித்தல்போல், நாதாந்தத்தின் முடிவில் நின்று நீ திருவருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு சிவத்தைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்று அறிவிக்க அம்முறையே சென்று சிவத்தைத் தரிசித்தலால், 'கைமேற்பிறை' என்றுங்கூறினார்.

கண்போலும் ஆன்மா, விரல்போலுந் திருவருள், பிறைபோலுஞ் சிவம், எனக் கொள்க.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் மெய்ப்பொருளை அறிவித்தற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (உ0)

முலையுண்ணி நீருண்ணு மோட்டெருமை மூடர்
சலமின்றிச் சந்துனைப்பார் தர்க்கர் - பலதாரை
வட்டிலே போலுமவர் மாயோக வாசகத்தைக்
கிட்டி னரகங் கிடீர்.

(இ-ள்.) முலை உண்ணி நீர் உண்ணும் மோட்டெருமை மூடர் சலம் இன்றிச் சந்து உரைப்பார் தர்க்கர்—பசுவினது விம்மிச்சுரந்த முலையில் கடித்த உண்ணிபோலும், தடாகத்தில் நீர் அருந்தும் முதிர்ந்த எருமைபோலும், அறிவேதும் இன்றிய மூடர்போலும், நீர் இன்றிச் சந்தனம் உரைப்பார்போலும் ஆவார் தருக்கராயினோர்;

பல தாரை வட்டிலே போலும் அவர் மாயோக வாசகத்தைக் கிட்டின் நரகம் கிடைர்—பல்தொளை வட்டிலைப் போலும் பலபடக் கூறுகின்ற அவரது மாயைக் கூட்டரவாகிய மொழிகளைக் கேட்பினும் நிரயம் என்று அறிவீர். எ - று.

முலை உண்ணி பால் உண்ண அறியாது உதிரம் அருந்தல்போல் நூலால் சிவாநந்தப்பேறு அடையாது இம்மைப் பயன்கோடலான் 'முலை உண்ணி' என்றும், தடாகத்தில் தன் தாகந் தீர்க்கும் நீர் அருந்தாது அதனுள் வீழ்ந்து சேறுக்கிச்செல்லும் எருமைபோல் ஞானிகள்பாற் செல்லினும் அவர் கூறும் ஞானமொழிகளைக் கொள்ளாது தருக்கமாடி அவர் சித்தத்தைக் கலக்கிச் சேறலான், 'எருமை' என்றும், மூடர் யாவர் ஏது நன்கு கூறினும் தாம் பிடித்தபிடி விடாது நிற்றல்போல் தீதாயினும் தருக்கவலியால் தாம்பிடித்த பிடியை முற்றுஞ் சாதித்தலின் 'மூடர்' என்றும், சலம் இன்றிச் சந்துரைப்போர்க்குக் கைவருத்தமே அன்றிப் பயன் இன்றாவது போல் இவர்

பலரோடுந் தருக்கமாடலான் வருதல் வாய்வருத்தமே அன்றிப் பயன் வேறு இன்முகலின் 'சலம் இன்றிச் சந் துனைப்பார்' என்றும், பலதாரை வட்டிலின் நீர் தாரைகள் தோறுஞ் சேறல்போல் ஓர்நெறி கூறுங்கால் அதனை முற்றுப்பெறக்கூருது பல்நெறியாய் மலைவுபெறக் கூறலின் 'பல தாரைவட்டில்' என்றும், திருவருட்போதம் அன்றி மாயாபோதத்தால் கூறலின் 'மாயோக வாசகம்' என்றுங் கூறினுர்.

இதனுல் கல்வி உடையோரேனும் பிரபஞ்சிகளினும் கேடென்பது ஆயிற்று. கல்வி பொருள் என்னும் இரண்டு செல்வங்களும் நல்லோர்பால் வரின் நன்மையும் தீயோர்பால் வரின் தீமையும், மேன்மேல் வளர்தலின் இவர் தீயர் என்பது ஆயிற்று. இவரது மொழிகளை உண்மையாகக் கொள்வோர்க்கும் தீதுவரும் ஆகலின் 'இட்டினரகம்' என்ருர்.

இத்திருவெண்பாவால் தருக்கவாதிகள் துர்க்குணமும் அவரது மொழிகளைக் கேட்கல் ஆகாது என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (உக)

குன்றமுலி ஞெந்துநீர் தேடுங் குருடரைப்
போல், கன்றுபசு வைப்பார்க்குங் காலம்போ
ல் - ஒன்ஞென்றில், வேட்டவதி மோகி விட
யம்போற் சற்குருவைத், தேட்டமதி பக்குவ
மாய்த் தேர்.

(இ-ள்.) குன்று அழலின் நொந்து நீர் தேடும் குருடரைப்போல் கன்று பசுவைப் பார்க்கும் காலம்போல் ஒன்று ஒன்றில் வேட்ட அதிமோகி விடயம்போல் — முதிர்வேனிற் காலத்து மலைக்கண் படும் தீவெப்பத்தால் மெய்வருந்தி நீர் எங்குளதென்று தேடும் அந்தகரைப் போலும், ஆவின்கன்று தன் தாயைத்தேடும் காலம்போலும், விடயங்கள் பலவற்றுள்ளும் ஓரோர் விடயத்தை நச்சியமிகுந்த அந்த விடயமோகிபோலும்;

சற்குருவைத் தேட்டம் அதிபக்குவம் ஆய்த் தேர் —ஞானசாரியர் எங்குளர் என்று தேடும் தேட்டமே அதிதீவிரதர பக்குவம் என்று அறிதி. எ - று.

அழலின் நொந்த குருடர் வெப்பத்துன்பந் தணிப்பான் நீர் தெரியாது தேடுமாறுபோல் மிகுந்த பக்குவர்க்குப் பிறவித்துன்பமாய்த் தோற்றலின் இத்துன்பந்துடைப் பான் ஆசாரியனைத் தெரியாது தேடலின் 'நீர்தேடுங் குருடரைப்போல்' என்றும், கன்று காலைமாலை ஆகிய காலத்துத் தன்தாயை மிகுந்த அன்போடுந் தேடல் போல் முற்காலம்போல் அன்றி இக்காலத்தில் பிரபஞ் சம் பொய்யாய்த் தோற்றி மிகுந்த அன்போடு ஞானசாரியனைத் தேடலின், 'கன்றுபசுவைப் பார்க்குங் காலம்போல்' என்றும், ஓர்விடயத்தை நச்சிய அதிமோகி அதனால் வரும் இன்பத்தைக் கருதிக்கருதி அவ்விடயம் என்று கிடைக்குமோ என்று அதனையே தேடல்போல்

பேரின்பத்தைக் கருதிக்கருதி இதனைக் கொடுக்கும் ஞானசாரியனை என்றைக்கு அடைவோம் என்று அவரையே தேடலான், 'அதிமோகிவிடயம்போல்' என்றுங் கூறினர். விடயமோகிபோல் என்று கூட்டுக.

இத்திருவெண்பாவால் பக்குவ இலக்கணங் கூறியவாறு காண்க. (உஉ)

பதி நிச்சயங் கூறல்.

பெண்ணு ணலியாய்ப் பிறந்துவளர்ந் தேயழியும், எண்ணுத பேத மியல்பின்றிப் - பண்ணுங்கால், காரணகத் தாவொருவ னுண்டவனைக் காட்டுநூல், ஆரணமு மாகமமு மாம்.

(இ-ள்.) இயல்பு இன்றி எண்ணுத பேதம் பெண் ஆண் அலி ஆய்ப் பிறந்து வளர்ந்தே அழியும் பண்ணுங்கால் காரண கத்தா ஒருவன் உண்டு—ஓர் இயல்பு இன்றி அநந்த பேதங்களாயும் பெண்வடிவமாயும் ஆண்வடிவமாயும் இவ்விருவகையும் கூடிய அலிவடிவமாகியும் தோன்றி நின்று அழியப்பட்ட இத்தேகாதி பிரபஞ்சத்திற்குத் தற்சுதந்தரம் இன்மையால் தானே காரியப்பட மாட்டாது, ஆகலின், இதனை அநாதியிலே படைத்தற்கு நிமித்தகாரணனாகிய கருத்தன் ஒருத்தன் உண்டு; (அஃது எங்ஙனம் எனின்)

அவனைக் காட்டும் நூல் ஆரணமும் ஆகமமும் ஆம்—அக்கருத்தனை அறிவிக்கும் நூல்கள் வேதாகமங்கள் ஆகும். (இவற்ருன் அறிந்து கொள்ளுதி) எ-று.

காரியங்கள் உண்டாவதற்குக் காரணம் முதற்காரணம், துணைக்காரணம், நிமித்தகாரணம் என மூன்று வகையாயிருக்கும். இவற்றுள், முதற்காரணம் மண், துணைக்காரணம் தண்ட சக்கரம், நிமித்தகாரணம் குலாலன். நிமித்தகாரணனாகிய குலாலன், முதற் காரணமாகிய மண்ணைத் துணைக்காரணமாகிய தண்ட சக்கரங்களைக் கொண்டு, கட கலசாதி காரியங்களை உண்டாக்குவன். அதுபோல, குலாலன் போலும் நிமித்த காரணனாகிய சிவன், மண்போலும் முதற்காரணமாகிய மாயையைத் தண்ட சக்கரம்போலுந் துணைக்காரணமாகிய தனது கிரியாசத்தியால், தநு கரண புவன போகங்களாகிய காரியங்களை உண்டாக்குவன் ஆகலினும், கட கலசாதி காரியங்களைக்கண்டு இவற்றைக் காரியப்படுத்துங் குலாலன் ஒருவன் உளனென்று அறிவதுபோலும் தநு கரணாதிகளைக்கண்டு இவற்றைக் காரியப்படுத்தும் கருத்தா ஒருத்தன் உளனென்று அறியவேண்டும். ஆகலினும், ‘பண்ணுங்காற் காரணகர்த்தா ஒருவன் உண்டு’ என்றார். மற்றைய நூல்கள் இவற்றைப்போல் உண்மையாய் அவனை அறிவிக்கமாட்டா ஆகலின், ‘அவனைக்காட்டுநூலாரணமு மாகமமுமாம்’ என்றார். பெண்ணாண் என்னும் பன்மைபோல் அலியையும் பன்மையாகக் கூறினமையால் பெண்ணுணுக்குரிய குறிகள் இருவகையும் இன்றிய புல் முதலியனவும் புழு முதலியனவும் ‘அலி’ எனக் கொள்க.

'பண்ணுங்கால்' என்னும் ஏழனுருபை நான்கனுருபாகக் கொள்க.

(உ-ம்.) சித்தியார்,— 'காரியங் கார ணங்கண் முதற் றுணை நிமித்தங்கண்டாம், பாரின்மண் டிரிகை பண்ணு மவன்முதற்றுணை நிமித்தம், தேரின்மண் மாயை யாகத் திரிகைதன் சத்தி யாக,ஆரியன் குலாலனாய் நின்றாக்குவ னகிலமெல்லாம்' என்பதனாற்காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் பதி ஒன்று உளதென்று அறி வித்தவாறு காண்க. (உ௩)

தன்னை யறியாது வேறுண்டாய்த் தானறியா, துன்னிலொழி வாமுதிப்பீ றொன்றுமிலைச் - சந் நிதிக்கே, அஞ்சுதொழி லாமதனை யாநந்த வாக் காலே, கிஞ்சளவு கேட்கலுமா கும்.

(இ-ள்.) தன்னை அறியாது வேறு உண்டாய்த் தான் அறியாது உன்னில் ஒழிவு ஆம் உதிப்பு ஈறு ஒன்றும் இலை—நீர் கூறிய சிவம் தன்னை அறிந்துகொண்டு இருக் குமோ? எனின், மலரகிதமா யிருத்தலின் அது தன்னை அறியாது. மற்றோர் பொருளைத்தான் அறிந்துகொண்டு இருக்குமோ? எனின், தனது பூரணத்தில் சகலமும் அடங்கியிருக்கும் ஆகலின் தனக்கு வேறாய் ஓர் பொரு ளுண்டாய் அதனை யறியாது. நினைவோடுதான் கூடியி ருக்குமோ? எனின், நினைப்பு உண்டெனின் மறப்பு உண்டு ஆகலின், அது நினைப்பு மறப்பும் இன்றிய நிருவி

காரி. அதுதான் ஓர் காலத்து உண்டாயதோ? எனின், உற்பத்தி உண்டெனின் நாசமும் உண்டு, அஃது அநாதி நித்தியம் ஆகலின் உற்பத்திநாசங்கள் ஒன்றும் இல்லை ;

இங்ஙனம் மலரகிதமாய்ப் பரிபூரணமாய் நிருவிகாரியாய் அநாதி நித்தியமாய் இருந்துள்ள அச்சிவம் எங்ஙனம் மாயையைக் காரியப்படுத்தும் எனின்,

சந்நிதிக்கே அஞ்சு தொழில் ஆம் அதனை ஆநந்தவாக்காலே கிஞ்சு அளவு கேட்கலும் ஆகும் — அச்சிவத்தின் சந்நிதிக்கண்ணே பஞ்சகிருத்தியங்கள் உளவாம், அக்கிருத்தியத்தை ஆன்மாக்கண்மேல் வைத்த காருணியத்தால் மௌனாநந்தந் ததும்பி அதுகூறும் ஆநந்தவாக்கால் சிறிதளவு கேட்கலும் ஆகும். எ-று.

சூரியன் இச்சா எத்தனம் இன்றி இருக்கவும், அவன் சந்நிதியில் ஒன்று முகையாயும், ஒன்று அலர்ந்தும், ஒன்று உலர்ந்தும், தாமரை முத்தொழிற் படல்போல் சிவசந்நிதானத்திலே மாயையில் சிருட்டியாதி தோற்றலால், 'சந்நிதிக்கே அஞ்சுதொழிலாம்' என்றார். ஆநந்தவாக்கு, வேதாகமங்கள். 'கிஞ்சளவுகேட்கலுமாகும்' என்றமையால், பஞ்சகிருத்தியத்தின் பெருமையை அளவிடக்கூடாதென்பது ஆயிற்று. (உ௪)

உதியா துளதாகி யோங்கிப்பே ராமல்
அதிருக்கு மங்குறைந்தா காமல் - பதையாத

ஆகாய முங்காலும் போல வசைவற்ற
தேகாண் பரிபூரணம்.

(இ-ள்.) உதியாது உளது ஆகி ஓங்கிப்பேராமல் அதி சூக்குமம் குறைந்து ஆகாமல் — தான் ஒன்றினால் உற்பத்தியாகாது எக்காலமும் உள்ளதாய்க் கருவிகள் முப்பத்தாறையும் கடந்திருப்பதாய்ப் போக்கு வரவு அற்றதாய் நுண்ணிய பொருள்கட்கெல்லாம் நுண்ணிதாய் ஓர்காலத்தில் குறைந்து ஓர்காலத்தில் வளராததாய்;

பதையாத ஆகாயமும் காலும்போல அசைவு அற்றதே பரிபூரணம் — முடிவுகாலத்தில் சலனம் இன்றாய் வாயுவும் ஆகாயமும் பிரிவற்று ஒன்றாயிருப்பதுபோலச் சட சித்துக்களாய் உள்ள பிரபஞ்சமும் தானும் பிரிபடாது ஒன்றாய் அசைவற்று இருப்பதே அச்சிவத்தினது பரிபூரண சொரூபம். எ-று.

தநுவாதிகளை மாயையில் தோற்றுவிப்பதும் ஆன்மாக்களை அவற்றில் கூட்டுவிப்பதும் அஃதாகலினும், அதற்கு மேல் யுற்றொன்று இன்மையானும், 'உதியாதுளதாகி' என்றும், அசலம் ஆகலின் 'பேராமல்' என்றும், யாவைக்கும் தாரகமாய் உட்புறம்பாய் இருந்தும் ஒன்றோடும் தாக்கற்றிருத்தலின், 'அதிசூக்குமம்' என்றும், அகண்டாகாரமாய் இருத்தலின், 'குறைந்தாகாமல்' என்றும், ஆகாயத்தில் வாயு சரிக்கும்போது அவ்வாகாயத்தையும் வாயுவையும் இவ் வாயுக்கண் தோன்றும் சீதள உட்டண

முதலியவற்றையும் பிரித்துக் காணப்படும். அவற்றின் நடுநின்றவாயு அந்த ஆகாயத்தில் அசைவறநிற்பின் முன் தோன்றிய பகுப்புகள் இன்றி அவ்வாகாயந் தானுயிருக்கும். அவைபோலும் பெத்தகாலத்து முப்பொருள்கட்கும் நடுநின்ற ஆன்மபோதம் சீவிக்கும் இடத்துச் சிவம் என்றும், பசு என்றும், பாசம் என்றும், பிரித்தறியப்படும். முத்திகாலத்து அவ்வான்மபோதம் ஜீவியாது சிவத்துள் அடங்கின் முன் தோற்றிய பகுப்புகள் ஒன்றுந் தோற்றாது சிவந் தானுய் இருக்கும் ஆகலின், 'ஆகாயமுங் காலும்போல வசைவற்றதே பரிபூரணம்' என்றுங் கூறினர். காண்—முன்னிலை அசை.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் பதி இலக்கணங் கூறியவாறு காண்க. (உரு)

பதியானது சடசித்துக்கட்கெல்லாம் இடங்கொடுத்துக்கொண்டு எல்லாம் தானுயிருக்கும் என்றீர்; ஆனல், அட்டமூர்த்த முதலிய வடிவங்களும் அத்திருமேனிகளை வழிபடுவோர்க்கு அது கொடுக்கும் பயன் முதலியவும் யாவை எனின் மேற்கூறுகின்றார்.

எட்டுருவு மைந்தொழிலு மிச்சைவடி வும்ப
யனும், சுட்டரிய பூரணமுஞ் சுட்டுதலும்-நிட்
டைகளும் உன்னிழப்பி லின்ப முதித்தொடுங்
கு மொன்றிரண்டும், தன்னருட்கே யாமத்தனை.

(இ-ள்.) எட்டு உருவும் ஐந்து தொழிலும் இச்சைவடிவும் பயனும் சுட்ட அரிய பூரணமும் சுட்டுதலும்— பிரபஞ்சம் எல்லாம் ஓர் வடிவமாய்க் கொண்டருளிய அட்டமூர்த்தமும், ரூபாரூபமாகிய சதாசிவம் செய்யும் ஐந்தொழில்களும், தமது சுதந்தர இச்சையால் திருமேனி கொண்ட உருவமாகிய மயேசுர வடிவும், அவ்வடிவுகளை வழிபடுவோர்க்கு இவரால் கொடுக்கப்படும் பதப்பிரயோசனங்களும், இவ்வடிவங்கள் எல்லாம் கடந்து ஆன்மபோதத்தால் சுட்டி அறிதற்கு அரிய அரூபமாகிய பரிபூரணசொரூபமும், சுட்டி அறியும்படி எழுந்தருளி வந்த குருவடிவும்;

நிட்டைகளும் உன் இழப்பில் இன்பம் உதித்து ஒடுங்கும் ஒன்று இரண்டும் அத்தனை தன் அருட்கே ஆம்— வீட்டையும் நெறியாகக்கூறிய உபாய நிட்டைகளில் தோற்றுவனவும், உனது போத ஒழிவில் ஆநந்தந் தோற்ற அதனை அறிந்து அதனுள் அதீதப்படும் அத்துவிதம் என்பதும், இங்ஙனம் அதீதப் படுவதன்முன் தோற்றும் துவிதம் என்பதும் ஆகிய இவை அத்தனையும் அச்சிவத்தினது அருட்சத்தியால் உண்டாம். எ - று.

'எட்டுரு' என்றது:—பஞ்சபூதங்களும் சந்திர சூரியரும் ஆன்மாவும் எனக்கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் பதியினது அருட்சத்தி இலக்கணங் கூறியவாறு காண்க. (உகூ)

உனையுணர்த்திற் பாச முதவி யுடையோன்
தனையுணர்த்தி னீயே தலமாம்-கனலை
விறகிடமாய்க் காணிலதன் வெம்மையை வேறாக்
அறியகிலாப் போலதுநீ யாம். [கி

(இ-ள்) உனை உணர்த்தின் பாசம் உதவி உடையோன் தனை உணர்த்தின் நீயே தலம் ஆம்—பசுவாகிய உன்னை அறிவிக்கு மிடத்தும், உன்னை அநாதியிலே மறைத்து நின்ற பாசத்தை அறிவிக்கு மிடத்தும், பெத்த முத்தி என்னும் இரண்டு காலத்தும் உயிர்த் துணையாய் இருந்து உனக்கு உபகரிக்கும் பதியை அறிவிக்கு மிடத்தும், நீயே மற்றைய இரண்டிற்கும் இடமாகும்; அஃதெங்ஙனமெனில்,

கனலை விறகு இடம் ஆய்க் காணில் அதன் வெம்மையை வேறு ஆக்கி அறியகிலாப்போல் அது நீ ஆம்—அக்கினியைக் காட்டத்தினிடமாய்க் கடைந்து காணின் அவ்வக்கினி வேறு உட்டணம் வேறாய்ப் பிரித்து அறியக்கூடாததுபோலச் சுவாநுபவத்தால் மலத்தினை நீங்கி உன்னை உள்ளபடி அறியின் நீவேறு சிவம்வேறாய்த் தோற்றாது ஆகலின், அச்சிவம் நீயாகும். எ - று.

காட்டத்தில் அடங்கியிருந்த தீ கடைந்தபோது தோற்றினாற்போல் முன் மல பெந்தத்தால் தோற்றாதிருந்த ஆன்மா இப்போது சுருதி குரு சுவாநுபவத்தால் தோற்றலின், 'கனலைவிறகிடமாய்க்காணில்' என்றும், அதில் தோற்றிய தீயில் உட்டணமும் பிரகாசமும் இருத்தல்

போல் தன்னை உள்ளபடி கண்ட ஆன்மாவினிடத்து ஆநந்தமும் அவ்வானந்தம் மேன்மேல் விளைவதும் இருத்தலின், 'அதன்வெம்மையை வேருக்கி யறியகிலாப்போல்' என்றும், இரண்டிற்கும் 'நீயேதலம்' என்றுங் கூறினர். அக்கினியைப்போல் பசு, சூடுபோல் சிவம், பிரகாசம் போல் பாசம், என அறிக. ஆநந்தம் சிவம், ஆநந்தத்தை அநுபவிப்பது ஆன்மா, ஆநந்தத்தை விளைப்பது மலம் என அறிக. தத்துவமசி வாக்கியார்த்தமும் இங்ஙனம் காண்க என்று 'அதுநீயாம்' என்ருர்.

இத்திருவெண்பாவால் முத்தியிலும் மும்முதலும் பிரிவற்றிருக்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (எ)

விடாதவத்தை மூடி விடம்புசித்தாற் போலச், செடாதிகளுஞ் சேதனனுஞ் சேர்ந்து-படாதுபடும், அச்சைக் கழற்றி னருள்வழிநீ யவ்வழியுன், இச்சைப் பொருண்மலமென் றெண்.

(இ-ள்) விடாது அவத்தை மூடி விடம் புசித்தால் போலச் செடாதிகளும் சேதனனும் சேர்ந்து படாதுபடும்—அணுவளவேனும் இடைவிடாது அவத்தைகள் தோறும் வேறுவேருய் இருந்துள்ள உடம்பு முதலிய கருவிகளும் ஆன்மாவும் கலந்து விடமருந்தினுற்போல் படாத துன்பங்கள் எல்லாம் படும்;

(ஆகலின் இங்ஙனம் என்றறிந்து)

அச்சைக் கழற்றின் அருள்வழி நீ அவ்வழி உன் இச்சைப்பொருள் மலம் என்று எண்—அந்த அவத்தைகளா

இய உடம்புகளை நீங்குதி எனின், நீ அருளிடம் ஆவை. அவ் வவத்தைகளிடம் உன்ஞல் இச்சிக்கப்பட்ட பொய்ப் பொருள்கள் அஃதன்றி உன்னை வாதிக்கும் மலமும் அவையென்று அறிதி. எ - று.

சாக்கிராவத்தையில் இருக்கும்போது அதனுள் தோன்றும் கருவிகள் யாதொன்று யாதொன்று அடுத்தது அதனதன் மயமாயும், அதனதன்கணின்று சொப்பனுதிகளில் செல்லும்போது ஆண்டாண்டுத் தோன்றும் கருவிகள் மயமாயும், ஈண்டு வரும்போது அந்த அவத்தைகள் தோறும் முற்கூறிய கருவிகளைச்சார்ந்து வரலானும் அந்த அவத்தைகளைவிட ஆன்மாவிற்கு வேறிடம் இன்மையானும் 'விடாதவத்தைமூடி' என்ருர். விடம் அருந்தினவனை அவ் விடம் வாதிப்பதுபோல் அவத்தை தன்னைச்சேர்ந்த ஆன்மாவை வாதித்தலான் அங்ஙனங் கூறினுர். உடம்பும் விடயமும் ஆகிய இச்சைப் பொருளால் மற்றை அவத்தைகள் மேன்மேல் தொடர்தலின் எல்லாவற்றையுங் கூட்டி 'அவ்வழியுன்னிச்சைப்பொருள்' என்ருர். யாதோரவத்தை அடுத்தது அந்த அவத்தை வடிவாய் ஆன்மா இருத்தலின் அதனை 'அச்சு' என்ருர்.

இத்திருவெண்பாவால் ஆன்மா சார்போதன் என்பதும் இச்சார்போதத்தால் துன்பமே அன்றி இன்பம் இன்று என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (உஅ)

தன்னையறி வார்க்கெதிருந் தானும் பயனுமில்லை
என்னிற் சிவனையறி வென்போமோ - சின்னுத
தீதகற்று மாற்றொளிபோற் றேய்ந்து சிவமாயிரு
போதகத்தை நாமொழிவிப் போம். [க்கப்

(இ-ள்.) தன்னை அறிவார்க்கு எதிரும் தானும் பயனும் இல்லை என்னின் சிவனை அறிவு என்போமோ—கருவிகள் முப்பத்தாறையும் நீங்கித் தன்னை உள்ளபடி உணர்ந்தோர்க்கு முன் அறிவிற்கு எதிரீடாய்த் தோன்றின கருவிகளும் இல்லை, தேகமாகிய தானும் இல்லை, இத்தேகத்தால் அநுபவிக்கும் விடயப்பயனும் இல்லை என்று வேதாகமங்கள் கூறும் எனின் அவ்வான்மாவில் அக்கினிக்கு உட்டணம்போல் பிரிபடாதிருந்த சிவத்தை எதிரிட்டு அறியத் தொடங்கின் என்ன விபரீதமாய்ப் போமோ (யாம் அறிகிலோம்);

சின்னுத தீது அகற்றும் மாற்று ஒளிபோல் தேய்ந்து சிவம் ஆய் இருக்கப் போதகத்தை நாம் ஒழிவிப்போம்—ஞானநாதனே ? புடம்போட்டுக் கருமசம் அகற்றும் பொன்னுக்கு மாற்றொளி மிகுதல்போல் உன் போதங்குறைந்து நீ சிவப்பிரகாசந்தானு யிருக்க நானு உபாயங்களானும் அப்போதத்தை யாம் ஒழிவிப்போம். (யாம் ஒழிவித்தபடியே நீ ஒழிந்திபோதி.) எ-று.

பொன்னும் கல்லும் சரியொத்தபோது இருபுறனும் சாயாது மேல்முள் நேரோநிற்கும் கீழ்முள் போலத் தன்னை உள்ளபடி உணர்ந்தோனுக்குக் கேவல சகலங் களில் சென்று அதன் அதன் மயமாய் இருந்த அறிவு அவைகளைச் சாராது பிரிந்து அருள் நாட்டத்தில் அசை வற நிற்றலால், 'தன்னை யறிவார்க் கெதிருமில்லை' என்றும், தேகம்தானுயிருந்த அறிவு அதனைப்பிரிந்து அறிவாய் நிற்றலால், 'தானுமிலை' என்றும், அருட்பூர ணம் என்றைக்கு விளங்குமோ என்று அவ்வருள்மேல் இச்சையைவைத்து விடயஇச்சையை நீங்கி நிற்றலால், 'பயனுமிலை' என்றுங் கூறினர்.

புடம் போடுந்தோறும் இடைகுறைந்து மாற்று உயர் தல்போலத் தற்போதத்தால் சிவத்தை எதிரிட்டு அறி யாது அறிந்து அசைவற நிற்குந்தோறும் அப் போதங் குறைந்து சிவப்பிரகாசம் மேலிடலால் 'நீதகற்றுமாற் ஞெளிபோல்' என்று உவமை கூறினர்.

இத்திருவெண்பாவால் சிவத்தை எதிரிட்டு அறியக் கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உக)

பூரணவா நந்தமாந் தானே புறம்புபால்
வாரியின்மீன் போன்ற மலவாழ்வைப் - பாரீர்
உதியாது நின்ற வொளியையிரு ளாக்கும்
அதுகாணு மக்கினித்தம் பம்.

(இ - ள்.) பூரண ஆநந்தம் ஆம் தானே புறம்பு பால் வாரியில் மீன்போன்ற மலவாழ்வைப் பாரீர்—உள் புறம் நடு கீழ் மேல் பக்கம் என்று கூறப்பட்ட எவ்விடத்தும் நிறைந்துள்ள பரிபூரண சுகமாகிய சிவந்தானே அதனை விட்டு நீங்காத ஆன்மாவிற்குப் புறம்பு, பாற்கடலில் சஞ்சரித்தும் அப் பாலைப் புசிக்க அறியாது செந்துக்களைப் புசிக்கும் மீன்போலும் அப் பூரணாநந்தத்து இருந்தும் அதனை அநுபவிக்க அறியாது மாயாமலமாகிய விடயங்களை அநுபவிக்கும் இந்த ஆன்மாக்களினது மலவாழ்க்கையைக் கண்டீர்கொலோ; (அஃதன்றி.)

உதியாது நின்ற ஒளியை இருள் ஆக்கும் அது அக்கினித் தம்பம்—உதய அத்தமனம் இன்றி எக்காலத்தும் ஓர் இயல்பாய் நின்ற ஞானசூரியனைத் தெரியவொட்டாது இருள்போற் காட்டும் அது அக்கினித் தம்ப மந்திரம்போலும் ஆன்மாவை அநாதியே மறைத்திருந்த ஆணவமானது. எ-று.

கூகைக்கு விழிக்கண் இருந்த குற்றத்தால் சூரியப் பிரகாசம் இருளாய்த் தோற்றியதுபோல் ஆணவமலக் குற்றத்தால் ஆன்மாவிற்கு ஞானவொளி இருளாய்த் தோன்றினமையால், 'ஒளியை யிருளாக்கும்' என்றும், அக்கினியோடு மந்திரம் அபின்னமா யிருந்து அவ் வக்கினி முழுது மறையாது அதனது சூட்டை மறைத்ததுபோல் ஆன்மாவோடு ஆணவம் அபின்னமா யிருந்து அவ் வான்

மா முழுது மறையாது அதனது ஞானத்தை மறைத்தலான், 'அதுகாணு மக்கினித்தம்பம்' என்றுங் கூறினர். காணும்—அசை.

இத்திருவெண்பாவால் மலத்தடையால் ஆன்மாவிற்கு ஆநந்தமும் திருவருளும் தோன்றாதிருந்தன என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௩0)

கடல்சிவநீ ரான்மா வுப்புமலங் கன்மம்
அடர்வாயுப் போத மலைகாண் - இடைவிடா
தவ்வாதி யுட்கரண மைம்பொறியிற் பம்பரம்போல்
இவ்வா றுனைச்சுழற்று மெண்.

(இ - ள்.) கடல் சிவம் நீர் ஆன்மா உப்பு மலம் அடர் வாயு கன்மம் அலை போதம்—கடல்போலுஞ் சிவம், அதனுள் நீர்போலும் ஆன்மா, அந்நீருள் பிரிபடாதிருந்த உப்புப்போலும் ஆணவம், அந்நீரின்மேல் வீசுங் காற்றுப் போலும் கன்மம், அக்காற்றான் எழும் அலைபோலும் போதம்; (ஆகிய இவற்றுள்)

இடைவிடாது அவ்வாதி உட்கரணம் ஐம்பொறியில் பம்பரம்போல் இவ்வாறு உனைச் சுழற்றும் எண்—காற்றைப்போன்ற கன்மத்துக் கீடாய் இச்சா ஞானக்கிரியைகள் பஞ்சமூர்த்திகளைச் செலுத்த இப்பஞ்சமூர்த்திகள் அகாரமுதலிய அக்கரங்களைச் செலுத்த இந்த அக்கரங்கள் மன முதலிய உட்கரணங்களைச் செலுத்த இவ்வுட்கரணங்கள் ஐம்பொறிகளிடத்தும் இடைவிடாது உன்

லைப் பம்பரச்சுழல்போலும் இங்ஙனம் எக்காலும் சுழற்றும் என்று அறிதி. எ-று.

அவ்வாதிகளைக் கூறினமையால் இவற்றிற்கு முதற் காரணமாகிய இச்சா ஞானக்கிரியை முதலிய வருவிக்கப்பட்டன. காற்றின் அலை எழல்போல் ஆன்மாக்கள் கன்மத்துக் கீடாய்ப் போதம் பலபட விரிதலின் அங்ஙனங் கூறினர். காண்—அசை.

இத்திருவெண்பாவால் திருவருள் ஆன்மாக்களைக் கன்மத்துக் கீடாய் நடத்துமாறும் அவ்வான்மாக்கள் கரணங்களோடுங் கூடி இந்திரியவழிச்சென்று விடயங்களைப் புசிக்குமாறும் இங்ஙனம் என்றுஅறிவித்தவாறு காண்க.

மண்ணாதி சத்தாதி வாக்கு மனமாதி
கண்ணாதி நாதாந்தங் கண்டகன்ற - உண்மை
தனையணுவென் றேயுணர்த்துஞ் சார்பினையுங்க [ண்ட
உனையறிவென் றுள்ளே யுணர்.

(இ - ள்.) மண் ஆதி சத்தாதி வாக்கு மனம் ஆதி கண் ஆதி நாதாந்தம் கண்டு அகன்ற உண்மைதனை—பிருதிவி முதலிய பஞ்சபூதங்களும், சத்தாதி விடயங்களும், வாக்காதி கன்மேந்திரியங்களும், மனமாதி அந்தக் கரணங்களும், சட்சுவாதி ஞானேந்திரியங்களும், காலமாதி வித்தியா தத்துவங்களும், சுத்தவித்தை ஆதி நாதம் ஈறாய்ச் சொல்லப்பட்ட சிவதத்துவங்களும், ஆகிய இம் முப்பத்தாறையும் அடிதொடங்கி வேறு வேறாய் ரூபகதரிசனம்

பண்ணி அறிந்து, அவையெல்லாம் தான் அன்றென்று நீங்கி, அவற்றின் முடிவில்நின்ற சைதன்னியத்தை ;

அணு என்றே உணர்த்தும் சார்பினையும் கண்ட உனை அறிவு என்று உள்ளே உணர்—ஆன்மா என்று உனக்கு அறிவிக்கும் திருவருளையும், அவ்வருளால் முன் கண்டு நீங்கிய கருவிகள் இவை என்றும், கண்ட உன்னை அறிவென்றும் உனக்குள்ளே அறி. எ-று.

கருவிகள் முப்பத்தாறும் ஒன்றை ஒன்று அறியாமையானும், தத்தம் குணங்களைத் தாம் அறியாமையானும், காட்சி கண்ணை அறியாததுபோல் அவைகள் ஆன்மாவை அறியா ஆகலானும், கண் காட்சிகளை அறிவதுபோலக் கருவிகளை ஈது ஈதென்று பகுத்து அறிந்து நீங்கி நின்றது ஆன்மா ஆகலானும், 'நாதாந்தங் கண்டகன்ற வுண்மைதனை' என்றார். தன்னால். அறியப்பட்ட கருவிகளைச் சடமென்றும், அவற்றைத் தனக்கு அறிவித்தது அருளென்றும், அக்கருவிகள்போல் சடமும் அன்றித் திருவருளைப்போல் பேரறிவும் அன்றி நின்று அறிந்த அறிவுதான் என்றும், தன்னையும் பாசத்தையும் திருவருளையும் அவ்வருளால் கண்டமையால் 'உணர்த்துஞ் சார்பினையும்' என்றார். தத்துவங்களை எல்லாம் பகுத்துக் கூறினமையால் வித்தியாதத்துவம் வருவிக்கப்பட்டது. அறிவோடுங்கூடி அறிவாயிருத்தலின் ஆன்மாவையும் அறிவென்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஆன்மா ஈதென்று அறிவித்த வாறு காண்க. (௩௨)

அஞ்சுதொழிலாவதுவே யஞ்சவத்தைக் கிஞ்
சலிலா, அஞ்சிடத்துங்கொள்ளிவட்டமாகவே -
பஞ்சவன்னம், வைத்த படிகம்போன் மாறாது
னைமயக்கல், சித்திரக்கூத் தாகத் தெளி.

(இ - ள்.) அஞ்சுதொழில் ஆவதுவே அஞ்சு அவத்தை கிஞ்சல் இலா அஞ்சு இடத்தும் கொள்ளிவட்டம் ஆகவே —சிவனது பஞ்ச கிருத்தியங்கள் யாவை எனின், சாக்கிர முதலிய அஞ்சவத்தைகளுமாம். சுருக்கமில்லாத இவ் வஞ்சவத்தைக ளிடத்தும் கொள்ளிவட்டம் போலாக அதிசீக்கிரமாய் மாறி மாறி வரச் சுழற்றி;

பஞ்சவன்னம் வைத்த படிகம்போல் மாறாது உனை மயக்கல் சித்திரக் கூத்து ஆகத் தெளி—வைக்கப்பட்ட பஞ்சவன்னத்தின் மயமாம் படிகம்போல நீசேர்ந்த அவத்தையாவது அதன் மயமாக்கி இடையறாது உன்னை மயக்குதல் அவனது அழகிய திருக்கூத்தாக அறிதி. எ-று.

முப்பத்தாறு கருவிகளோடு ஆன்மா தேகபோகங்களை அறிதலின் சாக்கிரத்தைச் சிருட்டியாயும், இச்சாக்கிரத்தில் புசித்த வாசனை சொப்பனத்தும் அறிந்து நிற்றலான் இதனைத் திதியாயும், இச்சொப்பனம்போல் சிறிது நிழலெழத்தோன்றி மறைதலால் சுழுத்தியைச் சங்கார

மாயும், பிராணவாயு இயக்கம் இன்றி ஒன்றுந் தோன்ருது இருத்தலால் துரியத்தைத் திரோபாவமாயும், அதீதம் கருவிகள் ஏதும் இன்றி ஆணவ இருளாயிருந்ததாயினும் அதன் நிமித்தமாய் மாயையில் தநுவாதி கொடுத்தல் இருவினை ஒப்புவருவித்தல் ஆசாரிய மூர்த்தமாய் வந்து உபதேசித்தல் முதலிய அநுக்கிரகம் பெறுதலின் இவ் வதீதத்தை அநுக்கிரகமாயுங் கூறினுர்.

'கிஞ்சலிலா' என்ற விதப்பான் உடல், தோன்றி நின்று அழிவது, சிருட்டி திதி சங்காரம். உயிருள் மயக்கமும் தெளிவும் வருவன திரோபவ அநுக்கிரகம். இங்ஙனம் உடலின் மூன்றும் உயிரின் இரண்டுமாக வருவனவும்; ஓர் இந்திரியத்தில் ஆன்மாபிரவேசித்தல் சிருட்டி, யதனுல் அறியும் விடயத்தை அநுபவித்தல் திதி, அவ்விடயமயமாய் அழுந்துதல் சங்காரம், அதனில் ருசிப்பித்லல் திரோபவம், அதனைத்தெளிந்து கோடல் அநுக்கிரகம், இங்ஙனம் இந்தியங்கள்தோறும் வருவனவும்; மனத்தான் ஓர் பொருளை நினைத்தல் சிருட்டி, அப்பொருளில் பிரியம் பிறத்தல் திதி, அஃது எப்போது வருமென்றுதிகைத்து நிற்றல் சங்காரம், அப்பொருளில் மயங்குதல் திரோபவம், அதனைத் தெளிந்து கோடல் அநுக்கிரகம், இங்ஙனங் கரணத்தில் வருவனவும்; இவை முதலிய பெத்தத்தில் வரும் பஞ்ச கிருத்தியங்களும், முத்தியில் அருள் வடிவமாதல் சிருட்டி, ஆநந்தப்பேறு

திதி, இதில் அதீதப்படுதல் சங்காரம், ஞாதுரு ஞானம் ஞேயம் என்னும் மூன்றுந் தோன்றாதிருத்தல் திரோபவம், இவை நான்கும் எக்காலமும் விளங்கல் அநுக்கிரகம், ஆகிய இம்முறையே வருவனவுங் கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் பஞ்சகிருத்தியத்தால் அவத்தைகள் நிகழ்வன அறிவித்தவாறு காண்க. (௩௩)

இந்த அவத்தைகள் ஒன்றுந் தோன்றாது ஒழிக்கக் கூடாதோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

மாயா விகார மதுபானம் போன்றுமயக்
கோயாத துன்னா லொழியுமோ - நீயதுவாய்ப்
போகாம லாடும் பவுரியவன் பொய்க்காட்சி
ஆகாது போலே யறி.

(இ-ள்.) மாயாவிகாரம் மதுபானம் போன்று மயக்கு ஓயாது அது உன்னால் ஒழியுமோ—முற்கூறிய அவத்தை மாயாகாரிய மாகிய கருவிக் கூட்டங்களினது சேட்டை, அது மதுபானங் கொண்டவனது நற்குணத்தை மாறுபடுத்தித் தனது லகிரி மேலிட்டு அவனை மயக்குதல் போன்று உனது ஞானகுணத்தை மாறுபடுத்தித் தனது குணமேலிட்டு உன்னை ஒழிவறநின்று மயக்கும், அதனை உன்னால் ஒழிக்கக்கூடுமோ;

ஆனால் நீர் இங்ஙனங் கூறிய ஆற்றான் அதனை ஒழிக்க வேண்டாவோ? எனின், அதனை ஒழியாது ஒழித்தற்கு உபாயம் உண்டு, அஃது எங்ஙனம் எனின்,

நீ அது ஆய்ப் போகாமல் ஆடும் பவுரியவன் பொய்க் காட்சி ஆகாதுபோலே அறி—ஆடப்பட்ட ஓர் பார்ப்ப பனக் கூத்தன் தோட்டிவேடம்போட்டான் ஆயினும், அப்பொய் வேடக்காட்சி தான் ஆகாது தன்னை வேறு கண்டு நின்றாற்போல், அவத்தையுள் இருத்தி எனினும் நீ அதன்மயமாய்ப் போகாது உன்னை வேறுபிரித்து அறிதியெனின் அஃது உன்னை மயக்காது என்றுஅறிதி. எ-று.

இங்ஙனம் பிரித்துநிற்றல் சாக்கிராவத்தையில்அன்றிச் சொப்பனாதிகளில் கூடாதெனினும், அச்சாக்கிராவத்தை யைப் பிரித்து நிற்பின் திருவருள் தோற்றும். இத் தோற்றம் மேலிடின் அச்சாக்கிராவத்தை மறையும், அதுமறையவே அதனது வாசனையான சொப்பனாதிகள் தோன்ற; ஆகலின், பொதுப்படக் கூறினர்.

இத்திருவெண்பாவால் அவத்தை நீங்கி நிற்றற்கு உபா யங் கூறியவாறு காண்க. (ருச)

பஞ்ச கிருத்தியத்தான் உண்டாம் அஞ்சவத்தையும் கடந்து சிவத்தில் அதீதப்பட்டு நின்றார்க்கு ஓரோர் கா லத்து ஓரோ ரவத்தைகள் தோன்றுவோ? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

பழுதையைப்பாம் பென்ற பயம்போனாற் பாவித், தழுதுடம்பை யாட்டுகினு மாமோ-தொழிலொழிவில், நின்றசிவ யோகி நினைத்

தொருகா னீவாராய், என்றழைத்தா லும்பதை யா தென்.

(இ - ள்.) பழுதையைப் பாம்பு என்ற பயம் போனல் பாவித்து அழுது உடம்பை ஆட்டுகினும் ஆமோ — இருளால் பழுதையைப் பாம்பென்று கண்ட பய கம்பனுதிகள் சுடரால் பழுதை என்று அறிந்து அப்பாம்பு என்று கண்ட பயகம்பனுதிகள் போனல் இப்போது சுடரால் அறிந்த பழுதையில் முன்னிருளால் தோற்றிய பாம்பு இருப்பதாய்ப் பாவித்துப் பயந்ததுபோல் அழுது உடலை நடுக்கினும் முன்போலும் பயக்கம்பனுதிகள் உண்டாகா; (அதுபோலும்)

தொழில் ஒழிவில் நின்ற சிவயோகி நினைத்து ஒருகால் நீ வாராய் என்று அழைத்தாலும் பதையாது என் — முன் மலவிருளால் மெய்போல் தோற்றிய அவத்தைகளை எல்லாம் இப்போது ஞான சூரியனுல் பொய்யாகக்கண்டு அவ்வவத்தைகளை நடத்தும் பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் கடந்து மேல்நின்ற சிவத்தில் அதீதப்பட்ட சிவயோகி கருதி அவத்தாய்! ஒருதரம் மீட்டு இங்கு நீ வருதி என்று அழைப்பினும் முன் அழையாதிருக்கவும் தானேவந்து கொள்ளிவட்டம்போல் சுழன்றது, இப்போது அணுவளவேனும் அசையாதிருந்தது, ஈதென்கொலோ (யாம் அறிகிலோம்). எ - று.

சிவயோகிக்குச் சீவகாருணிய முதலியவற்றுல் மௌனுந்தம் ததும்பிற்று ஆயினும், திருவருள்வடிவாய்

கிற்பது அன்றி மாயாவடிவம் ஆகான் ஆகலினும், சூரியப்பிரசாசத்து இருள் தோற்ருது அதுபோல ஞானப்பிரகாசத்தில் மாயாந்தகாரம் தோற்றமாட்டாது ஆகலினும், 'அழைத்தாலும்' என்றும், 'பதையாது' என்றும் கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் சிவயோகியை அவத்தைகள் சாரமாட்டா என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௩௫)

இங்ஙனம் இருந்த சிவயோகிக்கு உபதேசித்தல் முதலியவற்ருல் தான் பிறர் என்று தோற்றுவது என்னெனின் மேற் கூறுகின்ருர்.

கன்னிக் கதலிதனை நார்கழிப்பான் கண்போலத், தன்னையறி யாவறிவே தான்மீளச்-சொன்னுலும், நாவென்ற நாவேபோ னென்ற சொல்லளவே, ஆமன்றித் தானெதிரா கா.

(இ-ள்.) கன்னிக் கதலிதனை நார் கழிப்பான் கண்போலத் தன்னை அறியா அறிவே தான்மீளச் சொன்னுலும் — ஈனுத வாழையினது மட்டைநார் கழிக்கத் தொடங்கினேன்கண் அம்மட்டை உளது உளதென்று சுட்டிப் பார்க்குந்தோறும் அவனதுகை மட்டைகளை எல்லாம் கழித்துச்சென்று அதனுள் இருந்த குருத்தையும் விரித்து விடுத்தபோது ஆண்டு முன்போல் சுட்டுதற்கு வேருென்றும் இன்றிச் சும்மா இருந்த அக்கண் போ

லும், ஆசாரியன் விவேகத்தால் முப்பத்தாறு கருவிகளை யும் விடுவிக்கத் தான் கடந்துசென்று அவற்றின் முடி வில் நின்ற அருளையும் பரையையும் கடந்து அதன்மேல் தோன்றும் ஆநந்தத்தையும் எதிரிடாது அதனுள் அதீ தப்பட்டு இருந்த சிவயோகி தன்னை அறியா அறிவே ஆவன், அவ்வறிவாயிருந்தோன் மீட்டும் நீ நான் என்று பிரித்து அவ்வறிவு ஏற்றற்பொருட்டு மாணுக்கனுக்கு அறிவித்தான் எனினும் ;

நா என்ற நாவே போல் நான் என்றசொல் அளவே ஆம் அன்றித் தான் எதிர் ஆகா — நாவானது தன்பெ யரை நாவென்று கூறினும் அப்பெயர்க்கு உரியபொ ருள் வேறின்றித் தானுயிருந்த அந்நாவைப் போலும், நீ நான் என்று சொல்மாத்திரமே ஆம் அன்றித் தானும் எதிரும் அவனுக்கு உண்டாகா. எ-று.

தன்னையறியா அறிவு சிவம், இதனைத்தன்னை யறி யாது வேறுண்டாய்த் தானறியாதென்று முற் கூறிய பாட்டானுங் காண்க. சிவயோகி தற்போதம்போய்ச் சிவமாய் இருத்தலின் தானென்பதும் அச்சிவப்பிரகா சத்தின் பிரபஞ்ச மறைதலின் பிறரென்பதும் அவனுக் கில்லை ஆகலின், 'தானெதிராகா' என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் சிவயோகி தான் பிறர்போற் கூறினும் இவை அவனுக்கு இல்லையென் றறிவித்தவாறு காண்க. (நகசு)

தன்னைத்தான் உள்ளபடி அறிவது எங்ஙனம் எனின் மேற் கூறுகின்றார்.

தம்மா லறிந்ததெல்லாந் தாமல்ல வென்றுரைத்தால், சும்மா விருப்பதுவாய்த் தோன்றாதோ - விம்மி, அரிந்ததலை வாயடங்கு மவ்வளவே யல்லால், தெரிந்திடுமோ நீயே தெளி.

(இ - ள்.) தம்மால் அறிந்தது எல்லாம் தாம் அல்ல என்று உரைத்தால் சும்மா யிருப்பது ஆய்த் தோன்றாதோ — தமது போதத்தால் ஈது ஈதென்று பகுத்தறிந்து நீங்கிய கருவிகள் எல்லாம் தாம் அல்ல என்று வேதாகமங்கள் கூறும் எனில் அவற்றைப் பகுத்தறிந்து நீங்கிநின்ற அறிவு தாமென அருளால் அறிந்தும் மௌனமா யிருப்பதாய்த் தோற்றாதோ ;

ஆனால் தம்மை அறிந்த அநுபவஞ்சொல்வது எங்ஙனம் எனின்,

அரிந்த தலை வாய் விம்மி அடங்கும் அவ்வளவே அல்லால் தெரிந்திடுமோ நீயே தெளி — உறுப்புகட்கெல்லாம் முதலாய தலையை அரிந்தபோது அவ்வாய் திறந்தடங்கும் அவ்வளவே அன்றித் தலைபோயிற்றென்று கூற அறியாது. அதுபோலும், கருவிகள் முப்பத்தாறையும் நீங்கி அவற்றின்மேல் நின்ற முத்திச் சகலமும் முத்திக்கேவலமும் நீங்கி ஆன்மா அருளால் தம்மைமாத்தி

ரம் அறிந்திருக்குமிடத்து ஆண்டுவேறோர் அநுபவந் தெரிந்திடுமோ, நீயே இதனைத் தெளிந்தறிதி. எ-று.

தத்துவங்கள் முடிவில் தோன்றும் முத்திச்சகலம் முத்திக்கேவலம் இன்மையால், 'அறிந்ததலை' என்றும், இங்ஙனம் நின்ற அறிவுக்கு வடிவு இன்மையால் சொல்லக்கூடாது ஆகலின், 'வாயடங்கும்' என்றும், கூறினார். தத்துவங்களை அங்கமாயும் முத்திச்சகல கேவலங்களைத் தலையாயும் வைத்து இத்தலை போயவிடத்து ஆன்மாவுக்கு அவ்வநுபவங்கள் ஒன்றும் இன்றிச் சும்மா இருத்தலின், 'அரிந்ததலை வாயடங்கு மவ்வளவே யன்றித் தெரிந்திடுமோ நீயேதெளி' என்றார்.

அரிந்ததலை விம்மியடங்குமெனக் கூட்டுக. (கூஎ)

மறவாத தம்மை யறிவார் மருளோ
அறிவோ விடயம்போ லாகில் - அறிவை
அறிவதறி வாகையினு லாருறுந் தத்தம்
அறிவையறி யாபோ லறி.

(இ-ள்.) மறவாத தம்மை அறிவார் விடயம்போல் ஆகில் மருளோ அறிவோ — சகல கேவலங்களாகிய நினைப்பும் மறப்பும் கடந்து அறிவாய் மறவாதிருந்த தம்மை மறந்ததுபோல் நினைத்து அறியத்தொடங்குவோர்க்கு எதிரிட்டறியும் விடயம்போல் தம்மைத் தமக்குத் தோற்றும் ஆனல் அது மருட்போதமோ அருட்போதமோ;

அறிவை அறிவது அறிவு ஆகையினுல் ஆருறும் தத்தம் அறிவை அறியாபோல் அறி — அறிவாயிருந்த தம்மை அறியத்தொடங்குவது தம் அறிவைக்கொண்டு ஆகவின், முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் தத்தம் அறிவைத் தாம் அறியாதிருப்பனபோல் தம்மைப் பிரித்தறியாது சும்மா இருப்பதுவே தம்மை அறிவதென்று அறி. எ-று.

முன் சகல கேவலமாயிருந்த ஆன்மா தன்னை யாரென்று பார்த்தபோது தான் வேறு அவைவேருய்ப் பிரிந்தாற்போல், இப்போது சுத்தமயமா யிருந்த ஆன்மா தன்னை எதிரிட்டுப்பார்ப்பின் இச்சுத்தம் பிரிந்து கேவல சகலங்களில் செல்லும் ஆகலின், 'ஆருறுந்தத்த மறிவை யறியாபோலறி' என்ருர். நினைப்பு மறப்பு இன்றி அறிவாயிருத்தலின், 'மறவாத தம்மை' என்ருர்.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் தம்மை அறிவது இங்ஙனம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௩அ)

ஊன்றி னிலமசையி ஞத மொழிந்தசிவம்,
தோன்ருத் துணையுனக்குத் தோன்றுமோ -
தோன்றில், விரனுதியைத் தீண்டுவபோல் வாய்
முகத்தை மென்று, சிரிப்பதுபோற் பார்த்துத்
தெளி.

(இ-ள்.) ஊன்றின் நிலம் அசையின் நாதம் ஒழிந்த சிவம் தோன்ருத் துணை உனக்குத் தோன்றுமோ தோன்றில் — ஓர்தண்டால் ஊன்றின் சடமாய் உள்ள நில

மும் அசையும் எனின், எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் முடிவாகிய நாத தத்துவத்தையுங் கடந்து உனதுயிர்க்குள் தோன்றாத் துணையாயிருந்த சிவத்தை உன்போதத்தை ஊன்றி நின்று அறிவேன் எனின், அஃதுனக்குத் தோன்றுமோ? உன் போதத்துக்கு அது தோற்றும் எனின்;

விரல் நுதியைத் தீண்டுவபோல் வாய் முகத்தை மென்று சிரிப்பதுபோல் பார்த்துத் தெளி — ஓர் விரல் தன்னுனியைத் தான் தொடல்போலும், முகத்தின்கண் இருந்த வாய் அம்முகத்தை எதிரிட்டுக் கறித்துமென்று சிரிப்பதுபோலும் ஆம், இதனை ஆராய்ந்து தெளிந்து அறிதி. எ-று.

நுட்பத்தான் ஆன்மாவுள்ளும் பூரணத்தால் அதற்குப் புறம்புமாய்ப் பிரிபடாது சிவம் இருத்தலின், ஆன்மாவால் அதனைப் பிரித்தறியக் கூடாது ஆகலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினர். 'சிரிப்பது' யான் சிவத்தை அறிந்தேன் என்று பிறருக்குக் கூறி மகிழ்தல். (௬௧)

பற்றியது தானும் படிகநீ பற்றுவிடப்
பற்றை யெதிரிட்டுப் பார்த்தாலென் - சற்றும்
பிறியாச் சிவனைப் பிறித்தறியத் தேடும்
அறியாமை காணு ணவம்.

(இ-ள்.) பற்றியது தான் ஆம் படிகம் நீ பற்றுவிடப் பற்றை எதிரிட்டுப் பார்த்தால் என் — தன்னைச் சார்

ந்த நிறம் யாது அந்நிறம் தானுயிருக்கும் படிகம் போலும் யாதோர் கருவியடுத்தது அதன் மயமாவை, நீ அக்கருவிகள் நீங்குதற்பொருட்டு உனக்குள் இருந்த சிவமாகியபற்றை எதிரிட்டுப் பார்த்ததனுல் பயன் என்னையுளது;

சற்றும் பிறியாச்சிவனைப் பிறித்து அறியத்தேடும் அறியாமை ஆணவம் — ஓரணுவளவேனும் உன்னை விட்டுப் பிரியாதிருந்த சிவத்தை உன்போதத்தால் பிரித்து உன்னைவிட அஃதோர் முதலாய்க்கண்டு அதனை அறியத் தேடும் பேதமை ஆணவமாவது. எ-று.

கேவல சகலங்களை நீங்கி அருளால் தன்னை உள்ளபடி அறிந்த ஆன்மா தனக்கு வேறற இருந்த சிவத்தையும் அவ்வருளால் அறியவேண்டும், அதனைக் குருஉபதேசத்தால் அறிந்துகொள்க. (உ-ம்.) 'அறியாமை யறிவகற்றி யறிவினுள்ளே யறிவுதனை யருளினு லறியாதே யறிந்து' என்னும், சித்தியாருள்ளுங் காண்க. சிவத்தைப் பிரியாது அதனுள் அடங்கின் கருவிகள் தொடரா, அதனைப் பிரிக்கின் தொடரும். ஆகலின், 'பற்றுவிடப்பற்றை எதிரிட்டுப்பார்த்தாலென்' என்ருர். ஆங்கு மலம் இன்ருயினும் அதனது வாசனையால் போதம் எழுதலின், 'அறியாமைகா ணுணவம்' என்ருர். ஆன்மாவைப் பற்று விடாதிருத்தலின், சிவத்தை 'பற்று' என்ருர். காண்—அசை.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் திருவருளால் சிவத்தை அறியும்போதும் சிறிதும் போதஞ் சீவியாது நின்று அறியவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க. (௬௦)

அந்தச் சிவத்தைச் சென்று அடையும் இடம் எவ்விடம் எனின் மேற் கூறுகின்றார்.

அருளாலே தம்மை யறிந்தருளா யந்தப்
பரிபூ ரணமே பரையாய்ப் - பரையொழிவில்
ஆனந்தா தீதமா மத்துவித சித்தாந்த
மோனம்வே தாந்த முடிவு.

(இ-ள்.) அருளாலே தம்மை அறிந்து அருள் ஆய் அந்தப் பரிபூரணமே பரை ஆய் — முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்து நின்றவிடத்துப் பாசம் ஈது அருள் ஈதென்று பகுத்தறிந்த அறிவு தாம் என்று தம்மை அருளால் அறிந்து பின்னர்த் தம்மையும் அவ்வருளையும் பிரித்துப்பாராது அவ்வருள் தாமாயிருந்து பின்னர்த் தம்மைச் சிறிதுந் தோற்றாத அந்தப் பரிபூரணமாகிய பரையே ஆகி;

பரை ஒழிவில் ஆனந்தாதீதம் ஆம் அத்துவித சித்தாந்தம் மோனம் வேதாந்தம் முடிவு — பின்னர் அப்பரை நீக்கத்தில் தோன்றும் ஆனந்தமயமாகி, அவ்வானந்தத்தையும் இங்ஙனம் என்று அறியாது அதனுள் அதீதப்படுவதாகும் அத்துவிதமான ஆகம முடிவாகிய மௌனம் வேதமுடிவிற்கு முடிவாம். எ-று.

அருள் தனது இச்சைப்படி ஆன்மா இச்சையைச் செலுத்தியும், தனது ஞானத்தால் அதன் ஞானத்தை மறைத்தும், தனது கிரியையால் அதனது கிரியையை அடக்கியும், இங்ஙனம் அவ்வான்மபோதம் ஜீவியா தடக்குவது. அங்ஙனம் அதனது போத மடங்கினவிடத்து முன் தோற்றிய இச்சா ஞானக் கிரியைகள் விரியாது நீங்கினவிடம் பரை. ஆகலின், 'அருள்' என்றும் 'பரை' என்றும் கூறினர். வேதாந்திக்குப் பெத்ததிசைபோல் முத்தியிலும் நானென்பது தொடர்தலின் 'வேதாந்த முடிவு' என்றார்.

இத்திரு வெண்பாவால் ஆன்மா சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந்த அத்துவிதம் இவ்விடம் என்பதும், இது வேதாந்த முடிவு என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. ( )

தன்மையு முன்னிலையுந் தானாய்ப் படர்க்கை
யுமாய், என்னொழிவி லின்புமா யின்புமிது - என்
னுத, வேதாந்த சித்தாந்த மேபிறவா வீடென்
றான், ஓதாமல் வேதமுணர்ந் தோன்.

(இ-ள்.) தன்மையும் முன்னிலையும் தான் ஆய்ப் படர்க்கையும் ஆய் என் ஒழிவில் இன்பும் ஆய் இன்பும் இது என்னுத—உயிருக்கு உயிராயிருந்து அறிவிக்கும் திருவருளாகிய தன்மையும் தானாகி, ஆசாரியராகிய முன்னிலையும் தானாகி, அவ்வருள் மிகுந்து கூறப்பட்ட வேதாகமங்களாகிய படர்க்கையும் தானாகி, இச்சுருதிகுரு

சுவாநுபவங்களால் எனது போதவொழிவில் தோன்றும் ஆநந்தமும் தானுகி, அவ்வாநந்தம் இதுவென்று கூறக்கூடாத ஆநந்தாதீதமும் தானுகி, எழுந்தருளியிருந்த ;

ஓதாமல் வேதம் உணர்ந்தோன் வேதாந்த சித்தாந்தமே பிறவா வீடு என்றான் — ஓதி அறியாமல் தமது திருவருள் ஞானத்தால் நான்கு வேதங்களையும் முழுதுணர்ந்த திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் இந்த அநுபவமுற்றும் உண்டான வேதத்தின் முடிவாகிய சித்தாந்தமே மீண்டுவாரா முத்தி என்று அருளிச்செய்தார். எ-று.

எல்லாம் தாமாகி என்றது அவரது சுதந்தரம் அறிவித்தது. ஓதி உணர்ந்தோரைப்பற்ற ஓதாமல் உணர்ந்தோர்க்கு உண்மையெல்லாம் உள்ளபடி தெரியும். இங்ஙனம் ஓதாமல் உணர்ந்தோரே இதுவே பிறவாவீடென்று கூறினமையால், இஃது உண்மை முத்தியென்று அறிந்துகொள்க. வியாசர் முதலியோர் ஓதாமல் உணரினும் அவர்க்கு விட்டுணு பரமென்றும் அகம்பிரமம் என்றும் பின்னர் மலைவு பிறந்தது ஆதலின், இவரைப்போலும் அவர் சுதந்திர அறிவிலர் எனக்கொள்க. (சுஉ)

மலையேறிப் போவார்க்கு மாநிலமாய்த் தோன்றிக், கலையாதி யைக்கழற்றிக் காட்டித் - தொலைவிலே, காட்சியொழித் தென்னைக் கரந்தக

லா வாதனையின், மாட்சிசொலின் மோனமாம் வந்து.

(இ-ள்.) மலை ஏறிப்போவார்க்கு மாநிலமாய்த் தோன்றிக் கலை ஆதியைக் கழற்றிக் காட்டித் தொலைவிலே காட்சி ஒழித்து — மாநிலத்திருந்து மலைமேல் ஏறிச் செல்வோர்க்கு ஆண்டு மாநிலமாய்த் தோற்றி அம்மலை முடிமேல் ஏறிநின்று மீண்டு பார்க்குமிடத்து முன்னிருந்த மாநிலமும் பின்வந்த மலையிடமும் தாம் நின்ற இடத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டு அருகில் தோற்றுமாப் போலும், கலைமுதலிய ஆறத்துவாவையுஞ் சோதனைபண்ணி நீக்கி இவற்றின் முடிவில் நின்ற ஆன்மாவை அறிதல் முதலிய அநுபவங்களைக்காட்டி, இவ்வநுபவ முடிவிலே முன்தோன்றிய கருவிகளும் பின்தோன்றிய அநுபவங்களும் ஆகிய காட்சிகள் எனக்குத் தோற்றுவாறு ஒழித்து;

வாதனையில் என்னைக் கரந்து அகலா மாட்சி சொலின் வந்து மோனம் ஆம் — எனக்கு ஓர் வாதனையும் இல்லாது என்னைத் தமது பூரணாநந்தத்து ஒளித்து உள்ளும் புறம்புமாய் எழுந்தருளியிருந்த எனது ஆசாரியரது பெருமையைச் சொல்லுமிடத்து அதனைச் சொல்லவொட்டாது என்னைப் பேராநந்தம் வந்து மௌனம் ஆக்கும் (இதென்கொலோ அறிகிலேன்.) எ-று.

'தொலைவிலே காட்சியொழித்து' என்றமையால் மலைமுடிமேல் ஏறிநின்று பார்க்குமிடத்து என்றும் வரு

விக்கப்பட்டது. கலையாதி ஆறு அத்துவாவாவன:—மந்திரம் பதினொன்றும், பதம் எண்பத்தொன்றும், வன்னம் ஐம்பத்தொன்றும், புவனம் இருநூற்றிருபத்துநாலும், தத்துவம் முப்பத்தாறும், கலை ஐந்தும், எனக் கொள்க. அநுபவ முடிவுசொல்லக் கூடாமையின், 'மோனமாம் வந்து' என்றார். (சுரு)

இதுவென்ற தெல்லாம்பொய் யென்றா னெ
னக்குப், பொதுவன்றித் தங்குமிடம் போச்சு -
அதுநாங்காண், என்றா னதன்பே ரிரவைப் பக
லாக்கும், ஒன்றோ பரமசுக மோ.

(இ - ள்.) இது என்றது எல்லாம் பொய் என்றான் எனக்குப் பொது அன்றித் தங்கும் இடம் போச்சு— ஈது ஈதென்று உன் போதத்தால் சுட்டி அறிந்தது யாது அஃதெல்லாம் பொய் என்றார், இங்ஙனம் அருளிச் செய்த ஆற்றான் என்போதத்தால் சுட்டி அறிதற்கு அரிதாய் எல்லாவற்றுள்ளும் பொதுவாய் இருந்த திருவருளிடமே அன்றி முன்னர்க் கருவிகள்தோறும் அதனதன் மயமாய்த்தங்கும் இடமெல்லாம் இப்போது போயிற்று;

அது நாம் என்றான் அதன்பேர் இரவைப் பகல் ஆக்கும் ஒன்றோ பரம சுகமோ—முன் கருவிகளோடுங் கூடிக் கருவிமயமாயும், இப்போது அருளோடுங்கூடி அருள் மயமாயும், அவற்றைப் பாசமென்றும் இதனை அருளென்றும் இருந்தறிந்த ஓரறிவு உண்டே அவ்வறிவு

எம்மைவிட வேறோர் முதல் அன்று, அதுவே நாம் என்று எமதாசாரியர் அருளிச்செய்தார், அங்ஙனம் அருளிச்செய்த திருப்பெயருக்கு அருத்தம் என்னை? இற்றைவரையும் மறைத்திருந்த ஆணவ இரவைப் பகலாக்கும் ஞானசூரியனோ? அஃதன்றி என்னால் ஒழிக்கக்கூடாதிருந்த தற்போதத்தை விழுங்கி எழுந்த பரமானந்த சாகரமோ? (யான் அறிகிலேன்.) எ-று.

பகுப்பின்றி எல்லாவற்றுள்ளும் பொதுவாய் இருத்தலின், அருளை 'பொது' என்றார். 'அது நாங்காண்' என்றது ஆன்மாவைச் சிவத்தோடு இரண்டற்ற ஐக்கியங்கூட்டியது எனக்கொள்க. (சச)

அறிவித்தா லன்றி யறியாய்நீ யென்றான்
மறவைக் கதுவே மருந்தாய் - அறியவெனில்
ஆகாய மெய்யவைத்த வம்பா மறிவெனிலும்
ஆகாய வாக்கா மது.

(இ - ள்.) அறிவித்தால் அன்றி நீ அறியாய் என்றான் மறவைக்கு அதுவே மருந்து ஆய் அறிய எனில் ஆகாயம் எய்யவைத்த அம்பு ஆம்—உனது உயிருக்கு உயிராயிருந்து யாம் ஒன்றினை அறிவித்தால் நீ அறிவதே அன்றி உன்சுதந்திரமாய் ஒன்றினையும் அறியாய் என்று அருளிச்செய்தார். யான் எனது என்று எழும் மலப்பிணியை நீக்குதற்கு அத்திருவாக்கே மருந்தாய் இங்ஙனம் அறிவிக்குந் தன்மை யான் அறியத்தொடங்கின், யான்

இருத்தற்கு இடமும் தம்மை அறிதற்கு எழும் போதத்திற்கு இடமும் தமதிடமே அன்றி வேறுகாணேன் ஆகலின், ஆகாயம் இலக்காய் அதனை எய்யவைத்த அம்பு போலும் ஆகும்;

இங்ஙனம் உயிர்க் குயிராயிருந்து அறிவிப்பதாய் எதிரிட்டு அறியக்கூடாததாய் இருந்த அறிவின்கண் வாக்குத் தோற்றுவது எங்ஙனம் எனின்,

அறிவு எனிலும் ஆகாயவாக்கு அது ஆம்—அவர் அங்ஙனம் இருந்த அறிவே எனினும் அவ்வறிவின்கண் நின்ற காருணியத்தால் தோற்றும் வாக்கும் அவ்வாகாய வாக்குப்போலும். எ - று.

அம்பிற்கு எய்யாமுன் நிற்பதற்கு இடமும் எய்தபின் சேறற்கு இடமும் அவ்வாகாயமே அன்றி வேறிடம் இன்மையால் இதனை அதற்கு உவமையாகக் கூறினார். வாக்கால் கூறியதுபோல் பிறர்க்குத் தோற்றுவதே அன்றி அவர்க்குத் தோற்றாது ஆகலின், 'ஆகாயவாக்காமது' என்றார்.

தன்மையும் முன்னிலையும் என்னும் திருவெண்பா முதல் இந்நான்கு திருவெண்பாவானும் தமது ஆசாரியர் தமக்கு அருளிச்செய்த நிலை கூறியவாறுகாண்க. (௨௫)

மலமாயை கன்ம மயக்க விகற்பம்
நிலைபோகப் போயொழிந்த நிட்டை - பலவோ

அறிவுக் கெதிரில்லை யாகாய நீழல்
அறநிற்கு மாபோனிற் பாய்.

(இ - ள்.) மல மயக்கம் மாயை விகற்பம் கன்ம நிலை போகப் போய் ஒழிந்த நிட்டை பலவோ—ஆணவ மலமாகிய மயக்கத்தைக் கேவலாவத்தையால் போகச் செய்து, மாயையாகிய விகற்பத்தைக் குரு லிங்க சங்கம வழிபாட்டால் போகச்செய்து, கன்மத்தைச் சுத்தநிலை யாகிய அருளால் போகச்செய்து ஆன்மா இந்த அருள் வழிச்சென்று சிவாநந்தத்தில் தற்போதம் அற்ற உண்மைநிட்டை பலவிதமாமோ ;

அறிவுக்கு எதிர் இல்லை ஆகாய நீழல் அற நிற்குமா போல் நிற்பாய்—இங்ஙனம் தற்போதம் அற்றுச் சிவம் என்றும் தான் என்றும் இரண்டற இருந்த அறிவிற்கு எதிரீடாய்த் தோற்றுவது ஒன்றும் இல்லை, ஆகாயம் எல்லாப்பொருள்களோடுங் கூடியிருப்பினும் அப்பொருள்களின் சாயை தன்னுள் தாக்காது நின்றாற்போல் எல்லாக் கருவிகளோடுங் கூடியிருப்பினும் அக்கருவிகள் குணமும் உன்னைச்சாராது நீ நிற்றி. எ - று.

கேவலாவத்தையைத் தெரிசிக்கவே ஆணவம் நீங்கும் ஆகலானும், மனவாக்குக் காயங்களால் குரு லிங்க சங்கமத்தை வழிபடவே தம்மனவாக்குக் காயங்களாய் விரிந்த விகற்பரூபமாகிய மாயை நீங்கும் ஆகலானும், இவற்றைநீங்கிச் சுத்தநிலையில் தோன்றுந் திருவருளைத் தெரி

சித்து அந்தத்திருவருளே பெத்த முத்தியினும் எமக்கு உபகரிப்பது என்று அறிந்து தான் பிறர் என்னும் முன்னிலைச் சுட்டொழிந்து நிற்கவே கன்மம் நீங்கும் ஆகலானும், 'மலமாயைகன்ம மயக்கவிகற்ப நிலைபோக' என்றார். சகல கேவலங்கள் நீங்கி ஆன்மபோதமும் ஒழிந்த நிட்டைக்குமேல் வேறுநிட்டை இன்றாகலின், 'பலவோ' என்றார். ஆகாயம் தனது நுண்ணிய குணத்தில் திரிவு இன்றி இருந்தமையால் மற்றப்பொருள்களின் நிழல் தாக்காது இருந்ததுபோல் ஆன்மா தனது போதன் சீவியாது நுட்பகுணத்தோடு இருந்தது எனின் சிவத்தோடு கலப்புக்கூடும், தூலமாகிய கருவிகளும் அதனைத் தாக்க மாட்டாது என்பது அறிக. (௩௬)

போதம் பதைப்பறவே பூரணமாம் பூரணமும், போதம் பதைத்தளவே பொய்யாகும் - ஈது, விழித்திமைப்பா நின்றால் வெளியசைந் தாற் காற்றும், பழக்கமதைச் சாட்சியைப் போற் பார்.

(இ-ள்.) போதம் பதைப்பு அறவே பூரணம் ஆம் பூரணமும் போதம் பதைத்த அளவே பொய் ஆகும் ஈது நின்றால் விழித்து இமைப்பு ஆம்—ஆன்மபோதம் ஜீவியாது அடங்கின் அவ்வான்மா தோற்றுமல் அருட் பூரணம் தானுயிருக்கும், அப்பூரணமும் அப்போதம் ஜீவித்தமாத்திரத்தில் தான் தோற்றாது மறையும் அவ்

வான்மாவா யிருக்கும், இங்ஙனம் இப்போதம் அடங்கி யும் விரிந்தும் நின்றால் அப்பூரணம் ஓர்கால் தோற்றியும் ஓர்கால் மறைந்தும் விழித்தல்போலும் இமைத்தல் போலும் ஆம் ; (அஃது எங்ஙனம் எனின்)

வெளி அசைந்தால் காற்று ஆம் பழக்கமதைச் சாட்சி யைப்போல் பார்—வெளியில் அடங்கிய காற்றுத்தான் வேறொரு பொருளாய்த் தோற்றாமல் வெளியே ஆம், அவ்வெளியில் நின்றும் அசைந்தால் அதனைவிடத்தான் ஒருபொருளாய்க் காற்றென்பதாம், இக்காற்றாகிய சாட் சியைப்போல் உனதுபோதம் அருளில் அடங்கியும் விரிந்தும் நின்ற பழக்கமதையும் பார்த்து அறிதி. எ-று.

போதம் அடங்கில் அருளாகியும், அது அசையில் ஆ ன்மாவாகியும், இங்ஙனம் வருதலின் அதனைச் சிறிதுந் தோன்றாது அடக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் மும்மலங்களை நீக்கு தற்கு உபாயமும், இம்மலங்களை நீக்கி அவ்வான்மா தற் போதமுங் கெட்டு ஆநந்தாதீதப்பட்டால் அதற்குமேல் வேறுசிட்டை இன்றென்பதும், ஆன்மா கருவிகள் தாக் காது நிற்றற்கு உபாயமும், அடங்கிய போதம் மீட்டும் விரியாது அடக்கவேண்டும் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (௭எ)

வேதாந்தம் போலிருக்கும் வேதாந்த சித்தாந்தம்
நாதாந்த போத நழுவினர்க்கு - நேதி

தனைக்கழன்று தற்போதஞ் சார்பழியுஞ் சந்தில்
உனக்கறிவா நந்தமுதிக் கும்.

(இ - ள்) நாதாந்த போதம் நழுவினர்க்கு வேதாந்தம் போல் இருக்கும் வேதாந்த சித்தாந்தம்—நாத தத்துவத்தின் முடிவாயிருந்த அருளையும் கடந்த மெய்ஞ்ஞானிகட்கு வேதாந்தம்போல் துவிதாட்டம் இன்றி இருக்கும் வேதத்தின் முடிவாகிய இச் சித்தாந்த நூல் ஆகலின்;

நேதிதனைக் கழன்று தற்போதம் சார்பு அழியும் சந்தில் உனக்கு அறிவு ஆநந்தம் உதிக்கும்—நீக்குவதாய் உள்ள தத்துவ முப்பத்தாறையுங் கழன்று, அவற்றின் முடிவில் நின்ற அருளையும் பரையையும் துவிதாட்டம் இன்றிக் கழன்று நிற்றி எனின், நின் தற்போதமும் ஆணவ வாசனையாகிய சார்பும் ஒழியும், இவை ஒழிந்த இடத்திற்கும் அதீதத்திற்கும் இடையாகிய சந்தியில் உனக்கு ஞானாநந்தம் தோன்றும். எ - று.

முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நீங்குமளவும் ஆன்மபோதஞ் சீவித்தறிவது அருள்தெரிசனமுதல் ஆநந்தாதீதப் படுமளவும் அப்போதஞ் சீவியாதடங்கி அவ்வநுபவங்களைப் பெறவேண்டும் ஆகலின், 'வேதாந்தம்போலிருக்கும்' என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஆநந்தம் தோன்றுமிடம் அறிவித்தவாறு காண்க. (சஅ)

தத்துவா தீதத் திமிர்ப்படங்கித் தற்செலவும்
அத்தின் வரத்து மசையாத - சுத்தத்தை
ஒன்றென்று னீசற் றுளதாவை யாதலினால்
அன்றென்ற தென்றே யறி.

(இ-ள்) தத்துவாதீதத் திமிர்ப்பு அடங்கித் தன்செலவும் அதின்வரத்தும் அசையாத—முப்பத்தாறு தத்துவத்திற்கும் அதீதமாயிருந்த ஆணவமல வாசனை எல்லாம் நீங்கியவிடத்து ஆன்மா சிவத்தைச் சென்று கூடுதலும், சிவம் ஆன்மாவை வந்து பொருந்துதலும் ஆகிய இருவகை அசைவும் இன்றி இரண்டற்று இருந்த;

சுத்தத்தை ஒன்று என்றால் நீ சற்று உளது ஆவை ஆதலினால் அன்று என்றது என்றே அறி—முத்திக்கண் சிவம் ஒன்றுமே என்று கூறுதி எனின், அச்சிவம் ஒன்றென்று அறிந்து கூறிய நீயும் சிறிது உண்டாவை ஆகலின், அம்முத்திக்கண் அங்ஙனம் கூறுவதும் அன்றென்று அறிதி. எ - று.

உடம்பின் குணம் அன்றி அதன்கண் ஏறியிருந்த திமிர்ப்புப்போல் உயிரின் குணம் அன்றி இதன்கண் ஏறியிருந்தமையால், ஆணவத்தை 'திமிர்ப்பு' என்றார். திமிர்ப்பு அடங்காவிடத்துக் கூடினது போன்றும் பிரிந்தது போன்றும் அநுபவந் தோன்றலின் அங்ஙனம் கூறினார்.

வெற்றவெறு மாநந்த மேலீடே கேவலத்தில்
நிற்பதுபோ லந்த நிலைகழங்ன்றோர் - சிற்போத

அண்டங் கடந்த வமுதத்தி னேடுலவும்
வெண்டிங்க ளுங்கிரண மும்.

(இ-ள்.) வெற்ற வெறு ஆநந்த மேல் ஈடே கேவலத்தில் நிற்பதுபோல் அந்த நிலை கழன்றோர்—நியதியிட்ட இடமெல்லாம் கழன்றுசென்று தற்போதம் ஒழிந்ததெல்லாம் ஆநந்தமயமாய்த் தோற்றும் ஆகலின், வெற்றவெறு ஆநந்த மேலீடாகிய இடமே கேவலாவத்தைப்பட்டு நிற்பதுபோலத் தோன்றும், இங்ஙனந் தோற்றும் அவ்வாநந்த மேலீடாகிய நிலையும் நீங்கினோர்;

சிற்போத அண்டம் கடந்த அமுதத்தினேடு உலவும் வெள் திங்களும் கிரணமும் — அருளும் பரையும் ஆகிய ஞானகாசத்தைக் கடந்துநின்ற ஆநந்தாமிர்தத்தோடு விளங்காநின்ற சிவசந்திரனேடும் தாம் அதனைவிட்டு நீங்காத அந்த ஆநந்தாமிர்த கிரணமாகி நிற்பார். எ-று.

ஆநந்தம் மேலிட்டபோது பிரபஞ்சமெல்லாம் ஆநந்தமயமாய்த் தோற்றும் ஆகலின், 'வெற்றவெறு மாநந்தம்' என்றார். ஆநந்த மேலீடுவிட்டு உயாமல் தோற்றுவது கேவலாவத்தை அநுபவத்தை அறிந்து ஒன்றாந்தோன்றுதிருந்ததென்று சொல்ல வருதல்போல் ஆநந்தாநுபவம் சொல்லவருதலால், 'கேவலத்தினிற்பது போல்' என்றார். அநாதியில் ஆணவமலத்தால் மறைபட்டிருந்து உயிர்க்கு அநுபவஞ் சொல்லக் கூடாததுபோல், சிவத்தில் இரண்டறக் கலந்துநின்ற அநுபவஞ் சொல்லக்கூடா

து ஆகலின், ஆநந்தாநுபவத்திற்கு உவமை கேவலாவத்தையைக் கூறினர். 'வெண்டிங்களுங் கிரணமும்' என்று உவமை கூறினமையால் சந்திரனைப்போலச் சிவம், அவனைவிட்டு நீங்காத அமுதம்போல் ஆநந்தம், அவனையும் அமுதத்தையும் விட்டு நீங்காத கிரணம்போல் ஆன்மா சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந்துநின்ற நிலை எனக்கொள்க.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் முத்தியில் ஒன்றென்றும் இரண்டென்றுங் கூறக்கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௫௦)

நினைப்பு மறப்பறுத்து நீயறலை நீக்கா
துனைக்களைய நில்லங்ங னங்ஙன் - எனக்கதற்றல்
விப்பிரட்ட மந்திரட்டம் வேலையிலே போட்டசு
செப்படித்தன் ஞானச் சிறை. [ணா

(இ-ள்.) நினைப்பு மறப்பு அறுத்து நீ அறலை நீக்காது உனைக் களைய நில் அங்ஙன் அங்ஙன் எனக் கதற்றல் — முன்னர் நினைப்பு மறப்பு ஆகிய சகலகேவலங்களை அறிவித்து நீக்கித் தன்னை அறிவித்து, பின்னர்த் தனக்கு உயிர்க்குயிராய்நின்ற திருவருளைத் தரிசிப்பித்து, இத்திருவருளோடுங்கூடி அறிகின்ற போதம் தற்சுதந்திரமாய் ஒன்றைப் பகுத்தறியாது ஆகலின், அருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு தற்போத ஒழிவைப் பெறுதற்கு உபாயங்கூறி, அதனை நீக்காது அந்நினைப்பு மறப்பு ஆகிய சகல கேவலங்களுள்வைத்து, உன் போதங்களைய நீ அப்

படிநில் அப்படிநில் என்று மாணுக்கனுக்கு ஓர் நிட்டை போலுங் கூறுதல்;

விப்பிரட்டம் மந்திரட்டம் வேலையிலே போட்ட சுரை செப்படித்தல் ஞானச்சிறை—மிசவும் பிரட்டமும், மந்திரத்தால் ஒருவனுக்கு விநோதங்காட்டலும், கடற்கண் போட்ட சுரை ஓடும், செப்படிவித்தையும், ஞானத்திற்குத் தடையாய் உள்ள மலபோதமும் ஆம். எ-று.

அந்த நிட்டைகூடுவோர் ஞானமும் அன்றி முதற்செய்த கிரியை யாதிகளும் அன்றி உபய பிரஷ்டராய்க் கருவிகளோடும் மயங்கலின், 'விப்பிரட்டம்' என்றும், ஒருவன் மந்திரத்தால் விநோதவித்தை தோற்றுவது போல், உள்ளே நாணுவாகிய மாயாவிநோதங்கள் தோற்றலின் 'மந்திரட்டம்' என்றும், சுரை ஓடு ஓர் துறைக்கண் சேராது அலையோடு மறிதல்போல், அறிவு ஓர் நிலை நில்லாது நினைவோடுஞ் சுழல்வதனுல், 'வேலையிலே போட்டசுரை' என்றும், ஓர் பந்து முன்தோற்றிப் பின் அதில் பற்பல பந்து தோற்றுதல்போல், ஓர் காட்சிபோல் முன்தோற்றி அது முற்றும் நில்லாது பற்பல காட்சியாய் விரிதலின் 'செப்படித்தல்' என்றும், இங்ஙனந் தோற்றுவன சகல கேவலபோதம் ஆகலின், 'ஞானச்சிறை' என்றும் கூறினர். அங்ஙனங் கூறியது நிட்டை அன்று ஆகலின், கதற்றல் என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் மாணுக்கனுக்குச் சகல கேவலங்களை முன்னர் அறிவித்து நீக்கி, பின்னர்ப் போதம் ஒழித்தற்கு உபாயங் கூறுது அச்சகல கேவலங்களுள் அந்நிட்டை கூறுதல் ஆகாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க.

சத்தாதி தத்துவம்போய்த் தானுமெதி ருங்கழன்
சித்தாந்த வேதாந்தச் சீர்மையிலை-முத்தி [ருல்
அநிர்வசன மின்ப வதீதமெனி லாங்கே
பினமிடுதல் கன்மம் பிளாய்.

(இ-ள்.) சத்தாதி தத்துவம் போய்த் தானும் எதிரும் கழன்ருல் சித்தாந்த வேதாந்தச் சீர்மை இலை — சத்த முதலிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நீங்கி அவற்றின் முடிவில்நின்ற தானும், திருவருள் தெரிசன முதல் ஆநந்தானுபவம் ஈறுய் அவ்வருளால் தான் அறியாது அறியும் அநுபவங்களாகிய எதிரும் கழன்று, ஆநந்தாதீதப்பட்டால் இரண்டென்று கூறும் சித்தாந்தச் சிறப்பும் ஒன்றென்று கூறும் வேதாந்தச் சிறப்பும் அங்கு இல்லை;

முத்தி அநிர்வசனம் இன்ப அதீதம் எனில் ஆங்கே பிணம் இடுதல் கன்மம் பிளாய் — அங்ஙனம் அதீதப்பட்ட முத்தி சொல் இறந்த சுகாதிதீதம் என்ருல், பிள்ளாய்! ஒனறென்றும் இரண்டென்றும் அம்முத்தியைப் பின்னப்படக் கூறுதல் போதச்சேட்டை ஆம். எ-று.

சத்தாதி விடயங்களின்மேல் ஆன்மாவுக்கு அனிச்சை பிறந்தபோது சோத்திராதி பஞ்சேந்திரியங்களும் விடயங்களை அபகரியாது நீங்கும். இவை நீங்கவே முன் அபகரித்தபோது வசன கமன தான விசர்காநந்தங்களை விடயீகரிக்கும் வாக்காதி கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் நீங்கும். இவை நீங்கவே அப் பத்திந்திரியங்கட்கும் இடமாய்நின்ற பூதங்கள் நீங்கும். இவை நீங்கவே விடயங்களைப்பற்றி நிச்சயித்து அபிமானித்துச் சிந்தித்து நிற்கும் அந்தக்கரணவாசனை நீங்கும். இது நீங்கவே விடயங்களைப் புசித்தற்கு ஓரெல்லையும், அவ்வெல்லையில் உண்டாம் விடயப்பயனும், அவ்விடயத்தைப் புசிக்கும்போது ஓர் காலங்களினும் அறியாததுபோலப் புதுமையும், மேலும் இவ்விடயம் அனுபவிக்கவேண்டும் என்னுங் கருத்தும் உண்டாக்குங் கால தத்துவமும் நீங்கும். இது நீங்கவே விடயங்களைப் புசிக்கும்போது இவனுக்கு இவ்வளவு புசிப்பென்னும் மட்டறிந்து வரைந்து நிற்கும் நியதி நீங்கும். இது நீங்கவே ஆன்மா விடயங்களை இச்சித்துப் பகுத்தறிந்து பற்றி அநுபவிக்க அவ்வான்மாவுக்கு இச்சா ஞானக் கிரியைகளை எழுப்பும் இராகம் வித்தை கலை என்னும் இம்மூன்றும் நீங்கும். இவை நீங்கவே ஆன்மாவைப் பஞ்சேந்திரியங்களினும் கறங்குபோற்கொண்டு சுழற்றும் புருடன் நீங்கும். இது நீங்கவே அவ்விடயங்களைப் புசிக்குமிடத்து அவ்விடயம் என்றுந் தான் என்றும் இரண்டற மயக்கிநிற்கும் மாயை நீங்கும்.

இங்ஙனம் வித்தியா தத்துவங்கள் நீங்கவே இவற்றைப் பிரோரகம் பண்ணுஞ் சுத்த தத்துவங்கள் ஐந்தும் நீங்கும். இங்ஙனம் தத்துவம் முப்பத்தாறும் நீங்கினவிடத்து ஆன்மாவின் இச்சை பெத்தத்தில் விடயத்தின்மேல் சனித்ததுபோல் சிவத்தின்மேல் சனிக்கும். ஞானம், விடயாநந்தம் அசுத்தம் துக்கம் அனித்தியம் என்றும், சிவாநந்தம் சுத்தம் சுகம் நித்தியம் என்றும், பகுத்தறிந்து கொண்டு நிற்கும். கிரியை பழைய பழக்கத்தால் விடயங் கண்மேற் செல்லினும் அவற்றிற் செல்லாது மறுத்து நீங்கிச் சிவத்தையே நாடிநிற்கும் ஆன்மாவின் இச்சாஞானக்கிரியைகள். சிவன் ஆன்மாக்களை முத்தியிலே அடைவிக்கவேண்டும் என்னும் இச்சைப்படி நிற்பது ஆகலின், திருவருள்பதியும், இத்திருவருளை முன்னிட்டுக் கொண்டு அறியும் பராதெரிசன முதலிய அநுபவங்களாகிய எதிரும், அவைகளை அறிந்த தானும், கழன்று ஆநந்தாதீதப்பட்டால், இரண்டென்றும் ஒன்றென்றும் கூறக்கூடாது ஆகலின், 'சித்தாந்த வேதாந்தச் சீர்மையில்லை' என்றார். கன்மம் என்பது சேட்டைமேலேறிற்று. ஆன்மா சத்தாதிகளைத் துரிசற விடுத்தபோது மற்றைத் தத்துவம் முப்பத்தொன்றும் இங்ஙனம் நீங்கலின் சத்தாதிகளை முன்வைத்துக் கூறினர். முத்தியை அறிவிப்பது வேதாகம முடிவாகலின், 'சீர்மை' என்றும், அம்முத்தியில் அதனை அறிந்து கூறும் போதம் இன்மையால், 'அநிர்வசனம்' என்றுங் கூறினர்.

(உ-ம்.) சிவப்பிரகாசம்,—'மருவிய பொறியி லொன்றும் மாபூத மைந்தி லொன்றும், கருவிக ளன்கு நீங்காக் கலாதிக ளைந்துங் கூடி, ஒருபுல னுகருமிந்த வொழுங் கொழித் துயிருமொன்றைத், தெரிதரா தவனெழிந்தத் திரள்களுஞ் செயலிலாவே' என்றும்,

திருவள்ளுவர்,—'சுவையொளி யூறோசை நாற்றமெ ன்றைந்தின், வகைதெரி வான்கட்டே யுலகு' என்றும், மற்றும் வருவனவற்றானுங் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் சித்தாந்தமுத்தியோ வேதாந்த முத்தியோ உண்மை என்று ஐயுறுகின்ற மாணக்கனுக் குக் காண்பானும் காட்சியும் அற்ற விடத்து இரண்டுஞ் சரியென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௫உ)

சிந்தை பயமிலச்சை சீல மருவருப்பு
அந்தைவிடுஞ் சாந்திகுல மாசாரம் - இந்தவழி
எட்டுஞ் சிவயோகிக் கில்லையென மாமறைகள்
தட்டும் பெருமுரசந் தான்.

(இ - ள்.) சிந்தை பயம் இலச்சை சீலம் அருவருப்பு அந்தை விடும் சாந்தி குலம் ஆசாரம் இந்தவழி எட்டும் —எனக்கு இன்னதுவேண்டும் என்னுஞ் சிந்தனையும், துட்டமிருகாதி தோன்றியக்கால் அச்சமும், இன்னார் இன்னது சொல்லப்போகிறார் என்னும் நாணமும், சாந்திராயண விரதமுதலிய சீலமும், ஈது அசுத்தமென்

னும் அருவருப்பும், அகந்தையால் செய்த பாவந்தீர்க்கும் புண்ணியம் ஈதென்று செய்யுஞ் சாந்தியும், குலாசாரமும் சமயாசாரமும் ஆகிய இந்தமார்க்கம் எண்வகையும்;

சிவயோகிக்கு இல்லை என மாமறைகள் பெருமுரசம் தட்டும்—சிவத்தோடு இரண்டறக்கூடி நின்ற சிவயோகிக்கு இல்லையென்று மாமறைகளாகிய பெரிய பேரிகை முழக்கும். எ-று.

'மாமறைகள்தட்டும் பெருமுரசம்' என்றது அவர்க்கில்லை என்று பலபடக்கூறுதல். இவை எட்டும் சிவத்திற்கு இன்றாகலின் அதனை அடைந்த சிவயோகிக்கும் இன்றென்பது ஆயிற்று. (ருஇ)

தத்துவத்தா ரல்லார் சலசந் திரனொப்பார்
தத்துவத்தாற் செய்யுந் தவாதவங்கள் - சுத்தக்
ககனமழை யாற்கழுவிக் காற்றைக் கனலால்
தகனஞ் செயல்போற் றெளி.

(இ-ள்.) தத்துவத்தார் அல்லார் சலசந்திரன் ஒப்பார் தத்துவத்தால் செய்யும் தவாதவங்கள்—மெய்ப்பொருளாகிய பரதத்துவத்தை அடையாதார் தற்போதத்தால் செய்யும் தவாதவங்களினாலும், இவற்றின் பயன்களினாலும், உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் சலத்தில் பிரதிபலிதமான சந்திரனைப்போலும் ஆவர்;

அப்பரதத்துவத்தை அடைந்தோர் அருள்வடிவாயிருந்து செய்யும் தவங்களும் அவங்களும் இவற்றான் வரும் பயன்களும் இவர்க்கு எங்ஙனம் ஆம் எனின்,

சுத்தக் ககன மழையால் கழுவிக் காற்றைக் கனலால் தகனம் செயல் போல் தெளி — நிருமலமாய் உள்ள ஆகாயத்தை மழையால் கழுவிக் காற்றைக் கனலால் சுடுவதுபோலும் ஆம் என்று அறிதி. எ-று.

ககனத்தை மழையால் கழுவுதலும் காற்றைக் கனலால் சுடுதலும் இன்றாயின வாறுபோல் தற்போதம் போய்ப் பேய் பிடியுண்டவனைப்போலும் திருவருளே வடிவாயிருந்த மெய்ஞ்ஞானிகள் திருமேனியில் நிகழும் தவாதவங்கள் அவ்வருள் விளையாட்டே அன்றி அவர் அவற்றைச் செய்ததும் அவற்றின் பயன் அவரைச் சார்வதும் இன்றென்பது ஆயிற்று. தவாதவங்கள் தத்துவத்தார் அல்லார்க்கு வருவிக்கப்பட்டன. தத்துவம் என்றது ஈண்டுச் சிவத்தை. (ருச)

காலனுக்குப் பாவமென்றுங் காற்றுங் கதிரவனும், சீலமிலா ரென்றுஞ் சிவயோகி - மேலொன்றைச், சுட்டுவதுந் தம்மைச் சுழற்றிவிடா தாட்டுமலக், கட்டின் பிராந்திவலுக் காண்.

(இ - ள்.) காலனுக்குப் பாவம் என்றும் காற்றும் கதிரவனும் சீலம் இலார் என்றும் சிவயோகி மேல் ஒன்றைச்சுட்டுவதும் — உயிர்களைக் கோறலால் காலனுக்குப்

பாவம் உண்டென்றும், அசுத்த நிலத்தில் சலித்தலானும் அந்நிலத்து எறிதலானும் காற்றுங் கதிரவனும் ஆசாரம் இலர் என்றுங் கூறுதல்போல், சிவபூசையாதி நன்மார்க்கங்களைச் செய்திலர் என்றும், நீராடல் ஆதி ஆசாரம் இலனென்றும், இவைமுதலிய குணதோஷங்களைச் சிவயோகிகள்மேற் சுட்டிக் கூறுவது ;

தம்மைச் சுழற்றி விடாது ஆட்டும் மலக்கட்டின் பிராந்தி வலு — தம்மை விடாது பற்றிநின்று அவத்தைகள் தோறும் சுழற்றி ஆட்டப்பட்ட மலபந்தத்தினல் தோற்றும் பிராந்தியினது சாமர்த்தியமாம். எ-று.

சரியை கிரியா யோக ஞானங்களுள் ஞானம் ஒன்றுமே முத்திக்கு ஏதுவாகலின், இஞ்ஞானத்தால் முத்தியை அடைந்திருத்தலின் சரியாதிகளையும் உடம்பாதி அசுத்தங்களை எல்லாங்கடந்து சுத்தமாயுள்ள ஆநந்தவெள்ளத்தில் மூழ்கியிருத்தலின், நீராடலாதி ஆசாரங்களுஞ் செய்வது இன்றிச் சிவயோகி சும்மாயிருப்பன். அங்ஙனம் இருப்பது சரியாதிகளைச் செய்வோர்க்கு மலமறைப்பால் தெரியாது தம்மைப்போல் பார்த்து அவனை இகழ்தலான், 'மலக்கட்டின் பிராந்திவலுக்காண்' என்றூர். காலனுக்குப் பாவமும் காற்றிற்கும் கதிரவனுக்கும் அசுத்தமும் இன்றுயதுபோல் நன்மார்க்கஞ் செய்யாமையால் பாவமும் ஆசாரம் இன்மையால் அசுத்தமும் அவர்க்கு இன்றென்பதுங் காண்க. காண்—அசை. (ருரு)

நாயேறி வீழ்ந்தென் னடாத்துகிலென் ஞானிக்குப், பேயாஞ் சகம்பழித்தென் பேணுகிலென் - தோயார், பெருமை சிறுமையிலை பின்னுமுனு மில்லை, வளைவற்று வேண்டிய செய்வார்.

(இ - ள்.) நாய் ஏறி வீழ்ந்து என் நடாத்துகில் என் ஞானிக்குப் பேய் ஆம் சகம் பழித்து என் பேணுகில் என் தோயார்—நாய்மேல் இவர்ந்தோன் அதில்நின்றும் வீழ்ந்ததனால் இகழ்ச்சி என்னை, வீழாதிருந்து அதனை நடாத்தியதால் புகழ்ச்சி என்னை, அதுபோல் ஞானிகட்குப் பேய்க் கூத்துப்போல் தோற்றும் இச்சகத்திலுள்ளார் இகழ்ந்தால் அவர்க்கோர்சேதம் என்னை, புகழ்ந்தால் ஓர் இலாபம் என்னை, அவர் ஒன்றோடுந் தோயார்;

பெருமை சிறுமை இலை பின்னும் முன்னும் இல்லை வளைவு அற்று வேண்டிய செய்வார், — அஃதன்றி உயர்ச்சி வந்ததென்று பெருமையும் தாழ்ச்சி வந்ததென்று சிறுமையும் அவர்க்கில்லை, பின்னுகிய சகலமும் முன்னுகிய கேவலமும் இல்லை, ஆகலின், சுத்தமாகிய அருள் வடிவாயிருந்து அளவின்றித் தாம் வேண்டியவாறே திருவிளையாட்டு ஆடுவார். எ-று.

இகழ்ச்சியாய் உள்ள நாய் ஏறி வீழ்ந்தாலும் நடாத்தினுலும் இகழ்ச்சி புகழ்ச்சி இன்ருயது போல் ஞானிகள் தமக்கு இகழ்ச்சியாயிருந்த உடம்பை இகழ்ந்தாலும்

புகழ்ந்தாலும் அவை அவர்க்கு இன்றென்பது ஆயிற்று. செம்பில் காளிதம்போன்று உயிரை அநாதியிற் பற்றி யிருந்த சகசமலம்நீக்கற்பொருட்டு மாயையில் தனுவாதி கொடுத்தலின் சகலத்தைப் பின்னென்றும் ஆணவ சம் பந்தமான கேவலத்தை முன்னென்றுங் கூறினர்.

"சிந்தை பயமிலச்சை" என்னுந் திருவெண்பாமுதல் இந்நான்கு திருவெண்பாவானும் சிவஞானி மகிமையை அறிவித்தவாறு காண்க. (ருசு)

சன்மார்க்க மேமுதலாத் தாதமார்க் கத்தளவும்
தன்மார்க்க மானவெங்கள் சம்பந்தன்-தன்னைத்
துறவி யரசு சுகியோகி போகி
அறவன் மறவனென லாம்.

(இ - ள்.) சன்மார்க்கமே முதலாத் தாதமார்க்கத்து அளவும் தன் மார்க்கம் ஆன எங்கள் சம்பந்தன் தன்னை — ஞானமுதல் சரியை ஈருய்ச் சொல்லப்பட்ட நான்கு பாதத்திற்கும் உரித்தாகிய சன்மார்க்கமுதல் தாதமார்க் கம் ஈருய்ச்சொல்லப்பட்ட இந்நான்கினையும் தமது அருள் நெறியால் எமக்குண்டாகச் செய்தருளிய எமது சுவாமிகளாகிய திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரை;

துறவி அரசு சுகி யோகி போகி அறவன் மறவன் எனல் ஆம்,—எல்லாவற்றோடுங் கூடியிருந்தும் அவற் றோடு தாக்கற்று நிற்றலின் துறவி என்றும், சகல புவ னங்களையுந் தாமேயிருந்து நடத்தலின் அரசு என்றும்,

ஆநந்தமயனு யிருத்தலின் சுகி என்றும், சிவயோகத்தை அநுக்கிரகித்தலின் யோகி என்றும், ஆன்மபோதங்களை விழுங்கிக் கோடலின் போகி என்றும், சகல கருமங்களும் ஓர் வடிவாயிருத்தலின் அறவன் என்றும், அடைந்தோர் மும்மலங்களைக் கோறலான் மறவன் என்றும் சொல்லலாம். எ-று.

சன்மார்க்கம், சகமார்க்கம், சற்புத்திரமார்க்கம், தாதமார்க்கம் என நான்கு. இவற்றுள் சன்மார்க்கமாவது:—நீயேநான் நானே நீ என்பது. சகமார்க்கமாவது:—தோழனும், தோழனும் என்பது. சற்புத்திர மார்க்கமாவது:—பிதாவும் புத்திரனும் என்பது. தாதமார்க்கமாவது:—ஆண்டவனும் அடியானும் என்பது.

ஞானம் பெற்றோரைப் புகழ்ந்து கூறிய பின்னர் இத் திருவெண்பாவால் அந்த ஞானத்தை அருளிச் செய்தற்குத் தலைவராகிய பிள்ளையாரைப் புகழ்ந்து கூறியவாறு காண்க. (ருஎ)

தானல்லா தன்னதல்லர் தத்துவசா லத்தலைவர்
மேனிசதா நந்தம் விளையுமிடம்-யானைக்கைப்
போலே யிவருடம்பிற் போகமெலாம் பூசையிதனாலே சகம்பிழைக்கு மெண்.

(இ-ள்.) தான் அல்லர் தன்னது அல்லர் தத்துவ சாலத்தலைவர் மேனி சதாநந்தம் விளையும் இடம் — தனு கரண புவன போகங்களாய் உள்ள தத்துவங்கள் எல்

லாம் தமக்கு அயல் ஆகலின் அவை தாமும் அல்லாமல், அசுத்தம் துக்கம் அனித்தியமா யிருத்தலின் அவை தம தும் அல்லாமல், அத்தத்துவங்களோடு கூடியும் கூடாத சாலத்தோடும் அவற்றிற்குத் தலைவராயிருந்த மெய்ஞ் ஞானிகள் திருமேனி சதாநந்தம் மேன்மேலும் உண்டா கும் ஓரிடம்; ஆகலின்,

ஆனைக்கை போலே இவர் உடம்பின் போகம் எலாம் பூசை இதனாலே சகம் பிழைக்கும் எண் — எடுத்த பொருளின் பரிசமறிவதுபோல் தோற்றி அதனுள் இரு ந்த நாசிக்குக் கந்தவிடயமுமாக இருந்த யானைக்கை போல் இருந்த ஞானிகளது திருமேனியால் அநுபவிக் கும் போகமெல்லாம்இத்திருமேனி அநுபவிப்பதுபோல் இருந்து இத்திருமேனியுள் இருந்த பரிபூரண சிவத் திற்கும் பூசை ஆம், இப்பூசையினாலே சகத்திலுள்ளார் பிறவித் துன்பத்திற்குத் தப்பி வீட்டின்பத்தை எய்து வர் என்று அறிதி. எ-று.

முன் தனுகரணங்களை யாம் என்றும், புவனபோகங் களை எமது என்றுங் கருதிநின்ற தற்போதங்கெட்டு இப் போது அறிவு தாமாய் ஆநந்தம் தமதாயிருத்தலின், "தானல்லர் தன்னதல்லர்" என்றார். தேகத்திருந்த போ தத்தையும் கருவிகளையும் விழுங்கிக்கொண்டு அதனுள் சி வங்குடியாயிருத்தலின், "மேனிசதாநந்தம்விளையுமிடம்" என்றும், "போகமெல்லாம் பூசை" என்றுங் கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகட்குப் பத்திசெய்வார் வீடடைவார் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (ருஅ)

பூசி முடிப்பனவும் பூண்பனவும் பொற்றுகிலும்
ஆசை மிகுந்த வரசியர்க்காம் - காசிற்ற
முண்டையர்க்கா காசீவன் முத்தனுக்குப்போக
குண்டையொப்பார்க்கேனிதுவாகும். [மல்லால்

(இ-ள்.) பூசி முடிப்பனவும் பூண்பனவும் பொன் துகிலும் ஆசை மிகுந்த அரசியர்க்கு ஆம்—சந்தனமாதி பூசப்படுவனவும், மல்லிகையாதி முடிக்கப்படுவனவும், கொந்தளப் பொன்னோலை ஆதி பூணப் படுவனவும், பொற்சரிகைச் சேலை ஆதி உடுக்கப்படுவனவும், ஆகிய இவை முதலிய போகங்களெல்லாம் அரையனால் மிகவும் இச்சிக்கப்பட்ட சுமங்கலியாகிய அரசியர்க்கே ஆகும்; அதுபோலும்,

சீவன் முத்தனுக்குப் போகம் அல்லால் காசு இற்ற முண்டையர்க்கு ஆகா குண்டை ஒப்பார்க்கு ஏன் இது ஆகும் — சிவனது இச்சைப்படியே அவனது திருவடி சேர்ந்த சீவன் முத்தனுக்கே போகம் அன்றி, மங்கல நீங்கிய அமங்கலிக்குப் போகங்களில் ஒன்றேனும் ஆகா வாறுபோலும், சிவனடிசேராது தவம்பண்ணுவோர்க்கும் அத்தவத்திற்கு உரிய விரதஞ் செய்து முடிப்பதே அன்றிப் போகங்களில் ஒன்றேனும் அநுபவிக்கலாகாது, அஃதன்றிக் குண்டையைப்போலும் சரியையாதி தொ

ழில் செய்வோர்க்கும் இப்போகம் அநுபவிப்பது ஏன் ஆகும். எ-று..

தம்முதலாகிய சிவத்தை இழந்து தவம் பண்ணுவோரை முண்டையர் என்று குறிப்பாற்கூறினர். குண்டைக்குத் தொழில்செய்வதே அன்றி அரையனேடும் கூட்டுறவு இன்மைபோல் சரியையாதிகளைச் செய்வோர்க்கு இத்தொழில் செய்வதே அன்றி சிவத்தோடும் கூட்டுறவு இன்மையால் இவரை, "குண்டையொப்பார்" என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் திருவடியை அடைந்தோர்க்கே போகம் அநுபவிப்பதாம் அன்றி, மற்றையர் தமக்குச் சொன்ன நெறி நிற்பதே அன்றிப் போகம் அநுபவிக்கலாகாது என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (ருகூ)

ஆனைமதப் பட்டா லலங்கார மன்றிநாய்
தானுமதப் பட்டாற் சரியாமோ - ஞானி
தடைமீறி னாலுஞ் சதுராகுங் கன்மி
கடைமீற லாகாது காண்.

(இ-ள்.) ஆனை மதப்பட்டால் அலங்காரம் அன்றி நாய் தானும் மதப்பட்டால் சரி ஆமோ — மதமேறு முன்னும் சிறப்புள்ள யானை பின் மதமேறித் தன் தடைகடந்து சேறினும் சிறப்பேயாம், அன்றிப் பேய் ஏறு முன்னும் இழிவுள்ள நாய்தானும் பின் பேய் ஏறினல் அதுபோலும் சிறப்பாமோ ? அவைபோலும்,

ஞானி தடைமீறினும் சதுர் ஆகும் கன்மி கடைமீறல் ஆகாது—முன் நின்றநிலை கடவாதிருந்த போதும் சிறப்புள்ள மெய்ஞ்ஞானி பின் ஆநந்த மேலீட்டால் அந்நிலை கடந்து சேறினும் சிறப்பே ஆவன், கருமிநிலை கடவா முன்னும் அம்மெய்ஞ்ஞானிகட்கு இழிவாவன், தற்போதத்தால் அந்நிலை கடந்தபோதும் இழிவாவான். ஆகலின் தன்னிலை கடக்கலாகாது. எ - று.

ஆனைமதமேறினல் மிகவுஞ் சிறப்பு ; நாய் பேயேறினல் மிகவும் இழிவு ; அவைபோல, ஞானி தடைமீறினல் மிகவுஞ் சிறப்பு, கன்மி கடைமீறினல் மிகவும் இழிவென்பதுங் காண்க. காண்—அசை.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானி கிரியை செய்யினும் செய்யாவிடினும் சிறப்பாவன் என்பதும், கன்மி கிரியை செய்யாவிடின் மிகவும் இழிவாவன் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கூ0)

அதிபக்கு வத்தாற் கநுக்கிரகஞ் செய்யும் [ஞப்
புதுமைக்குச் சாத்திரங்கள் போதா-திதுவென்
பேறே யநந்தம் பிரகாரம் வந்தானும்
வேறே யநந்த விதம்.

(இ - ள்.) அதிபக்குவத்தாற்கு அநுக்கிரகம் செய்யும் புதுமைக்குச் சாத்திரங்கள் போதாது—தீவிரதர பக்குவம் உடையானுக்கு ஞானநுக்கிரகம் பண்ணும் அதி

சயத்திற்கு வெவ்வேறு வகைப்பட்ட சாத்திரங்கள் எல்லாம் போதாது; அஃது எங்ஙனம் எனின்,

இது என்னுப் பேறே அநந்தம் பிரகாரம் வந்தானும் வேறே அநந்தவிதம்—இது என்று ஒன்றைச் சுட்டுதற்கு இடம் வைக்காது கூறும் உபதேசப்பேறே அவனுக்கு அநந்தம் விதமாய்க் கூறும் சாத்திரங்கள் ஆகும், இங்ஙனம் வந்த பக்குவனும் அநந்தம் பெயர்களுள்ளும் வேறு, இவனை ஒழிந்த பக்குவர்களும் அநந்தவிதம் ஆவார்கள். எ - று.

தீவிரதர பக்குவனது அறிவு சிவத்தையே அன்றி மற்றொன்றையும் பகுத்து நாடாது ஆகலின், 'சாத்திரங்கள் போதாது' என்றார். மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம் என்னும் இம்மூன்று பக்குவரும் நானுபேதமாய் வருதலினும், இவர்க்கு உபதேசம் நானுபேதமாகக் கூறிப் பக்குவப் படுத்தவேண்டும் ஆகலினும், 'அநந்தவிதம்' என்றார்.

இத்திரு வெண்பாவால் தீவிரதர பக்குவனுக்குக் கூறும் உபதேசமே போதுமென்பதும் மற்றைய மூவர்க்கும் அவர் கூறும் உபதேச மொழியும் அன்றி வேதாகமங்களால் உணர்த்தவேண்டும் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (௬௧)

அறியாமை நீங்கி யறிவா யறிவே
அறியாம லாயிரண்டு மற்றுப் - பிறியாதார்

தன்னிழப்பின் ஞான சமாதிக்குச் சாதகராம்
அங்நிலைக்கே சீவன்முத்த ராம்.

(இ - ள்.) அறியாமை நீங்கி அறிவாய் அறிவே அறியாமல் ஆய் இரண்டும் அற்றுப் பிறியாதார்—சகலகேவலம் ஆகிய அறியாமை நீங்கித் தம்மை அருளாற்கண்டு அவ்வருள் அறிவாகி முன்மலமாகிய அறியாமையில் மறைந்திருந்தாற்போல் அவ்வறிவு தானே அறியாமையாகி அதனுள் மறைந்து இவ்வறிவென்பதும் தாமென்பதும் ஆகிய இரண்டும் அற்று இதனைப் பிறியா திருப்போர்;

தன் இழப்பில் ஞான சமாதிக்குச் சாதகர் ஆம் அங்நிலைக்கே சீவன்முத்தர் ஆம்—அங்ஙனம் இருக்கவே தற்சுதந்தரபோதம் அறும், அஃது அறவே பரைதானாகிய ஞானசமாதிக்குச் சாதகர் ஆவர், இச்சாதகம் வந்த அக்கணமே சீவன் முத்தரும் ஆவர். எ - று.

இம்முறைவந்து பரையோகத்தில் நின்றோர்க்குச் சுகப்பேறும் சுகாதீதமும் தாமே கிடைக்கும் ஆகலின், 'அங்நிலைக்கே சீவன் முத்தராம்' என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் பரையோகத்தில் நிற்போரும் சீவன்முத்த ராவர் என்று அறிவித்தவாறு காண்க (கூஉ)

மகவான்கண் பார்த்தவர்க்கு மாண்பாய்த் த
னக்குப், பகமா யிலச்சைவிடாப் பண்பாய்ச் -

சகமாணக், கண்ணூரி போம்வேடக் கண்ணுடி
காட்டுதவம், எண்ணூழி காலமிருந் தென்.

(இ - ள்.) மகவான் கண் பார்த்தவர்க்கு மாண்பு ஆய்த் தனக்குப் பகம் ஆய் இச்சைவிடாப் பண்பு ஆய்—இந்திரனது கண்களைப் பார்த்தபெயர்க்கு மாட்சிமையாய் அவ்விந்திரனுக்கு அல்குலாய் அவனது உள்ளே நாணம் விடாமுறைமையா யிருந்ததுபோல,

சகம் மாணக் கண்ணூரிபோல் வேடக் கண்ணுடி காட்டு தவம் எண் ஊழிகாலம் இருந்து—தவவேடத்தைப் பார்க்கின்ற சகத்தோர்க்கு மாட்சிமையா யிருப்ப இவ்வேடத்திற்கு உரிய ஞானம் தமக்கு இன்றென்று தம்முள்ளே நாணமுற வேசிபோல் மினுக்கிய வேடமாகிய கண்ணுடி காட்டப்பட்ட தவத்தார் அளவிறந்த காலம் இருப்பினும் அவ் வேடத்தால் பயன் அவர்க்கு என்னை உளது. எ-று.

அவனுக்குக் கண்களைப் பார்க்குந்தோறும் இலச்சைவரலால், 'இலச்சைவிடா' என்ருர். அவனை இவர்க்கு உவமை கூறினமையால் இவர்க்கும் இவ்வேடத்தைப் பார்க்குந்தோறும் இலச்சைவரும் என்பது ஆயிற்று.

தவத்தோர்க்கு உரிய உள்ளொழுக்கமான ஞானுசாரம் ஒன்றும் தோற்ருது வடிவமாத்திரையே தோற்றினமையால், 'வேடக்கண்ணுடி காட்டுதவம்' என்ருர்.

இத்திருவெண்பாவால் சிவஞானம் இல்லார்க்குச் சிவவேடத்தால் பயன் இன்று என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கூரு)

வேதாகமப் பொதுவிலுபதேசம்

முற்றும்.

உ-ம். அதிகாரம்.

சத்திநிபாதத்

துத்தமரொழிவு.

நால்வகைச் சத்திநிபாதத்து உத்தமர்களது பிரபஞ்சப்பற்றொழிவை முறையே கூறினமையால் இவ்வதிகாரத்திற்குச் சத்திநிபாதத்து உத்தமர் ஒழிவு என்று பெயர் ஆயிற்று.

இவர் இந்நூற்கு உரியவர் ஆகலின் வேதாகமப் பொதுவிலுபதேசவதிகாரத்தின்பின் இவ்வதிகாரம் வைக்கப்பட்டது.

சரியாதி நான்கினுக்குஞ் சாலோக மாதி
வருமா றெனக்களித்த வள்ளல் - குருராயன்
ஞானத்திற் பக்குவர்க ணல்வர்க் குபதேசம்
ஆனத் தையுநிகழ்த்தி னான்.

(இ-ள்.) சரியாதிநான்கினுக்கும் சாலோகம் ஆதிவரும் ஆறு எனக்கு அளித்த வள்ளல் குருராயன்—சரியை

கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் இந்நான்கு பாதத்திற்கும் சாலோகம் சாமீபம் சாரூபம் சாயுச்சியம் என்னும் இந்நான்கு பதமும் வருமுறைமையை எனக்கு அருளிச்செய்த வள்ளல் குருராயனுகிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் ;

ஞானத்தில் பக்குவர்கள் நால்வர்க்கு உபதேசம் ஆனத்தையும் நிகழ்த்திஞன்—ஞானபாதத்திற்கு உரிய மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிரதரம் என்னும் இப்பக்குவம் உடையார் நால்வரது இலக்கணமும் அவர்க்கு உபதேசித்த முறைமையையும் அருளிச்செய்தார். எ-று.

முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நியதிகளைவது சரியை; அவற்றை அறிந்து நீங்கிய தன்னை அருளால் அறிந்து அவற்றின் முடிவில் நிற்பது சாலோகபதம். ஆங்குத் தனக்கு அறிவித்த அவ் அருளைத் தெரிசித்துப் பின் அருள் என்றும் தான் என்றும் பிரித்துநோக்காது தற்போதத்தை அடக்குவது கிரியை ; அவ் அருளே வடிவாயிருப்பது சாமீபபதம். அங்ஙனம் இருந்து தற்போதஞ் சிறிதும் தோன்ருது ஒழிப்பது யோகம் ; ஆங்குப் பரை தாஞ யிருப்பது சாரூபபதம். அப் பரை நீக்கத்தில் தோன்றும் ஞாஞநந்தத்தைப் பெறுவது ஞானம் ; அந்த ஆநந்தத்தில் அதீதப்படுவது சாயுச்சியபதம். ஆகலின், "சரியாதி நான்கினுக்குஞ் சாலோகமாதி வருமாறு" இங்ஙனம் எனக்கொள்க. (க)

இன்னரியைத் தொட்டவர்போற் கேட்டவள வுக்களவு, சொன்னதல வெங்கள் சுவாமியுரை-மன்னடத்தில், ஆனந்த மூர்ச்சிதர்கை யாடக யாழ் தன்னிலே, தானுநலம் போலமொழிந் தான்.

(இ - ள்.) தொட்டவர் கேட்ட அளவுக்கு அளவு இன்னரியைப்போல் சொன்னது அல எங்கள் சுவாமி உரை —வருடி வாசிப்பார் தாம் நினைத்துக் கேட்ட பாட்டின் அளவுக்கு அளவு கூறும் இன்னரியைப் போன்று யான் நினைத்து வினவியமட்டிற்கு இம்மட்டு விடைகூறியது அன்று, எமது சுவாமிகளாகிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவாக்கு; (அஃது எங்ஙனம் எனின்,)

மன் நடத்தில் ஆநந்த மூர்ச்சிதர் கை ஆடக யாழ்தன்னிலே தானும் நலம்போல மொழிந்தான்—பரமேச்சுரன் திருநடனத்தில் அந்நடன அதிசயத்தைப்பார்த்து ஆநந்த பரவசராய் நிற்போர் கைப்பிடித்த பொன்னினுல் இயற்றப்பட்ட யாழ்தன்னிலே தான் வாசிக்கும் நலம்போல் யான் கேளாதுகேட்க எனக்கு உபதேச மொழிகளை அருளிச்செய்தார். எ-று.

அவர் ஆநந்தபரவசராய் நிற்கவும் தெய்வயாழ் வருடாது வாசித்தல்போல, பிள்ளையார் ஆநந்தாதீதராய் எழுந்தருளி யிருக்கவும் அவரது தெய்வவாக்கு நினையாது கூறிற்றென்பது அறிக. "இன்னரியைத்தொட்டவர்போ

ல கேட்ட அளவுக்களவு சொன்னதல” என்றமையால், கடாவும் விடையுந் தாமே அருளிச்செய்தார் என்பது ஆயிற்று. தெய்வயாழிற்குமேல் வேறுயாழ் இன்மை போல் இந்த ஆசாரியர்க்குமேல்வேறு ஆசாரியர் இலர் என்பதும் காண்க. யாழ் உன்னி வாசியாதிருக்கவும் பிறர்க்கு அங்ஙனம் செய்ததுபோல் தோற்றலின், “தானுஙலம்போல மொழிந்தான்” என்று திருவாக்குக்கு அதனை உவமையாகக் கூறினார்.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் தமது ஆசிரியர் ஞானபக்குவர் நால்வர்க்கும் உபதேசிக்கு முறைமையைத் தமக்கு அருளிச் செய்யும்போதும் ஆநந்தாதீதராய் எழுந்தருளியிருந்தே அருளிச்செய்தாரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௨)

சும்மாதே பார்த்திருக்கச் சுத்தியா முத்தமர்க்குத், தம்மாய்வார்க் கோருரையே சஞ்சீவம்- மென்மேலும், மாற்றஞ் சகுனப்புள் வாக்கு மதுவுண்ட, போற்றும்பி யின்பாட்டுப் போல்.

(இ-ள்) உத்தமர்க்குச் சும்மாதே பார்த்து இருக்கச் சுத்தி ஆம் தம் ஆய்வார்க்கு ஓர் உரையே சஞ்சீவம்—தீவிரதரபக்குவர்க்கு ஓர் மொழியும் கூறாது ஞானாசாரியர் மௌனாநந்த நோக்கால் பார்த்திருக்கவே ஆன்மசுத்தியாம், தீவிரபக்குவ முடையராய்த் தற்போதம் ஒழிப்போர்க்கு அப்போதஞ் சிறிதேனும் பதையாது ஒழிதற்கு

ஏதுவாய்க்கூறும் ஓர்மொழியே சஞ்சீவம் போன்று சுத்தி ஆம் ;

மென்மேலும் மாற்றம் சகுனப்புள் வாக்கு போல் மது உண்ட தும்பியின் பாட்டுபோல்—மந்ததர பக்கு வர்க்கு விட்டு இசையாது இசைக்கும் சகுனப்புள் வாக்குப் போலச் சிற்சில சொற்களால் தெளிவிக்கச் சுத்தியாம். மந்த பக்குவர்க்கு மதுவை நிறைய உண்ட தும்பி இடையருது பாடும் பாட்டுப்போல வேதாகம சாத்திரங்களாலும் நாநு உபாய யுத்திகளாலும் இடையருது அறிவிக்கச் சுத்தியாம். எ-று.

திருநோக்கக்குறிப்பால் அங்கிலே தெரிந்து கோடலின், "சும்மாதேபார்த்திருக்க" என்றும், சஞ்சீவத்தால் உடலம் சுத்தியாவதுபோல ஓர் உரையால் ஆன்மசுத்தி பெறுதலின், "சஞ்சீவம்" என்றும், சகுனப்புள்வாக்கால் தான் நினைத்தபொருள் கிடைத்தல்போல் சிற்சில சொற்களால் மெய்ப்பொருளைத் தெரிந்து கோடலின், "சகுனப்புள் வாக்குப்போல்" என்றும், மூர்ச்சித்துக் கிடந்த பெண் தும்பியை ஆண் தும்பி சூழ்ந்து கொண்டு இடையருதுபாடி ஆடவே அதற்கு அம்மூர்ச்சை தெளிந்து இதனோடு பறந்து கூடல்போல, நாநு வுபாய வுத்திகளான் இடைவிடாது அறிவித்து அறிவினது ஆணவமூர்ச்சையை நீக்கித் தம்மோடு சேர்த்தலான், "தும்பியின் பாட்டுபோல்" என்றுங் கூறினர். சுத்தியாவது சகல

கேவலங்களை நீங்கி அவற்றின் வாசனையோடு எழுந்த தற்போதமும் ஒழிதல். "மென்மேலு மாற்றஞ் சகுனப்புள்"; என்றதனால், ஆந்தை என்பதாயிற்று. சகுனப்புள் வாக்குப்போல் என்றும் மதுவுண்ட தும்பியின் பாட்டுப்போல் என்றுங் கூட்டுக.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானாசாரியர் உபதேசத்தால் நால்வகைப் பக்குவரும் தெளிந்துகொள்ளு முறைமை அறிவித்தவாறு காண்க. (௩)

முலைமுதிர நாண முதிர்ந்தடங்கி மூடிக் [ன்
கலவியிலே நக்கினத்தைக் காட்டல் - சலனபய
ஆனாலுந் தம்பனைசெய் தாநந்த மாக்குவது
போனாலா மிந்தப் பொருள்.

(இ-ள்.) முலை முதிர நாணம் முதிர்ந்து அடங்கி மூடிக் கலவியிலே நக்கினத்தைக் காட்டல் —ஓர்பேதைப்பெண் தனது முலை முதிரமுதிர நாணம் மேன்மேலும் முதிர்ந்து, பிறபுருடரோடு முன்போல் நகையாடலாதி செய்யாது அடங்கி, அம்முலையினை மறைத்துத் தனது சுயபுருடனுக்குக் கூட்டுறவின்கண் நக்கினத்தைக் காட்டுவது போலும், ஒருவன் அறிவு முதிரமுதிர முன் போலவிடயங்களில் செல்வதற்கு நாணமுதிர்ந்து அவ்விடயங்களிற் செல்லும் போதத்தை உள்ளடக்கித் திருவருளின் மறைத்து ஆநந்தத்திற் கொப்பித்து நிற்றல்; (அப்போதத்தை

ஆநந்தத்திற் கொப்பிக்க எனின் அங்ஙனம் ஒப்பிக்குமா றே யில்லாமல்,)

சலனே பயன் ஆனலும் தம்பனே செய்து ஆநந்தம் ஆக்குவதுபோனல் இந்தப்பொருள் ஆம் — போதச்சலனே ஆனலும், விடயப்பயனே அநுபவிப்ப தானலும், இவ்விடயப் பயனே நீக்கி அப்போதச் சலனேயை அடக்கி அப்போதத்தை ஆநந்தமய மாக்குவதானலும், இவ் வாநந்தப்பொருள் ஓர் இயல்பிற்றுய்த் தோற்றுது, அங்ஙனம் செய்வனபோம் ஆயின், இப்பொருள் ஓர் இயல்பிற்றுய்த் தோற்றுவதாம். எ-று.

முலே முதிர்ந்த பெண் அம் முலேயையும் அல்குலேயும் பிறபுருடருக்குக் காட்டாது மறைத்துச் சுயபுருடனுக்குக் காட்டுதல்போல், அறிவு முதிர்ந்தோர் தற்போதத்தை விடயங்களில் செல்லவொட்டாது மீட்டு உள்ளடக்கி அதனேச்சிவாநந்தத்திற் கொப்பிக்கவேண்டும் ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறினர். போதம் விடயங்களிற் சென்று அழுந்தியும் ஆநந்தத்திற்சென்று அழுந்தியும் இங்ஙனம் மாறிநிற்கும் எனின், ஆநந்தமும் மாறித்தோன்றும் ஆகலின், "ஆநந்தமாக்குவதுபோனலாமிந்தப்பொருள்" என்றுர். ஆனலு மென்பதனேச் சலனே என்பதனேடும் ஆநந்தமாக்குவ தென்பதனேடுங் கூட்டுக.

இத்திருவெண்பாவால் அறிவாநந்தத்து அழுந்திய போதம் விரிந்து விடயாநந்தத்திற் செல்லாது ஓரியல் பிற்றுய்

நின்றோர்க்கே அவ்வானந்தம் மாறாது கிடைக்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௪)

பஞ்ச மலமும் பசுவநந்த மும்பதியும்
அஞ்சு தொழிலு மவத்தைகளும் - கிஞ்சறிவும்
கேட்டுச் சரியாதி செய்துகிலே சங்கெடாக்
காட்சிமெழு கிற்கனகங் காண்.

(இ-ள்.) பஞ்சமலமும் பசு அநந்தமும் பதியும் அஞ்சு தொழிலும் அவத்தைகளும் கிஞ்சு அறிவும் கேட்டு — ஆணவம், மாயை, காமியம், திரோதை, மாமாயை என்று கூறப்பட்ட பஞ்சமலங்களினது இலக்கணமும், இம் மலங்களால் மறைபட்டிருந்த அநேகமாயுள்ள பசுவினது இலக்கணமும், இப்பசுபாசங்கட்கு முதன்மையாய் ஏக மாயிருந்த பதியினது இலக்கணமும், அப்பதியால் செய் யாநின்ற பஞ்சகிருத்திய இலக்கணமும், இப்பஞ்ச கிருத் தியத்தால் நடக்கும் சாக்கிராதி அஞ்சவத்தையினது இலக்கணமும், இவ்வஞ்சவத்தைகள் தோறும் சுழலும் ஆன்மபோத இலக்கணமுங் கேட்டறிந்தும்;

சரியாதி செய்து கிலேசம் கெடாக் காட்சி மெழுகில் கனகம்—சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்தும் அப்பா சத்தை நீங்கிப் பதியை அடைந்து பிறவித் துன்பத்தை நீக்கமாட்டாதார் அறிவு மாற்று அறி மெழுகில் அடங் கிய கனகம் போலும் ஆம். எ-று.

உரைத்து ஒட்ட ஏறிய கனகம் உருக்கி எடாமையின் மெழுகில் மறைந்தாற்போலத் திரி பதார்த்தங்களினது உண்மையைக் கேட்டறிந்த அறிவு சுவாநுபவத்தால் வெளியாகாது மலத்துள் மறைந்தமையால் 'மெழுகிற் கனகங் காண்' என்றார். அவ்வறிவு பிறர்க்குக் காட்சியாய்த் தோற்றலான் அதனை, 'காட்சி' என்றார். காண்—அசை.

இத்திருவெண்பாவால் பதி, பசு, பாசங்களினது உண்மையை வேதாகமங்களால் உணர்ந்தாலும் அப்பதியைச் சுவாநுபவத்தால் உணரார்க்குப் பயனில்லை என்று அறிவித்தவாறு காண்க.

வாதி வடத்தினமு மாமருத்து வன்பிணியும்
சாதித்த வீரன்மேற் றம்பலமும் - தீததுபோல்
ஞானத்தி லின்மை நசிப்பித்து நானதுவாம்
ஊனத்தை யாரொழிவிப் போர்.

(இ-ள்.) வாதி வடத்தினமும் மா மருத்துவன் பிணியும் சாதித்த வீரன்மேல் தம்பலமும் தீது அதுபோல்—பஞ்சலோகங்களையும் பொன்னாக்கினேன் என்று கூறும் இரதவாதி மிடியனாயிருத்தலும், பிறர் பிணிகளை எல்லாம் போக்கினேன் என்று கூறும் மகாவயித்தியன் பிணியனாயிருத்தலும், பகைகளை எல்லாம் வென்று சாதித்தேன் என்று கூறும் மகாவீரன்மேல் பிறர்போட்ட தம்பலம் இருத்தலுங் குற்றமாம், அதுபோல; (௫)

ஞானத்தில் இன்பை நசிப்பித்து நான் அது ஆம் ஊன த்தை யார் ஒழிவிப்போர் — சுவாநுபவத்தால் ஞானாநந் தத்தைப் பெறாது அதனை விடயச்சேற்றால் கெடுப்பித்து இவ்விடயச்சேற்றில் அழுந்தி நின்று அவ்வாநந்தத்தை அடைதற்கு ஏதுவாகக்கூறும் ஞானசாத்திரங்களைக் கே ட்டறிந்த மாத்திரத்தில் நான் அவ்வாநந்த மயமானேன் என்று கூறுங் குற்றத்தை யாவர் நீக்குகிற்பார். எ-று.

மிடி பிணி தம்பலம் அவரிடத்திருத்தலால் தாம்சொ ன்னவாறு செய்பவர் அலர் என்று அறிந்தாற்போல, விட யப்பற்று விடாமையால் இவர் இங்ஙனங் கூறுதலே அன் றி அதனை அடைந்திலர் என்பதறிக. மிடியாதி அவர்க் குக் கூறினமையால் விடயம் இவர்க்கு வருவிக்கப்பட் டது. இங்ஙனங் கூறுதல் மிகவுந் தோஷமாகலின், "ஊனத்தை யாரொழிவிப்போர்" என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் சிவாநந்தத்தைப் பெறாதிருந் தும் பெற்றேமென்று அசத்தியங் கூறல் மிகவும் பாவ மென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௬)

மயலற்றார் கேட்க மகிழ்ந்துரைத்த வார்த்தை
அயலுக் குபதேச மாகும் - துயிலாத் [ம்
தொறுவனைப்போ னின்றுகே டேழுக்கு நோயு
அறுமுரைத்தோ நாமுரைப்ப தை.

(இ - ள்.) மயல் அற்ருர் கேட்க மகிழ்ந்து உரைத்த வார்த்தை அயலுக்கு உபதேசம் ஆகும்—தேகாதி பிரபஞ்சங்களை யான் எனது என்று கருதும் மயக்கம் அற்ற அதிபக்குவத்தார் கேட்க ஞானசாரியர் ஆநந்த மகிழ்ச்சியால் அருளிச்செய்த உபதேசமொழிகள் அப்பக்குவர்க்கு அன்றி அயலில் இருந்தோர்க்கும் உபதேச மாகும்; (ஆகலின் அம்மொழிகளை,)

துயிலாத் தொறுவனைப் போல் நின்று கேள் தூசு அழுக்கு நோயும் அறும் நாம் உரைப்பதை உரைத்தோம்—சாக்கிரத்தில் நில்லாது சொப்பனத்துஞ் செல்லாது இடையான தன்மையாய்த் துயிற்றும் துயிலாத இடையனைப் போன்று கேவல சகலங்களில் தாக்கற்று நின்று கேட்டி, இங்ஙனம் கேட்டி எனின், தூசின்மேல் ஏறும் அழுக்குப்போன்று ஏறுவதாய ஆகாமிய துன்பமும் ஒழியும், யாம் உனக்குச் சொல்லவேண்டிய புத்தியைச் சொன்னோம், (இதனை நீ அறிதி). எ-று.

இடையன் கோற்கண் துயிலாது துயின்று மாட்டுமணி அரவத்தைக் கேளாது கேட்கும் முறைமைபோல் இப்போது ஞானோபதேசம் கேட்கும்போதே சகல கேவலங்கள் தாக்காது கேட்போன் அநுபவமுற்றும் பெற்று முன்னிலைச் சுட்டும் ஒழிந்து நிற்பன் ஆகலின், "தூசழுக்குநோயுமறும்" என்ருர். தூசழுக்கு நோயுமறும் என்றவும்மையால் சஞ்சித பிராரத்தமும் அறும் என்பதா

யிற்று. அஃது எங்ஙனம் எனில், கருவிகள் சடமாகலின் அவைகள் ஆன்மாவை அறிந்து கூடமாட்டா, ஆன்மா கேவலத்தில் மறைபட்டுக் கிடத்தலின் அவைகளைச்சென்று கூடமாட்டான். கருவிகளைப் பிரேரகம்பண்ணி இக் கேவல மறைப்பை நீக்கிச் சகலத்தில் வைத்துப் பெத்தத்தில் தேகாதி பிரபஞ்சங்களை அறிவிப்பது போலவும், கீழால் அவத்தைப்படுத்திக் கேவலத்தில் வைப்பதுபோலவும், முத்தியில் இக்கேவல சகலங்கள் தாக்காது வைத்துச் சுத்தாவத்தையிற் செலுத்திச் சுத்தத்தில் வைப்பதும் திருவருளே என்றும், இஃதன்றிக் கருவிகளைக் கூட்டுவித்தபோது ஆன்மாவிற்குச் சுதந்தர அறிவுதோன்றித் தான் அல்லாத தேகத்தைத் தானெனக் கருதிநின்று யானே எல்லாவற்றையும் அறிவேன், எல்லாவற்றையுஞ் செய்து முடிப்பேன், எனக்கு எதிரொருவருமின்றென நிற்கும், இங்ஙனம் நிற்பதனுல் இதாகிதங்களும் இவற்ருன்வரும் இருவினைகளும் தொடரும், இத்தொடர்ச்சியால் அளவிறந்த பிறவிகளில் நெடுங்காலம் சுழல்வது இங்ஙனம் என்று அந்தப் புல்லறிவை விட்டுநீங்கி, கானலை நீரென்று மயங்கிக்கண்டபோதும் நீரை நீரென்று உள்ளபடி கண்டபோதும் தனக்குக் காட்டிநின்றது கதிரொளி என்று கண்கண்டு நின்ருற்போல், ஆன்மா பொய்யை மெய்யென்று மயங்கிநின்று அறிந்தபோதும், மெய்யை மெய்யென்று தெளிந்துநின்று அறிந்த போதும்,

திரோபவித்தும் அநுக்கிரகித்தும் அறிவித்து நின்றதும் திருவருளே என்றும், உள்ளபடி அறியில் தானென்பதும், இந்தமுறையே அவன் அவள் அது என்னும் மூன்னிலைக்கண்ணும் திருவருள் நடப்பிக்கின்றது என்று கண்டு அம்முன்னிலைகளால் தனக்கோர் இதாகிதங்கள் வந்தகாலை அம் முன்னிலைகளை நாடாது வினைக்கீடாய்த் திருவருள் நடப்பிக்கின்றதென்று அத் திருவருளைநாடி நிற்றலான், பிறரென்பதும் போய், எங்குந் திருவருளாய்க் காண்டலால் ஆகாமியம் அறும் என்பதும், ஞானசாரியர் கிருபாநோக்கத்தால் சஞ்சிதம் அறும் என்பதும் உண்மை. முற்செனனம் புரிந்த வல்வினை உடலுடன் அகலும் என்றும் "வினைப்போகமே யொருதேகங்கண்டாய் வினைதானொழிந்தால், தினைப்போதளவு நில்லாதுகண்டாய்" என்றும் இங்ஙனம் ஈச்சுவரவாக்கிய ஞானிகள் வாக்கியங்கள் இருக்க, நீர் பிராரத்தவினையும் போம் என்றது என்னை எனின், ஈண்டுக் கூறியமுறையே நின்று யான் பிறர் என்பது ஒழிந்து திருவருளே கண்ணுகச்சென்று சிவதரிசனம் பண்ணி அதில் அதீதப்பட்டுநின்ற சிவயோகிபஞ்ச கிருத்தியங்களையுங் கடந்து பரமுத்தனைப் போல் இருப்பன். ஆகலினும், அவன் பிராரத்தம் வருவதுபோல் தோன்றி அழிவதே அன்றி அவனைவாதியாது ஆகலினும், அவனுக்குப் பிராரத்தம் இன்றென்பதறிக. இன்னும் அப்பர் மாணிக்கவாசகர் முதலாயினோர் சரித்திரங்களினுலுங் காண்க.

யான் பிறர் என்பதனுல் வினை ஏறும் என்பதற்கு உதாரணம். திரட்டு.—"தானலா தொன்றுதன்னைத் தானெனக் கருதிக் கொண்டே, யானெலாஞ் செய்தே னென்னு ஞானமஞ் ஞான மத்தால், ஈனமாம் வினையிரண்டா மிருவினை யாலு டம்பாம், ஊனமா ருடம்பா லூழா மூழினு லாகா துண்டோ". சித்தியார்.—"யான்செய்தேன் பிறர் செய்தா ரென்னதியா னென்னு மிக்கோணை ஞானவெரி யால் வெதிப்பி ஙிமிர்த்துத், தான்செவ்வே நின்றிடவத் தத்துவன்று னேரே தனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொளித்திட் டோடும், நான்செய்தே னெனுமவர்க்குத் தானங்கின்றி நண்ணுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்குங் கன்மம், ஊன்செய்யா ஞானந்தா னுதிப்பினல்லா லொருவருக்கும் யானெனதிங் கொழியாதன்றே" சிவஞானதீபம்.—"யான்செய்தேன் பிறர்செய்தா ரெனுங் கோணிங்கி" என்றும் மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. பிராரத்தம் இன்றென்பதற்கு உதாரணம். திருவருட் பயன்.—"மும்மைதரும்வினைகண் மூளாவா மூந்தறிவார்க், கம்மையு மிம்மையேயாம்" என்பதனுனுங் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் ஆசாரியர் உபதேசங் கூறுமிடத்து மாணுக்கன் சகலகேவலங்களில் தாக்கற்று நின்று கேட்பின் மூவகை வினைகளும் அறுமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (எ)

அண்ட முதலா யநந்தம் பிறப்பின்விதம்,
கொண்டுநரா ராய்வினைகள் கூடுருத்துத் - தொ

ண்டின், சரியாதி செய்து தவச்சார்பி னிற்போ ர்க், கரிதான பக்குவநா லாம்.

(இ-ள்.) அண்டம் முதல் ஆய் அநந்தம் பிறப்பின் விதம் கொண்டு நரர் ஆய்த் தொண்டின் சரியாதி செய்து வினைகள் கூறு ஒத்து—அண்டசம் சுவேதசம் உற்பிச்சம் சராயுசம் என்னும் இந்நான்கினில் தோற்றும் எழுவகைப் பிறவியில் உண்டாகிய எண்பத்து நான்கு நூறுயிர யோனிபேதங்களினும் அநந்தம் உருக்கொண்டு மாறிமாறிச் சுழன்று அவை தொலைத்தும் பின்பு நரவடிவு கொண்டு இவ்வடிவு அநந்தங்கோடியில் சிவபுண்ணிய நேரிட்டு அச்சிவப்புண்ணியத்தால் சிவத்தொண்டு பூண்டு இச்சிவத் தொண்டினுல் சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்து இச்சரியை கிரியாயோகங்களால் இருவினை ஒப்பு மலபரிபாகம் பிறந்து ;

தவச்சார்பில் நிற்போர்க்கு அரிது ஆன பக்குவம் நாலாம்—உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்புகளை நீத்துத் தவச்சார்பில் நிற்போர்க்குக் கிடைத்தற்கு அரிதாகிய மந்தம் மந்ததரம் தீவிரம் தீவிரதரம் எனப் பக்குவம் நான்கு உள. எ-று.

இத்திருவெண்பாவால் இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் உடையோர்க்குப் பக்குவம் நால்வகையா யிருக்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (அ)

மேலேச் சுகம்வெறுத்து மேலொடுகீ ழற்று வெறும், சாலப்பொய் யாயுடலார் தானார்தன் - மூலமார், என்றுதெரி விப்பாரை யெய்துவோ மென்றிரண்டாய், ஒன்றுபடத் தேட்டமுதிக் கும்.

(இ-ள்.) மேலேச் சுகம் வெறுத்து மேலொடு கீழ் அற்றுவெறும் சாலப் பொய் ஆய் உடல் ஆர் தான் ஆர் தன் மூலம் ஆர் என்று—மேலாகிய வனிதாதி சுகங்களை வெறுத்து, இனிமேல் அடையும் பதமுத்திகளினும் பூலோக போகத்திலும் விருப்பற்று, அவைகளை எல்லாம் மிகவும் வெறும் பொய்யாய்க் கண்டு, இவ்வுடல்தான் யாது? இதனுள் இருந்த நான் யாவன்? எனக்கு முதலாய் உள்ள பதி யாது? என்று விசாரித்து; (இவை எம்மால் அறியக் கூடுவதில்லை ஆகலின்,)

தெரிவிப்பாரை எய்துவோம் என்று இரண்டு ஆய் ஒன்றுபடத்தேட்டம் உதிக்கும்—இவற்றை அறிவிக்கும் ஞானசாரியரை அடைவோம் என்று கருதித் தான் என்றும் சிவம் என்றும் இரண்டாய்ப் பகுத்தறிவதாய்ப் பின்னர் அச்சிவத்தோடு ஒன்றாக இங்ஙனம் பகுத்தறிவித்து ஒன்றாக்கும் அந்த ஞானசாரியர் எங்குளர் என்று தேடுந் தேட்டம் பிறக்கும். எ-று.

முன்போல் மெய்யாய்த் தோன்றாமையின், "வெறுஞ் சாலப் பொய்யாய்" என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் பக்குவர்க்கு ஞானசாரியரைத் தேடுந் தேட்டம் இங்ஙனம் பிறக்கும் என்று அறிவித்த வாறு காண்க. (க)

வேர்க்குங்கண் ணீர்ததும்புங் கம்பிக்கு மெ
ய்ந்நடுங்கும், வார்த்தை நழுவு மனம்பதறும்-கா
ர்க்கதமாய்க், காந்து முரோமாஞ் சலியாகுங்
காதலித்தார்க், கேய்ந்தகுணங் காணிவையெட்
டும்.

(இ-ள்.) வேர்க்கும் கண் நீர் ததும்பும் கம்பிக்கும் மெய் நடுங்கும் வார்த்தை நழுவும் மனம் பதறும் கார்க்கதம் ஆய் காந்தும் உரோமாஞ்சலி ஆகும்—உடற் கண்வேர்வை அரும்பும், கண்களில் ஆநந்தநீர் பெருகும், உளம் நடுங்கும், உடல் நடுங்கும், வசனம் குழறும், ஆசாரியரை என்றைக்கு அடைவோம் என்று மனம் விரைந்து நாடும், மேகம்போல் உள்ளே குமுறி உளமெல்லாம் வெதும்பும் உடல் மயிர்க்குச்செறியும்;

இவை எட்டும் காதலித்தார்க்கு ஏய்ந்த குணம்—ஆகிய இவை எண்வகையும் ஞானசாரியரை விரும்பித்தேடுவோர்க்கு இயைந்த குணங்களாம். எ - று. காண்— அசை.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானசாரியரைத் தேடும்போது பிறக்குங் குணம் அறிவித்தவாறு காண்க. (கο)

அரைநோட்டஞ் சிந்தை பெருமூச் சறியாச்
சுரமூட்ட மெல்லாந் துறத்தல் - உரைதோற்று
மான மவுனம் விகள மறவைசா
வானவிவை பத்துமவத் தை.

(இ-ள்.) அரை நோட்டம் சிந்தை பெருமூச்சு அறியாச்சுரம் ஊட்டம் எல்லாம் துறத்தல் உரை தோற்று மானம்—மனம் சகமுகத்தைவிட்டு அகமுகமாய் நிற்றலின் அருகிய நோக்கமும், எப்போது ஞானசாரியரை அறிந்து அடைவோம் என்னும் சிந்தனையும், அவரை நினைக்குந்தோறும் நெட்டுயிர்ப்பெறிதலும், இந்நினைவு மேலீட்டால் பிறரால் அறியக்கூடாத சுரம் மேலெழுதலும், இதனால் ஊண் உறக்கமுதலிய எல்லாம் துறத்தலும், இதனைப் பிறருக்கு யாதென்று சொல்கோம் என்று சொல்லாது அடக்கும் மானமும்;

மவுனம் விகளம் மறவை சாவு ஆன இவைபத்தும் அவத்தை—இம்மானத்தால் ஒருவரோடு ஒன்றுஞ் சொல்லாதிருக்கும் மௌனமும், இங்ஙனங் கூறும் விசாரமேலீட்டால் பித்தமேறலும், இந்த அவத்தைகள் படுங்காலத்தும் அந்த ஞானசாரியர் எதிர்ப்படாராயின் மூர்ச்சித்தலும், இறத்தலும் ஆகிய இவை பத்தும் பக்குவர்க்குத் தோற்றும் அவத்தைகளாம். எ-று.

மறவை சாவு என்னும் இரண்டவத்தையும் தீவிரதர பக்குவர்க்கெனக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானசாரியர் எதிர்ப்படாத போது அவர்க்கு இங்ஙனம் அவத்தைகள் தோற்றும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

தேட்டந் திரண்ட திருமேனி யுட்புறம்பாய்க்
காட்டு மளவே கரைபுரண்டு - கேட்ட
அதிபக் குவத்தார்க் ககம்புறமென் றாறு
விதிவைத்த தீக்கையா மெண்.

(இ - ள்.) உள் புறம்பு ஆய் தேட்டம் திரண்ட திருமேனி காட்டும் அளவே—தமது உயிர் உள் இருந்தும் தெரியாது தாம் தேடும் தேட்டமாகிய பேராநந்தந் தானே திரண்ட ஞானசாரியர் தமது திருமேனியை அவர் கண்ணுரக்காணும்படி புறம்பாய்க் காட்டுமாத்திரத்திலே;

கரைபுரண்டு கேட்ட அதிபக்குவத்தார்க்கு அகம் புறம் என்று ஆறு விதிவைத்த தீக்கை ஆம் எண்—அன்பென்னும் ஆறு கரைபுரண்டெழுந்து உந்த அவ் வாசாரியரைப் பலதரம் வலம்வந்து அட்டாங்கமுதலிய வணக்கஞ்செய்து பின்னெழுந்து அஞ்சலி அத்தராய் நின்று ஆநந்தக்கண்ணீர் ஒழுக அநேகதோத்திரம் பண்ணி எமது சுவாமிகளே! அடியேங்கட்கு இவ்வுடல் வந்தவாறு யாது? இவற்றுள் இருந்த யாம் ஆர்? எமக்கு முதலாயுள்ள மெய்ப்பொருள் யாது? என்றுகேட்ட அதிபக்குவமுடையோர்க்கு வேதாகமங்களில் விதித்துவைத்தபடி

அவர் பண்ணுந்தீக்கை அகத்தீக்கை மூன்று புறத்தீக்கை மூன்று என்று ஆறுவகையா யிருக்கும் என்று அறிதி. எ - று.

தீக்கைகள் ஆறுவன:—திருநோக்கம், பரிசம், வாக்கு, பாவனை, நூல், யோகம் என்பன; இவற்றுள் திருநோக்கம், பாவனை, யோகம் என்னும் இம்மூன்றும் அகத்தீக்கை; பரிசம், வாக்கு, நூல் என்னும் இம்மூன்றும் புறத்தீக்கை எனக்கொள்க. உள்ளென்பதை உயிருள்ளிருந்தும் எனக் கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானசாரியர் தமக்கு எதிரே எழுந்தருளியபோது பக்குவர் வணங்கி வினவு முறைமையும் இவர்க்கு அவர் பண்ணுந் தீக்கை இவை என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கஉ)

பரிசித்துஞ் சிந்தித்தும் பார்த்தும் மலமாயை
கருமத்தை யெல்லாங் கழற்றிச் - சரியாதி
வாதனையாம் போத மயக்கத்தை வாக்காலே
போதைசெய்து போக்கிவிடப் போம்.

(இ-ள்., பரிசித்தும் சிந்தித்தும் பார்த்தும் மலம் மாயை கருமத்தை எல்லாம் கழற்றி—பறவை முட்டையைச் செட்டையால் பரிசித்தல்போல் மாணக்கனைக் கரசரணங்களால் பரிசித்தும், ஆமை கரைக்கண் இருந்த முட்டையைத் தன் மனத்திற் பாவித்தல்போல் அவனைத் தமது அருளுருவாய்ப் பாவித்தும், மீன் தனது சினை

யைப் பார்த்தல்போல் அவனைத் தமது கிருபைப் பார்வையாற் பார்த்தும், ஆணவமலம் மாயாமலம் கன்மமலமாகிய இவையெல்லாம் நீக்கி ;

சரியாதி வாதனை ஆம் போத மயக்கத்தை வாக்காலே போதைசெய்து போக்கிவிடப்போம் — சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்யும் வாசனை ஆகிய தற்போத மயக்கத்தை நீக்குதற்கு ஏதுவாகிய உபதேசமொழிகளைத் திருவாக்கால் போதித்து நீக்கப்போம். எ-று.

யோகத்தைப் பாவனையுள் அடக்கி நூலை வாக்கில் அடக்கி தீக்கை ஆறையும் ஈண்டு நான்காய்க் கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானாசாரியர் மாணுக்கனுக்குத் தீக்கையால் மும்மலங்களையும் தற்போதத்தையும் நீக்கு முறைமை அறிவித்தவாறு காண்க. (கரு)

காலமறை தேசமறை கன்மறைபோற் காண்பாரும், பாலுணும்புள் ளிப்பிமீன் பக்கிதீக் - காலும், இரும்பினீர் மின்னலிலே யேற்றபணம் பார்ப்பார், தரும்பொருளைக் கொள்ளுவார் தாம்.

(இ-ள்.) காலமறை தேசமறை கல் மறைபோல் காண்பாரும் — முன் ஓர்காலத்து ஓர் பொருளை அறியாதிருந்து பின் ஓர்காலத்து அதனை அறிந்துகொள்ளும் கால மறைபோலும், ஓர் தேசத்து அறியாதிருந்த பொருளை ஓர் தேசத்து அறிந்துகொள்ளும் தேசமறைபோலும், முன்மணியென்று அறியாதிருந்தும் பின் அதின்

நோட்டம் அறிவாரோடும் பழகி மணி என்று அறிந்து கொள்ளும் கல்மறைபோலும், ஆசாரியர் அநுக்கிரகித்த பொருளை அறிந்துகொள்ளுவாரும் உளர் ; அஃதன்றி ;

பால் உணும் புள் இப்பி மீன் பக்கி தீக்காலும் இரும்பின் நீர் மின்னலிலே ஏற்ற பணம் பார்ப்பார் தரும் பொருளைக் கொள்ளுவார்தாம்—பாலுண்ணும் அன்னப் புள்போலும், சிப்பிபோலும், மீன் உண்ணுங் கொக்குப் போலும், உலையில் நெருப்பெழக் காய்ந்த இரும்பின் நீர் போலும், மின்னலொளியில் ஏற்கப்பட்ட பணநோட்டம் அறிவார்போலும், அவரருளிச்செய்த பொருளை அங்ஙனம் ஏற்றுக்கொள்ளும் பக்குவரும் உளர், எ-று.

ஆசாரியர் அநுக்கிரகித்த பொருள் அக்காலத்துத் தோற்றுதிருந்து சின்னாட்குப் பின்னர் தம்முள்ளே தெரிந்துகோடலால் "காலமறை" என்றும், அவர் கொடுத்த நூலில் தெரியாதிருந்து அந்நூற்பொருளைக்கூறும் மற்றோர் நூலில்தெரிந்துகோடலால், "தேசமறை" என்றும் தாம் கற்றநூல் கற்றோரோடும் பழகித் தெரிந்து கோடலால், "கன்மறைபோல்" என்றுங் கூறினார். அன்னம் நீரை நீக்கிப் பாலை உண்டாற்போல் சரியாதிகளை நீக்கி ஞானமொழியைக் கோடலான், "பாலுண்ணும்புள்" என்றும், சிப்பி சோதிமழைக்கு அங்காத்திருந்து துளி விழுந்த மாத்திரத்தில் வாய்மூடிக்கொள்ளுதல் போல் எப்போது கூறுவார் என்று இதயம் மலர்ந்து கேட்டு அங்ஙனங்கேட்டபொருளை உள்ளடக்கிப் பயன்

படுத்திக் கோடலான், "இப்பி" என்றும், கொக்குத் துறைக்கண் அசைவறநின்று மீன்வந்துழிக் கவருதல்போல் சித்திரப்பாவைபோல் அசைவற இருந்து பயன்தருமொழி வருந்தோறும் ஏற்றுக்கோடலான், "மீன்பக்கி" என்றும், இரும்பு தான் ஏற்கும் நீர்மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு அதனை மீளவிடாதிருத்தல்போலத் தமக்கு வேண்டிய உபதேசமொழிகளை ஏற்றுக்கொண்டு மீளவிடாதிருத்தலான், "இரும்பினீர்" என்றும், கட்கூர்மையால் விரைந்து மின்னல் ஒளியில் பணம் பார்ப்பதுபோல் அறிவுக்கூர்மையால் அதிசீக்கிரத்தில் கூறிய மொழிகளின் அருத்தமெல்லாம் அறிந்துகோடலின், "மின்னலிலே யேற்ற பணம்பார்ப்பார்" என்றுங் கூறினார். காலமறையாதி மூன்றற்கும் இன்ன காலத்து இன்னபொருள் உளதென்றும், இன்னதேசத்தில் இன்னபொருள் உளதென்றும், இன்ன மலைக்கப்பால் இன்னபொருள் உளதென்றும் தமக்கு ஆப்தனா யுள்ளவன் கூற அம்மொழியை உண்மையாகக்காண்பார்போற்காண்பாரும்உளரொன்றும்ஆம்.

இத்திருவெண்பாவால் ஆசாரியர் உபதேசித்த பொருள்களை மாணாக்கர் இம்முறைமைகளாய் ஏற்றுக்கொள்வார் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (சச)

பதியிறக்கக் கேட்டிறந்த பத்தினிபோற் பால்போல், அதிமோகி தீப்புகல்போ லன்பாம் - விதவையர் போல், சன்னன் கடையிற் கொ

டைபோலக் காணலாம், தன்னையிழ வாதிழத்த ருன்.

(இ - ள்.) பதி இறக்கக் கேட்டு இறந்த பத்தினிபோல் பால்போல் அதிமோகி தீப்புகல்போல்—பதி இறந்தான் என்று பிறர் கூறக்கேட்ட அக்கணத்தில் தானும் இறந்த பதிவிரதை போலும், கடைகாலில் இருந்து கவிழ்ந்த பால்போலும், தனது புருடன்மேல் அதிமோகியா யிருந்துளாள் அவனிறந்தகாலத்து அவனோடும் அக்கினிப் பிரவேச மாதல் போலும்;

அன்பு ஆம் விதவையர்போல் கன்னன் கடையில் கொடைபோலத் தன்னை இழவாது இழத்தல் காணல் ஆம்—புருடன் இறந்துபோய பின்னரும் முன்னர் அன்பு விடாதிருந்த விதவையர்போலும், மறுமைகுறித்து ஈட்டிய புண்ணியமெல்லாம் ஓர் அந்தணனுக்குக் கன்னன் தன் தேகாந்தத்திற் கொடுத்த கொடைபோலும், ஆசாரியர் உபதேசித்த மொழிகளை உட்கொண்ட பக்குவர் தம்மை ஒழியாதொழிக்கும் முறைமை காணப்படும். எ-று.

கேட்ட அக்கணத்து இறந்தாளைப்போல் உபதேசமொழியைக்கேட்ட அக்கணத்தில் போதமிறத்தலின், "பதியிறக்கக் கேட்டிறந்த பத்தினிபோல்" என்றும், பால் எல்லாங் கவிழ்ந்தது ஆயினும் அதனுள் வாசனை இருத்தல் போல் போதம் இறந்தது ஆயினும் அப்போத வாசனையிருத்தலின், "பால்போல்" என்றும், சிலநாழிகைசென்

றபின்னர்த் தீப்புகல்போல் சிலநாளில் போதம் இறத்த லின், "அதிமோகி தீப்புகல்போல்" என்றும், புருட னேடு இறவாதிருந்து தேகபோகங்களை வெறுத்து இரு த்தல்போல் யான் எனது என்று எழும் போத எழுச்சி யை அடக்கியிருத்தலின், "விதவையர்போல்" என்றும், ஒன்றையுங் குறியாது கொடுத்தல்போல் ஒன்றையுங் கருதாது எல்லாவற்றையும் விடுத்தலின், கன்னன் கடை யிற் கொடைபோல்" என்றுங் கூறினர். தான்—அசை.

இத்திருவெண்பாவால் ஆசாரியர் உபதேசித்தபொரு ளை உட்கொண்ட பக்குவர் தற்போதம் ஒழிக்கும் முறை மையை இங்ஙனமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கரு)

மாற்றுப் பலவகையாம் பொன்னோட வைப் பான்போல், தேற்றிச் சிவாகமத்தாற் செப்புகி னும் - ஏற்ற, பரிபாகத் தாலே பழுப்பாம் பல வும், ஒருபாக மன்றென் றுணர்.

(இ-ள்., பலவகை ஆம் பொன்மாற்று ஓட வைப்பான் போல் சிவாகமத்தால் தேற்றிச்செப்புகினும்—பலவகை யாய்த் தோற்றும் மாற்றுப்பொன்களைப் பத்து மாற்று ஆக்குதற்பொருட்டுப் புடம்போடும் ஒருவனைப்போலும், பக்குவர் நால்வர்க்கும் ஓர் படித்தாற் சிவாகமத்தால் தெளிவித்துக் கூறினும்;

ஏற்ற பரிபாகத்தாலே பழுப்பு ஆம் பலவும் ஒருபாகம் அன்று என்று உணர்—மாற்று ஏற்றமாயிருந்த பொன்

பரிபாகத்தால் முன் பழுப்பாகும் அன்றிக் குறைந்த மாற்று உயர்ந்த மாற்றுக்களாகிய பலபொன்களும் ஒரு பாகமாய்ப் பழுப்பாகுவதன்று, அதுபோல உயர்ந்த பக்குவனுக்கு முன்னர் ஞானம் ஏறும் அன்றி எல்லார்க்கும் ஓர் பிரகாரமாய் ஞானம் ஏறுமென்று அறிதி. எ-று.

தாழ்ந்த மாற்றுப் பொன்களைப் புடம் போடுந்தோறும் இடைகுறைந்து மாற்றுயர்தல்போல, தாழ்ந்த பக்குவர்க்குச் சிவாகமத்திற் கூறும் நாலு உபாய யுத்திகளை உபதேசிக்குந்தோறும் பாசங் குறைந்து ஞானமேறும் என்பதுங் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் ஆசாரியர் உபதேசிக்கும் மொழி ஓர் பிரகாரம் ஆயினும், பக்குவ உயர்ச்சி தாழ்ச்சிப் படி ஞானம் ஏறுவதன்றி ஓர் படித்தாய் ஞானம் ஏறுதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (சுரு)

கல்லையுரு வாக்குங் கழற்றியிலே யில்வாழ்க்
கைச், சில்லநீர் போலத் தெளிந்துவரும்-தொ
ல்லுலகம், கான்றசோ றுகுங் கதலித்தண் டைக்
கனலில், ஊன்றல் போன் ஞானமுதிக் கும்.

(இ-ள்.) கல்லை உரு ஆக்கும் கழற்றியிலே இல்வாழ்க்கைச் சில்லம் நீர்போலத் தெளிந்துவரும்—கல்லினை ஓர் பாவை வடிவாக்கும் முறைமைபோல், அருள் வடிவாக்குதற் பொருட்டு மந்த பக்குவர்க்கு உபதேச மொழிக

ளால் பாசத்தை நீக்குமிடத்துத் தேறு இட்ட நீர் தெளிந்து வருதல்போல், அவர்க்கு இல்வாழ்க்கை இஃது ஆர் யாம் ஆர் என்று தெளிவு பிறந்துவரும்;

தொல் உலகம் கான்ற சோறு ஆகும் கதலித்தண்டைக்கனலில் ஊன்றல்போல் ஞானம் உதிக்கும்—பழையதாகவரும் இப் பிரபஞ்சம் கக்கின சோறுபோல் அருவருப்பாகத் தோற்றும், வாழைத்தண்டை அக்கினியிற் சுடுதல்போல் அவர்க்கு ஞானந்தோன்றும். எ-று.

பிரிந்த சேறும் தெளிந்தநீரும் கலந்து வருதல்போல் இல்வாழ்க்கையில் பற்றும் பற்றின்மையும் கலந்து வருதலின், "தெளிந்துவரும்" என்றார். வாழைத்தண்டைப் பன்னாள் பல காட்டத்தால் சுடல்போல் இவர்க்குப் பன்னாளில் பற்பல உபதேச மொழிகளால் ஞானம் ஏறும் என்பதறிக. (௧௭)

இரும்பை வடிவாக்கு மியல்பினர்க்குப் பச்சை, மரஞ்சுடுமா போன்ஞானம் வாய்க்கு-மிருந்தவிடம், நீர்த்தா மரையிலேபோ னிங்கு முலகமெலாம், பேய்த்தேர்போற் றோன்றும் பிரிந்து.

(இ - ள்.) இரும்பை வடிவு ஆக்கும் இயல்பினர்க்குப் பச்சைமரம் சுடும் ஆறுபோல் ஞானம் வாய்க்கும்—இரும்பினை ஓர் பாவை வடிவாக்கும் முறைமைபோல் பாசத்தைநீக்கி அருள்வடி வாக்கப்பட்ட மந்தரர பக்கு

வர்க்கு பச்சைமரத்தை அக்கினியால் சுடுமாறுபோல் ஞானம் பலிக்கும்;

இருந்த இடம் தாமரையிலை நீர்போல் நீங்கும் உலகம் எலாம் பிரிந்து பேய்த்தேர்போல் தோன்றும்—தாம் இருந்த இல்வாழ்க்கை தாமரையிலையின் நீர்போல் கூடியிருந்தும் அதிற் கூடாது நீங்குவர், பிரபஞ்சமெல்லாம் அவர்க்கு அந்நியமாகக் கானற் சலம்போல் தோன்றும். எ-று.

சிலகாட்டத்தால் பச்சைமரம் சுடல்போல் சில உபதேச மொழிகளால் இவர்க்கு ஞானம் ஏறும் என்பதறிக. (கஅ)

மரப்பாவை போலுடம்பின் வாதனையை மாற்றிக், கரித்தீக் கவர்வதுவாங் காமித் - திருந்த, மனைபொதுவின் மண்டபமாம் வானோர்கள் வாழ்வும், கனவெனவே தோன்றியிடுங் காண்.

(இ - ள்.) மரப்பாவைபோல் உடம்பின் வாதனையை மாற்றிக் கரித்தீக் கவர்வது ஆம்—மரத்தினை ஓர் பாவை வடி வாக்குதல்போல், அருள்வடிவாக்குதற் பொருட்டுத் தீவிரபக்குவர்க்கு உடம்பின் வாதனையாய பொறிகரண முதலியவற்றை நீக்கி, ஞானத்தை உணர்த்தக் கரி தீ ஏற்றுக்கொளல்போல் ஞானம் உண்டாம்;

காமித்து இருந்த மனை பொதுவின் மண்டபம் ஆம் வானோர்கள் வாழ்வும் கனவு எனவே தோன்றியிடும்

—தான் இச்சித்திருந்த மனைவாழ்க்கை நாலுபேருங் கூடியிருக்கும் பொது மண்டபம் போலாகும், கேள்வியால் அறியப்பட்ட இந்திராதி தேவர்கள் செல்வமும் சொப்பனம்போல் தோற்றும். எ-று.

உடம்பின் வாதனையை மாற்றி என்றமையான், இவர்க்குப் போகவாதனை மாற்றவேண்டுவது இன்றென்பது ஆயிற்று. "வானோர்கள் வாழ்வுங் கனவெனவே தோன்றும்" என்றமையான், நரர்வாழ்வு சுழுத்திக்காட்சி போல் தோன்றும் என்பதாயிற்று. இருந்த என்பது இருத்த என்று வலித்தல் விகாரமாய் வந்தது. காண்-அனசு. (கக)

வெண்ணெயுறு பாவையர்க்கு ஞானம் விளக்கின்மேல், அண்ணின்மயிர் பஞ்சாகு மாசையிலை-கண்ணீர், ஒழுகும் பொழுதறியா துள்ளுருகி விம்மி, அழுதுசிரிப் பார்புளக மாம்.

(இ-ள்.) வெள் நெய் உறு பாவையர்க்கு ஞானம் விளக்கின்மேல் அணில் மயிர் பஞ்சு ஆகும் ஆசை இலை—வெண்ணெயினைப் பொருந்தாநின்ற ஓர் பாவை ஆக்குதல் போல் அருள்வடிவாக்கும் தீவிரதர பக்குவர்க்கு விளக்கின் கொழுந்திற் பிடித்த அணிலின் மயிர்போலும் பன்னிய பஞ்சுபோலும் பாசநீங்கி ஞானம் உண்டாம், அவர்க்கு ஒன்றினும் ஆசை இன்று;

கண் நீர் ஒழுகும்பொழுது அறியாது உள் உருகி விம்மி அழுது சிரிப்பார் புளகம் ஆம்—ஆநந்தக்கண்ணீர்

ஓடும்போதும் தாமறியாது உள்ளமெல்லாம் நெக்கு நெக்குருகி விம்மி விம்மி அழுது சிரிப்பார், அவர்க்கு உடம்பெல்லாம் உரோமாஞ்சலி ஆம். எ-று.

அழுவது முன்பட்டபிறவித் துன்பங்களை நோக்கி, சிரிப்பது துன்பங்களை எல்லாம் ஒருகணத்தில் மாற்றிய ஆசாரியரது அதிசயத்தை நோக்கி எனக்கொள்க. பிரபஞ்சத்தின்மேல் இல்வாழ்க்கைமேல் உடம்பின்மேல் ஆகிய மூன்றிடத்தும் அவர்க்கு ஆசை இன்மையால் பொதுப்பட "ஆசையிலை" என்றார்.

கல்லை என்னும் திருவெண்பாமுதல் இந்நான்கு திருவெண்பாவானும் மந்தமுதலிய நான்கு பக்குவங்களையும் உடையோரை ஞானாசாரியர் பக்குவப்படுத்தி அவர்க்கு ஞானம் ஏற்று முறைமை இங்ஙனம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உ0)

இங்ஙனம் கூறும் பக்குவர்க்கே அன்றி மற்றையர்க்கு ஞானம் போதித்தால் ஏறாதோ ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

புளிசேர் பழமானுற் போற்புறம்போ டுள்ளி
ன், முளைதானும் வேறாய் முளைபோய்த் - தொ
ளைமாண்ட, ஊசிக்குப் பாச மொழிந்ததுபோ
லொப்பாருக், காசைக்கே டாநந்த மாம்.

(இ - ள்.) புளி சேர் பழம் ஆனல்போல் புறம்போடு உள்ளின் முளைதானும் வேறு ஆய் முளைபோய்—முன்

னர்ப் பிஞ்சாய் இருந்தபோது ஓடும் வித்தும் பிரிபடாது ஒன்ருய்ச்சேர்ந்த புளி அவ்வோடும் வித்தும் பிரிபடும் பழம் ஆனுற்போல், முன்னர் அறிவு முதிராமையின் பிரிபடாதிருந்த மும்மலங்களும் இப்போது அவ்வறிவு முதிர்ந்தமையால் மாயை கன்மம் ஆகிய புறம்போடு உயிருள் இருந்த முளையாகிய ஆணவமும் தமக்கு அந்நிய மாய் நீங்கி இவற்ருன் ஏறுவதாய ஆகாமிய முளையும் போய்;

தொளைமாண்ட ஊசிக்குப் பாசம் ஒழிந்ததுபோல் ஒப்பாருக்கு ஆசைக்கேடு ஆநந்தம் ஆம்—காதற்ற ஊசிக் குச் சரடு ஒழிந்ததுபோல் தற்போதத்தோடு எல்லாப் பாசங்களையும் இங்ஙனம் ஒழிந்தோர்க்கு அப்போதத் தால் தோற்றும் ஆசை நாசமே சிவாநந்தப் பேரும். எ-று.

மாயையும் கன்மமும் புறம்பாய்க் காணப்படுதலின் "புறம்பு" என்றும், அவை நீங்கியபோதும் தான் நீங் காது, உயிருள் இருத்தலின், ஆணவத்தை "உள்ளின் முளை" என்றும், ஆகாமியம் பிறவிக்கு ஏது ஆகலின் இதனையும் "முளை" என்றுங் கூறினர்.

காது அறுமுன் தொடர்ந்த பாசம் அஃது அற்றபோ து ஒழிந்தாற்போல், போதம் அறுமுன் தொடர்ந்தபா சம் அஃது அற்றபோது ஒழிதலின், "ஊசிக்குப்பாச மொழிந்தாற்போ லொப்பாருக்கு" என்ருர். தேகபோ

கங்களாகிய துன்பத்தை இன்பம்போல் மாறுபாடாய்த் தோற்றுவித்து உயிர்க்கு ஆசை உண்டாக்குவது ஆண வம். அதனது வாசனை போதம் ஒழியுமளவும் இருத்த லின், அதன் காரியமாகிய ஆசைகெடவே காரணமாகிய அவ்வாணவ வாசனையும் அவ்வாசனையால் எழும் போத மும் கெடும் ஆகலின், "ஆசைக்கேடாநந்தமாம்" என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் பக்குவம் உடையோர்க்கே ஞானம் போதித்தால் பாசநீங்கி ஆநந்தப்பேறு உளதாம் அன்றி, மற்றையர்க்கு அங்ஙனம் உண்டாகாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உக)

அருண னுதயம்போற் றாம்வீழ்வா ராசை,
பெருகுவபோற் கப்பல் பிழைத்துக் - கரைகா
ணும், ஆபோற் சிறையு மரும்பிணியு நீங்கியிடு
ம், ஆபோ லதிசயம்போ லாம்.

(இ-ள்) அருணன் உதயம்போல் தாம் வீழ்வார் ஆசை பெருகுவபோல் கப்பல் பிழைத்துக் கரைகாணும் ஆறு போல்—மழையிருளில் நெறிதெரியாது உழல் வோர்க் குச் சூரியன் உதயமானதுபோலும், தம்மால் விரும்பப் பட்ட மாதர்மேல் ஆசை உள்ளமும் மறைய மேன் மேல் வளர்தல் போலும், திசைதப்பிய கப்பல் தப்பித்துறை சேரக் காணுமாறு போலும்;

சிறையும் அரும்பிணியும் நீங்கியிடும் ஆறுபோல் அதி சயம்போல் ஆம்—விடாச்சிறை இருந்தோர்க்கு அச்சிற

நீங்கியவாறு போலும், மாரு நோயாளர்க்கு அந்நோய் நீங்கியவாறுபோலும், ஓர் காலமுங் காணுத அதிசயங் கண்டதுபோலும் திருவருள் ஞானம் பெற்றோர்க்குத் தோற்றும். எ-று.

முன்னர் ஆணவ இருளால் பொய் இது மெய் இது என்று ஒன்றுந் தோன்று திருந்தோர்க்கு இப்போது அருளொளியால் எல்லாம் சிவமாய்த் தோற்றலின், "அருணனுதயம்போல்" என்றும், அவ்வருள் ஞானத்தால் தோன்றும் ஆநந்தத்தில் தாம் மேன்மேல் மறைதலின், "தாம்வீழ்வா ராசை பெருகுவபோல்" என்றும், இந்த ஞானுநந்தத்தை என்றைக்கு அடைவோம் என்று இருந்த தமக்கு இப்போது கிடைத்தலின், "கப்பல்கரைகாணுமா போல்" என்றும், முன் உடலாயிருந்த தாம் இப்போது அதற்கு உட்புறனுய் விளங்கும் சிவமாயிருத்தலின், "சிறைநீங்குமாபோல்" என்றும், முன் இருந்த பிறவித் துன்பம் இப்போது நீங்கலின், "பிணிநீங்குமாபோல்" என்றும், ஓர் காலங்களினும் கண்டறியாத காட்சியாக லின், "அதிசயம்போல்" என்றும் கூறினுர்.

இத் திருவெண்பாவால் பக்குவர்க்குப் பாசநீங்கி ஞானேதயமானபோது தோற்றும் அதிசயகுணம் இவை என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உஉ)

பாசநீங்கி ஞானந்தோன்றினுல் அவர்க்கு இக்குணங்கள் தோற்றுவது என்னை எனின், மேற்கூறுகின்ருர்.

உடல்பொறிக ளுட்கரணத் தோடுகுணம் வாயு
விடவிடவே நாதாந்த வீடும்-நடுநிலையாய்த்
தன்னொழிவும் பேரின்ப சாகரமுஞ் சந்தழிவார்
என்னபடார் கண்டறியா ரே.

(இ-ள்.) உடல் பொறிகள் உட்கரணத்தோடு குணம் வாயு விடவிடவே நாதாந்த வீடும்—உடலமும் பொறிகளும் அந்தக்கரணங்களும் அவற்றுடனே குணங்களும் பிராணவாயுவும் ஆகிய இவ்வைந்தையும் ஒன்றொன்றாய் அறிந்து நீங்க நீங்கவே வரும் நாத தத்துவத்தின் முடிவாகிய விடுதலையையும்;

நடுநிலை ஆய்த் தன் ஒழிவும் பேர் இன்ப சாகரமும் சந் தழிவார் என்ன படார் கண்டு அறியார்—அவ்விடுதலைக் கும் சுகாதீதத்திற்கும் நடுநிலையாய்த் தோன்றும் தன் தரிசனம், திருவருள் தரிசனம், பரைதரிசனம், பரை யோகம், பரையோக நீக்கத்தையும், அவற்றின்மேல் தற்போத ஒழிவையும், அதன்மேல் ஆநந்தசாகரத்தை யும், அநுபவமாகக் கண்டு அதன்மேல் சிவத்தோடு இரண்டற்றிருக்கின்றார் என்ன ஆச்சரியப்படார் முன்னோர் காலங்களினும் அவற்றைக் கண்டறியாதார். எ-று.

உடலத்தை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே பஞ்சபூத காரியமாகிய புறக்கருவிகள் இருபத்தைந்தும், ஈடணைத் திரியங்களும் தசநாடிகளும் நீங்கும். ஞானேந்திரியங் களை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே அவற்றான் அபகரிக்கப்

பட்ட சத்தாதிகள் ஐந்தும், அவ் விந்திரியங்கள் அவ் விடயங்களை அபகரித்தபோது தொழிற்படும் கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும், விடயீ கரிக்கப்பட்ட வசனாதிகள் ஐந்தும், இவ்விருவகை இந்திரியங்கட்கும் இடமாய் நின்ற பூதங்கள் ஐந்தும் நீங்கும். அந்தக்கரணங்களை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே சூக்குமையாதி வாக்கு நான்கும் நீங்கும். முக்குணங்களை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே இதாகிதங்களாய் வரும் கன்மம் சீவனமின்றி நிற்கும். ஆதலின், அக்கன்மத்தைக் கூட்டா நின்ற காலமும் அதனை வரைந்து நிற்கின்ற நியதியும் நீங்கும். இவை நீங்கவே ஆன்மாவிற்குப்புசிப் பின்மையான் இச்சா ஞானக்கிரியை சீவியாது. ஆகலின், கிரியையை எழுப்பும் கலையும் அறிவை எழுப்பும் வித்தையும் ஆசையை எழுப்பும் இராகமும் ஆசைப்பட்ட பதார்த்தத்தில் மயங்கும் புருடனும் நீங்கும். இங்ஙனம் கலாதிகள் நீங்கவே காலத்தையும் நியதியையும் கலையையும் பிரேரித்த சத்திதத்துவமும், வித்தையைப் பிரேரித்த சுத்தவித்தையும், இராகத்தைப் பிரேரித்த ஈச்சுரதத்துவமும், புருடனைப் பிரேரித்த சிவதத்துவமும், மூலப்பிரகிருதியைப் பிரேரித்த சாதாக்கிய தத்துவமும் நீங்கும். இங்ஙனம் சுத்த தத்துவங்கள் நீங்கவே பிராணவாயுமாத்திரம் இயங்கும். இப்பிராணவாயுவை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே தசவாயுக்களும் அசபைநாதமும் நீங்கும். இம்முறையே தத்துவம் தொண்ணூற்றாறும் நீங்கும். ஆகலின், "விடவிடவே நாதாந்த வீடும்" என்றார்.

"நடுநிலையாய்" என்றதனுனும், "பேரின்பசாகரமும்" என்றதனுனும் தற்றரிசனமுதலிய வருவிக்கப்பட்டன. கண்டத்தானத்தில் அந்தக்கரணங்களோடும் கூடி மத்திமை வாக்கை நன்ருய் அறிதலின், மத்திமைவாக்குக் காரணமாகிய சூக்குமை பைசந்தியும், மத்திமையால் காரியப்பட்ட வைகரியும், அந்தக்கரணங்களை நீங்கவே நீங்கும். ஆகலின், அந்தக்கரணங்களை நீங்கவே சூக்குமையாதி வாக்குகள் நீங்கும் என்று சொல்லப்பட்டன. பிராணவாயு இயக்கத்தை அடக்கத்தொடங்கின் அடங்காது மேன்மேலியங்கும். ஆகலின் அவ்வியக்கம் தன்னுல் அறியப்படுதலானும், தன்னை அஃது அறியாமையானும், அதனைச் சடம் என்றும், அதனை அறிந்த அறிவு தான் என்றும், தனக்கறிவித்தது திருவருளென்றும் அறிந்து தான் திருவருள் நாட்டத்தில் நிற்கவே அது நீங்கும் எனக்கொள்க. "கண்டறியாரே" என்றதனுல், இப்போது கண்டென்பது வருவிக்கப்பட்டது. (உ-ம்.) "ஐம்புலநாலா மந்தக்கரண முக்குணமிருவளி யொருங்கிய வானேரேத்த நின்றனை" என்னும் திருவெழுகூற்றிருக்கையாற் காண்க. ஏ - ஈற்றசை.

இத்திருவெண்பாவால் முன் ஓர் காலங்களினும் கண்டறியார் ஆகலின், இப்போது அக்குணங்கள் அவர்க்குத் தோற்றுமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உங)

இங்ஙனம் ஞானத்தால் பாசத்தை நீங்கிப் பதியை அடைந்தோரை மீட்டும் அப்பாசம் மயக்காதோ என்னின், மேற்கூறுகின்றார்.

அறிவுமறி வானு மறியா மலேயும்
அறியிற் றடையே தவர்க்குப் - பிறிவரோ
ஆகாயஞ் சூறைகொளி லஞ்சி யடுக்களேக்குள்
போகாது போலாம் பொருள்.

(இ-ள்.) அறிவும் அறிவானும் அறியாமலேயும் அறியின் அவர்க்குத் தடை ஏது பிறிவரோ—உயிர்க் குயிராய் உள்ளும் புறம்பும் ஓ ரணுவளவேனும் விட்டு நீங்காதிருந்து அறிவிக்கும் அறிவாகிய பதியையும், தற் சுதந்தரமாய் ஒன்றினையு மறியாது அப்பதி அறிவிக்க அறிவதாகிய பசுவையும், இங்ஙனம் அறியும் பசுவிற்குத் தன்னையும் தனக் கறிவிக்கும் பதியையும் அறியவொட்டாது மறைத்திருந்த அறியாமையாகிய பாசத்தையும், அப்பதியால் உள்ளபடி அறியின், அவர்க்கு முன்போலும் தடையாது? அஃதன்றி, அப்பதியை ஓர் கணமேனும் பிறிவரோ, (ஆனல் அப்பதியை அவர் பிறியாது நாடிக்கொண்டு நிற்பரோ எனின்);

ஆகாயம் சூறைகொளில் அஞ்சி அடுக்களேக்குள் போகாதுபோல் பொருள் ஆம்—எல்லாப் பொருள்கட்கும் இடங் கொடுத்திருந்த ஆகாயந் தானே அப்பொருள்களேக் கொள்ளேகொள்ளும் எனின், அதற்கு அஞ்சி அடுக்

களை வீட்டில் புகுந்தொளிக்கக் கூடாது; அதுபோல், அவ் வாகாய முதலிய எப்பொருள்கட்கும் ஆதாரமாகி யிருந்துள்ள மெய்ப்பொருள் தன்னை அறிந்தோர்க்கு இடம் வேறின்மையான் அவரை விழுங்கிக்கொள்வதாம். எ-று.

பாசத்தை அறியும்போது முப்பத்தாறு கருவிகளையும் இஃது ஈதென்று அறிந்துசென்று அவற்றின் முடிவில் நின்ற தன்னால் அவை அறியப்படலானும், தன்னை அவை அறியாமையானும், தனக்கு அன்னியமென்றும் சடமென்றும் அறியப்படும். தன்னை அறியும்போது அக்கருவிகளை எல்லாம் அறிந்து அவற்றை நீங்கிநின்ற அறிவு தான் என்றும், திருவருளால் அன்றித் தற் சுதந்தரமாய் அறிவிலன் என்றும், தான் கருவிகளோடு கூடியபோது அவைமயமாயும் அவற்றை நீங்கித் திருவருளோடு கூடியபோது இதன் மயமாயும் இருத்தலின், தான் பாச அறிவும் அன்று, பதி அறிவும் அன்று என்று அறியப்படும். பதியை அறியும்போது பெத்தமுத்தி காலத்தினும் தன்னைவிட்டு நீங்காதிருப்பதென்றும், தனக்கு அறிவிப்பதென்றும் பாசத்தைப் பிரேரகம் பண்ணுவதென்றும், ஞானானந்த சொரூபமென்றும் அறியப்படும். இங்ஙனம் நடுநின்று அறிந்த பசுபாசத்தை நீங்கிப் பரிபூரணமாகிய பதியை அடைந்து அப்பூரணமெல்லாந் தானாயிருத்தலின், "அறியிற்றலையே தவர்க்கு" என்றும், பிறிதற்கு

ஏதுவாயபோதம் இறத்தலின், "பிறிவரோ" என்றும், இங்ஙனம் பிரியாதிருந்தோரை மெய்ப்பொருள் தன்மய மாய்க் கோடலின், "அடுக்களைக்குட் போகாதுபோலாம் பொருள்" என்றுங் கூறினர். (உச)

பொய்போல மெய்யு மறியப் பெறுப்போக
சையோகர்க் கொன்றேடுஞ் சார்பில்லை-துய்ய
விழிக்கு ளுதித்த விரிகதிர்போற் றம்மை
அழித்ததுவே யாச்சரிய மாம்.

(இ-ள்.) பொய்போல மெய்யும் அறியப் பெறுப் போக சையோகர்க்கு ஒன்றேடும் சார்பு இல்லை—முன்னர்ப் பொய்யாகிய உடலத்தோடும் கூடியபோது அவ்வுடல மென்றும் தாமென்றும் பிரித்தறியாது அதன்மயமா யிருந்ததுபோல், இப்போது மெய்ப்பொருளையும் தம் மையும் பிரிக்கப்பெருது இம் மெய்ப்பொருள் ஆநந்தத் தோடுங் கூடிக் கலந்திருந்தோர்க்கு ஒருபொருளோடும் சார்பில்லை, (அஃது எங்ஙனம் எனின் ;)

துய்ய விழிக்குள் உதித்த விரி கதிர்போல் தம்மை அழித்ததுவே ஆச்சரியம் ஆம்—எல்லாவற்றையும் எதி ரிட்டறியும் மாசற்ற விழிக்குள்ளே முன்போல் எதிரிட ஒட்டாது உதித்த சூரியனைப்போல், ஞாதுரு ஞான ஞேயம் என்னும் முப்பொருளையும் எதிரிட்டறிந்த ஆன்ம போதத்தை அங்ஙனம் எதிரிடவொட்டாது இதனுள் சிவ

சூரியன் உதித்து அப்போதத்தை அழித்துத் தானுயிருந் ததுவே மிகவும் அதிசயமாம். எ-று.

கதிர் புறம்பு உதித்தபோது கண்டகட்குள் உதித்த போது காண்டற்கு இடமின்மைபோல் போதத்தால் புறம்புபோல் தோற்றிய ஞானசூரியன் இப்போத ஒளியைத் தன் ஒளியால் மறைத்து உயிர்க்குள் உதித்தமையான் இதற்கும் எதிரிடுதற்கு இடம் இன்றென்பதறிக.()

தன்னையிழப் பார்க்கென்ன சார்வூழி சங்கா
ரம், என்னிலொளித் தெங்கே யிருக்கலாம் -
முன்னே, புலிபார்க்கப் போனகதை போலிமை
யா நாட்டம், சலியாமுன் மூடுந் தனே.

(இ-ள்.) தன்னை இழப்பார்க்குச் சார்வு என்ன ஊழி சங்காரம் என்னில் ஒளித்து எங்கே இருக்கல் ஆம்— தற்போதம் ஒழிப்பார்க்கு மற்றைச் சார்புகள் என்னை உள்ளன? முப்பத்தாறு தத்துவம் என்பதும் அவற்றின் முடிவில் நின்றதாம் என்பதும் தமக்கு அறிவித்த அருள் என்பதும் இதனைக் கடந்த ஆநந்தம் என்பதும் இன்றி ஆநந்தாதீதரா யிருத்தலின், அவர்க்கிதுவே சர்வசங்கார காலமென்று மெய்ஞ்ஞானிகள் சொல்லுவார் எனின், அவர்க்கு எவ்விடத்து ஒளித்திருக்கலாகும்; ஆனால் சிவத்தை அருளால் அறிந்து அடையவேண்டும் என்பது என்னை எனின்;

முன்னே புலிபார்க்கப் போன கதைபோல் தனை இமையா நாட்டம் சலியாமல் மூடும்—முன்னே புலியி னைப்பார்த்து அறியச்சென்று ஓர்புருடன் அஃதிருந்த முழைக்கு எதிர்ப்படும் தறுவாயில் அவன் தேகப் பதைப்பற அது பிடித்துக்கொண்டதென்று கூறும் கதை போல், சிவத்தை அறியவேண்டும் என்று முப்பத்தாறு கருவிகளையும் கடந்துசென்று அருள் நேர்நிற்கும் தறுவாயில் இவன் றன்னை இமையா நாட்டமாகிய அச்சிவந் தானே இவனது போதப்பதைப்பு அறும்படி மூடிக் கொள்ளும். எ-று.

இமைத்தல் விழித்தல் இன்றிய இமையா நாட்டம் போல் மறப்பு நினைப்பு இன்றிய பேரறிவு ஆகலின், சிவத்தை "இமையாநாட்டம்" என்றார். புலிமுழைவாய் நின்றோனை யது மூடிக்கொளல்போல், அருள் நேர் நின்றோனைச் சிவம் மூடிக்கோடலான், அங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

அறிவு மறிவானும் என்னுந் திருவெண்பா முதல் இம் மூன்று திருவெண்பாவானும் தற்போதம் இழந்த ஞானிகள் சிவமயமா யிருப்பாரே அன்றி அவரை மீட்டும் பாச மயக்காது என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உசு)

அறிந்ததுவாய் நின்ற வறியாமை கண்டு
மறந்தறியார் வாழாது வாழ்ந்த - வெறும்பாழ்

விளைந்தசுகஞ் சொல்லில் வெளியைப் படியால
அளந்தறியு மாபோல வாம்.

(இ-ள்.) அறிந்து அது ஆய் நின்ற அறியாமை கண்டு மறந்து அறியார் வாழாது வாழ்ந்த—முப்பத்தாறு கருவி களையும் நீங்கி அவற்றின் முடிவில் நின்ற தம்மை அருளால் அறிந்து அவ்வருள் தரிசனம் பராதரிசனம் ஆநந்தப்பேறு ஆகிய இவற்றையும் கடந்து சிவமயமாய் முன் நீங்கிநின்ற கருவிகளை மீட்டுங் கண்டு அச்சிவத்தை மறந்தும் பின்னும் இக்கருவிகளை நீக்கி அச்சிவத்தை அறியாதார் இப்பிரபஞ்சம் சிறிதும் தோன்றாது அச்சிவத்தோடும் வாழ்வற வாழ்ந்த ;

வெறும் பாழ் விளைந்த சுகம் சொல்லில் வெளியைப் படியால் அளந்து அறியும் ஆறுபோல ஆம்—ஓர் பொருளோடும் தொடர்வின்றிய வெற்றவெறுஞ் சூனியத்தில் உண்டாகிய பேராநந்தத்தைச் சொல்கோம் எனின் ஆகாயத்தை நாழியால் அளந்து அளவிடுமாறு போலுமாம். எ-று.

"அறியாமைகண்டு மறந்தறியார்" என்றமையால் கருவிகளின் மீளாது சிவமாய் எக்காலமும் இருப்பார் என்பதாயிற்று. வெளியை அளக்கும்படிக்குள் அவ்வெளி நிறைந்திருத்தலின், அதனை அளக்கக்கூடாது. அதுபோல், கருதிக்கூறும் மனவாக்கெல்லாம் அவ்வாநந்தம் நிறைந்திருத்தலின், அதனைக் கூறக்கூடாதென்பது அறிக.

இத்திருவெண்பாவால் அங்ஙனம் இருந்த ஞானிகள் பெற்ற இன்பத்தை இங்ஙனம் இருக்குமென்று அவரால் கூறக் கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உள)

அறிவுக் கறிவென்னு மாகமங்கள் சுத்த
அறிவென்னும் வேதத்தி னந்தம் - பிறியா
நிலைக்குச் சரியாகு நீயென்று னென்
றலைக்கு மரிபிரம னை.

(இ-ள்.) அறிவுக்கு அறிவு என்னும் ஆகமங்கள் வேதத்தின் அந்தம் சுத்த அறிவு என்னும் பிறியா நிலைக்குச் சரி ஆகும் — சச்சிதாநந்த சிவத்தை உயிராகிய அறிவுக்கு அறிவிக்கும் அறிவென்று கூறும் ஆகமாந்தங்கள், வேதாந்தங்கள் அறியும் அறிவும் அறிவிக்கும் அறிவும் சுத்த அறிவு தானே என்று கூறும் தற்போதம்போய்ச் சிவத்தைப் பிரியாத நிலைக்கும் சீவத்துவம் போய்ப் பிரமத்தைப் பிரியாத நிலைக்கும் அவ்வாகம வேதங்கள் கூறிய வாக்கியஞ் சரியே ஆகும்;

நீ என்றால் நான் என்று அரி பிரமனை அலைக்கும் — அந்நிலை யில்லாது வாசகஞானமாக நீ அது என்றால் அது நான் என்று இங்ஙனம் விஷ்ணு பிரமாதிகளையும் அலைக்கும். எ-று.

நீ அது என்பது ஆகமம், அது நான் என்பது வேதம்.

இத்திருவெண்பாவால் பரஞானத்தால் சிவத்தைக் கூடிப் பிரியாதிருந்தோர்க்கு வேதாகமங்கள் கூறும் ஞானம் இரண்டும் சரியென்பதும் அபர ஞானிகட்குச் சரி அன்றென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (உஅ)

சத்திநிபாதத் துத்தமரொழிவு
முற்றும்.

ந-ம். அதிகாரம்.

யோகக்கழற்றி.

சரியாதியில் நிற்போர்களுள் ஒரொருவர் முன்விட்ட குறையால் ஞானத்திற்குப் பக்குவராய் வருவார்கள். அவர்கட்குத் தற்போதத்தை ஒழித்து ஞானம் வருவித் தற்பொருட்டு அத் தற்போதத்தால் செய்யும் சரியாதி களைப் போதனைகளால் நீக்கவேண்டும். ஆகலின், அவ் வதிகாரத்தின் பின்னர் இவ்வதிகாரங்கள் வைக்கப்பட் டன. ஆயின் முறையே வைத்துக்கூறாது யோகக்கழற் றியை முதற்கண் வைத்தது என்னை எனின், யோகம் ஞானத்திற்கு அருகம் ஆகலினும், இவ் வியோகத்தி னின்ற ஞானபக்குவன் அதிபக்குவன் ஆகலினும், முதற் கண் வைக்கப்பட்டது.

இவ்வதிகாரம் யோகத்தைக் கழலப் பண்ணினமை யான் இதற்கு யோகக்கழற்றி என்று பெயராயிற்று. இதன் பின்னர்க் கூறும் இரண்டதிகாரத்திற்கும் அதி கார வரைவும் பெயரும் இம்முறையே கொள்க.

சரியை கிரியைகளைச் சற்றுக்கிச் சாகாக்
கரும யோகத்தைக் கழற்ற - அரிதவர்க்குத்
தோன்றியது பொய்யாகக் காண்கையிலே தோ
ஊன்றியபோ தங்கழலு மோ. [ன்றுத

(இ-ள்.) சரியை கிரியைகளைச் சற்று ஆக்கிச் சாகாக் கருமயோகத்தைக் கழற்ற அரிது—சரியை கிரியைகளைச் செய்வது அற்பமெனக் கருதி உடல் நாசமாகாவகை செய்யும் யோகிகளது கிரியாயோகத்தை யாவராலும் நீங்குதற்கு அரிது;

அவர்க்குத் தோன்றியது பொய்யாகக் காண்கையிலே தோன்றுத ஊன்றிய போதம் கழலுமோ—அக்கிரியா யோகிகளுக்கு ஆறுதாரங்களினுங் ஓர் மூர்த்தியைத் தியானித்து அதனைவிட்டு மற்றோர் மூர்த்தியைத் தியா னிக்கும்போது முன் தியானித்தது பொய்ப்பொருளாய்ப் போகத் தமக்கு அநுபவமாகக் காணுமிடத்தும் தெரி யாது அதனை மெய்ப்பொருளாய்ப் பிடித்த போதம் எங் ஙனங் கழலும், எ-று.

இத்திருவெண்பாவால் போதம் யாதொன்றினைப் பற் றினும் விடாதென்பதும் அப்பற்றைப் பிறராலும் விடு வித்தல் அரிதென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

அட்டமா சித்திகளு மத்துவா மூர்த்திகளும்
கிட்டிலதற் கங்கங்கே கீழ்மேலாய் - விட்டு
வரும்போதுந் துக்கமாய் வந்துவந்து மாய்ந்து
பெரும்பாவஞ் செய்யப் பெறும்.

(இ-ள்.) அட்டமாசித்திகளும் அத்துவா மூர்த்திகளும் கிட்டில்—அக்கிரியா யோகத்தால் அணிமாமுதலிய அட்டமாசித்திகளும் தமக்குக் கைவல்லியமாகக் கிடைப்பினும் விநாயகன் முதலிய ஆறத்துவாமூர்த்திகளையும் சடாதாரங்களில் வழுவறத் தியானிக்கக் கிடைப்பினும்;

அதற்கு அங்கு அங்கே கீழ்மேல் ஆய் விட்டு வரும் போதும் துக்கம் ஆய் வந்துவந்து மாய்ந்து பெரும்பாவம் செய்யப்பெறும்—அச்சித்திகளால் எடுக்கும் உருவுகளுள் ஒருருவிற்கு ஒருருவு தாழ்ந்தும் உயர்ந்தும் தோற்ற அவ்வுருவுகளை ஆங்காங்கு விடுத்து வரும்போதும் துக்கமாயும் மூர்த்திகளை ஆறு தாரங்களினும் வெவ்வேறாய் ஆங்காங்குக் கீழுமேலுமாய்த் தியானித்து விடுத்துவரும்போது துக்கமாய் அவ்வுரு வெடுக்கும்போதும் அதனை விடுக்கும்போதும் அம்மூர்த்திகளைத் தியானிக்கும்போதும் விடுக்கும்போதும் பிறந்து பிறந்து இறந்து இறந்து இவற்றால் மிகுந்த பாவங்கள் செய்யப்படும். எ-று.

சித்தியால் ஓருருவை மறைத்து ஓருருவைக் காட்டலும், தியானத்தால் ஓராதாரம் விடுத்து ஓராதாரஞ் சேறலும், ஓர் பிறவியை நீங்கி ஓர் பிறவியை எய்தலும், ஓரவத்தையை நீங்கி ஓரவத்தையை எய்தலும்போல் இருத்தலின், "வந்துவந்து மாய்ந்து" என்றும், சித்தியால் சாபாநுக்கிரகம் உளவாகலின், முனிவு பிறந்தபோது பிறரைச் சபித்தலானும், தம்மைப்படைத் தழிக்கும் மூர்த்தியைத் தாம்படைத்து அழித்தலானும், பாவம் வருதலின், "பெரும்பாவஞ் செய்யப்பெறும்" என்றுங், கூறினர். 'வரும்போதும் துக்கம்' என்பதனை ஆக்கினை சக்கிரமளவுஞ்சென்று மீண்டுவரும்போது எனவுங் கொள்க. சகமுகத்தில் செய்யும் தொழில்போன்று அகமுகத்துஞ் செய்தலால் துக்கம் என்றார். அட்டமா சித்திகளாவன அணிமா, இலகிமா, கரிமா, மகிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம், ஆகிய இவை எண்வகையும் எனக்கொள்க. அதற்கென்னு நான்கனுருபை அதனுலென்று மூன்றனுருபாகக் கொள்க. (உ)

அறிவடங்கா வாயு வடங்கவசை வற்றுத்
தறியிருந்தாற் போலச் சமாதி - பெறுகில்
நடந்த குருட்டேம னஞ்சருந்திப் பாழூர்க்
கிடந்தகுழிப் புக்கதினுங் கேடு.

(இ-ள்.) அறிவு அடங்கா வாயு அடங்க அசைவு அற்றுத்தறி இருந்தால்போலச் சமாதி பெருகில்—தமது

அறிவான் அதன் இச்சைப்படி சென்று அடங்காத பிராணவாயுவைத் தமது இச்சைப்படி இரேசித்தும் பூரித்தும் கும்பித்தும் உள்ளடங்கச்செய்து தாமும் அதனோடு அசைவற்றுக் கம்பம் இருந்ததுபோல் சமாதிபெறுவர் ஆயின் (இச்சமாதி) ;

நடந்த குருட்டு ஊமன் நஞ்சு அருந்தி பாழ் ஊர் கிடந்த குழிப்புக்க அதினும் கேடு—நடக்கப்பட்ட பிறவி அந்தகனாகிய ஓருமையன் விடத்தினைப் புசித்துக் குடிபோகிய ஊரின்கண் உள்ள பாழுங்கிணற்றில் எடுப்பாரற்று வீழ்ந்துகிடந்த அதனினும் கேடாம். எ-று.

வாயு அடக்கல் முதலிய தொழில் செய்தலின், "நடந்த" என்றும், அதற்கு மேலாய ஞான மின்மையால், "குருடு" என்றும், அந்தஞானங் கூறும் சாத்திரம் அறியாமையான், "ஊமன்" என்றும், சடமாயுள்ள வாயுவுடன் கூடினமையால், "நஞ்சருந்தி" என்றும், முன்செய்த தொழில் மறந்தமையாலும் ஆண்டுத் திருவருள் விளக்காமையானும், "பாழூர்க்கிடந்த குழிப்புக்கு" என்றும், இங்ஙனம் உவமை கூறினர். இவற்றுள் 'நடந்த குருட்டூமன்' என்பது அவர்க்கு உவமையும், 'நஞ்சருந்திப் பாழூர்க்கிடந்த குழிப்புக்கு' என்பது அவர் சமாதிக்கு உவமையும் எனக்கொள்க. அவன் அறியாது வீழ்ந்தவன் இவர் அறிந்து வீழ்ந்தவர் ஆகலின், அதனினுங் கேடென்றார்.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் கிரியாயோகஞ் செய்வது துன்பமென்றும், அங்ஙனம் துன்பப்பட்டுச் செய்யினும் ஆன்மலாபம் இன்றென்றும், தனது கருத்தை எடுத்து அறிவித்து அவ்வியோகத்தை மறுத்தவாறு காண்க. (ந)

கவிப்பயனு மாதனமுங் கண்சிமிட்டா நோக்கும், தவப்பகடி யாட்டங்காண் சார்வைத் - தவிர்க்கின், மறந்தறிய லாகா மலட்டறிவாய் வான்போல், நிறைந்து துளும்பாம னில்.

(இ-ள்.) கவிப்பயனும் ஆதனமும் கண் சிமிட்டா நோக்கும் தவப்பகடி ஆட்டம் சார்வைத் தவிர்க்கின்— யோகநூலைக் கற்றுக்கொண்டு பிறர்க்கு அதன் அருத்தங் கூறுதலும், பதுமாதன முதலிய ஆதனங் கட்டலும், மனத்தை ஓர் தானத்தில் நிறுத்தி இமையா நாட்டமாய்ப் பார்த்திருத்தலும் இவை முதலிய நீ செய்யும் தொழில்கள் ஞானதபோதனர் முன்னர்த் தவப்பகடிக் கூத்துக் கட்டி ஆடுவதாம்; இனி இவ் வியோக வாதனையை நீங்குதி எனின் (நேரே வீடடைதற்கு ஒருபாயமுண்டு; அஃது எங்ஙனம் எனின்,)

மறந்து அறியல் ஆகா மலட்டறிவு ஆய்வான்போல் நிறைந்து துளும்பாமல் நில்— நீ யோக சமாதி கூடும்போது ஓர்கால் நினைந்தும் ஓர்கால் மறந்தும் முன்னர் அறிந்ததுபோல் அறியாது, இப்போது அந்நினைப்பு

மறப்பு முதலிய ஒன்றும் தோன்ருத அறிவாய் எங்கும் பூரணமாய் ஒன்ருேடும் தாக்கற்று அசைவற்றிருந்த ஆகாயம்போல் நீயும் எங்கும் பூரணமாய் ஒன்ருேடும் தாக்கற்று அசைவற்று நிற்றி. எ-று.

"கண்சிமிட்டாநோக்கும்" என்றது, நாசிநுனி புருவ மத்தியங்களில் பார்த்துக்கொண் டிருத்தல். நல்ல கூத் தாடுவான் முன்னர் அவன் வேடம் தானும் போட்டுக் கொண்டு அக் கூத்திற்கு மாருய அகசியக்கூத்து ஆடுவா னைப்போல ஞானிகளைப்போலும் வேடமும் நடையும் காட்டி, அவரது பூரண அறிவுக்கு மாருகக் கிஞ்சிக்கிய அறிவனுயிருத்தலின், "தவப்பகடியாட்டம்" என்ருர். மலட்டறிவு - ஒன்றுங் கலவாத அறிவு.

இத் திருவெண்பாவால் கேவல சகலங்கள் தாக்காது அருள்வடிவாய் நிற்றற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க.

இங்ஙனம் இருவருக்கும் சமாதிகூடுதல் சரியெனின் யோகியை ஞானிகள் இகழ்ந்து கூறுவது என்னை எனின், மேற்கூறுகின்ருர்.

தத்துவமுட் டாக்காய்ச் சமாதியினைச் சார் போதப், பித்தனென்பார் பேரிற் பிழையுண் டோ - புத்திபோய்க், கம்பக் களிறுகட்டக் கல் லினுர் காணுமிவர், அம்பரத்தை வந்துபிடிப் பார்.

(இ - ள்.) தத்துவம் முட்டாக்கு ஆய்ச் சமாதியினை சார்போதப் பித்தன் என்பார்பேரில் பிழை உண்டோ—தத்துவங்களை எல்லாம் நியதிபண்ணி நீங்கித் தம்மை அருளால் அறியும் அறிவின்றி, அத் தத்துவங்களைத் தன்மேல் முட்டாக்காய் மூடிக்கொண்டு, சமாதிகூடும் கிரியா யோகியைச் சார்போதனுகிய பித்தன் என்று கூறும் ஞானிகள்மேல் குற்றம் யாது ;

புத்திபோய்க் கம்பக் களிறுகட்டக் கல்லில் நார் காணும் அம்பரத்தை வந்து பிடிப்பார் இவர்—யூகபுத்தி இன்றிக் கம்பத்தின்கண் அடங்கா மதகளிற்றைக் கட்டுதற்குக் கல்லின்கண் நாருரிப்பாரும், தாம் இருத்தற்கு இடங் கொடுத்திருந்த ஆகாயத்தைச் சென்று பிடிப்பாரும் இவர். எ-று.

“தத்துவமுட்டாக்காய்ச் சமாதி” என்றது மனத்தால் வாயுவை வாங்கி உள் நிறுத்தி அதனுள் தாம் மறைந்திருத்தலின், இங்ஙனம் இருப்போர்க்கு அறிவிக்க அறியும்போதமே இன்மையால், எங்ஙனம் சிவத்தை அறிவார் என்பது குறித்து, “கம்பக்களிறுகட்டக் கல்லினர்” என்றும், தம் உயிருள் பூரணமாயிருந்த சிவத்தை அறியாது மற்ருேரிடத்து இருப்பதாய்க் கருதி அதனைப் பிடிக்கச் சேறலின், “அம்பரத்தை வந்துபிடிப்பார்” என்றுங் கூறினர். சார்போதம் சேர்ந்த கருவிமயமாயிருத்தல், மனமும் பிராணவாயும் இருந்த இடத்து எல்

லாக் கருவிகளும் இருக்கும் ஆகலின், "தத்துவம்" என்று பொதுப்படக் கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் சமாதிகூடுதல் இருவருக்கும் ஒத்ததாயினும், யோகி இங்ஙனம் செய்தலால் ஞானிகளால் இகழ்ந்து கூறப்பட்டான் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (ரு)

நெய்யி னிழல்போ னிழலிற் புருடனைப்போல்
பொய்யில் விகற்பம் புகுவதுவும் - துய்ய
ஒளியோசை யாகி யொடுங்குவதுந் தம்மைத்
தெளியாதார் செய்யுஞ் செயல்.

(இ-ள்.) நெய்யில் நிழல்போல் நிழலில் புருடனைப் போல் பொய்யில் விகற்பம் புகுவதும்—நெய்யின்கண் தோற்றும் நிழலைப்போலும், அந் நிழலைப்பார்த்து ஆகாயத்தைப் பார்க்கில் அந்நிழல்போல் தோற்றும் சாயா புருடனைப்போலும், கருவிகளாகிய பொய்யிற் கூடிய தற்போத விகற்பத்தால் தாமும் தம்மால் தியானிக்கப் பட்ட மூர்த்திகளுமாய் ஆறுதாரங்களில் தோற்றுவதும்;

துய்ய ஒளி ஓசை ஆகி ஒடுங்குவதும் தம்மைத் தெளியாதார் செய்யும் செயல்—நிருமலமாகிய விந்து தரிசனமும் நாத தரிசனமுமாய்த் தோற்றி, அங்ஙனம் தோற்றிய வாறே நில்லாது, மீட்டும் ஒடுங்குவதும் ஆகிய இச் செயல்கள் எல்லாம் தம்மை அருளால் தெளிந்து அறியாதார் செய்யும் செயல்களாம். எ-று.

நெய்போல் கருவிகள், அதில் தோற்றும் நிழலும், அந் நிழல் போல் ஆகாயத்தில் தோற்றும் சாயா புருடனும் போல் தாமும், தம்மால் தியானிக்கும் மூர்த்தியும் என்ப தறிக. விந்துநாத தரிசனம் மாயையுள் தோற்றுவது ஆகலின், அது பொருளன்று என்பதுங் காண்க. (சு)

சாக்கிரத்தே கேவலத்தைச் சார்ந்துவிடத் தத்துவத்தை, நூக்கியொழிப் பார்ப்போ னுழை வதையும் - நீக்கியே, கண்ணுடி பார்த்த குரக் கறிவாய்க் காண்பதையும், எண்ணு ரவத்தை யறி யில்.

(இ - ள்.) சாக்கிரத்தே கேவலத்தைச் சார்ந்துவிடத் தத்துவத்தை நூக்கி ஒழிப்பார்போல் நுழைவதையும் —சாக்கிரத்தில் அதீதத்தைப் பெறும் பொருட்டுத் தத் துவங்களைத் தள்ளி ஒழிப்பார் போன்று, அவற்றுள் தாம் மறைந்திருப்பதையும்;

கண்ணுடி பார்த்த குரக்கு அறிவாய்க் காண்பதையும் அவத்தை அறியில் நீக்கி எண்ணுர்—கண்ணுடி பார்த்த குரங்கு அதனுள் தோற்றிய நிழலைத் தன் நிழல் என்று எண்ணுது, மற்ருேர் குரங்கென்று அதனை மெய்யாகக் கருதும் அதன் அறிவுபோல, தற்போதத்தால் தியானித் தறியும் பொருளை அத் தியானத்தின்படி கருவிகளில் தோற்றுவதென்று அறியாது, அதனை மெய்ப்பொருளா ய்க் காண்பதையும் சுத்தாவத்தையின் இலக்கணம் அறி

வார் எனின், அவர் பொய்யென நீக்கி ஓர் பொருளாய் எண்ணுர். எ-று.

ஆதாரம் ஆறையும் ஊடுருவி நிற்கின்றேம், தத்துவங்களை எல்லாம் கடந்தோம் என்று கருதிப் பிராண வாயுவில் மறைந்திருத்தலின், "நூக்கி யொழிப்பார்போனுழைவதையும்" என்றார். சுத்தாவத்தையில் அருள் மயமாய் நிற்போர்க்கு எதிரிட்டவை எல்லாம் பொய்யாகலின், "அவத்தையறியிலெண்ணுர்" என்றார். ஏ—அசை.

இவ் விரண்டு திருவெண்பாவானும் சகல கேவலங்களை நீக்கித் தம்மை அருளால் அறிந்து சுத்தாவத்தையில் நிற்போர் யோகி கருதியபொருளை எண்ணுரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (எ)

உபதேசப் பித்தோ வுபமானப் பித்தோ
விபரீத மோபழக்கோ வேறே - தபசிநீ
கண்மூடா விண்மூடத் தேடுங் கவுசனைபோல்
எண்மூடா யோகமிது வென்.

(இ-ள்.) உபதேசப் பித்தோ உபமானப் பித்தோ விபரீதமோ பழக்கோ வேறே தபசி நீ—உனக்குக் குரு சொன்ன உபதேசப் பித்தமோ? சாத்திரங் கூறிய உபமானப் பித்தமோ? உனது விபரீத புத்திதானே? முற்சனனங்களில் தொன்று தொட்டு நீ செய்துவந்த பழக்கந்தானே? அஃதன்றிப் பிறர்செய்வது கண்டு பாவனையாகச் செய்தல் முதலிய மற்றியாதோ? தவவேடம்பூண்டு

தவத்தைப் பண்ணுகின்ற நீ (அத்தவத்திற்கு உரிய ஞான யோகம் புரியாது);

விண் மூடத் தேடும் கண்மூடா கவுசனைபோல் எண் மூடா யோகம் இது என்—விண்ணை மூடவேண்டி ஞேன் அதனை நாடுங் கண்ணை மூடாதுவைத்து, அவ் விண்ணை மூடுதற்குக் கவுசனை தேடுதல்போன்று எண்ணு கின்ற மூடனே! பஞ்ச பூதாதி கருவிகளை ஒழிக்கத் தொடங்கிய நீ அவற்றை நாடும் தற்போதத்தைக் கண் ணுக்கு இமைபோல் உனது உயிரைவிட்டு நீங்காதிருந்த அருளில் மறைந்து அடக்காது, இத் தற்போதத்தால் அப் பஞ்சபூதாதி கருவிகளை ஒழிப்பல் என்று கருதிப் பிராணவாயுவை உள்மறித்து, இதனேடும் போராடி நீ செய்யும் யோகம் இதென்னைகொல். எ-று.

அருளில் மறைந்து அசைந்தோனுக்கு அவ் வருளே தோன்றும்; கருவியில் மறைந்து அசைந்தோனுக்கு அக் கருவியே தோன்றும்; ஆகலின், அவ் வியோகத்திற்கும் இவ் வியோகத்திற்கும் பேதம் இவ்வநுபவத்தானும் காண்க. ஓகாரம் அடுக்கிவந்து இது என் என முடிந்தது.()

வாலே முகமாய் வரவானை யேறினன், போ லேயுன் போதமோ போய்த்தீண்டும் - சாலப், பெருஞ் சிரிப்பாந் தன்னைப் பிடித்தாட்டும் பே யைத், தெரிஞ்சிருக்கத் தேடுஞ் செயல்.

(இ-து.) வாலே முகமாய் வர ஆனை ஏறினன்போலே உன் போதமோ போய்த் தீண்டும்,—தான் கருதிய ஊருக்குச்செல்லத் தலைப்புறத்தைப் பின்னிட்டு வாற்புற முகமாய் ஆனை யேறினனைப் போலும், நீ கருதிய சிவத்தை அடைதற்கு அருளைப் பின்னிட்டு உன் போதத்தை முன்னிட்டுச் சென்றால், உன்போதமோ அச் சிவத்தைப் போய்த் தீண்டுவது? (ஆயின் அவ்வருளைத் தான் அடையவேண்டாவோ? எனின்);

தன்னைப் பிடித்து ஆட்டும் பேயைத் தெரிஞ்சி இருக்கத்தேடும் செயல் சால பெருஞ் சிரிப்பு ஆம்—தன்னை விடாது பற்றிநின்று அதனது இச்சைப்படி ஆட்டும் பேயை எதிரிட்டு அறிந்திருக்க, அஃது எங்குளதென்று தேடும் ஒருவனது அறியாமைபோல, பெத்த முத்திகளினும் உனது உயிரைவிட்டு நீங்காதிருந்த ஊட்டி உறக்கி உபகரித்து வீட்டைக் கொடுக்கும் திருவருளை வேறுபிரித்து, இஃது எங்குளதென்று தேடுவது இத் திருவருள்ஞானம் பெற்றோர்க்கு மிகவும் நகையாம். எ-று.

வாற்புறமுகமாய் ஏறினனை அவன் கருதிய ஊருக்கு மாறுகிய ஊரைச்சார்விக்கும், தலைப்புறமுகமாய் ஏறினனை அவன் கருதிய ஊருக்கு நேரே சார்விக்கும். அது போல், அருளைப்பின்னிட்டுப் போதத்தை முன்னிட்டுச் சென்றானைக் கருவிகளைச் சார்விக்கும், அத் திருவருளை

முன்னிட்டுப் போதத்தைப் பின்னிட்டுச் சென்றுனைச் சிவத்தைச் சார்விக்கும் என்பதறிக. (கூ)

குறங்குகுத்திக் கொண்டு குரேருக்கைகத்திக் கூட்டை, மறந்தழைத்தாற் றூக்கம் வருமோ - வெறுங்கெடுவீர், தன்னை யழித்தெழுந்த சச்சிதா நந்தத்தை, உன்னி லொளித்துவிடா தோ.

(இ-ள்.) குறங்கு குத்திக்கொண்டு குரேருக்கை கத்திக் கூட்டை மறந்து அழைத்தால் தூக்கம் வருமோ—பாயவில் படுத்துக்கொண்டு தொடையைக் குத்திக்கொண்டு குரேருக்கை விட்டுக்கொண்டு உடம்பை மறந்ததாகப் பாவித்துக்கொண்டு தூக்கமே நீ வாராய் என்று அழைத்தால், அத்தூக்கம் அங்ஙனம் நினைத்துச் செய்யும் நினைவை அழித்தெழும் கேவலம் வந்தால் அன்றி வருமோ? அதுபோலும் உன் போதத்தால் பிராணவாயுவை மறித்து நீ செய்யும் யோகத்தால் ஆனந்த நித்திரையை வரச்சொன்னல் அந்நித்திரை அப் போதத்தை அழித்தெழாநின்ற அருட்கேவலம் வந்தால் அன்றி வருமோ? (அவ்வருட்கேவலம் எங்ஙனம் வரும் எனின்;

வெறுங்கெடுவீர் தன்னை அழித்து எழுந்த சச்சிதாநந்தத்தை உன்னில் ஒளித்துவிடாதோ—அந்தோ வெறுங்கெடுவீர்! தற்போதத்தை அழித்துத் தானுயிருக்கும் சச்சிதாநந்த வடிவாகிய சிவத்தை உன் போதத்தால் உன்னில், உன்னை யறியாது உனக்குள் ஒளித்துத்

தன்னைவிட உன்னை ஒருமுதலாக்கிப் பிரித்துவிடும், ஆகலின், உனது உயிர்க்குள் இருந்து அறிவிக்கும் பூரணம் எனக் காண்டி. எ-று.

சுபாவ நித்திரை பண்ணுவோன் செயலெல்லாங் காட்டி நித்திரைபண்ணு திருந்தானைப்போல், ஏகாந்தத் திருத்தல் ஆதனங்கட்டல் அசைவற இருத்தல் முதலிய ஞானிகள் நடையைக்காட்டி, அவரைப்போலும் ஆநந்த நித்திரை பண்ணுது தற்போதத்தோடும் இருத்தலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினர்.

உபதேசப் பித்தோ என்னும் திருவெண்பாமுதல் இம் மூன்று திருவெண்பாவானும் திருவருளை அறிதற்கும், தற்போதம் ஒழித்தற்கும் உபாயம் யாது கூறினும் தெளிந்து கொள்ளாத யோகியைப் பார்த்து வெறுத்துப் போதத்தை அறிந்து அடங்கினு லன்றிக் கருவிகள் அடங்காது என்பதும், அப் போதத்தைப் பின்னிட்டு அருளை முன்னிட்டுச் செல்லவேண்டும் என்பதும், அவ் வருளை முன்னிட்டுச் சென்றபோதும் அதனைத் தற்போதத்தால் எதிரிட்டுப் பார்க்கலாகாது என்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (க0)

நீர் கூறியவாறே யோகிகளும் சிவம் வாக்கு மனுதீத கோசரம் என்றுகூற நீர் அவரை மறுப்பதென்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

மனவாக்குக் காயத்தான் மாய்ந்தளவை மாண்ட, தெனவாய்ப் பறையறையி லென்னும் - நினைவதெலாம், சாக்கிரப்பொய் தானுந் தனியனலன் றற்பரமும், நீக்கமற்ற பூரணமென் னில்.

(இ-ள்.) மனம் வாக்குக் காயத்தால் மாய்ந்து அளவை மாண்டதுஎன வாய்ப்பறை அறையில் என் ஆம் நினைவது எலாம் சாக்கிரப்பொய்—மனம் வாக்குக் காயத்தால் வருந்தி யோகசமாதிகூடிச் சிவத்தைப் பெருது, அம் மனம் வாக்குக் காயங்களால் அளவிடப்பட்ட அளவைகளை எல்லாங்கடந்தது அச்சிவம் என்ன, பிறர்க்கு வாய்ப்பறை அறைந்து கூறிய ஆற்ருன், அவர்க்குப் பயனென்னை உண்டாம். அவர் பாவிப்பதெல்லாம் சாக்கிரப்பொய், ஆகலின் ;

தானும் தனியன் அலன் தற்பரமும் நீக்கம் அற்ற பூரணம் என்னில்—ஆன்மாவும் சிவத்தைவிட ஓர் தனிமுதல்வன் அன்று என்றும், அச்சிவமும் ஆன்மாவை விட்டு நீங்காது உட்புறம்பாய் நிறைந்துள்ள பரிபூரணம் என்றும் வேதாகமங்கள் கூறும் எனின். எ-று.

கூறும் எனின் பொய்யாகலின் பயனென்னை உண்டாம் என முடித்துக்கொள்க.

மனத்தால் வருந்துவது வாயுவை உள்மறித்தல், வாக்கால் வருந்துவது சாத்திரம்பார்த்தல், காயத்தால் வருந்

துவது ஆதனங்கட்டல் ஔடதம் புசித்தல் முதலியன. அளவை என்பது காட்சி அநுமானம் ஆகமம் முதலியன. அவ்வளவை மாண்டது ஆன்மாவும் சிவமும் இரண்டற்றிருந்த இடம். அதனை அறியாது மானதக்காட்சியில் நின்று அளவைமாண்டது என்றமையால், "வாய்ப்பறை யறையிலென்னும்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் அவர் அங்ஙனம் கூறினாராயினும் மனுதிகளைக் கடந்துநின்ற பூரணத்தை உணர்ந்தவர் அலர் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

வாயுமனங் கண்ணசையா வாறடக்கி மக்கினமாய், நீபுதைந்து போய்க்கூட னீதியோ-காயத்துக், குட்புறம்பாய் நீதானு யுண்டில்லை யாயதற்கும், அப்புறமாய்த் தாக்கற் றதை.

(இ - ள்.) காயத்துக்கு உள் புறம்பு ஆய் நீதான் ஆய் உண்டு இல்லை ஆய் அதற்கும் அப்புறம் ஆய்த் தாக்கு அற்றதை—வெறுங் கடத்திருந்த ஆகாயம் போன்று இக்காயத்திற்கு உள்ளும் புறம்புமாய், நீ அருள் தானாகிய காலத்து உண்டென்று இல்லை யென்றும் சொல்லப்பட்ட அநுபவமாய், அதற்கும் அப்பாலாய் ஒன்றோடும் தாக் கற்றிருந்த சிவத்தை ;

வாயு மனம் கண் அசையா ஆறு அடக்கி மக்கினம் ஆய் நீ புதைந்து போய்க்கூடல் நீதியோ—வாயுவும் மனமும் சிறிதும் அசையாவாறு அடக்கி, அங்ஙனம்

அடக்கிய போதமும் தோன்ருது அவற்றுள் மறைந்து, நீ சென்று அடையத் தொடங்குதல் முறைமையோ. எ-று.

ஆன்மா யருள்வயப் பட்டபோதெல்லாம் அவ்வருள் வடிவாய்த் தோற்றலான் உண்டென்றும், அங்ஙனந் தோற்றிய அருளை இன்ன பிரகாரமாய் இருக்கின்றது என்று சொல்லக் கூடாமையான், "இல்லையாய்" என்றும், அதனையும் கழன்று சுகாதீதப்படுதலின், "அதற்கும் அப்புறமாய்" என்றும் கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் பூரணத்தை அடைதற்கு ஈது உபாயம் அன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஉ)

ஒட்டா திருக்கவென்று லொட்டா துறக்கமாம்
சுட்டா திருக்கிற் சுடர்க்கொழுந்தாம்-துட்ட
மனத்தோடு வாயுவைநீர் மண்டையிலே வைக்க
நினைப்பீரி தென்ன நிலை.

(இ-ள்.) ஒட்டாது இருக்க என்ருல் ஒட்டாது உறக்கம் ஆம் சுட்டாது இருக்கின் சுடர்க் கொழுந்து ஆம் —உமது யோகத்தால் கருவிகள் ஒன்றும் தாக்காது ஒழிந்திருப்போம் என்று நீர் கருதினுல், அக்கருவிகள் ஒழிந்தபடி நிற்கவொட்டாது, கேவலம்வந்து சாரும், அக்கருவிகள் ஒன்றையும் எதிரிடாது பார்த்திருப்போம் எனில் ஆண்டு ஓரொளிதோற்றும், (மனத்தால் வாயுவை அடக்கி நிற்பின் அங்ஙனமாம் எனின்);

துட்ட மனத்தோடு வாயுவை நீர் மண்டையிலே வைக்க நினைப்பீர் இது என்ன நிலை—அக்கொடிய மனத்துடனே வாயுவையும் பிரமரந்திரத்தில் நிறுத்துதலே முத்தி என்று அப்பிரமரந்திரத்தில் அவற்றை நிறுத்தக் கருதுவீர்! அஃதென்ன உண்மைநிலை. எ-று.

மனத்தையும் வாயுவையும் பிரமரந்திரத்தில் நிறுத்தினால் கருவிகளெல்லாம் ஒழியும்; அவை ஒழியவே கேவலம் மூடும்; அது மூடவே தம்மோடு தமக்குள் இருந்து அறிவிக்கும் திருவருளும் தெரியாது ஆகலின், அந்நிலையை, "ஈதென்னநிலை" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் யோகியரது கருத்தை எடுத்துக்காட்டி, இங்ஙனம் நிற்பின் அங்ஙனம் தோற்றும் எனின், எங்ஙனம் நிலையைப் பெறுவீர் என்று அவரை மறுத்தவாறு காண்க. (கங)

வாயுவைவிட்டு மனத்தைமாத்திரம் நிறுத்தினால் சிவத்தைப் பெறலாமோ எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

கூட்டிற் குரங்கைநிழற் கோரணிக்கூத் தாமனத்தை, ஆட்டிப் பிடித்தா ரடக்குவார்-காட்சியறச், சும்மா விருக்கி லசையாது சுற்றுவிறி, சம்மானைப் பம்பரங்கா ணும்.

(இ-ள்.) காட்சி அற சும்மா இருக்கில் அசையாது சுற்று விறிசு அம்மானை பம்பரம்—போதம் ஒன்றையும் எதிரிட்டு நாடாது சும்மா இருப்பினும் ஒருவர் பிடித்து

அசைக்காது தானே சுற்றுகின்ற விறிசுபோலும், ஒருவர் எறிந்து பிடியாது தானே சுழலும் அம்மானைபோலும், ஒருவர் ஆட்டாது ஆடும் பம்பரம்போலும் (தானே விரைந்து எழுந்து அசைவது எனின்);

கூட்டில் குரங்கை நிழல் கோரணிக்கூத்து ஆம் மனத்தை ஆட்டிப் பிடித்து ஆர் அடக்குவார் — கூட்டில் அடைத்துவைத்த குரங்கைப்போலும், நிழற்பாவைக் கோரணிக் கூத்துப்போலும், ஒருவர் பிடியாதிருக்கவும் தானே சேட்டிக்கும் மனத்தினைப் போதத்தால் பற்றிப் பிடித்து ஆட்டி யாவர் அடக்கிக்கொள்வார். எ-று.

உடம்பினின்று சேட்டித்தலின், "கூட்டிற் குரங்கை" என்றும், நிழற்கோரணிக் கூத்தைக் காண்டல் மாத்திரம் அன்றிப் பிடிக்கக் கூடாததுபோல், மனத்தினது போக்குவரத்து அறிவதே அன்றி அதனை அறிந்து பற்றக் கூடாமையின், "நிழற்கோரணிக்கூத்து" என்றும், பன்முகமாய்ச் சிதறி எழலின், "விறிசு" என்றும், குதித்துக் குதித்தெழலின், "அம்மானை" என்றும், ஓர் கணத்தில் அநேகஞ் சுழலாச் சுழல்வதனால், பம்பரம்" என்றுங் கூறினார்.

கூட்டில் குரங்கசைவும் நிழற்கூத்தசைவும் தூலமாகலின், போதம் அசைந்தவிடத்து அதனது அசைவிற்கு உவமையும், விறிசு அம்மானை பம்பரத்தசைவும் சூக்குமம் ஆகலின், போதம் சிறிதடங்கிய இடத்து அம் மனத்தின் அசைவிற்கு உவமையுமாகக் கொள்க. (கச)

பற்ருத போதும் பதறும் பழக்கமதைக்
கற்ரு லென்னுகக் கலக்காது - சற்றேநீ
தீண்டிவிடிற் ருன்காண் செனன மரணமது
மாண்டுவிடி னீசிவமா வை.

(இ-ள்.) பற்ருதபோதும் பதறும் பழக்கமதைக் கற்ருல் என் ஆகக் கலக்காது—ஓர் பொருளையும் போதங் கருதாது அசைவற் றிருந்தபோதும் முன்னர் அசைந்த அப் போதத்தோடுங் கூடிய பழக்கத்தான் விரைந்தெழும் மனத்தைப் போதத்தால் பிடித்துச் சாதித்து அடக்குவன் எனின், உன்னை எங்ஙனம் மயங்கக்கலக்காது;

நீ சற்றே தீண்டிவிடின்தான் செனனமரணம் அது மாண்டுவிடின் சிவமாவை—நீ உன்போதத்தால் அம் மனத்தினைக் கணப்போதாயினும் பிடித்து விடுத்தி எனின், அதுதானே பிறப்பும் இறப்பும் ஆம், அங்ஙனம் பிடித்து விடுக்கும் போதம் இறக்கும் உபாயம் அறிந்து இறத்தி எனின், அம்மனமும் இறக்கும் நீயும் சிவமாவை. எ-று.

பிடித்தபோது நினைப்பும் விடுத்தபோது மறப்பும் வருதலின், "செனனமரணம்" என்ருர்.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் தற்போதத்தால் மனத்தை அடக்கக் கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கரு)

அறிவா யிரீர்மயக்க மாகா தசையில்
விறிசாய் விடாதோ விகற்பம் - பிறியாத்
தராசி னுனிபோற் சமாதிவரின் ஞான
இராசனுமக் கொப்பா ரெவர்.

(இ-ள்.) அறிவு ஆய் இரீர் மயக்கம் ஆகாது அசையில் விகற்பம் விறிசு ஆய் விடாதோ—கருவிகளை எல்லாம் நீங்கி நின்ற உயிர் அறிவை விட்டுநீங்காத அருள் அறிவாயிருங்கள், அங்ஙனம் இருப்பீர் எனின், மயக்கம் வந்தடாது, அவ்வுயிரறிவைப் பிறியா அறிவைத் தற்போதத்தால் எதிரிட்டுப் பார்ப்பதாய் அசையில் விகற்பஞ் சுழல் விறிசுபோலாய்ச் சுழலும், ஆகலின் அங்ஙனம் பார்த்து அசையாது;

பிறியாத் தராசின் நுனிபோல் சமாதிவரில் ஞான இராசன் உமக்கு ஒப்பார் எவர்—இரண்டு தட்டிலும் இட்ட பொன்னும் கல்லும் சரியானபோது கீழ்நின்ற முள் ஓர்பால் சாயாது மேல்நின்ற முள்ளைப் பிரியாதிருந்த அத்தராசின் முள்நுனிபோல் மயக்கமும் விகற்பமும் அடாது அவ்வருளறிவின் நேரே உமது போதம் அசைவற்று இருக்கும் சமாதி வருமாயின், அப்போது நீர் ஞானராசன் ஆவீர், அஃதன்றி இவ்வுலகத்து உமக்கொப்பாரும் யாவர். எ-று.

கல்போலும் கேவலம், பொன்போலும் சகலம், அக்கல் மிகுந்தபோது கல்தட்டுப் புறத்தும், பொன் மிகுந்த

போது பொன்தட்டுப் புறத்தும் சாயும். கீழ்நின்ற முள் போல் ஆன்மா, இம்முள் சாய்ந்த போதும் சாயாது அசைவற நேரே நின்றபோதும் அசைவற்று மேல்நின்ற முள்போல் அருள் என அறிக. மேல்நின்ற முள்போல் கீழ்நின்ற முள்ளும் அசைவற நேரே நிற்றல்போல் ஆன்மா அருளில் அசைவற நிற்கவேண்டும். ஆகலின், "தராசு நுனிபோல்" என்றார். இங்ஙனம் நிற்கின்ற சமாதி வருதல் அரிதாகலின், "வரின்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் கேவல சகலங்கள் தாக்காது திருவருட்கண் நிற்றற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க.()

[இங்ஙனம் கேவல சகலங்களை நீக்கித் திருவருளில் அசைவற நிற்கக் கூடாது. ஆயினும், அந்தக்கரணங்களை அடக்குதற்கு உபாயம் மேற் கூறுகின்றார்.]

நீர்க்குப் பதமு நெருப்புச் சுடுந்தொழிலும்
காற்றைச் சலிக்கவுமார் கற்பித்தார்-ஆர்க்குமிது
போகா மனுதி புதைக்குநிழல் போலாநீ
ஆகாயம் போற்பா ரறும்.

(இ-ள்.) நீர்க்குப் பதமும் நெருப்புச் சுடும் தொழிலும் காற்றைச் சலிக்கவும் ஆர் கற்பித்தார் ஆர்க்கும் இது மனுதி போகா—நீர்க்குக் குளிர்ந்து பதஞ்செய்யும் குணமும், நெருப்பிற்குச் சுட்டு ஒன்றுவிக்கும் குணமும், காற்றிற்குச் சலித்துத் திரட்டும் குணமும் கற்பித்தார் யாவர்? அவற்றிற்கு இக்குணங்கள் இயல்பான வாறு

போல் மனத்திற்கு ஓர் பொருளைப் பற்றும் குணமும், புத்திக்கு அது பற்றியபொருளை நிச்சயிக்கும் குணமும், அகங்காரத்திற்கு அது நிச்சயித்த பொருளை அபிமானிக்கும் குணமும், சித்தத்துக்கு அஃது அபிமானித்த பொருளைச் சிந்திக்கும் குணமும் இயல்பாம்: ஆகலின், யாவர்க்கும் இம் மனமாதி அந்தக் கரணங்கள் நீங்கா: ஆயின், (நீர் இங்ஙனங் கூறிய ஆற்றான் அக்கரணங்கள் அங்ஙனம் இருப்பன அன்றி அவற்றை நீக்கவேண்டாவோ? எனின்.);

புதைக்கும் நிழல்போல் ஆம் நீ ஆகாயம்போல் பார் அறும்—தன்னைப் புதைக்க மண் போடுந்தோறும் அம் மண் மீது மேன்மேல் எழுப்பட்ட புதைக்கும் நிழல்போலும் அக் கரணங்களை உன் போதத்தால் அடக்குந்தோறும் இப் போதத்தின்மீது மேன்மேல் எழுவதாம்; ஆகலின், உனது உயிருள் பிரிவற்றிருந்த அருளை உட்புறனாய் ஒன்றேடும் தாக்கற்றிருந்த ஆகாயம்போல், அவ்வருள் ஞானக்கண்ணால் தேகாதி பிரபஞ்சங்களை எல்லாம் நிரந்தரமாய்ப் பார்; இங்ஙனம் பார்த்தபோது அக் கரணங்கள் அறும். எ-று.

இதனால் அந்தக்கரணம் பொறிவழிச்சென்று பிரபஞ்சத்தை நாடும்பொழுதும், அங்ஙனம் செல்லா விடத்து அவ்வாசனையால் உள்ளே அசையும்போதும், தற்போதத்தால் அடக்கின் அடங்காது மேன்மேல் எழும். ஆகலின், புறம்பும் உள்ளும் திருவருளைப் பரிபூரணமாய்க் காணின்

அக்கரணங்கள் அடங்கும் என்பதாயிற்று. நீராதி இயற்கைக் குணங்களைப் போதத்தால் அடக்கக்கூடாது, அதுபோல் மனுதி இயற்கைக் குணங்களையும் இதனுல் அடக்கக் கூடாதென்பதுங் காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் திருவருளை உள்ளும் புறனும் பரிபூரணமாய்ப் பாவித்தால் கரணம் அடங்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஎ)

[இங்ஙனம் உள்ளும் புறனும் பரிபூரணமாய்ப் பாவிப்பது அருளன்றோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

மண்ணை மலையை மறிகடலை வானகத்தை,
எண்ணி லளந்தறிய வெய்துமோ - உண்மை
யைநீ, உண்டென்னி லோர்வார்த்தை யுண்டல்
லா துன்னொழிவைக், கண்டறியி லன்னியமாங்
காண்.

(இ - ள்.) மண்ணை மலையை மறிகடலை வானகத்தை எண்ணில் அளந்து அறிய எய்துமோ—மண்ணக முழுதையும் வானக முழுதையும் நீட்டல் அளவையானும், மலையை எடுத்தல் அளவையானும், மறிகடலை முகத்தல் அளவையானும் எண்ணுமிடத்து ஒருவரால் இவ்வளவென்று அளவிட்டு அறியக் கூடுமோ? அதுபோல்;

உண்மையை நீ உண்டு என்னில் ஓர் வார்த்தை உண்டு அல்லாது உன் ஒழிவைக் கண்டு அறியில் அன்னியம் ஆம்—இருநூற் றிருபத்து நாலு புவனங்கட்கும் அவற்றுள்

இருந்த சர அசர உயிர்கட்கும் உள்ளும் புறம்புமாய் நிறைந்துள்ள திருவருளை நீ உண்டென்று சொற்றி எனின், அவ்வோர் சொல்லும் உண்டாவது அன்றி இச் சொல்லுக்குப் பொருள் இது என்று உன் போதத்தால் இதனது நாசத்தில் தோற்றும் அவ்வருளைக்கண்டு அள விட்டு அறியக் கூடுமோ? அங்ஙனம் அன்று அளவிட் டறிவேன் எனில், உனக்கு அன்னியமாய் இருந்த அவ் வருள் அன்னியமாய் நீங்கும். எ-று.

இதனால் போதத்தாற் சிறிது அளவிடப்படும் மண் ணாதி பொய்ப்பொருளையே முற்றும் அளவிடக்கூடாது எனின், அப்போத நாசத்திருந்த மெய்ப்பொருளை எங்ங னம் அளவிடக்கூடும் என்பதாயிற்று. அருள் அன்னியமா யிருந்துள்ளது; ஆயினும், போதந் தடித்தபோது மலவா சனை தோன்றும், இம்மலவாசனையோடுங் கூடிய போ தத்திற்கு மலரகிதமா யிருந்துள்ள அவ்வருள் தோற் றாது. ஆகலின், "அன்னியமாங்காண்" என்றார். காண் —அசை.

இத் திருவெண்பாவால் அருளை எதிரிட்டு அறியின் அன்னியமாம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஅ)

உதித்தொடுங்கும் பொய்க்கா ருபாதான மெ ன்னு, துதிப்பை யுதிப்பா லொடுக்கின் - பதைத் தெழுந்த, பந்தன்றே சாட்சியைப்போற் பார் வேர் பறித்தமரம், கொந்தலர்ந்து காயாதொக் கும்.

(இ-ள்.) உதித்து ஒடுங்கும் பொய் கார் உபாதானம் என்னுது உதிப்பை உதிப்பால் ஒடுக்கின் பதைத்து எழுந்த பந்து அன்றே சாட்சியைப்போல் பார்—ஆகாயத்தில் தோன்றி மறையும் கார்போல், மாயையில் தோன்றி ஒடுங்கும் பொய்யாகிய கரணங்களையும் அம்மாயை என்று அருளால் கண்டு நீக்காது, அதனை மெய்போல் கருதி அக்கரணங்களைப் போதத்தால் அடக்கில், அவை கரத்தால் அறையுந்தோறும் விரைந்தெழுந்த பந்துபோல் ஆகாவோ ? அப்பந்தைக் கரத்தால் அறையாது விடுத்தால் நிலத்திற் கிடக்கும். ஆகலின், இதன் சாட்சியைப் போல் உன்போதத்தால் அவற்றை அடக்கின், மேன்மேலெழும் என்பதையும், உன்போதம் சும்மா இருப்பின் அவை தாமே அடங்கும் என்பதையும், பார்த்தறிதி (அஃதன்றியும்;)

வேர் பறித்த மரம் கொந்து அலர்ந்து காயாது ஒக்கும் —நிலத்தில் ஊன்றிய முதல்வேர் பறிந்தமரம் பூத்துக் காயாது, அதுபோலும் உன்போதம் அற்றபோது கரண இந்திரியங்கள் ஒன்றும் தோன்றாது அறும். எ-று.

உபாதானம் என்றது மாயையை, அது காரியத்தைக் காரணமாகக்கூறியது. கரணம்போல் தோன்றி மறைதலின் போதத்தையும் “உதிப்பு” என்றார். கரணங்கள் போதம் இருந்தபோது இருந்தும் இழந்தபோது இறந்தும் வருதலின், போதத்தை வேர்க்கு உவமையாகக் கூறினர்.

இத்திருவெண்பாவால் அருளால் கருவிகளினது உண்மையை அறிந்து நீக்கினல் நீங்கும் என்பதும், போதத்தால் அடக்கின் மேன்மேலும் எழும் என்பதும், கருவிகளை நியதிகளைந்து தற்போதத்தையும் அடக்கினுல் மீட்டும் கருவிகள் தோற்ருவென்பதும், அறிவித்தவாறுகாண்க.()

இங்ஙனம் கருவிகளும் போதமும் இறந்துநின்ற இடத்து வரும் இலாபம் என்னை ? எனின், மேற்கூறுகின்ருர்.

சுட்டுப்போ தங்கழன்ற சுத்தமரை மாத்திரையில், மட்டுத்தா னற்றநிட்டை வாய்க்குமால்-கெட்டேன், தலைச்செய்யு மாநந்தஞ் சற்ருேபால் வாரி, முலைக்கண்ணிற் ருேன்று முறை.

(இ - ள்.) சுட்டுப்போதம் கழன்ற சுத்தம் அரைமாத்திரையில் மட்டு அற்ற நிட்டை வாய்க்கும் கெட்டேன் தலைச்செய்யும் ஆநந்தம் சற்ருே—அரைக்கணப்போது ஆயினும் இது அது என்று சுட்டி அறியும் தற்போதம் ஒழிந்த ஓர்வரம்பின்றிய சுத்தமாகிய நிட்டைவாய்க்கும் ஆயின், கெட்டேன்! ஆண்டுப் பிரவேசிக்கும் பேராநந்தம் அற்பமோ ?;

முலைக்கண்ணில் பால் வாரிதோன்றும் முறை—முலையினது சிறியகண் துவாரத்தில் பெரிய பாற்கடல் உதயமான முறைமைபோல்பரிபூரணமாய்த் தோற்றும். எ-று.

ஈண்டுச்சுத்தம் என்றது பரையோகம், இப்பரையோகத்தில் ஆன்மபோதம் மிகவும் தேய்ந்திருத்தலின் அதனை

"மூலக்கண்" என்றும், இங்ஙனம் இருந்தபோது அரைக்கணத்தில் அப் பரையோகம் நீங்கிப் பரிபூரணானந்தம் அநுபவமாய்த் தோற்றலின் அதனை "பால்வாரி" என்றுங் கூறினர். தான், ஆல்,—அசைகள்.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகளும் போதமும் இறந்த சுத்த நிலையில் நின்றால் ஆநந்தலாபம் உண்டென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உ0)

ஆகாயத் தேபலவுந் தோன்றி யடங்காதோ
நீகாயத் தோடழுந்தி நீங்கியருள் - ஆகாதோ
என்றுசலிப் பானே னெதிரற்ற பூரணத்தே
ஒன்று மிலைகா ணுனக்கு.

(இ-ள்.) நீ காயத்தோடு அழுந்தி நீங்கி அருள் ஆகாதோ என்று சலிப்பான் ஏன்—நீ காயத்தோடு பொருந்தி இருப்பதாய்க் கருதி இக்காயம் நீங்கி எனக்கு ஓர் காலம் திருவருள்வடிவம் ஆகாதோ? என்று சலித்துத் துயர் உறுவானேன்;

ஆகாயத்தே பலவும் தோன்றி அடங்காதோ எதிர் அற்ற பூரணத்தே உனக்கு ஒன்றும் இலை—ஆகாயத்தினிடமாய்ச் சர அசர தேகங்கள் பற்பலவும் தோன்றி நின்று அழியாவோ? அதுபோல், உன்போதம் ஓர் பொருளையும் எதிரிடாது அற்றபோது உன்னை விழுங்கிநின்ற அருட்பூரணத்தில் உனக்கு அத்தேகாதி பிரபஞ்சங்கள் ஒன்றும் இல்லை. எ-று.

ஆகாயத்தினிடமாய்த் தோன்றி ஒடுங்கும் காயங்கள் அவ்வாகாயத்திற்கு அன்னியமானவைபோல், முன் தேகாதிகளை யான் எனது என்று பற்றிநின்ற போதம் திருவருளில் அழுந்திப் பூரணமாய்ப்போகத் தேகாதி பிரபஞ்சங்கள் அன்னியமாய்த் தோற்றும் ஆகலின், "ஆகாயத்தே பலவுந்தோன்றி யடங்காதோ" என்றும், பொய்யாய்த் தோற்றலின், "ஒன்று மிலைகாண்" என்றுங் கூறினர். எ-று. காண்—அசை.

இத்திருவெண்பாவால் அருள்வடிவமாய் என்றைக்கிருப்பன் என்ற மாணாக்கனுக்கு அவ்வருள் பூரணமென்றும், உன்சுட்டுப்போதம் அற்றால் அதனைவிட நீ ஒரு முதல் அன்று என்றும் அறிவித்து, அவனது துயரை மாற்றியவாறு காண்க. (உக)

[அவன் யோகப்பழக்கம் நீங்கற் பொருட்டுப் பழக்க இலக்கணம் எடுத்து மேற்கூறுகின்றார்.]

பழக்கங் கொடியதுபார் பாறையினுங் கோழி, கிழிக்கும் பொலியைக் கிளறும் - விழித்தும், குருடர்க் கொளிபகையாய்க் கூசிக்கோல் போடார், அருளைப் பகுக்குமான் மா.

(இ - ள்.) பழக்கம் கொடியது பார் பாறையினும் கோழி கிழிக்கும் பொலியைக் கிளறும் — யாவர்க்கும் பண்ணுள் தொன்றுதொட்டுவரும் பழக்கம் நீக்கக்கூடாமையின் மிகவும் கொடியது, அதனை நீ பார்த்தறிதி,

அஃது எங்ஙனம் எனின், பன்னுள் குப்பைசேத்த பழக்கத்தால் கோழி கற்பாறையாயினும் சீக்கும், நெற்பொலிமேல் விடுப்பினும் சீக்கும் ; அஃதன்றி,

விழித்தும் குருடர்க்கு ஒளி பகை ஆய்க் கூசிக்கோல் போடார் அருளை ஆன்மா பகுக்கும்—காசநோய் படர்ந்த குருடர் கண்ணேய்தீர்ந்து விழித்தபோதுங் கதிரொளி இருட்பகைபோலாய்க் கூசி முன்பிடித்த கோலைக் கைவிடார், அவர்போல் அருளை அடையாமுன்னர் அது இது என்று நானுவாய்ப் பகுத்த பழக்கத்தால், இப்போது பகுத்தற்கு இடம் இன்றி எங்குந் தானுயிருந்த அவ்வருளை அடைந்தும், ஆன்மா அதனைப் பகுத்து நாடும். எ - று.

சீக்கக்கூடாத பாறையைச் சீத்தல்போல் பகுக்கக் கூடாத அருளைப் பகுத்தலானும், கிளறவேண்டுவது இன்றி நின்று தின்னுது பொலியைக் கிளறுதல்போல், பகுக்கவேண்டுவது இன்றி இருந்து அருளாநந்தத்தை அநுபவியாது அவ்வருளைப் பகுத்தலானும், காசமிருந்தபோது கூசிப்பிடித்தகோலை அக்காசநீங்கிக் கதிரொளி கண்டும், இவ்வொளி முன்தோன்றிய இருளாய்க் கூசிக் கைவிடார்போலும், முன்னர் ஆணவமறைப்பானது இது என்று பகுத்த போதத்தை இப்போது அவ்வாணவம் நீங்கி அருளொளிகண்டும், இவ்வருளொளியை முன்னர் ஆணவ இருள்போல் பாவித்துவிடார் ஆகலினும், இங்ஙனம் உவமை கூறினர்.

தேகாதி பிரபஞ்சங்களை எல்லாம் திருவருள் வடிவாய்க்காண்பதே அன்றி, அவற்றை நானுவாய்ப் பகுப்பினும் இவ்வருளைப் பகுப்பதாகாதென்பதுங் காண்க. ()

கட்டியநாண் விட்டாலுங் கந்தகலாக் கன்றுகளைத், தட்டிப் புறப்படுத்துந் தன்மைபோல் - ஒட்டொழித்து, நின்றாற்போ னீசிவமாய் நில்லென்று நீக்கமறுத், தொன்றாக்கி லொன்றிரண்டா கும்.

(இ - ள்) கட்டிய நாண் விட்டாலும் கந்து அகலாக் கன்றுகளைத் தட்டிப் புறப்படுத்தும் தன்மைபோல் — தறியோடுங் கட்டிய தும்பைத் தெறித்து விடுப்பினும் முன் கட்டி யிருந்ததுபோல் கருதி, அத்தறியைவிட்டு நீங்காத கன்றுகளைக் கரத்தால் தட்டி ஓட்டி வெளியில் புறப்படுத்தும் முறைமைபோல ;

ஒட்டு ஒழித்து நின்றால்போல் நீ சிவம் ஆய் நில் என்று நீக்கம் அறுத்து ஒன்று ஆக்கில் ஒன்று இரண்டு ஆகும் — முன் பந்தமா யிருந்துள்ள முப்பத்தாறு கருவிகளையும் விடுத்துத் தன்னையும் திருவருளையும் அறிவித்து அவ்வருளோடும் சேர்த்து, அவ்வருள் அசைவற நின்றாற்போல் நீ உன்போதம் அசைவற்றுச் சிவமயமாய் நில்லென்று கூறிச் சிவத்தைவிடத் தானொரு முதல் என்று கருதும் துவிதபாவனையை மாற்றி அச்சிவத்தோடு ஒன்றாக்கினும் போத ஒழிவால் அதனோடு ஒன்றான ஆன்மா

போத அசைவால் இரண்டாகும் ஆகலின், அதனது போதம் இருந்தவாறு என்னை. எ - று.

தும்புதெறித்து விடுத்தபோதே தாயைச்சென்று கூடிப் பால் உண்ணும் கன்றுபோல், ஓட்டொழித்த போதே தற்போதம் ஒழிந்து அருள்வழிச்சென்று சிவத்தை அடைந்து பேரின்பத்தைப்பெறும் பக்குவர் போலாகாது, கட்டியநாண் விட்டாலுங் கந்து அகலாதுநின்ற கன்றுகளைக் கரத்தால்தட்டி வெளியில் புறப்படுத்தித் தாயோடுஞ் சேர்த்து முலையைப் பிடித்துஉண்ண விடப்பினும் உண்ணுது மீளுமாறுபோல், ஓட்டொழித்தலும் அன்றி அருளோடுஞ்சேர்த்துத் துவிதபாவனையை மாற்றிச் சிவத்தோடு ஒன்றாக்கினும் அச்சிவத்தோடு இரண்டற்றிருந்து ஆநந்தப்பேற்றை அடையாது தற்போத அசைவால் இரண்டாகலான், இவர்க்கு இக்கன்றுகளை உவமை கூறினர். (உரு)

குரங்கை நினையா திருவென்று கூறத்
திரும்பி யதுவே தியானம் - வருங்கதைபோல்
நீசிவமாய் நில்லென்று னீங்கியது வாய்நினைந்து
மாய்வையது வன்றோ மலம்.

(இ-ள்.) குரங்கை நினையாது இரு என்றுகூறத் திரும்பி அதுவே தியானம் வரும் கதைபோல்—ஓர் புருடன் ஓர் பேதைக்குக் குரங்கினை நினையாது இருத்தி என்று கூற, அவன் அங்ஙனங்கூறிய மாத்திரத்தில் மீண்டு அக்

குரங்குத்தியானமே இவனுக்கு மனத்தில் குடியாயிருந்தது என்று உலகத்தில் வழங்கும் கதைபோல்;

நீ சிவம் ஆய் நில் என்ருல் நீங்கி அது ஆய் நினைந்து மாய்வை அது அன்றே மலம் — நீ ஒன்றையும் எதிரிடாது சிவமயமாய் நில்லென்று கூறினல், அங்ஙனம் எதிரிடும் போதம் ஒழிவதே அச்சிவமயமாய் நிற்பது என்று அறியாது, போதத்தால் சிவத்தை எதிரிட்டுப் பார்த்து யான் சிவமயமாயினேன் ஆயினேன் என்று கருதி வருந்துவாய், இங்ஙனம் கருதி வருந்தப்பண்ணுவது அன்றே மலமாவது. எ-று.

கூரியபுத்தி உடையோனுக்கு நீ குரங்கை நினையாதிரு என்று கூறினல், அக்கணமே அந்நினைவை ஒழித்திருப்பன்; அதுபோல, தீவிரதர பக்குவனுக்கு நீ சிவமாய் நில்லென்ருல் அக்கணமே சிவம் என்றுந் தான் என்றும் கருதும் துவிதபோதம் ஒழிந்து சிவமாய் நிற்பன் என்று அதற்கு எதிர்மறையும் வருவித்துக் காண்க.

மணிப்பாம் பிருளின் மறைந்திருக்கத் தேடும், கணக்காந்தற் போதத்தைக் காட்டி - உணர்த்துகினும், நீரிற்கிணறு நிழலுயுத்த மும்போலாம், ஆரித்தை நீக்கியிருப் பார்.

(இ - ள்.) மணிப்பாம்பு இருளில் மறைந்து இருக்கத் தேடும் கணக்கு ஆம் தற்போதத்தைக் காட்டி உணர்த்துகினும் — சென்னியின்மீது மணியையுடைய பாம்பு

தான் இருளிடத்து மறைந்திருப்ப இருளைத்தேடும் முறை
மைபோலாகும், நீ உன்போதத்தை முன்னிட்டு அரு
ளிடத்து மறைந்திருப்ப அருளைத்தேடு முறைமை என்று
போதஞ் சீவிப்பதைக்காட்டி, அருளையும் உன்னைவிட்டு
நீங்காத பரிபூரணம் என்று அறிவிப்பினும் தெளிந்து
கொள்ளாது ;

நீரில் கிணறும் நிழல் உயுத்தமும் போல் ஆம் ஆர்
இத்தை நீக்கி இருப்பார்—பிரளயமாய்க் கோத்து நின்ற
சுத்தசலத்தில் கிணறுதொட்டு நீர் தேடும் ஒருவனைப்
போலும், தனது நிழலை எதிராக் கருதி அதனோடு உயுத்
தஞ் செய்யும் ஒருவனைப்போலும், பின்னரும் உன் போ
தஞ் சீவியாநிற்கும் ஆகலின், இப்போதத்தை நீக்கிச்
சிவமாயிருப்பார் யாவர். எ-று.

சென்னியின்மீது மணிச்சுடரை உடைய பாம்பு இரு
ளைத்தேடுந் தோறும் அவ்விருள் நீங்குவது அன்றி நில்
லாது ; அதுபோல, தற்போதத்தை முன்னிட்டு அருளைத்
தேடுந் தோறும் இவ்வருள் நீங்குவது அன்றி நில்லாது
என்பதும், அப்பாம்பு சென்னிமணியைப் புழைவழிக்கொ
ணர்ந்து வாய்க்குள் அடக்கின், இருள்தேட வேண்டுவது
இன்று, அதுபோல், முன்னிட்ட போதத்தைப் பின்னிட்
டால் அருள்தேட வேண்டுவது இன்று என்பதும், அவ்
விருள் நிறைந்தாற்போல் இவ்விருள் நிறைந்திருப்பது
என்பதும், நீர்வெள்ளமாயிருக்கவும் அந்நீரில் கிணறுதொ
ட்டு நீர் சம்பாதிக்கத் தொடங்கினவனைப்போல், அருள்

எங்கும் பிரிவற்ற பூரணமாயிருக்கவும், அவ்வருளுள்தேடி அருளைச் சம்பாதிக்கத் தொடங்கினேன் என்பதும், தன் தேக அசைவால் நிழல் அசைவது என்று அறியாது அதற்கு ஓர் அசைவு வேறுளது என்று கருதி அதனோடு உயுத்தஞ் செய்வானைப்போல், தன்போத அசைவால் கருவிகள் அசைவது என்று அறியாது அதற்கு ஓர் அசைவு வேறுளது என்று கருதி அவற்றை அடக்கத் தொடங்கினேன் என்பதும், இவ்வுவமைக் குறிப்புகளாற் காண்க.

இங்ஙனம் எழும்போதம் ஒழிப்பார் அரியர் ஆகலின், "ஆரித்தை நீக்கியிருப்பார்" என்றார். "மணிப்பாம் பிருளையென்பது" தற்போதத்தை முன்னிட்டு அருளை நாடுதற்கு உவமை; "நீரிற்கிணறு" என்பது அருளை ஏகதேசமாக நாடுதற்கு உவமை; "நிழலுயுத்தம்" என்பது தன்னை அருளுக்கு ஊனுகக்கொடுத்து நிற்கவே கருவிகள் ஒழியும் என்று அறியாது, தற்போதத்தால் அவற்றை அடக்கத்தொடங்குவதற்கு உவமை எனக் கொள்க.

'பழக்கங்கொடியதுபார்' என்னும் திருவெண்பாமுதல் இந்நான்கு திருவெண்பாவானும் அளவில்காலம் தற்போதத்தால் அத்துவித நாட்டத்தில் பழகிவருதலின், அப்போத மொழித்துச் சிவத்தோடு இரண்டற்று இருத்தற்கு உபாயம் யாது கூறினும், பழக்க மிகுதியால் ஆன்மாக்கள் அத்துவித நாட்டமொழித்து நிற்றல் மிகவு மரிதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உரு)

[ஆயின் இப்பழக்கம் நீக்குமாறு எங்ஙனம் எனின் மேற் கூறுகின்ருர்.]

உட்புறம்பாம் பூசனையு மியோக சமாதிகளு
ம், சுட்டறிவு கெட்டவர்போற் றூங்குவதும் -
விட்டுப், பகல்விளக்கு முச்சிப் படிகமும்போற்
பாசம், அகலநிற்பார்க் கார்சரியொப் பார்.

(இ - ள்.) உள் புறம்பு ஆம் பூசனையும் யோக சமாதிகளும் சுட்டு அறிவு கெட்டவர்போல் தூங்குவதும் விட்டு—அந்தரி யாகம் பகிரியாகமாய்ச் செய்யும் பூசைகளும், ஆருதார பாவனுயோக சமாதி கூடுதலும், இது அது என்று சுட்டி அறியும் தற்போதங் கெட்டுப் பரமாநந்த நித்திரைபண்ணும் மெய்ஞ்ஞானிகளைப்போல், மனத்தால் பிராணவாயுவை உள்மறித்துப் பிரமரந்திரத்தில் அதனுள் மறைந்து தூங்குவதும் ஆகிய இவற்றை எல்லாம் பொய்யென்று விட்டுநீங்கி;

பகல் விளக்கும் உச்சிப் படிகமும் போல் பாசம் அகல நிற்பார்க்கு ஆர் சரி ஒப்பார்—பகற்காலத்து ஏற்றிய தீபம்போலும், உச்சிக்காலத்துப் படிகம் போலும், கருவிகள் முப்பத்தாறும் அகன்றுபோகத் திருவருளில் அசைவற நிற்போர்க்குஇணை ஒப்பார் யாவர். எ-று.

இருளில் தோன்றியதுபோல் அன்றிச் சூரியப்பிரகாசத்தால் முதல்கெடாது ஒளிகெட்ட பகல் விளக்குப்போல், முன்னர் ஆணவ அந்தகாரத்தில் தோன்றியது

போல் அன்றி அருட்பிரகாசத்தால் முதல் கெடாது போதங்கெட்டு நிற்றலின், "பகல்விளக்குப்போல்" என்றும், பொழுதேறுகாலம் சாயங்காலத்து அன்றி உச்சிக் காலத்தில் பஞ்ச வன்னங்களையும் கவராத படிகம்போலச் சகல கேவலத்து அன்றிச் சுத்தமாகிய அருள் நேரே கருவிகள் ஒன்றேனும் தாக்கற்று நிற்றலின், "உச்சிப் படிகம்போல்" என்றும் "பாசமகலநிற்பார்" என்றுங் கூறினர். பகல்விளக்கென்றது தற்போதம் சீவியாது அருளில் நிற்றற்கு உவமையும், 'உச்சிப்படிகம்போல்' என்றது கருவிகள் ஒன்றேனும் தாக்கற்று நிற்றற்கு உவமையும் ஆகக் கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் நீ இந்நாட்பழகிய யோகப்பழக்கத்தைவிட்டு ஞானயோகத்தில் பழகுதி எனின் சிவத்தைப் பெறலாம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உசு)

[ஆயின் ஒன்றையும் கருதாது சும்மாநிற்பின் சிவத்தை அடைவது எங்ஙனம் எனின் மேற் கூறுகின்றார்.]

இருட்கே வலத்தின் றெழுப்பியெதி ரிட்ட
மருட்கே வலசகல மாற்றித் - திரிச்சுடர்போல்
தன்னறிவு தின்னிக்குத் தானுணவாய்ப் போவ
உன்னுதலே யோட்டுதல்கா ணும். [தல்லால்

(இ-ள்.) இருள் கேவலத்து இன்று எழுப்பி எதிரிட்ட மருள் கேவல சகலம் மாற்றி—கருவிகள் முப்பத்தாறும் இறந்து ஆன்மபோதமும் இறந்து அந்தகாரமா யிருந்த

கேவலத்தில் நின்றும் இப்போது தனது அருட்சத்தியால் கருவிகளைக் கூடப்பண்ணித் தற்போதத்தை எழுப்பிச் சுருதிகுருவாகிய படர்க்கை முன்னிலையாய் நின்று ஞானசமாதி கூடப்பண்ணி அத்தற்போதத்திற்கு எதிரிட்ட மருளாகிய கேவல சகலங்களைப் பூரணமாகிய தன்மையாய்நின்று மாற்றி;

திரிச்சுடர்போல் தன் அறிவுதின்னிக்குத் தான் உணவு ஆய்ப் போவது அல்லால் உன்னுதலே ஒட்டுதல்—விளக்குத்திரிமே லேறிய சுடர் சிறுகச் சிறுகத் தின்று வந்து முடிவில் அத்திரிமுழுதையும் விழுங்குதல்போல, தன்னை அருளால் அறிவித்தபோது தான் இவ்வருள் வழி வர வரச் சிறுகச்சிறுகத் தின்று முடிவில் தனது போதமெல்லாம் விழுங்கித் தானுயிருக்கும் சிவத்திற்குத் தான் புசிப்பாய் போவது அன்றித் தான் வேறொரு முதலாய் நின்று அச்சிவத்தை எதிரிட்டு நாடுதலே அதனை நீக்குதல். எ-று.

கருவிகளும் போதமும் இறந்து கேவல இருளில் கிடந்த நீ கிஞ்சிக்கியனாகலின், அவ்விருளை நீங்கிக் கருவிகளைக் கூடமாட்டாய்; கருவிகள் சடமாகலின், உன்னை அவை வந்து கூடி எழுப்பமாட்டா. ஆகலின், சுதந்தரமாயுள்ள அருட்சத்தி கருவிகளைக்கூட்டி உன்னை எழுப்ப இக்கருவிகளோடுங் கூடி நீ சுகிர்தனானவை. இங்ஙனம் உனக்குப் பெத்ததிசையில் சுதந்தரம் இன்மைபோல்

முத்திதிசையினும் இன்ருகலின், நீ உன்போதத்தால் ஒன்றையும் எதிரிடாது அசைவற நிற்றி எனின், அச்சிவம் தானே உன்னை விழுங்கிக்கொண்டு நிற்கும் என்று அறிவிக்கவேண்டி, "இருட்கேவலத்தின் றெழுப்பி" என்றும், "தன்னறிவுதின்னி" என்றுங் கூறினர். "இன்றெழுப்பி" என்றதனல் அநாதியில் எழுப்பியதும் இவ்வாறெனக் கொள்க. காணும் - அசை.

இத்திருவெண்பாவால் சுட்டற்றிருந்தால் அன்றிச் சிவத்தைப் பெறக்கூடாது என்பதும், அங்ஙனம் நிற்பின் சிவம் தானே விழுங்கிக்கொள்ளும் என்பதும், அறிவித்த வாறு காண்க. (உஎ)

[ஆயின் நீர் இங்ஙனங்கூறியஆற்ருன் வேதாந்திநிலையே நன்று என்ற மாணுக்கனைநோக்கி மேற் கூறுகின்ருர்.]

அறிந்ததெல்லாம் பொய்யென்ற வத்துவிதி
யார்க்கும், வெறும்பாழி லூன்றல் விடாது-பிற
ந்திறப்பை, ஆனு லுனதொழிவு மாநந்த மாமு
திப்பும், போனல்கா ணுன்பிறப்பும் போம்.

(இ-ள்.) அறிந்தது எல்லாம் பொய் என்ற அத்துவிதி யார்க்கும் வெறும்பாழில் ஊன்றல்விடாது பிறந்து இறப்பை ஆனல்—தம்மால் எதிரிட்டு அறிந்ததெல்லாம் [கண்ணினல் அறிந்த காட்சி எல்லாம்] கண்ணுகாத வாறு போல் யாம் அல்லோம், இவை மித்தியாரூபம் என்று அவற்றை நீக்கிநின்ற வேதாந்தி யாருக்கும் அங்ஙனம்

எதிரீடாய்த் தோற்றுவன யாவும் இன்றிச் சர்வ சூனிய மாயிருந்த பிரமம் நாம் என்று இச்சூனியத்தில் தற்போதம் ஊன்றி நிற்றல் அவர்க்கும் விடாது ஆகலின், நீ அவர்போல் நிற்றி; ஆயினும், செனனமரணப்படுவை; இங்ஙனம் நிற்பினும் உற்பத்திநாசம் உள வென்றீர் இனி உற்பத்திநாசம் இன்றாய முத்தி யாது எனின்.

உனது ஒழிவும் ஆநந்தம் ஆம் உதிப்பும் போனால் உன் பிறப்பும் போம்—உனது போத ஒழிவாகிய பரையோகமும் இப்பரையோகத்தில் மேலிடும் ஆநந்தோ தயமும் போனால் அப்போது உன்பிறப்பும் போம். எ-று.

பரையோகமும் ஆநந்தப்பேறும் ஆன்மாவிற்கு அநுபவமாய்த் தோற்றலானும், அவ்விடங்களில் ஆன்மாவிற்குச் சிவத்தோடு அத்துவிதம் இன்றாகலானும், "போனல்கா னுன்பிறப்பும் போம்" என்றார். அவை போன விடஞ் சுகாதீதம். காண் - அசை.

இத்திருவெண்பாவால் வேதாந்திகள் இங்ஙனம் நிற்றலின் அவர்க்கும் பிறப்பும் நீங்காதென்பதும், பிறப்பும் இறப்பும் நீங்கும் இடம் இவ்விடம் என்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (உஅ)

அறிவுக் கறிவா யகண்டமாய் நின்ற
நிறைவைக் குறைய நினைந்து-மறவையுமாய்த்
தாமே சிவத்தைப் படைத்தழிப்பார் தற்றோட
போமா றிலேப்பிறப்பேன் போம். [ம்

(இ - ள்.) அறிவுக்கு அறிவு ஆய் அகண்டம் ஆய் நின்ற நிறைவைக் குறைய நினைந்து மறவையும் ஆய்—உயிர்க்கு உயிராய் நின்று அறிவிக்கும் அறிவாய், கண்டித மெல்லாங் கடந்ததாய், குறைவு இன்றி ஓரியல்பிற்ருய் எக்காலமும் விளங்காநின்ற பரிபூரணசிவத்தை ஏகதேச வடிவாய்த் தற்போதத்தால் தியானித்து, அங்ஙனம் தியானித்த வடிவை மறந்துபோம் தன்மை உடையருமாகி ;

தாமே சிவத்தைப்படைத்து அழிப்பார் தன் தோடம் போம் ஆறு இலைப் பிறப்பு ஏன் போம்—தம்மைப் படைத்தழிக்கும் சிவத்தைத் தாமே படைத்தழிப்பார் ஆகலின், இவர் இங்ஙனஞ் செய்தலான் வரும் தமது பாவமே நீங்குமாறு இல்லை எனின் பிறப்பென்னை நீங்கும். எ-று.

தியானித்தபோது வடிவுதோன்றியும், விடுத்தபோது அவ்வடிவு நீங்கியும் வருதலின், "படைத்தழிப்பார்" என்றும், சிவத்தைப் படைத்தழிப்பது தோஷமாகலின் "தோடம்" என்றுங் கூறினர்.

இத்திருவெண்பாவால் போகியினது கருத்தை எடுத்துக்காட்டி, இங்ஙனம் ஞானபக்குவன் செய்வது பாவம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உகூ)

மறப்பு நினைப்பு மயக்கும் விகற்பும்
வெறுப்பும் விருப்பும் விடாமல்-விறப்பேனைப்
பானுவும் வேதியும்போற் பார்த்தும் பரிசித்தும்
ஞானபந்தன் ருணுக்கி னன்.

(இ-ள்.) மறப்பும் நினைப்பும் மயக்கும் விகற்பும் வெறுப்பும் விருப்பும் விடாமல் விறப்பேனை—மறப்பும் நினைப்புமா யுள்ள கேவலமும் சகலமும் மாறிமாறி வரலால், தேகாதி பிரபஞ்சங்களின்மேல் விருப்பும் வெறுப்பும் சனனங்கள்தோறும் விட்டு நீங்காமல் துன்பத்தை அநுபவிக்கையினும் அதனை ஆணவத்தான் இன்பமெனக் கருதி இறுமாந்து கொண்டிருப்பேனை;

பானுவும் வேதியும் போல் பார்த்தும் பரிசித்தும் ஞானபந்தன் தான் ஆக்கினான்—பூதவிருளை நீக்கும் பானுவையும் தன்னைச்சேர்ந்த செம்பைப் பொன்னாக்கும் பரிசன வேதியையும் போன்று, தமது ஞானப்பிரகாச நோக்குத்தால் பார்த்தும், கரசரணங்களால் பரிசித்தும், மும்மலங்களையும் நீக்கித் திருவருளால் எடுத்துத் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் தமது திருவடியில் ஒன்றாக்கினார். எ-று.

தான் அல்லாத தேகத்தை யானென்றும், தனது அல்லாத போகத்தை எனதென்றும் கருதப்பண்ணுவது மயக்கம். அத்தேக போகங்களில் வெறுப்பும் விருப்பும் வரச்செய்வது விகற்பம் ஆகலின், இவற்றைத் தொடர்ந்து நின்று இருவினைகளும் இவ்விருவினைகளால் பிறப்பிறப்பும் விடாது வரலால், "மயக்கும் விகற்பும் வெறுப்பும் விருப்பும் விடாமல்" என்று இம்முறை வைத்துக் கூறினார். ஞானதீக்கை பண்ணும்போது கிருபாநோக்கம்

வைத்துத் திருவடிசூட்ட வேண்டுமாகலின், "பார்த்தும் பரிசித்தும்" என்றார். அங்ஙனம் பண்ணுந் தீக்கையில் பாவனையும் இருத்தலின், அது கூறாராயினார். அப்பாவனையால் தம்மோடு ஐக்கம் பண்ணிக் கோடலின், "தானுக்கினன்" என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் தமதாசாரியர் தீக்கையினால் தம்மைத் திருவடிக்கண் ஐக்கியமாக்கிய முறைமை அறிவித்து, நீயும் ஞானதீக்கை பண்ணிக்கொள்ளுதி என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௩0)

யோகக்கழற்றி முற்றும்.

---

௪ - ம். அதிகாரம்.

கிரியைக்கழற்றி.

தத்துவத்தை யெல்லாஞ் சடமென்று தாக்
கற்றுச், செத்தசத்தின் கண்போற் றிரியாது-
வைத்தெடுத்தும், பூரணமே யென்றழைத்துந்
தேடிப் புரண்டழுதும், கோரணிகாட் டும்பே
ய்க் குவால்.

(இ-ள்.) தத்துவத்தை எல்லாம் சடம் என்று தாக்கு அற்றுச் செத்த அசத்தின் கண்போல் திரியாது—தத்துவங்களை எல்லாம் இது இது என்று தன்னால் அறி

யப்படலானும், தன்னை அவைகள் அறியாமையானும், அவற்றைச் சடமென்று அறிந்து அவைகள் ஒன்றேடும் தாக்கற்றுச் செத்த ஆட்டுக்கண்போல் சுட்டறிவு கெட்டுச் சும்மா திரியாமல்;

வைத்து எடுத்தும் பூரணமே என்று அழைத்தும் தேடிப் புரண்டு அழுதும் பேய்க்குவால் கோரணி காட்டும்—தற்போத நாசத்து இருந்த பூரணசிவத்தை அப் போதத்தால் ஓர் வடிவில் ஆவாகனம் பண்ணி, அதனை மீட்டும் தியானம்பண்ணி, இங்ஙனம் பூசனை புரிந்தும், அவ்வடிவைப் பரிபூரண சொரூபமே என்று ஓலமிட்டழைத்தும், அச்சிவம் எங்கணும் இல்லை மகாதலங்களில் உண்டென்று கருதி அத்தலங்களில் தேடிச்சென்றும், நிலத்தில் வீழ்ந்து புரண்டழுதும், இங்ஙனம் கிரியையாளரென்னும் பேய்க்கூட்டங்கள் கோரணிக் கூத்தாடிக் காட்டும். எ-று.

செத்தசத்தின்கண் உயிர் அசத்தின் கண்போல் இருப்பினும் இதனது சுட்டறிவு அதற்கு இன்மைபோல் மெய்ஞ்ஞானிகள் பிரபஞ்சிகள் போல் இருப்பினும், இவரது சுட்டறிவு அவர்க்கு இன்றி இருப்பர். அவர்போல் நீரும் இராது என்னை செய்கின்றீர் என்று அவரது நடையை இவர்க்கு அறிவிக்கவேண்டி, அந்நடையின்றிய இவரைப்பார்த்து, "செத்தசத்தின் கண்போற் றிரியாது" என்றார்.

சுட்டறிவு கெட்டு நிற்பது அருள், சுட்டச்செய்வது மருள் ஆகலின், 'இவரைப் பேய்க்குவால்,' என்றும், இவர்தொழிலை, "கோரணிக்கூத்தென்றும்" இவர்க்கு ஆன்மலாபம் இன்மையால் பிறர்க்கு " காட்டும் " என்றுங் கூறினர்.

இத்திருவெண்பாவால் கிரியையாளரைப் பார்த்து ஞானிகள் நடையை எடுத்துக்காட்டி, இவரைப்போல் நீரும் செய்யாது என்செய்கின்றீர் என்று இகழ்ந்து கூறியவாறு காண்க. (க)

கிரியைக் கிளைத்துவந்து கேட்டவர்க்குச் சும்மா
திரியச் சுகம்விளைத்த சீமான்-குருவன்றிச்
சற்றே பதைப்பத் தரினுஞ் சகம்படைக்கக்
கற்றானுங் காலனுமாங் காண்.

(இ - ள்.) கிரியைக்கு இளைத்து வந்து கேட்டவர்க்குச் சும்மா திரியச் சுகம் விளைத்த சீமான் குரு அன்றி— மனத்தால் பாவிக்கும் தொழிலும், வாக்கால் தோத்திரம் பண்ணும் தொழிலும், காயத்தால் அருச்சனையாதி செய்யும் தொழிலும் ஆகிய இக்கிரியைகளால் மிகவும் மெலிந்து இவற்றை வெறுத்து, ஞானத்தை விரும்பி வந்தடைந்து கேட்ட அதிபக்குவர்க்கு இம்மன வாக்குக் காயங்கள் அசைதற் கேதுவாய தற்போத அசைவை ஒழித்து அருள்வழி வாக்கி, எனக்கு இன்னதுவேண்டும் என்பது ஒன்றும் இன்றிச் சும்மா சஞ்சரிக்க வைத்துப் பே

ரின்பத்தை உண்டாக்கிய இவ்வாநந்தச் செல்வனே ஞானகுரு அன்றி;

சற்றே பதைப்பத் தரினும் சகம் படைக்கக் கற்ருனும் காலனும் ஆம் காண்—அப்பக்குவர்க்கு ஓரணுவளவேனும் தற்போதம் அசைதற் கேதுவாய உபதேசங்களைக் கொடுப்பினும், அக்குரு சகத்தைப் படைத்தற்குக் கற்றுள்ள பிரமனும், இவனுல் படைத்துள்ள சகத்தில் உண்டாகிய உடல்களை அழிக்கும் காலனும் ஆவன் அன்றி ஞானகுரு அலன் என்று அறிதி. எ-று.

போதம் பதைத்தற்கு ஏதுவாகிய உபதேசங்களைக் கூறலின், சகலகேவலங்கள் நீங்கா; இவை நீங்காமையால் பிறப்பு இறப்பு உண்டாகும்; ஆகலின், "கற்ருனுங் காலனுமாங்காண்" என்ருர். சீவன்முத்தனுய் நிலத்திற் சஞ்சரித்தலின் "திரிய" என்ருர்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானபக்குவனுக்கு முன்னிருந்த சரியையாதி வாதனைகளை எல்லாம் போக்கி, தற்போதம் பதையாது மௌனமா யிருக்கும்படி போதிப்பவனே ஞானகுரு என்றும், போதஞ் சிறிதேனும் பதைப்பக் கூறும் அவன் குரு அலன் என்றும் அறிவித்தவாறு காண்க.

அக்கினி தேவற் கசீர்த்தியென்று சுக்கனைத்து
வைக்கோலான் மூடி. மலையடுப்பின்-துக்கியாய்
நீரைக் கழுவி நிழலைப் புதைத்தளப்பார்
ஆரைப்போல் வாரொன்ன லாம்.

(இ-ள்.) அக்கினிதேவற்கு அசீர்த்தி என்று சுக்கு அரைத்து வைக்கோலால் மூடி மலை அடுப்பின் துக்கி ஆய்—அக்கினிதேவனுக்கு அசீரணம் பிறந்ததென்று கருதி, அது போதற்குச் சுக்கரைத்துக் கொடுத்து, சீத ளம் பிறந்ததென்று அவனை வைக்கோலால் மூடி அவ னுக்கு முன்னரே இங்ஙனம் செய்யாதிருந்தோம் என்று மலைவந்து தம்மேல் அடுத்ததுபோலும் துக்கத்தை உடை யவராகி ;

நீரைக் கழுவி நிழலைப் புதைத்து அளப்பார் ஆரைப் போல்வார் என்னல் ஆம்—நீரை நீரால் கழுவித் தமது நிழலை மண்ணுட்புதைத்து அந்நிழலைத் தம்மடியால் அளந்து இவ்வளவு என்று அளவிடுவாரை யாவரைப் போல்வார் என்று கூறலாம். எ-று.

எவரெவர் புசித்த புசிப்புகளையெல்லாம் அவரவர் வயி ற்றூடிருந்து சீரணிக்கப்பண்ணும் அக்கினி தேவனுக்கு அசீரணம் பிறந்ததென்று உபசரிக்கும் முறைமைபோல், உயிர்கட்கெல்லாம் உயிராயிருந்து ஊட்டி உறக்கி உப சரிக்கும் சச்சிதாநந்த சொரூபமாயுள்ள சிவத்திற்கு ஓர் குறை உள்ளதுபோற் கருதி, அட்டவிதார்சனை சோடச உபசாரங்களைச் செய்தலான், "அக்கினிதேவற் கசீர்த்தி யென்று சுக்கரைத்து வைக்கோலான்மூடி" என்றும், இன்றைக்கு இந்நாழிகை அளவும் பூசைநைவேத்திய உப சாரங்களைச் செய்திலம் என்று மனத்தில் துயருறலால்

"துக்கியாய்" என்றும், அசுத்தத்தையெல்லாம் சுத்தமாக்கும் நீரைக் கழுவிச் சுத்தமாக்கத் தொடங்குவான் போன்று தன்னைச் சேர்ந்த உயிர்களினது மும்மலங்களையும் துடைத்து நின்மலமாக்கும் சிவத்தை நீராட்டி நின்மலமாக்கத் தொடங்கினர் ஆகலின், "நீரைக்கழுவி" என்றும், புதைப்பதற்கு அகப்படா நிழலைப் புதைக்கத் தொடங்கினற்போல், ஒன்றிற்கும் அகப்படாத பொருளைத் தற்போதத்தால் அகப்பட்டதுபோல் பாவித்து ஆவாகனம் பண்ணலின், "நிழலைப்புதைத்து" என்றும், தனது நிழலை அளந்து செல்லுந்தோறும் அந்நிழல் கடந்து கடந்து சேறல்போல், இங்ஙனம் இருக்கும் என்று சிவத்தைத் தியானிக்குந்தோறும் அத்தியானங்களுக்கு அப்பால் அப்பால் சேறலின், "நிழலளப்பார்" என்றுங் கூறினர். சிவத்தினது உண்மையைக் கேட்டிருந்தும் இங்ஙனம் செய்தலான் "ஆரைப்போல்வா ரென்னலாம்" என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் மலரகிதமாய் ஆநந்தவடிவாயிருந்த சிவத்திற்கு மாயாகாரியமாகிய நீராதி உபசாரங்களால் சுத்தமும் சுகமும் உண்டாகா என்பதும், அதனைப் போதத்தால் அளவிட்டறியக் கூடாதென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (ரு)

நீர்க்கும் வழிக்குந் துயரில்லை நீந்திடாந்
தார்க்குத் துயரொன் றறிவறியா-மூர்க்கருளை

யாற்றுக்கு வாய்கட்டி யம்பரத்துக் கேணியிட்டு
காற்றுக்குக் கால்பிடித்தல் காண். [க்

(இ-ள்.) நீர்க்கும் வழிக்கும் துயர் இல்லை நீந்தி நடந் தார்க்குத் துயர் என்று அறிவு அறியா மூர்க்கர் உரை —வெள்ளமாய் நிறைந்துள்ள நீருக்கும் ஒரூர்க்குச் செல் லும் வழிக்கும் துன்பம் ஏதும் இல்லை, அவ்வெள்ளத்தை நீந்திச் செல்வோர்க்கும் அவ்வழி நடந்து செல்வோர்க் கும் துன்பமென்று அறிவதுபோல, பூரணமாய் மௌன மாய் ஆநந்தமாயிருந்த சிவத்திற்கு ஓர் துன்பமும் இன்று. அதற்கு ஓர் துன்பம் உளதுபோற் கருதி, பூசை நைவேத்திய உபசாரங்களைச் செய்யத்தொடங்கும் எமக்கே துன்பமென்று அறிந்து, இங்ஙனம் செய்யும் பூசனையாதிகளை விட்டு நீங்கி, அச்சிவத்தை அறிவித்தற்கு ஏதுவாய ஞானசாரியரை அடைந்து, திருவருள் ஞானத் தை அறியாத கிரியாகுருவாகிய துர்ச்சனர் பிறர்க்கு உபதேசம்போற் கூறும் உரை ;

யாற்றுக்கு வாய் கட்டி அம்பரத்துக்கு ஏணி இட்டுக் காற்றுக்குக் கால் பிடித்தல்—பிரளயமாய்ச் செல்லும் ஆற்றுக்கு வாய்கட்டி அதனை அடக்கச் சொல்லுதல்போ லும், ஆகாயத்தின்கண் ஏணி நாட்டி ,இதன்மேல் ஏறி அதனைப் பிடிக்கச் சொல்லுதல்போலும், காற்றுக்குக் கால் பிடித்தல் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்யச் சொல் லுதல்போலும் ஆம். எ-று.

மலைக்கண் நின்று கடலளவும் ஊடுருவிக் கோத்து நின்ற ஆற்றுக்கு வாய்கட்டி அடக்கச் சொன்னதுபோல், பிருதிவிமுதல் முப்பத்தாறு கருவிகளையும் ஊடுருவிப் பேராநந்தக் கடலாய் நிறைந்திருந்த சிவத்தை ஓர்வடிவத்து ஆவாகனம் பண்ணச் சொல்வதனால், "ஆற்றுக்கு வாய்கட்டி" என்றும், ஏணிநிற்றற்கும் அதன்மேல் ஏறிச் செல்வோனுக்கும் இடங் கொடுத்துநின்ற ஆகாயத்தை அவ்வேணிமேல் ஏறிப்பிடிக்கச் சொன்னதுபோல், அந்திரியாக பூசைக்குத் தான் சொல்லுந் தானத்திற்கும், அத்தானத்திருந்து பூசனை செய்வோனுக்கும், உட்புறம்பாய் நிறைந்துள்ள சிவத்தை இங்ஙனம் இருப்பதென்று அறியாது, அப்பூசனையால் அறி என்று சொல்வதனால், "அம்பரத்துக் கேணியிட்டு" என்றும், அருவமாயிருந்த காற்றிற்குக் காலே இன்று, அஃது அங்ஙனம் இருப்பவும் அதற்குக் கால்பிடித்தல் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்யச் சொல்வதுபோல், உருவம் அருவம் உருவருவங்களை எல்லாம் கடந்துநின்ற சிவத்திற்கு வடிவேயில்லை, இஃது இங்ஙனம் இருப்பவும் இதற்குச் சோடசாதி உபசாரங்களைச் செய்யச் சொல்வதனால், "காற்றுக்குக் கால் பிடித்தல்" என்றுங் கூறினார். உபசாரஞ் செய்தலை இருவகைப் பூசைக்கும் பொதுவாகக் கொள்க. காண்—அசை.

இத்திருவெண்பாவால் கிரியாகுரு உபதேசத்தால் ஆன்மலாபம் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

[ஆயின் ஞானிக்குக் கிரியை செய்ய வேண்டாவோ? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.]

ஆகாயம் போவார்க்கு மாவிகையோ வாழ்க டலோ, மீகாமன் போற்றிரிய வேண்டுமோ-யோ கிக்கும், கன்மமோ பூரணன்காண் காலமுமா காயமும்போய், என்ன தொழிலையியற் றும்.

(இ-ள்.) ஆகாயம் போவார்க்கு மாவிகையோ ஆழ்க டலோ மீகாமன் போல் திரிய வேண்டுமோ—ஆகாய கமனம் பண்ணுவோர்க்கும் ஓர் பற்றுக்கோடா? அவ் வாகாயம் ஆழ்கடலோ? இவ்வாழ் கடலில் செல்லும் மீகாமனைப்போல் பற்றுக்கோடுபெற்றி ஓர் துறை சார்தற் பொருட்டுத் திசைநாடி இங்ஙனம் சுழல அவர்க்கு வே ண்டுமோ; (அதுபோல)

பூரணன் யோகிக்கும் கன்மமோ காலமும் ஆகாய மும் போய் என்ன தொழிலை இயற்றும்—சிவயோகி ஆநந்தபூரணன் ஆகலின், தேகாந்தனு யிருந்துள்ள கிரி யையாளனைப் போல், அவனுக்கும் கிரியைசெய்ய வே ண்டுமோ? அஃதன்றி, காலமும் ஆகாயமும் தாம் இரு ந்தபடி இருப்ப, தம்மிடத்தில் பிறபொருள்கள் தொ ழிற்படுவன அன்றி, தாம் சென்று யாது தொழிலைச் செய்யும். அதுபோல், பூரணனாகிய அச்சிவயோகி சந் நிதானத்தில் கருவிகள் தொழிற்படுவன அன்றி, தான் ஒரு கருவிகளோடும் கூடித் தொழில் செய்யான். எ-று.

ஆகாயகமனம் பண்ணுவோன் தான் நினைத்த தானத்தில் வாயுவினுல் சென்றிருத்தல்போல, சிவயோகி தான் கருதியவீட்டை அருளால் அடைந்திருத்தலின், "ஆகாயம் போவார்க்கு மாவிகையோ" என்றும், ஆழ்கடலிற் செல்லும் மீகாமனுக்குக் கப்பலாகிய பற்றுக்கோடு பற்றி ஓர் துறைக்கண் சார்தற் பொருட்டுத் திசை நாடிச் செல்லவேண்டும். அதுபோல, கிரியாவானுக்கோர் வடிவைச் சிவமாய்ப் பாவித்து ஓர் பதவியை அடைதற் பொருட்டு அதற்கு விதிமார்க்கமாய் அருச்சனை யாதிகளைச் செய்ய வேண்டுவதுபோல், அவர்க்குச் செய்யவேண்டுவது இன்றுகலின், "மீகாமன் போற்றிரிய வேண்டுமோ" என்றுங் கூறினுர். சிவயோகி தான் அறிவாயும் ஆநந்தம் சிவமாயும் கண்டு, அறிவாகியதான் ஆநந்தமாகிய சிவத்தில் கலந் திருப்பன். கிரியாவான் தான் தேகமாயும் சிவம் சிலையாதிகளாற் செய்யும் ஓர் வடிவாயும் கண்டு, அதனைத் திரிகரணங்களால் வழிப்பட்டு இனிமேல் ஓர் பதவியை அடையக்கருதி இருப்பன். ஆகலின், இவர் இருவருக்கும் இங்ஙனம் உவமைகூறினுர். (ரு)

நெருப்பில்விறகுதியா நெய்யிற்பா ரேன்ரு,
அருக்க னிருளை யடர்த்தாற்போல்-மருட்கெடுத்த, ஞானத்தின் பேர்கிரியை நாசமெனின் ஞானிகளும், ஊனத் தொழிலுழைப்பா ரோ.

(இ - ள்.) நெருப்பில் விறகு உதியா நெய்யில் பால் தோன்ரு அருக்கன் இருளை அடர்த்தால் போல் மருள்

கெடுத்த ஞானத்தின் பேர் கிரியை நாசம் எனின்—நெருப்பின்கண் விறகு தோன்றாது அதுபோலும், நெய்யில் பால்தோன்றாது அதுபோலும், ஆதித்தன் பூதவிருளை அழித்து எழுந்தாற்போல் மும்மலமாகிய இருளை அழித்து எழுந்த ஞானம் அவற்றினது காரியமாகிய கிரியையையும் தோன்றாது அழிக்கும் ஆகலின், இந்த ஞானத்தின்பேர் கிரியாநாசம் என்று வேதாகமங்கள் கூறும் எனின் ;

ஞானிகளும் ஊனத்தொழில் உழைப்பாரோ—இந்த ஞானத்தைப்பெற்று இதுவே வடிவாயிருந்துள்ள மெய்ஞ்ஞானிகளும் குற்றம் பொருந்திய கிரியைத்தொழிலைச் செய்வாரோ (செய்யார்). எ-று.

விறகை அழித்து எழுந்த நெருப்பில் விறகும், பாலை அழித்து எழுந்த நெய்யில் பாலும் தோன்றா ; அதுபோல கிரியையை அழித்து எழுந்த ஞானத்தில் கிரியை தோன்றாது ; ஆகலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினர். கிரியை பிறவித்துன்பத்துக்கு ஏது ஆகலானும், அதனால் ஆன்மலாபமாகிய ஆநந்தம் இன்மையானும், "ஊனத்தொழில்" என்றும், "உழைப்பாரோ" என்றுங் கூறினர்.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் ஞானிக்குக் கிரியை செய்ய வேண்டுவது இன்று என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

கிரியையான் ஞானங் கிடைத்தாலுங் கேடு
கருவால் வருவதுபோற் காணும் - ஒருகோடி
சூரியரைக் கூரிருளா லேசுருட்ட லீரகில
காரணனைத் தீண்டநினைக் கை.

(இ - ள்.) கிரியையால் ஞானம் கிடைத்தாலும் கரு வால் வருவதுபோல் கேடு காணும்—கிரியைத் தொழி லால் ஞானங்கிடைத்தது ஆயினும், அந்த ஞானத்திற்குக் கெர்ப்பத்தின்கண் உற்பத்தியாய் வரும் பொருள் கள் போல் கேடுண்டாம்; (அஃதன்றி),

நீர் அகிலகாரணனைத் தீண்ட நினைக்கை ஒருகோடி சூரியரைக் கூர் இருளாலே சுருட்டல்—சடசித்துக்களா யுள்ள பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் கடந்து நின்றும் அவற் றை நடத்தும் காரணனாகி யிருந்த சிவனை நீர் உமது கிரி யையால் தொடர்ந்து பற்றக் கருதுவது ஒருகோடி சூரி யரை மிகுந்த இருளினால் சுருட்டிப் பிடித்தல் போலும்; எ-று.

சரியை கிரியா யோகங்கள் ஞானாசாரியரை அடைதற் குப் பக்குவம் ஆக்குவன அன்றி, ஞானத்தைக்கொடா; ஆயினும், முன்விட்ட குறையால் கிரியை அநுட்டிக்குங் காலை ஓர்கால் ஞானம் தோன்றிற்றாயினும், அந்த ஞா னம் ஞானாசாரியரால் பெறுமையானும், தான் செய்யும் கிரியை மேலீட்டானும் நிலைபெறாது மறையும். ஆகலின், "கிரியையான் ஞானங்கிடைத்தாலும்" என்றும், "கரு

வால் வருவதுபோற்கேடு" என்றும் கூறினர். ஞானத்தால் சிவத்தைப் பெறவேண்டும் என்பது அறியாது, மாயாகாரியமாகிய கிரியையால் அதனைப் பெறத்தொடங்கலின், "ஒருகோடி சூரியரைக் கூரிருளாலே சுருட்டல்" என்று உவமை கூறினர். கிரியை ஏதுவால் ஞானம் வந்த தாயினும் நண்டு இப்பி முதலிய தமது கருவால் நாசமாவனபோல் அந்த ஞானமேலீட்டால் கிரியை கெடும் என்பதும் ஆம்.

இத்திருவெண்பாவால் கிரியை அநுட்டிக்குங்காலைத் தெய்வகதியாய் ஞானம் தோன்றிற்று. ஆயினும், அக்கிரியைமேலீட்டால் அந்த ஞானம் நிலைபெற்று நில்லாது மறையும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (எ)

சுகாதீதம் வேண்டிற் றொழில்செய்வோ மெ
ன்றால், நகாரோ துயில்வார் நடந்தோ - விகார
மெனச், சாத்திரமும் பூசைச் சமாதிகளுஞ் சா
ர்போதக், கோத்திரங்காண் மாயைக் குழாம்.

(இ - ள்.) சுகாதீதம் வேண்டின் தொழில்செய்வோம் என்றால் நகாரோ நடந்தோ துயில்வார்—ஆநந்தாதீதமாகிய வீடடைய விரும்பின், அதனை அறிவிக்கும் ஞானுசாரியரை அடைந்து அருள்ஞானம்பெற்று, இவ்வருள் ஞானத்தால் அவ் வீடடையாது விடுத்து, கிரியைத்தொழிலான் அவ்வீடடையலாம் என்று கருதி அக்கிரியைகளைச் செய்வோம் எனின், மெய்ஞ்ஞானிகள் சிரியாரோ?

அஃதென்னெனின் நித்திரை பண்ணவேண்டினோர் ஓரிடத்துப் படுத்துக்கொண்டு நித்திரைபண்ணுவது அன்றி, ஓரூர்வழி நடந்து சென்றோ நித்திரை பண்ணுவார்; (அஃதன்றி),

விகாரம் எனச் சாத்திரமும் பூசை சமாதிகளும் சார் போதக் கோத்திரம் மாயைக் குழாம்—ஞானிகளோடு மாறுபட்டதுபோன்று நீர் ஓதும் சாத்திரமும், அந்திரியாக பூசையில் ஓர்வடிவைத் தியானித்து நீர் சமாதி கூடுதலும், உமது சார்போதத்தின் கூட்டமும், மாயைக் கூட்டமும் அவை. எ-று.

போத ஒழிவில் நின்ற சுகாதீதத்தை விரும்பினோர் கருவிகள் ஒழிந்தபோதும் அசைவறுதபோதும், அவைகளோடுங் கூடித் தொழில்செய்தால், அப்போதம் நெய் சொரிதழல்போல் மேன்மேல் வளர்தலின், "சுகாதீதம் வேண்டிற் றொழில்செய்வோமென்றால்" என்றும், இத் தொழிலால் அச் சுகாதீதம் பெறுதல் அரிதென்பதும் ஞானிகளறிவார் ஆகலின், "நகாரோ" என்றுங் கூறினார். தேகமசைந்து செல்லும்போது நித்திரைவரினும், அவ் அசைவு அந்நித்திரையை வரவொட்டாது தடுத்தல் போல, கருவிகள் அசைந்து தொழில் செய்யும்போது தெய்வகதியால் ஆநந்த நித்திரைவரினும், இத்தொழில் அந் நித்திரையை வரவொட்டாது தடுக்கும் ஆகலினும்' தேகம் அசைவற ஓரிடத்துக் கிடந்தபோது நித்திரை

நன்ருய் வருவதுபோல் கருவிகள் தொழில்செய்யாது அடங்கிய போது ஆநந்தநித்திரை நன்ருய் வருமாகலி னும், "துயில்வார் நடந்தோ" என்ருர். போதம் ஒன்ரு யினும் அடுத்த கருவிகள்தோறும் அதனதன் மயமாய்ச் சென்றிருத்தலின், "சார்போதக்கோத்திரம்" என்று பன்மையாகக் கூறினர். "மாயைக்குழாம்" என்றது கரு விகளை, போதமும் கருவிகளும் கூடிச் செய்தலான் இர ண்டையுங் கூட்டிக் கூறினர். பாசஞானம் பசுஞானம் என்றும் ஆம்.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகளையும் போதத்தையும் கடந்துநின்ற சுகாதீதமுத்தியை அவற்ருற் செய்யும் கிரி யைகளால் அடையக்கூடாதென்று அறிவித்தவாறு கா ண்க. (அ)

தொழிலிறுதி தானே சுகவுதய மென்ருல்,
தொழிலுதயந் துக்கமெனச் சொல்லோம்-தொ
ழில்செயினும், வந்திப்போ கம்போல வுண்டுடு
த்தன் மாத்திரமாய்ச், சிந்திப்பா ரைப்பேணிச்
செய்.

(இ-ள்.) தொழில் இறுதி தானே சுகஉதயம் என்ருல் தொழில் உதயம் துக்கம் எனச் சொல்லோம்—இம்மை யைக் குறித்துச் செய்யும் உழவாதி அறுவகைத் தொழி ல்களும், மறுமையைக் குறித்துச் செய்யும் சரியாதி தொழில்களும், வீட்டைக்குறித்துச் செய்யுங் கருவிகளை நியதிகளைதலாகிய தொழில்களும், அதற்குமேல் ஞா

திரு ஞான ஞேயமாய் நிற்கும் போத அசைவுகளும் அற்ற இடந்தானே சிவானந்தோதயம் என்று வேதாகமங்கள் கூறும் எனின், அணுவளவேனுந் தொழில் உதயமான இடத்துத் துன்பம் உண்டாம் என்று யாம் கூறுகிலோம், ஆண்டுத் துன்பம் உண்டென்பது தொழிலிறுதி தானே சுகவுதயம் என்ற மொழிதானே விளக்கலின்;

(ஆயின் நீரிங்ஙனங் கூறிய ஆற்றான் தொழில் சிறிதேனும் செய்யவேண்டாவோ ? எனின்,)

தொழில் செயினும் வந்திப் போகம்போல உண்டு உடுத்தல் மாத்திரம் ஆய்ச் சிந்திப்பாரைப் பேணிச் செய் —இன்றி அமையாத சிற்சில தொழில்களை நீ செய்யினும் இனி மேலைக்குவேண்டும் என்று ஒன்றையும் கருதாது, உண்டு உடுக்கும் வந்திப்போகம்போல் இம்மை மறுமைப் போகங்களில் ஒன்றையும் சிந்தியாது, காடி கூழேனும் கிடைத்ததை உண்டலும், கரித்துணி கந்தை யாதேனும் கிடைத்ததை உடுத்தலும் ஆகிய இம்மாத்திரமே சிந்திக்கும் பெரியோரைப்பார்த்து அவரைப் போல நீயும் செய்தி. எ-று.

ஓர் தொழிலும் செய்யாது நிழற்கண் இருப்பது சுகம் என்றால் எழுந்து வெய்யிலிற்சென்று தொழில்செய்தல் துன்பம் என்பது சொல்லவேண்டுவது இன்றாகலின், "தொழிலுதயந் துக்கமெனச் சொல்லோம்" என்றார். வந்தி சுகத்தைச் சுதர் இன்மையால் மேலைக்கு ஒன்றை

யும் குறியாததுபோல்' ஞானிகட்கு இகபரங்க ளெல்லாம் பொய்யாகலின், இனிவரும் ஒன்றினையும் குறியார் ஆகலினும் அவள் உண்டு உடுத்தல் மாத்திரமா யிருத்தல்போல், உண்டு உடுத்தல் மாத்திரமா யிருத்தலினும் இங்ஙனம் உவமை கூறினர். "சிந்திப்பாரைப்பேணிச் செய்" என்பது, நீ தொழில்செய்தி ஆயினும் ஞானிகள் நடையைப்பார்த்து அவர் செய்யும் தொழில் மாத்திரமே அன்றி அதிகஞ்செய்யற்க என்பதெனக்கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானக்கிரியைமாத்திரம் மேலைப்பயன் குறியாது செய்க என்று அறிவித்தவாறு காண்க.

சும்மா விருக்கவைத்த சூத்திரமாஞ் சாத்திரத்தை, விம்மா கதறுவதும் வேலைகளும் - தம்மறிவால், நீட்டிப் பிடித்திருக்கு நிட்டைகளு ஞானிகண்முன், காட்டும் பரியா சகம்.

(இ-ள்.) சும்மா இருக்க வைத்த சூத்திரம் ஆம் சாத்திரத்தை விம்மாக் கதறுவதும் வேலைகளும் தம் அறிவால் நீட்டிப் பிடித்து இருக்கும் நிட்டைகளும்—தற்போதத்தை ஒழித்து ஆநந்தமௌனமாயிருக்க ஓதிவைத்த உபாயமாகிய சாத்திரங்களை விம்மி அழுது ஓதலும், நீராடல் ஆதி கிரியைகளைச் செய்தலும், தமது போதத்தால் ஓர் வடிவைத் தியானித்து உடலை நீட்டிப் பிடித்து ஆசனங் கட்டியிருக்கும் நிட்டைகளும் ஆகிய இவை எல்லாம்;

ஞானிகள்முன் காட்டும் பரியாசகம்—இவைகள் ஒன்றும் இன்றி மௌனாநந்தமாயிருக்கும் மெய்ஞ்ஞானிகள் முன்னர்க் காட்டப்பட்ட பரியாசகமாம். எ-று.

வேதாகமவழிகூறும் ஞானசாத்திரங்களெல்லாம் தற்போதத்தை ஒழித்துச் சிவமாயிருத்தற்கு உபாயங் கூறும் ஆகலின் "சும்மாவிருக்கவைத்த சூத்திரமாஞ் சாத்திரத்தை" என்றும், ஞானசாத்திரத்தின் அருத்தங்களை நாடிக் கலுழ்தலான், "விம்மா" என்றும், அவ்வருத்தப்படி நில்லாமையான், கதறுவது என்றும் கிரியைகள் யாவும் அறிவன்று ஆகலினும், உலகர் வேலையோடு இதுவும் ஓர் வேலை ஆகலினும், "வேலைகள்" என்று தற்போதத்தால் கூடும் நிட்டை அன்மையால் "நீட்டிப் பிடித்திருக்கு நிட்டை" என்றும், இவை எல்லாம் ஞானிகட்குப் பரியாசகமா யிருத்தலின், "பரியாசகம்" என்றுங் கூறினர். "தம்மறிவா னீட்டிப்பிடித்திருக்கும்" என்றமையான் அருளறிவால் நிட்டைகூடுதல் நிட்டை என்பதாயிற்று.

இத்திருவெண்பாவால் போதம் இறந்து நிற்பதே நிட்டை என்றும், போதத்தோடுங் கூடிச் செய்வது நிட்டை அன்றென்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கo)

குடையுஞ் செருப்புங் கொடுநடப்ப தல்லால்
படியும் விசும்பும் பரப்பி - இடையாடும்

மாத்திரம்போ லேசமய வாதமனம் போதாத
சாத்திரங்கற் ருர்வீடுற் ருர்.

(இ - ள்.) குடையும் செருப்பும் கொடு நடப்பது அல்லால் படியும் விசும்பும் பரப்பி இடை ஆடும் மாத்திரம் போலே—ஓர் ஊருக்குச் செல்லவேண்டினேன் உடம்பில் மழை வெயிலாதிகள் படாது கையில் குடையும் பிடித்துக்கொண்டு, காலில் கல் முள் மண் தாக்காது செருப்பும் தொட்டுக்கொண்டு நடப்பதே அன்றி ஆகாயமெங்கும் குடை பரப்பிப் பூமியெங்கும் தோல்பரப்பி அவற்றிற்கு இடையேசெல்லு மாத்திரம்போலே;

சமயவாதம் மனம் போதாத சாத்திரம் கற்று வீடு உற்ருர் ஆர்—சமயிகள் நானுவாகக் கூறும் தருக்க வாதங்களையும், அத்தருக்க வாதத்தால் அநந்த பேதமாய்த் தோற்றும் மனேவுத்திகளையும், அளவு கூறினும் அவ்வளவு போதாத சாத்திரங்களைக் கற்று வீடடைந்தார் யாவர். எ-று.

ஓர் ஊரை அடையக்கருதினேன் மேலுக்கும் காலுக்கும் துன்பம் அணுகாவகை குடையும் செருப்பும் பிடித்திட்டுக் கொண்டு சென்று அவ்வூரை அடைவதுபோல், வீடடையக் கருதினேன் ஆசாரியர் கூறும் உபதேசமொழிகளும் அவர்கொடுக்கும் ஓர் சாத்திரமும் கொண்டு, அவற்றின் அருத்தப்படி திரிகரணங்களால் ஒன்றையும் வருந்திச் செய்யாது தற்போதத்தையே ஒழி

த்து அவ்வீட்டை அடையாது, அளவிடப்படாத ஆகாயத்திலும் பூமியினும் குடையும் தோலும் பரப்பி நடுவிடைச்செல்லத் தொடங்குவோனைப்போலும், தருக்கவாதங்களையும் அவ்வாதத்தாலெழும் மனோவுத்திகளையும் அளவிடினும் அளவிடப்படாத சாத்திரங்களைக் கற்று நீர் வீடடையத் தொடங்குவது என்பதும், சிலகற்பினும் அதனால் வீடு கூடாதென்பதும் இதனாற் காண்க. சாத்திரங்களை மிகவுங் கற்றோர்க்குத் தருக்கவாதமும் மனோவுத்தியும் மிகவும் விரியும் ஆகலின், சாத்திரங்கட்கு அளவு கூறுவார் வேறுகூறாது அவற்றையே அளவு கூறினார். வாதம் என்பதும் மனம் என்பதும் ஆகுபெயர்.

இத்திருவெண்பாவால் அபரஞானத்தால் வீடடையக் கூடாது என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

அறிவாலே பற்றி யனுபவித்து விட்ட
கிறியால் வருமோ கெடுவீர் - அறிவாய்நீர்
ஆம்போ தறிவிப்பான் றானா யவையிரண்டும்
போம்போதும் வாராப் பொருள்

(இ-ள்.) அறிவாய் நீர் ஆம்போது அறிவிப்பான் தான் ஆய் அவை இரண்டும் போம் போதும் வாராப்பொருள் —கருவிகள் முப்பத்தாறையும் நீங்கி அவற்றின் முடிவில் நின்ற அறிவு யாம் என்று அவ்வறிவாய் நீராகும் போது உம்மையும் தன்னையும் அறிவிப்பான் தானாகி அந்த

அறியும் அறிவும் அறிவிக்கும் அறிவும் ஆகிய இவை இரண்டும் நீங்கியபோதும் வாராத சிவனாகிய மெய்ப்பொருள்;

கெடுவீர் அறிவாலே பற்றி அனுபவித்து விட்ட கிறியால் வருமோ—கெடுவீர்காள்! தற்போத அறிவால் ஒன்றைப் பாவித்துப்பற்றி, இஃது இங்ஙனம் இருப்பது என்று அப்போதத்தால் அநுபவித்து அறிந்து, மீட்டும் அப்பாவனையை விடுத்த பொய்யினால் வருமோ. எ-று.

பாவனையில்தோன்றும் வடிவு மாயை, அவ்வடிவில் இதம் பிறத்தல் கருமம், அவ்வடிவை மெய்யாகக் கருதப் பண்ணுவது ஆணவம் ஆகலின், "கிறியால்வருமோ கெடுவீர்" என்றார். அருளும் ஆன்மபோதமும் நீங்கியபோது ஆன்மா சிவமயமாயிருக்கும் ஆகலின், "அவை யிரண்டும் போம்போதும் வாராப்பொருள்" என்றார்.

இத்திரு வெண்பாவால் அருளையும் போதத்தையும் கடந்துநின்ற சிவம் போதத்திற்கு அகப்படாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஉ)

அழிப்பே யவனுக்கு மிச்சையது வானால்
இழப்பே யுனக்கிச்சை யென்னாய்-இழப்பை
அறியா ததுகா ணறியாவஞ் ஞானம்
கிறிகேளுன் போதங் கெடல்.

(இ - ள்.) அழிப்பே அவனுக்கும் இச்சை அது ஆனால் இழப்பே உனக்கு இச்சை என்னாய்—உன்போதத்தை ஒழிப்பதே சிவனுக்கும் இச்சை, அவனது இச்சா சத்தி

தொழிலும் அதுவானுல் அவனது இச்சைபோல் உன் போதத்தை ஒழிப்பதே உனக்கும் இச்சையாய்க் கருதுவாய் நீ வீடடைய விரும்பினை எனின் ;

(ஆயின் நீர் இங்ஙனங் கூறிய ஆற்ருல் அஞ்ஞானங் கெடுதல் வீடு அன்றென்பதும், போதங்கெடுதல் வீடு என்பதும் ஆயிற்று. இனி அஞ்ஞானமாவது யாது எனின்.)

இழப்பை அறியாதது அறியா அஞ்ஞானம் கிறி உன் போதம் கெடல் கேள்—அப்போத இழப்பை அறியாது கிரியையாதிகளை நீ செய்தலே அறியாமையாகிய அஞ்ஞானம் என்று அறிதி ஆயின், அப்போத இழப்பைஅறிதற்கு உபாயம் எங்ஙனம் எனின், பொய்யனே! இனி உன்போதங் கெடுதற்கு உபாயம் சொல்லுதும் நீ கேட்டி. எ-று.

சிவன் பெத்த திசையில் உடலை ஒழித்து மாயையில் வைத்து இளைப்பாற்றுதல்போல், முத்தி திசையில் போதத்தை ஒழித்து ஆநந்தக்கடலில் வைத்து இளைப்பாற்றுவன், ஆயினும், அவன் ஒழிக்கும் இச்சைபோல் தன்னை இழக்கும் இச்சைவைத்த ஆன்மபோதத்தை ஒழிப்பன் அன்றி, அப்போதத்தை ஒழிக்கும் இச்சை இன்றிய ஆன்மபோதத்தை ஒழியான் ஆகலின், "இழப்பேயுனக் கிச்சையென்ருய்" என்ருர்.

இத் திருவெண்பாவால் தற்போத நாசத்தை விரும்பினேர்க்கு மெய்ப்பொருள் கிடைக்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கரு)

மருந்து பிணியோடே மாண்டு புகைதீ
எரிந்த விறகோ டிறக்கில் - விரிந்த
தொழின்மனத்தின் மட்டேநீ தோயுமதென்னு
நிழல்புதைத்தாற் போலெதிர் போய் நில். [டி

(இ-ள்.) மருந்து பிணியோடே மாண்டு புகை தீ எரி
ந்த விறகோடு இறக்கில்—பிணிமாண்டபோது அது
நீங்கற்பொருட்டு உண்டமருந்தும், அப்பிணியோடு மா
ண்டுபோம் எனில், எரிந்த விறகு இறந்தால் அவ்விற
கோடும் புகையும் தீயும் இறக்கும் எனில், அவைபோல்,
உன்போதம் இறந்தால் அப்போதத்தோடும் கிரியை
இறக்கும் என்றும் கிரியை இறந்தால் அதனோடும் கரு
வியும் போதமும் இறக்குமென்றும் அறியாது உன்போ
தத்தால் கிரியை செய்யாநின்றனை;

விரிந்த தொழில் மனத்தின் மட்டே நாடி தோயுமது
என் நீ நிழல் புதைத்தால்போல் எதிர்போய் நில்—நா
னுவாய் விரிந்த உனது கிரியைத்தொழில்கள் மனத்தி
னளவே அன்றி வேறு இன்று ஆகலின், கருவிகள் முப்
பத்தாறையும் போதத்தையுங் கடந்துநின்ற சிவத்தைக்
கிரியை ஏதுவாகக்கொண்டு அப்போதத்தால் நாடி, அச்
சிவத்தை அடையத்தொடங்கும் உன் கருத்து என்னை,
நீ அக்கருவிகளை நியதிகளைந்து அவற்றின் முடிவில்
நின்ற உன்னை அருளால் அறிந்து, பெரியநிழலில் சிறிய
நிழல் மறைந்தாற்போல் நீ அத்திருவருளில் மறைந்து

எதிரீடெல்லாம்போய் நிற்றி, இங்ஙனம் நிற்றி எனின், போதம் ஒழித்தற்கு உபாயமும் சிவத்தைப் பெறுதற்கு உபாயமும் இதுவேயாம். எ-று.

போதம் தோன்றியபோது கிரியைதோன்றும். அப்போதம் சிவத்தில் இறந்தபோது அப்போதத்தோடும் கிரியை இறக்கும். ஆகலின், போதத்தைப் பிணியாகவும், கிரியையை மருந்தாகவும் வைத்துக் கூறினர். விறகு எவ்வள விருந்ததோ அவ்வளவும் புகையும் தீயும் இறவா, அவ்விற கிறந்தபோது அதனுடனே புகையும் தீயும் இறக்கும், அதுபோலக் கிரியை எவ்வளவு இருந்ததோ அவ்வளவும் கருவிகளும் போதமும் இறவா, அக்கிரியை சிறிதும் தோன்றாது இறப்பின் அதனோடும் இக்கருவிகளும் போதமும் இறக்கும் ஆகலின், "புகைதீயெரிந்த விறகொடிறக்கில்" என்றார். கிரியை இறந்தபோது கருவிகளும் போதமும் இறக்குமென்றது எங்ஙனம் எனின், கிரியை இருந்தபோது போதம் வளர்வதே அன்றி இறவாது, அக்கிரியை இறந்தால் போதத்திற்கு அசைவின்றிக்கெடும். இப்போதம் கெடவே இதனைத் தொடர்ந்து நின்ற கருவிகளும் கெடும். ஆகலின் இங்ஙனமென்று அறிதி. பெரிய நிழல் சிறிய நிழலில் புறம்போகாது அடங்கின் மறையுமதுபோல் பூரணமாகிய சிவபோதத்தில் கிஞ்சிக்கிய மாகிய ஆன்மபோதம் எதிரிட் டசையாது அடங்கின் அதில் மறையும் ஆகலின், "நிழல் புதை

த்தாற்போல்" என்ருர். நீங்கிநின்ற கருவிகளையும் அடைந்து நின்ற திருவருளையும் எதிரிடாது நிற்கவேண்டுமாகலின், "எதிர்போய்நில்" என்ருர்.

இத் திருவெண்பாவால் போதம் அடக்குதற்குபாயங் கூறியவாறு காண்க. (கசு)

காணு மறிவுநீ காட்டறிவு நாமவற்றைக்
காணக் கழலுங் கழற்றியிலே - நாணி
நமைத்திரும்பிப் பாராதே நான்ருனென் ருதே
அமிழ்த்துகர கம்போனிற் பாய்.

(இ-ள்.) காணும் அறிவு நீ காட்டும் அறிவு நாம் அவற்றைக் காணக் கழலும் கழற்றியிலே—கருவிகளை இது இது என்று காணும் அறிவு நீ, அவற்றை உனதுயிர்க்கு உயிராயிருந்து உனக்குக்காட்டும் அறிவு நாம், அக்கருவிகளினது குணங்களை நீ காணக் காண அவைகள் எல்லாம் உனக் கன்னியமாய் நீங்கும், நீக்கத்தில் அவற்றின் முடிவில் நின்ற உன்னைக் கண்டபின்னர்;

நாணி நமை திரும்பிப் பாராதே நான்தான் என்ருதே அமிழ்த்து கரகம்போல் நிற்பாய்—அக்கருவிகளை அறிந்து நீங்கவும் என்னை உள்ளபடி அறியவும் யான் காணும் அறிவு ஆகலின், எனக்குச் சுதந்தரம் இன்மை என்று நீ நாணி எனக்குக் காட்டும் அறிவு ஒன்று உளது என்று எம்மை எதிரிட்டுப்பாராதே, அங்ஙனம் காணு மறிவும் காட்டும் அறிவுமாய் இருந்தோம் ஆயினும், கண்ணொளி

யும் ஆதித்தன் ஒளியும் பிறிபடா ததுபோல் பிறிபடா திருப்போம் ஆகலின், அஃதன்றி இங்ஙனம் பிறிபடா திருந்த பரிபூரணத்தை நான்தானென்று கருதாதே, கடலில் அமிழ்த்திய கரகம் சலத்தை உள்ளே மொண்டு அக்கடலில் மறைந்தாற்போல், நீயும் அப்பரிபூரணத்துக் குள்ளே அமிழ்ந்தி நீ தோன்ருது அதனுள் மறைந்து நிற்பாய். எ-று.

கருவிகளினது குணங்களை எதிரிட்டு அறியாதபோது அவைகள் ஆன்மாவிற்கு அன்னியமாய் நீங்காது ஆக லின், "காணக்கழலும்" என்ருர். கருவிகளை எல்லாம் நீங்கி ஆன்மா அருள்வடி வாயபோது அவ்வருட் பூர ணம் எல்லாம் தானுய்த் தோற்றும் ஆகலின், "நான்ரு னென்னுதே" என்ருர்.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகள் நீக்குதற்கு உபாய மும், அவற்றை நீக்கித் தன்னை அருளால் அறிந்து அருட் பூரணம் விளங்கியபோது போதம் சீவியாது அருளில் மறைந்து நிற்றற்கு உபாயமும் அறிவித்தவாறு காண்க.()

வதுவைச் சடங்கதனை மைதுனமாக் கொண்ட
புதுமைச் சிவாநந்தம் போதும்-பதையா [ல்
விளக்கொளியி லெண்ணெய் வியாபியானுற்போ
கொளக்கொடுத்தல் சத்தியமாக் கொள்.

(இ-ள்.) வதுவைச் சடங்கதனை மைதுனமாக் கொண்ட புதுமைச் சிவாநந்தம் போதும்—தன்புருடனைக்

கூடி இன்புறுதற்கு ஏதுவாகச் செய்யும் கலியாணச் சடங்கினை அவனோடும் கூடி இன்புறுதலாகக் கருதிக் கொண்ட பேதைப்பெண்போல், சிவனாகிய புருடனை ஆன்மநாயகி கூடி இன்புறுதற்கு ஏதுவாகச் செய்யும் கிரியைத்தொழிலை அவனோடும் கூடி நீ இன்புறுதலாகக் கருதிக்கொண்ட இந்தப்புதுமையாகிய சிவாநந்தம் அமையும்; (இனிக் கிரியையைச் சிவாநந்தமாகக் கருதும் கருத்தைவிட்டு)

பதையா விளக்கு ஒளியில் எண்ணெய் வியாபி ஆனால் போல் கொளக்கொடுத்தல் சத்தியமாக் கொள்—அசையாது நின்று விளக்கொளிக்குள் எண்ணெய் வியாபியானாற்போல், நீ சிவத்தில் வியாபியாய் அசைவற நின்று அது விழுங்கிக்கொள்ள உன்னைக் கொடுத்தல் உண்மையாயுள்ள முத்தி என்று அறிந்துகொள்ளுதி. எ-று.

விளக்கொளியில் எண்ணெய் வியாபித்துக்கொண்டு நிற்க, இவ் வெண்ணெயை அவ்வொளி விழுங்கித் தான் பிரகாசித்தல்போல், அச்சிவபூரணத்தில் ஆன்மா வியாபித்து அசைவற நிற்கவே, அச்சிவபூரணம் இவ்வான்மாவை விழுங்கிக்கொண்டு தான் பிரகாசிக்கும் ஆகலின், "விளக்கொளியி லெண்ணெய் வியாபி யானாற்போற் கொளக்கொடுத்தல்" என்றார். தன்னைக்கொடுப்பது சத்தியம் எனவே தன்னாற்செய்யும் கிரியை அசத்தியம் என்பது தானே ஆயிற்று.

இத்திருவெண்பாவால் போதத்தாற் செய்யும் கிரியை முத்திக்கு ஏது அன்று என்பதும், போதத்தைச் சிவனுக்கு ஊணுகக் கொடுத்து நிற்றலே ஏது என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (௧௬)

கிரியைக்கழற்றி முற்றும்.

௫-ம். அதிகாரம்.

சரியைக்கழற்றி.

நடந்துங் குளித்துமிது நல்லநா ளூணை, விடுந்தொழிலான் மெய்வருந்தி வீடென் - றடங் காதார், என்றுசுக மேயிருப்ப ரிப்போதே துக் கமிவர்க், கென்றெதிர்போ யின்பமுதிக் கும்.

(இ-ள்.) நடந்தும் குளித்தும் இது நல்ல நாள் ஊணை விடும் தொழிலால் மெய் வருந்தி வீடு என்று அடங்காதார்—பூப்பிரதக்கிணமாய் நடந்துசென்றும், கங்கை முதலிய தீர்த்தங்க ளாடியும், இது நல்ல நாள் என்ன ஊணை விடுத்தும், இவை முதலியன செய்யும் சரியைத் தொழிலால் மெய் வருந்தி, இங்ஙனம் செய்வனவே வீடென்று துணிந்து தற்போதம் அடங்காதார்;

என்று சுகமே இருப்பர் இப்போதே துக்கம் இவர்க்கு என்று எதிர்போய் இன்பம் உதிக்கும்—எக்காலமும்

ஓர் தொழிலையும் செய்யாது சுகமே இருப்பர், இத்தொழில்களான் இவர்க்கு இம்மைக்கண்ணே துன்பம் இத்தொழில்வாசனை மறுமைக்கண்ணும் தொடரும் ஆகலின், எக்காலம் தான் என்றும் சிவம் என்றும் எதிரிடும் போதம் ஒழிந்து ஆநந்தம் தோன்றும். எ-று.

தாம் குறித்தது வீட்டின்பமா யிருந்தும் அதனைப் பெறுதற்கு ஏது அல்லாத சரியைத்தொழிலை மிகவும் மெய் வருந்திச் செய்தலான், அவ்வின்பத்தைப் பெறுதற்கு ஏதுவாய்த் தற்போதத்தையும் எளிதில் ஒழித்து, அதனை எக்காலம் பெறுவரோ என்னும் காருணியத்தால், "என் றெதிர்போ யின்பமுதிக்கும்" என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் வீடடையத் தொடங்கினர் அறியாமையான் இத்தொழிலைச் செய்து வருந்துகின்றார், அந்தோ என்று இரங்கிக் கூறியவாறு காண்க. (க)

உடலா லுழைத்தா லுடலொழியு மென்று
கெடுவீ ரிதையெங்கே கேட்டீர் - உடலே
நடையா டியபிணம்போ னான்போய்த் திரியக்
கிடையாதோ வென்றுகே ளீர்.

(இ-ள்.) உடலே நடை ஆடிய பிணம்போல் நான் போய்த் திரியக் கிடையாதோ என்று கேளீர்—இந்த உடல்தானே நடையாடிய பிணம்போலத் தற்போதம் கெட்டு நிலத்தின்கண் உலாவ எமக்கு உண்டாகாதோ? என்று ஞானாசாரியரைக் கேளாத நீங்கள்;

கெடுவீர் உடலால் உழைத்தால் உடல் ஒழியும் என்று இதை எங்கே கேட்டீர்—கெடுவீர்காள், உடலால் வருந்தி யாத்திரை சேறல் முதலிய இச்சரியைத்தொழிலைச் செய்தால் பிறப்பு நீங்கும் என்று இந்த உபதேசத்தை எந்தக் குருவினிடத்துக் கேட்டீர். எ-று.

ஞானசாரியரை அடைந்து அனுக்கிரகம் பெற்ற மெய்ஞ்ஞானிகட்குக் கருவிகள் முப்பத்தாறும் தற்போதமும் கெடலான், அக்கருவிச் சேட்டையும் போதச்சேட்டையும் இன்றும்; ஆகலின், அவரது திருமேனி உள்ளும் புறனும் வறுங் கடத்து ஆகாயம்போல் சிவமே நிறைந்திருக்கும்; அவர் நிலத்தில் சரிக்கும்போதும் அக்கடம் ஆகாயத்திற் செல்வதுபோல் தோற்றும்; ஆகலின், "நடையாடிய பிணம்போ னுன் போய்த்திரிய" என்றார். கேளீர் எங்கே கேட்டீர் என முடிக்க. வீடடையத் தொடங்கி இங்ஙனம் செய்தலால், "கெடுவீர்" என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் அவர் கேட்ட உபதேசத்தை மறுத்தவாறு காண்க. (உ)

எந்தவூர் நீரென்று லிப்போ திருந்துநாம்,
வந்தவூர் தன்னை மறந்தோமேல் - அந்தவூர்க்,
கின்றுநாம் போம்வழியே தென்னினுமக் கேழு
லகும், ஒன்றுபோ லொன்றுதோன் றும்.

(இ-ள்.) நாம் எந்த ஊர் நீர் என்றால் இப்போது இருந்து வந்த ஊர்தன்னை மறந்தோமேல்—யாம் இந்த ஊரி

விருந்து மற்றோர் ஊருக்குச் சென்றபோது, அவ்வூரில் இருந்தான் ஒருவன் எந்த ஊர் நீர் என்று எம்மைக்கேட்டால், இப்போது இருந்துவந்த ஊர்தன்னை அவனுக்கு இன்ன ஊர் என்று சொல்ல மறந்தோம் எனின் ;

அந்த ஊர்க்கு இன்று நாம் போம் வழி ஏது என்னின் உமக்கு ஏழுலகும் ஒன்றுபோல் ஒன்று தோன்றும்—முன்னிருந்து வந்த ஊருக்கு இப்போது நாம் போதற்கு வழி யாதென்று நீர் நாடின், உமக்கு ஏழுலகும் ஒன்று போல் தோன்றி அந்த ஊருக்குச் செல்லும் வழிபோல் மற்றோர் ஊருக்குச் செல்லும்வழி தோன்றும் எனின், இங்ஙனம் கேட்டோனுக்கு ஊர்பெயரும் சொல்லமறந்து அவ்வூருக்குச் செல்லும் வழியும் தெரியாது மயங்கிய இப்போதம் கொண்டோ திரிகரணங்களையும் கடந்து நின்ற பூரணசிவத்தை நீர் அடையத்தொடங்கினீர். எ-று.

அவர்க்குத் தன்மைபோல் இவரும் தோற்றலான் அவரை இவர் தம்மோடுங் கூட்டி “மறந்தோமேல்” என்றார். ஊர்ப்பெயர் சொல்ல மறந்துபோவது தூலபுத்தியால் தெரியாது யாம அங்ஙனம் மறப்பது இலம் என்று அவரைத் தம்மைவிடப் பிரித்துநோக்கி, உமக்கு ஏழுலகும் ஒன்றுபோல் ஒன்றுதோன்றும் எனத் தூலமாகிய வழித்திகைப்பை எடுத்துக் காட்டினார். நெறிக்கண் திசை தப்பியபோது முன்போல் நான்குதிசையும் பிரிந்துதோன்றாது ஆகலின், “ஏழுலகு மொன்றுபோல்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானாசாரியரால் அன்றி ஆன்மாக்கள் சுதந்தரத்தால் வீடடையக்கூடா தென்று சுதந்தரகின மறிவித்தவாறு காண்க. (௩)

வேட்டியுந் தாழ்வடமும் வெண்ணீறும் வெண்பல்லும், காட்டுவது ஞானக் களவுகாண்-தேட்டமற்றேன், பூரணன்காண் சிற்றறிவன் பொய்ப்பாச மென்றறிந்தார்க், கோர்வடிவும் வார்த்தையுமுண் டோ.

(இ-ள்.) வேட்டியும் தாழ்வடமும் வெள் நீறும் வெள் பல்லும் காட்டுவது ஞானக்களவு—காவிவேட்டியும், உருத்திராக்கத் தாழ்வடமும், மெய்ம்முழுதும் பூசும் வெண்ணீறும், அடைக்காய் தின்னாத வெண்பல்லும் இவை முதலிய சிவவேடங்களை மெய்யிற் காட்டுவது ஞானத்திருட்டு;

தேட்டம் அற்றேன் பூரணன் சிற்றறிவன் பாசம் பொய் என்று அறிந்தார்க்கு ஓர் வடிவும் வார்த்தையும் உண்டோ—ஓர் பொருட்கண்ணும் விருப்பம் அற்றோனாகிய சிவன் பரிபூரணன், சீவன் சிற்றறிவன், பாசம் பொய் என்று அறிந்த ஞானிகட்கு ஓர் சமய வேடமும் சமய அபிமான வார்த்தையும் உளவோ ? இல. எ-று.

அகத்து ஞானம் இன்றிப் புறத்து வேடத்தானும் வசனத்தானும் ஞானிபோற் காட்டினமையால் "ஞானக்களவுகாண்" என்றார். அகத்து ஞானமும் புறத்துவேட

மும் உள எனின், ஞானக்களவு அன்று என்றாயிற்று. சிவம் அணித்திரண் முதலிய பொருள்கட்கெல்லாம் உட்புறனுகிய பரிபூரண அறிவாகலின், அதற் கோர்சமயம் இல்லை. சிற்றறிவு பொய்யாகிய பாசத்தை விட்டுநீங்கி அப்பரிபூரண அறிவோடும் கலந்தபோது, அப்பரிபூரண அறிவாய் நிற்கும் அன்றி, அது இது என்னும் பகுப்பில்லை ஆகலின், "ஓர்வடிவும் வார்த்தையுமுண்டோ" என்றார். காண் - அசை.

இத்திருவெண்பாவால் வேடத்தால் மிகவும் சிறப்புள்ளார் ஆயினும், அகத்துஞானம் இலர் எனின் சிறப்பிலர் என்பதும், வேடம்யாதும் இலராயினும், அகத்து ஞானம் உள்ளார் சிறப்புளர் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க.

கல்வியாய்ப் புத்தகமாய்க் காவிகடுக் குட்கட்
டாய்ப், பல்லின்வெளுப் பொத்த பசுமார்க்கம்-
எல்லை, கழன்ற தியானத்திற் கண்சிமிட்டு மாங்
காண், கழன்றபெரு மாயைத் தொழில்.

(இ-ள்.) கல்வி ஆய்ப் புத்தகம் ஆய்க் காவி கடுக்குள் கட்டு ஆய்ப் பல்லின் வெளுப்பு ஒத்த பசுமார்க்கம்— தாம் கற்ற கல்விகளைப் பேசுவதாய்ப் புத்தகம் கையிற் கொள்வதாய்க் காவிவேட்டி உடுப்பதாய்த் திருமேனிக் கடுக்கன் காதிலே இடுவதாய்க் கண்டத்தில் கெவுடம் கட்டுவதாய்ப் பேச்சிற்கும் வேடத்திற்கும் ஏற்பப் பல் வெளுப்பும் ஒத்திருந்த பசுஞான நெறியினை உடையார்;

எல்லை கழன்ற தியானத்தில் கண்சிமிட்டும் ஆம் சுழன்ற பெருமாயைத் தொழில்—பிருதிவிமுதல் நாதம் ஈறு என்று அளவுகூறப்பட்ட கருவிகள் முப்பத்தாறையும் கழன்ற சிவத்தியானத்தை உடையவரைப்போலக் கண் மேற்செருகி ஆசனங் கட்டிக்கொண்டு இருப்பர், இவர் இங்ஙனம் இருப்பதாம் கறங்குபோல் சுழலாநின்ற பெரிய மாயையினது தொழிலாவது. எ-று.

ஞானம் இன்றி வேடங் கொண்டோர் வேடதாரிகளோடு ஒப்பு ஆகலின், "பசுமார்க்கம்" என்றார். அகத்துப் பரிபூரணஞானம் இன்றிக் கண்சிமிட்டிப் பத்திந்திரியங்களையும் அப்போதடக்கி ஆசனங்கட்டி இருப்போர்க்கு முன்னர் ஞானேந்திரியங்களால் அறிந்து, கன்மேந்திரியங்களால் தொழில்செய்யுமனம் அப்பத்திந்திரியங்களும் அடங்கலின், அவற்றின் வாசனையோடு முன்னர் ஏறிய வாசனையோடும் உள்ளே சுழலும் அன்றி அடங்காது ஆகலின்,"சுழன்றபெருமாயைத்தொழில்"என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானநிட்டை இன்மையான் அவரது நிட்டையை மறுத்தவாறு காண்க. (௫)

ஞானக் கிரியை நடிப்பவர்க்கு நாடோறும்
போனத் தளவே புசிப்பன்றி - ஏனும்
துறவா யவாவறுத்து மெய்யுணர்ந்த தூய
அறிவார்க் கறியாவின் பம்.

(இ - ள்.) ஞானக்கிரியை நடிப்பவர்க்கு நாள்தோறும் போனத்து அளவே புசிப்பு அன்றி—அகத்து ஞானம்

இன்றிப் புறத்து ஞானுசாரமாய் நடிப்பவர்க்கு எக்காலமும் அன்னபானத்தளவு வரும் விடாயானந்தாநுபவம் அன்றி;

துறவு ஆய் அவா அறுத்து மெய் உணர்ந்த தூய அறிவார்க்கு அறியா இன்பம் ஏன் ஆம்—துறவினை உடையராகித் துறந்த அப்பொருள்கள்மேல் முன்னர் வாசனையால் எழும் அவாவினை அறுத்து மெய்ப்பொருளை உணர்ந்த நிருமல ஞானிகட்கும் தோன்ருத சொரூபானந்தாநுபவம் ஏன் உண்டாம். எ-று.

இவர்செய்யும் ஆசாரத்தைப் பிறர் கண்டு பெரியர் எனப் போனகங் கொடுத்தலின், "போனத்தளவே புசிப்பன்றி" என்ருர். பேரின்பம் போதநாசத்தில் தோன்ருமல் தோன்றலான் "அறிவார்க்கறியாவின்டம்" என்றும், இவ்வின்பம் பெறுதற்கு ஏதுவாய ஞானம் இன்மையால், "ஏனும்" என்றுங் கூறினுர். துறவு-புறப்பற்று நீங்குதல். அவாவறுத்தல்-அகப்பற்று நீங்குதல், இவ்விருவகைப் பற்றும் நீங்கவே சகலகேவலங்களும் நீங்கும். இவை நீங்கவே மெய்யுணர்வு தோன்றும். ஆகலின், "துறவாயவாவறுத்து மெய்யுணர்ந்ததூயவறிவார்" என்ருர். போனகம் என்பது போனம் என்ருயிற்று.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானம் இன்றி ஞானுசாரமாத்திரம் செய்வோர்க்குப் பிறப்பின்பமே அன்றி வீட்டின்பம் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௬)

[இந்த இன்பம் யாவரா லறியக்கூடுமென்று இரங்கிக் கேட்ட மாணுக்கனை நோக்கி மேற்கூறுகின்றார்.]

இன்பே யறிவுக் கிடம்புள்ளி னைந்ததுபோல்,
துன்பே யணுப்பொருப்பாய்த் துக்கிக்கும்-நன்
குணத்தால், பேரின்புக் கிச்சை பிறந்ததினிக்
கேளுனக்குப், பேரின்பந் தேடிப் பெறாய்.

(இ-ள்.) இன்பே அறிவுக்கு இடம்—இந்தப்பேரின்பம் பரிபூரணம் ஆகலின், இவ்வின்பமே ஆன்மா இருத்தற்கு இடம்;

(ஆனால் அவ்வின்பம் இங்ஙனம் இருக்கும் எனின், அதனை யான் இப்போது அடையவேண்டும், இனிப்பிறவித்துன்பஞ் சிறிதும் படமாட்டேன் என்ற மாணுக்கனை நோக்கி மேற்கூறுகின்றார்.)

புள் இனைந்ததுபோல் துன்பே அணுப்பொருப்பு ஆய்த்துக்கிக்கும் நன்குணத்தால் பேரின்புக்கு இச்சை பிறந்தது இனிக்கேள் உனக்குப் பேரின்பம் தேடிப் பெறாய்—உயிர்ப்பு ஒலி சிறிது தோன்றினும் அதனைப் பேரொலியாகக் கண்டு அசுணப்புள் வருந்தியதுபோல், நீ இத்தேகாதி பிரபஞ்சங்களான் வரும் துன்பம் அணுவளவு ஆயினும், அதனைப் பொருப்பளவாகக் கண்டு துன்புறும் நற்குணத்தால் உனக்கு இப்போது பேரின்பத்தின் மேல் இச்சை செனித்தது; ஆகலின், இனி அதனை அடைதற்கு உபாயம் சொல்லுதும் கேட்டி, அப்பேரின்பத்தை யாம் கூறிய உபாயப்படி தேடிப் பெறுதி. எ-று.

விடயசுகத்தைத் துன்பம் எனக் கூறினர். இதனை அங்ஙனம் கண்டோர்க்குச் சொரூப சுகத்தின்மேல் இச்சை செனிக்கும் ஆகலின், "துன்பே யணுப்பொருப்பாய்த் துக்கிக்கு நன்குணத்தாற் பேரின்புக் கிச்சை பிறந்தது" என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் பேரின்பத்தை விரும்பிக்கேட்ட மாணுக்கனுக்கு விடைகூறியவாறு காண்க. (எ)

பேரின்ப முன்னைப் பிரியாதுன் னுண்மையஃ
தோரின்ப மாய்விடயத் தூடுதிப்பும்-பேரின்
பழிவிலே தோன்றுமறிவு மயலாம்
ஒழியு மிரண்டின்ப மும்.

(இ - ள்.) பேரின்பம் உன்னைப் பிரியாது அது உன் உண்மை—அந்தப் பேரின்பம் உன்னைவிட்டு எக்காலமும் ஓர் அணுவளவேனும் பிறியாதிருப்பது, அவ்வின்பமே உனக்கு உரித்தாய் மெய்ம்மையாய் உள்ளது;

(அங்ஙனம் என்னைவிட்டு நீங்காது எனக்கு உரித்தாய் மெய்ம்மையாய் இருப்பது எனக்குத்தோன்றாது இருப்பான் ஏன் எனின்.)

ஓர் இன்பம் ஆய் விடயத்தூடு உதிப்பும் பேரின்பு அழிவிலே தோன்றும்—உன்னால் அறியப்பட்டு ஓரின்பமாய் வனிதையர் விடயத்தூடு தோன்றுவதும், யாம் கூறிய அந்தப் பேரின்பமும் எதிரீடு அற்ற இடத்துத் தோன்றும்;

அறிவும் அயல் ஆம் இரண்டு இன்பமும் ஒழியும்—ஆணறிவும் பெண்ணறிவும் எதிரிட்டபோது அவ்வறிவுகளும் அயலாம், ஆண்குறியும் பெண்குறியும் எதிரிட்டபோது இக்குறிகளும் அயலாம் (இவைகள் அயலாகவே) இவ்விருவகைக் கூட்டுறவுகளால் வரும் இரண்டின்பங்களும் அயலாய் ஒழியும். எ-று.

ஆண்குறியும் பெண்குறியும் கலந்து எதிரிட்டழிந்தபோதும், ஆணறிவும் பெண்ணறிவும் கலந்து எதிரிட்டழிந்தபோதும், அவ்வின்பமும் இவ்வின்பமும் தோன்றலான், அழிவிலே தோன்றும் என்று இருமைக்கும் பொதுவாகக் கூறினார். குறிகளும் அறிவுகளும் எதிரிட்டபோது இன்பம் இன்மையால், "ஒழியுமிரண்டின்பமும்" என்றார். இருவகைக் குறிகளும் கலந்தபோது அவை இருந்தும் தோன்றாது அழிதலானும், ஆண்குறி பெண்குறிக்கு உள்ளீடா யிருத்தலானும், இன்பம் தோற்றலானும் அவற்றினது கூட்டுறவை இவற்றினது கூட்டுறவிற்கு உவமையாகக் கூறினார். அறிவுமயலா மென்ற உம்மையால் ஆண்குறி பெண்குறிகளும், அழிவிலேதோன்றும், என்றமையான் அறியாது எதிரிட்டபோது என்பதும் வருவிக்கப்பட்டன. விடயாநந்த மேலீட்டால் பரவசமாவதுபோல் சொரூபாநந்த மேலீட்டால் பரவசமாவதுங் கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் பேரின்பம் ஆன்மாவை விட்டு நீங்காது என்பதும், அதனைப் பெறுதற்கு உபாயமும் கூறியவாறு காண்க. (அ)

[விடயாநந்தம் அறிதல்போல் அவ்வாநந்தத்தை அறி யக் கூடாதோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

விடய முதித்துநின்று விட்டவிடங் கீழமேல்
இடைவிடா தேநிறைந்த வின்பம்-தொடுவரோ
தோன்றி யழிவதுவே துக்கசுக முன்னுண்மை
தோன்று வடங்காச் சுகம்.

(இ - ள்.) விடயம் உதித்து நின்றுவிட்ட இடம் கீழ் இடைவிடாதே நிறைந்த இன்பம் மேல் தொடுவரோ— ஓர் விடயத்தின்கண் தோன்றிநின்று அழியப்பட்ட இன்பம் கீழாய இன்பம், வெவ்வேறு வகைப்பட்ட பொருள்களினும் இடையறாது பரிபூரணமாய் நிறைந்த இன்பம் மேலாய இன்பம் ஆகலின், இவ்வின்பத்தைப் பெற்றுள்ளார் தற்போதத்தால் அதனைப் பற்றுவரோ; (அஃது எங்ஙனம் எனின்,)

தோன்றி அழிவதுவே துக்கசுகம் உன் உண்மை தோன்று அடங்காச் சுகம்—போதத்தால் பற்றி அறிந்து அநுபவிக்கும் அவ்வின்பம் தோன்றி அழிவது அங்ஙனம் தோன்றி அழிவதுவே சுகமும் துக்கமும் ஆகலினும், உனதுள்ளே மெய்ம்மையா யிருந்த இன்பம் ஓர் காலங்களினும் உற்பத்தி நாசம் இன்றாய வீட்டின்பம் ஆகலினும். எ-று.

அவ்வின்பம் ஓர் விடயத்தில் தோன்றி அழிதலால் பற்றி விடப்பட்டது. இவ்வின்பம் பூரணம் ஆகலானும், உற்

பத்தி நாசம் இன்மையானும் பற்றுதல் விடுதல் இதற்கு இன்மை ஆயிற்று. தோன்றியபோது சுகமும் மறைந்த போது துக்கமும் வருதலின், "தோன்றியழிவதுவே துக்கசுகம்" என்றார். இச்சுகதுக்கங்களால் விழைவு வெகுளியும், இவ்விழைவு வெகுளிகளால் இருவினைகளும், இவ்விருவினைகளால் பிறப்பும் உண்டாம் என்பதுங் கொள்க. சிற்றின்பம் பற்றியபோது தோன்றும், விடுத்த போது மறையும், பேரின்பம் பற்றியபோது மறையும், விடுத்தபோது தோன்றும் என்பதுங் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் இவ்வின்பம்போல் அவ்வின்பம் போதத்தால் அறியக்கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கூ)

[ஆயின் அவ்வின்பம் இத்தலத்தில் தோன்றுவதில்லை ஆகலின், மற்றோர்தலத்தில் சென்றிருந்து தவத்தைப் பண்ணி அதனைப் பெறுகின்றேன் என்ற மாணாக்கனை நோக்கி மேற்கூறுகின்றார்.]

எங்கும் பரிபூ ரணமென்னி னீதல்ல [கேள்
தங்கங்கா மென்னும்போ தங்கிலையோ - பங்கா
ஆகாயந் தீண்டிவிடு மற்ப வறிவழிவி
லேகாண்பே ரின்பமுதிக் கும்.

(இ - ள்.) எங்கும் பரிபூரணம் என்னின் ஈது அல்லது அங்கு அங்கு ஆம் என்னும்போது அங்கு இலையோ பங்கா கேள்—அப்பேரின்பம் இருநூற் றிருபத்துநாலு

புவனம் எங்கும் உட்புறனுய் நிறைந்துள்ள பரிபூரண மென்று வேதாகமங்கள் கூறும் எனின், அவ்வின்பம் பெறுதற்கு ஏது இத்தலம் அன்று, காசி முதலிய அந்த ந்தத் தலங்களில் பெறலாம் என்று நீ கூறும்பொழுது நீ இருந்த அத்தலத்தில் அவ்வின்பம் இன்ருயதோ ? பகுப் பறிவு நீங்காதவனே கேட்டி;

ஆகாயம் தீண்டிவிடும் அற்ப அறிவு அழிவிலே பேரி ன்பம் உதிக்கும் காண்—பரையோகமாகிய ஞானுகா சத்தைப் பெற்றவிடத்து அதற்குமேல் தோன்றும் அநு பவத்தை நாடித் தான் நின்ற நிலையைத் தழுவும் அற்ப வறிவு அழிந்தவிடத்திலே உனக்குப் பேரின்பம் தோன் றுமென்று அறிதி. எ-று.

பரையோகநிட்டை பெற்றகாலை அதற்குமேல் தோன் றும் சிவத்தை நாடாது அவ்வருளையு மறவாது இருப் பின், சிவதரிசனம் தானே தோன்றும், அதுதோன்றவே கிஞ்சிக்கியபோதம் அழியும், அஃதழியவே பேரின்பம் தோன்றும் ஆகலின், "ஆகாயந்தீண்டிவிடுமற்பவறி வழி விலே காண் பேரின்பமுதிக்கும்" என்ருர். (உதாரணம்) சித்தியார் "கூடாதேவாடாதேகுழைந்திருப்பையாகில், பிறியாத சிவன்ருனே பிறிந்துதோன்றும் பிரபஞ்ச பேதமெல்லாந் தானுய்த்தோன்றி, நெறியாலே யிவை யெல்லா மல்லவாகி நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதா ரனுயே" என்றும், திருவாசகம். "இரைதேர் கொக்

கொத்திரவுபக லே சற்றிருந்தே வேசற்றேன், கரைசேரடியார் களிசிறப்பக்காட்சி கொடுத்துன் னடியேன்பால், பிரைசேர்பாலி னெய்போலப் பேசாதிருந்தாலே சாரோ" என்றும் வரு வனவற்றுற் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் பூரண இன்பம் உறுதற்குத் தலம் இடம் அன்றென்றும் போதநாசம் இடமென்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (க0)

[அப்பேரின்பம் அடைதற்கு இச்சிற்றின்பமாகிய விடயம் தடைஆகலின், இதனை ஒழித்து அதனை அடைவேன் என்ற மாணுக்கனை நோக்கி மேற்கூறுகின்ருர்.]

உடம்புள்ள மட்டும் விடய மொடுங்கா
ஒடுங்குகிலோ கேவலமா மும்பர்-இடம்புள்
பறந்தாற் கலங்குமோ பாசத்தி னுண்மை
அறிந்தாற் சுடாத்தடைபோ லாம்.

(இ-ள்.) உடம்பு உள்ளமட்டும் விடயம் ஒடுங்கா ஒடுங்குகிலோ கேவலம் ஆம்—விடயங்கள் அநுபவித்தற்கு ஏதுவாய உடம்பிருக்கும் அளவும் அவ்விடயங்கள் ஒழியா, உடம்போடு ஒற்றுமையாயிருந்த ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்திற்கும் எதிரீடாய் விடயங்கள் தோன்றுந்தோறும் அவற்றை ஒழிப்பேன் எனின், அங்ஙனம் ஒழிக்கில் கருவிகள் எல்லாம் ஒழியும், அவை ஒழியிலோ கேவலம் வந்து அடுக்கும்; (ஆயின் இவற்றை ஒழிக்கும் ஆறு எவ்வாறு எனின்,)

உம்பர் இடம் புள் பறந்தால் கலங்குமோ பாசத்தின் உண்மை அறிந்தால் சுடர்த் தடைபோல் ஆம்—ஆகாயத் தினிடமாய்ப் புள் பறந்தால் அவ்வாகாயம் அசையாது, அதுபோல, நீ இம்மாயா வடிவத்தை யான் அலன் என்று நீங்கி அருள்வடிவாய் இருத்தி எனின், அப்போது விடயங்கள் வந்தடுப்பினும் நீ அசையாதிருப்பை ஆயின், மாயாவடிவமா யிருந்தபோது வருத்திய விடயம் திருவருள் வடிவாயிருந்தால் வருத்தாது இருப்பது எங்ஙனம் எனின், அசுத்தம் துக்கம் அனித்தியம் அன்னியம் என்று பாசத்தின் உண்மையைத் திருவருளால் அறிந்தனை ஆயின், அக்கினிச்சூட்டை தடுக்கும் மந்திரம்போல், அவ்வறிவு கருவிச்சேட்டையைக் கெடுக்கும் ஆகலின், அக்கினியிருந்தும் சுடாததுபோல் கருவிக ளிருந்தும் முன்போல வாதியா வாகும். எ-று.

தான் கருவிகட்கு அன்னியமாய்ப் பிரிந்து நின்று அருளால் அடக்காது அக்கருவிகளோடுங் கூடிநின்று போதத்தால் அடக்கினமையால் "கேவலமாம்" என்றார். அருள்வடிவா யிருந்தபோது கருவிகள் அசைவதே அன்றித் தானசையான் ஆகலின், "உம்பரிடம் புட்பறந்தாற் கலங்குமோ" என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகளை உள்ளபடி அருளால் அறிந்து நீங்கி, அவ்வருளில் மறைந்து நின்றால் மீட்டும் அவைகள் வந்து வாதியா என்று அறிவித்தவாறு காண்க.

[விடயங்களை இந்திரியங்களால் அறிந்து அநுபவித்தற்கு ஏதுவாய இவ்வுடலை ஒழித்து, இவ்வின்பத்தைப் பெறுவேன் என்னின் மேற் கூறுகின்றார்.]

உடலிருந்தென் போயென் னுருவருவ மூன்றும், அடைவர் தொழிலு மநாதி - குடமுடைத்து, மண்ணென்ன வேண்டுமோ மாயா வயிந்தவத்தும், உண்ணின்று பார்த்திரிப்போ தும்.

(இ-ள்.) உடல் இருந்து என் போய் என் உரு அருவம் மூன்றும் அடைவர் தொழிலும் அநாதி—இவ்வுடல் இருந்ததனால் அவ்வின்பம் வருதற்குத் தடை என்னை? இது போயதனால் அவ்வின்பம் வருமாறு என்னை? அவ்வின்பம் வருவதற்குத் தடை இவ்வுடலால் யாதும் இன்று, உருவமும் அருவமும் உருவருவமும் ஆகிய இம்மூன்று வடிவத்தினையும் உடைய சர்வஞ்ஞர் ஆதியிலே ஆணவ மலத்திற் கிடந்த உன்னைக் காருணியத்தால் எடுத்து, மாயையில் தநு கரண புவன போகங்களைக் கொடுத்து, இருவினை ஒப்பு மலபரிபாகம் வருவித்து, வீடடைவிக்கும் பொருட்டுச் செய்யும் பஞ்ச கிருத்தியங்களும் அநாதி (ஆகலின் நீ இக்காயத்தை ஒழிப்பலெனக் கருதற்க);

குடம் உடைத்து மண் என்ன வேண்டுமோ மாயா வயிந்தவத்தும் உள் நின்று பார்த்திரு இப்போதும்—ஒருவருக்குக் கடத்தை மண்ணென்று அறிவிப்பதே அன்றி, அக்கடத்தை உடைத்து மண்ணென்று அறிவிக்க வேண்

டுமோ அதுபோல், உனக்கு இவ்வுடம்பை மலமென்று அறிவிப்பதே அன்றி, இதனை அழித்து மலமென்று அறிவிக்க வேண்டுமோ? ஆகலின், அதனுள் இருந்தே இவ்வுடம்பையும், மற்றும் உள்ளனவாய கருவிகளையும் மாயாமலமென்றும் உனக் கன்னியமென்றும் கண்டு நீங்கி, வயிந்தவ மாயையாகிய சுத்த தத்துவத்தின் முடிவில் நின்று, உன்னை அருளால் கண்டு அவ்வருளில் அசைவற இருத்தி, இப்போதும் அவ்வாநந்தம் உதயமாம்; (தேக முடிந்த அப்போதும் அவ்வாநந்த மயமே அவை). எ-று.

பெத்த தசையில் பஞ்சகிருத்தியத்தால் பஞ்சாவத்தைகளையும் உண்டாக்கி நடத்தாநின்ற சர்வஞ்ஞர் இப்போது முத்திதசையினும் உனக்குப் பஞ்சாவத்தைகளையும் நீக்கித் தமது திருவடி யாநந்தத்தைக் கொடுப்பர். நீ உடலை ஒழிக்கவேண்டுவதேதுக்கு என்று அறிவித்தற்கு "அடைவர் தொழிலுமநாதி" என்றார். இப்போதும் என்றமையான் அப்போதும் என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

இத்திருவெண்பாவால் அவ்வின்பம் பெறுதற்கு உடலொழித்தல் ஏதவன்று, இவ்வுடலாதிகளை எல்லாம் தனக்கு அன்னியமென்று அருளாற்கண்டு நீங்கி, அவ்வருளில் நிற்றல் ஏதுவென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஉ)

[வேதாந்த முத்தியோ சித்தாந்த முத்தியோ உண்மை என்ற மாணுக்கனை நோக்கி மேற் கூறுகின்றார்.]

கயிற்றரவுங் கட்டையினிற் கள்ளனும் போன்மாயா, மயக்கமற்ற வேதாந்த வாழ்வு - முயற்சி

கெட்ட, ஆனந்தா தீதத்தே யாணவரா மாகம முழம், தானந்தி னூர்க்குச் சமன்.

(இ - ள்.) கயிறு அரவும் கட்டையினில் கள்ளனும் போல் மாயா மயக்கம் அற்ற வேதாந்த வாழ்வும்—உள்ள கயிற்றினிடத்து இல்லாத பாம்பு கற்பிதமாகத் தோற்று தல் போலும், உள்ள கட்டையினிடத்து இல்லாத கள் வன் கற்பிதமாகத் தோற்றுதல் போலும், உள்ள பிரமத் தினிடத்து இல்லாத மாயை கற்பிதமாகத் தோன்றுகிற தென்று அறிந்து, இம் மாயாமயக்கம் சிறிதும் தோன் ருது இறந்த இடம் வீடென்று கூறும் வேதாந்தச் செல் வமும்;

முயற்சி கெட்ட ஆனந்தாதீதத்தே ஆணவர் ஆம் ஆக மமும் தான் நந்தினூர்க்குச் சமன்—தற்போதமுயற்சி சிறிதும் தோன்ருது இறந்த ஆநந்தாதீதத்தில் பெத்த தசையில் ஆணவராகி இருப்பாரைப்போலும் இருப்பதே வீடென்று கூறும் ஆகமச்செல்வமும், தானென்று எதி ரிட்டெழும் புல்லறிவு கெட்டார்க்குச் சமனும். எ-று.

அவ்வித்தியாகதமாய் இருந்த சீவனது புன்மை அறி வாய் இருந்து நான் என்று எதிரிடும் அவ்வறிவு கெட்ட போது அச்சீவசாட்சியாய் இருந்த பிரமம் தான் ஆகலா னும், ஆணவமயமாய் இருந்த ஆன்மாவினது புன்மை அறிவாய் இருந்து நான் என்று எதிரிடும் அப்போதம் கெட்டபோது அவ்வான்மா தனக்கு முதலாகிய சிவம

வம் ஆதலானும், இங்ஙனம் ஆயபோது இருவர்க்கும் ஆநந்தாநுபவம் இருத்தலானும், "தானந்தினுர்க்குச்சமன்" என்முர். தானந்தாத அபரஞானிகட்குச் சமன் அன்றென்பது தானே ஆயிற்று.

இத் திருவெண்பாவால் வேதாந்த சித்தாந்த முத்தி இரண்டும் தற்போதம் ஒழிந்தோர்க்குச் சமனென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௯௩)

என்னுணை யென்னுணை யென்னுணை யேகமிரண்
டென்னுமற் சும்மா விருவென்று - சொன்னுன்
திருஞான சம்பந்தன் சீகாழி நாடன்
அருளாளன் ஞானவிநோ தன்.

(இ-ள்.) திருஞான சம்பந்தன் சீகாழி நாடன் அருளாளன் ஞானவிநோதன்—திரு ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரென்னுந் திருநாமத்தையுடையார் சீகாழிநாட்டிற்கு அதிபதியான அருளாட்சியுடையார் ஞானத் திருவிளையாட்டினை யுடையார்;

என் ஆணை என் ஆணை என் ஆணை ஏகம் இரண்டு என்னுமல் சும்மா இரு என்று சொன்னுன்—முக்காலும் தமதுபேரில் திருவாணைகூறி முத்தியில் வேதாந்தியைப் போல் ஏகம் என்றும், பேத சித்தாந்தவாதியைப்போல் இரண்டென்றும் கூறுது, இங்ஙனம் கூறுதற்கு ஏதுவாய உன்போதத்தை ஒழித்து, நீ மௌனுநந்தமா யிருத்தி என்று அருளிச்செய்தார். எ-று.

ஒன்றெனில் பெறுவானும் பேறும் இன்றும் ஆகலி னும், இரண்டெனில் பதமுத்தியே அன்றி ஐக்கியமுத்தி கூடாது ஆகலினும், போத அறிவில் இரண்டாயும் போத ஒழிவில் ஒன்றாயும் இருத்தலினும், "ஏகமிரண் டென்னு மற் சும்மா விருவென்று சொன்னான்" என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் முத்தி நிச்சயம் ஈதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௧௪)

சரியைக்கழற்றி முற்றும்.

௬-ம் அதிகாரம்.

விரத்தி விளக்கம்.

இங்ஙனம் சரியாதிகளை நீத்து நின்றார் ஆயினும், உட் டுறவு இல்லார்க்கு ஞானம் விளங்காது ஆகலின், இவ்வதி காரத்தினுள் துறவி விளக்கங்கூறி உட்டுறவின் இலக் கணம் அறிவித்தார் ஆகலின், இவ்வதிகாரத்திற்கு விர த்திவிளக்கமென்று பெயராயிற்று. விரத்தி யெனினும் துறவி எனினும் ஒன்று.

அறிந்தவிடத் தின்பதுன்ப மாகா ததுவும்
மறந்தவிடத் தின்ப மயக்கும் - அறிந்த
அலியறிவு நீயென்று னத்துவிதா நந்த
முலையமுத முண்ட முனி.

(இ-ள்.) அத்துவித ஆநந்த முலை அமுதம் உண்ட முனி—இரண்டற்ற அத்துவிதத்தில் தோன்றும் பேரானந்தமாகிய திருமுலை அமுதத்தை அம்மை பொற்கிண்ணத்தோடும் கொடுப்ப வாங்கி உண்ட திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார்;

அறிந்த இடத்து இன்ப துன்பம் ஆகாது மறந்த இடத்து அதுவும் இன்பம் மயக்கும் அறிந்த அலி அறிவு நீ என்முன்—கருவிகள் முப்பத்தாறையும் கடந்து, அருளை அறிந்தவிடத்து, ஆண்டு இன்பமும் துன்பமும் உண்டாகா, அவ்வருளை மறந்தவிடத்து முன் நீங்கி நின்ற கருவிகள் வந்து கூடலான், அத்துன்பமும் இன்பமும் வந்து ஈண்டு மயக்கும் ஆகலின், பதி அறிவோடுங்கூடி இன்ப துன்பம் இன்றிய அப் பதி அறிவாயும், பாச அறிவோடுங்கூடி இன்பதுன்பமாயும் நின்று அதனையும் இவற்றையும் அறிந்த அலி அறிவு நீ என்று எனக்கு அருளிச் செய்தார். எ-று.

பதி அறிவு-ஆணறிவு, பாச அறிவு-பெண்ணறிவு, இவ்விருவகை அறிவும்போல் அன்றிப் பதி அறிவோடுங்கூடிப்பதி அறிவாயும், பாச அறிவோடுங்கூடிப் பாச அறிவாயும், ஆண்வடிவும் பெண்வடிவும் தழுவிநின்ற அலிபோலிருத்தலின் பசு அறிவை, "அலி யறிவு" என்றார் உம்மை ஆநந்தவடிவம் ஆகலின், அவரது திருமுலைப்பாலை 'ஆநந்தவமுதம்" என்றார். அதுவும் என்பதனை அத்துன்பமும் மயக்கும் எனக் கூட்டுக.

இத்திருவெண்பாவால் ஆன்மா ஒன்று உண்டென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

அறுசமயத் தோர்க்கு மறுதியிட்ட கூடல்
துறவா யவாவறுத்த தூய்மை - பிறவா
முடிகள்ச முத்தி முயற்சி யெல்லா மூத்த
கடைகரும நாசமிது காண்.

(இ - ள்.) அறுசமயத்தோர்க்கும் அறுதி இட்ட கூடல் துறவு ஆய் அவா அறுத்தல் தூய்மை—அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கும் வீடடைதற்கு மட்டிட்டுவைத்த பொது நெறி யாது? எனின், கூடற்கண் சங்கப்பலகையில் ஏறி இருந்து உட்பற்றுப் புறப்பற்று என்னும் இருவகைப் பற்றினையும் துறப்பதாய் இத்துறவுகளான் மெய்ப்பொருளை உணர்வதாய்ப் பிராரத்த வாசனையான் ஓரோர்காலையின் உள்ளத்தெழும் அவாவினையும் அறுத்தல் தூய்மையாய்க் கூறிய இம்மூவகை அதிகாரங்களின் நெறிகளேயாம்; (அஃது அன்றியும்.)

பிறவா முடிகள் சமுத்தி முயற்சி எல்லாம் மூத்த கடைகரும நாசம் இது—பிறவாமைக்கு ஏது கூறிய பலவாற்றுள்ளும் சிரசாய கருவிகள் முப்பத்தாறையும் போக்கப்பட்ட வீடும், தற்போத முயற்சி எல்லா முதிர்ந்த கடையாகிய கருமநாசமும், இம்மூவகை அதிகாரத்திற் கூறிய நெறியாம். எ-று.

சமயிகள் அறுவரும் வீடடைதற்கு மட்டு வேறுவேறு கூறினர் ஆயினும், ஒருவர் கூறியது ஒருவர்க்குச்சம்ம

தம் அன்று, துறவாய் மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்தல் அனைவர்க்கும் சம்மதமாம்; ஆகலின், "அறுசமயத் தோர்க்கு மறுதியிட்ட கூடற்றுறவா யவாவறுத்தல்" என்றார். துறவும் அவாவறுத்தலும் கூறினமையான், இடையில் மெய்யுணர்வு வருவிக்கப்பட்டது. இங்ஙனம் சங்கப் பலகையின்மேல் ஏறிக் கூறிய மூன்றதிகாரங்கள் என்றது திருக்குறளுள் துறவாதி மூன்றதிகாரங்களையுமாம் என்றறிக. இம்மூவகை அதிகாரங்களின் ஒழுகுதல் உயிர்ச்சுத்தி; இங்ஙனம் உயிர்ச்சுத்தி பண்ணுவோர்க்கு உடற்சுத்தி பண்ணவேண்டுவது இன்மையால், "கடைகரும நாசமிதுகாண்" என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் உட்டுறவு புறத்துறவு உடையாரைச் சமயிகள் எல்லாரும் ஞானிகளென்று அங்கீகரிப்பரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உ)

வாசிக்குச் சாவீரர் வைதாற் பொறுததுபோல், ஆசைக்கே டர்க்கிதுவா மட்டதென -
நேசித்த, ஓட்டையைப்போல் வார்க்கா முடம்பார வூண்பழகும், பெட்டருக்கீ தாகாப் பிழை.

(இ - ள்.) வாசிக்குச் சாவீரர் வைதால் பொறுததுபோல் ஆசைக் கேடர்க்கு இது ஆம்—வாசி என்றவார்த்தைக்கு மனம்பொறுது இறந்துவிடத் துணிந்த வீரரை வைதால் மனம் பொறுததுபோல், பெண்ணாசை ஆகாதென்று ஓர்வார்த்தை கூறிய மாத்திரத்தில் அவ்வா

சை மனத்தின்கண் மீட்டும் எழாது அடக்கும் அவ்வாசை ஈசர்க்கே இவ்வதிகாரத்தின் அருத்தம் சம்மதமாம்; (அஃதன்றி).

அட்டது என நேசித்த ஒட்டையைப்போல்வார்க்கும் ஆம் உடம்பு ஆர ஊண் பழகும் பெட்டருக்கு ஈது ஆகாப்பிழை—அறுசுவை அடிசில்போல வேப்பந்தழையாதிகைப்பினை இச்சித்த ஒட்டகத்தைப்போல், காடி கூழ்களி முதலியவற்றைச் சுவையாய் விரும்புவோர்க்கும் சம்மதமாம், உடல் பருக்கும்படி அறுசுவை அடிசில்களை நன்று தீதென்று பகுத்து ஊண்பழகும் பேடிகளுக்கும் காமிகளுக்கும் இதன் அருத்தம் சம்மதம் ஆகாத குற்றமாம். எ-று.

மற்ற நூலின்கண் ஓரிடத்துப் பெண்ணாசை ஆகாதென்று கூறக்கண்டு அதனை விடுத்தோர்க்கே அவ்வாசை உடையோரை மிகவும் இகழ்ந்து கூறும் இதன் அருத்தம் சம்மதம் ஆம் ஆகலின், "வாசிக்குச்சாவீரர் வைதாற் பொருததுபோ லாசைக்கேடர்க் கிதுவாம்" என்றார். அருந்தல் ஆசைவைத்துக் கூறினமையால், "ஆசைக்கேடர்க் கென்றதை" பொருந்தல் ஆசையாகக் கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் அருந்தல் பொருந்தல்களில் ஆசையற்றோர்க்கே இந்நூல் ஆமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௩)

[நீர் இங்ஙனம் கூறிய ஆற்றான் ஆசையறுதலோ முத்தி எனின், மேற் கூறுகின்றார்.]

பாசங் கழன்றாற் பசுவுக் கிடம்பதியாம்,
ஊசல் வடங்கழன்ற தொவ்வாதோ - நேசித்த,
பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கும் பாட்டுமக்
கோ, மற்றைச் சமயமெங்கு மாம்.

(இ - ள்.) பாசம் கழன்றால் பசுவுக்கு இடம் பதி ஆம் ஊசல் வடம் கழன்றது ஒவ்வாதோ—உயிர்ச்சார்வு பொருட்சார்வு ஆகிய இருவகைச் சார்வும், இச்சார்வுகளை நீங்கியபோதும் இவற்றின்மேல் எழாநின்ற அவாவும், இவ்வவா நீங்கியபோதும் கண்டபொருள்கள்மேற் சென்று பற்றும் இந்திரியங்களும், இவ்விந்திரியங்கள் அடங்கியபோதும் முன் ஏறியிருந்த வாசனையால் உள்ளெழும் மனநினைவுகளும் இவைமுதலிய பாசங்களெல்லாம் கழன்றபோது இவற்றினின்ற பசுவுக்குப் பதியே இடமாம், அஃது எங்ஙனம் எனின், அந்தரமாய் நின்ற ஊசற்கயிற்றில் இருந்தோனுக்கு அவ்வூசற்கயிறு அற்றபோது நிலம் இடமாம் அதுபோல, அஃது ஒவ்வாதோ? (அதனை நீ அறிதி அஃதன்றி;)

நேசித்த பற்று அற்ற கண்ணே பிறப்பு அறுக்கும் பாட்டு உமக்கோ மற்றைச் சமயம் எங்கும் ஆம்—தம்மால் இச்சிக்கப்பட்ட பற்றுக்கள் எல்லாம் அற்றபோதே அப்பற்றறுதி பிறப்பினை அறுக்குமென்று (திருவள்ளுவநாய

ஞர்கூறிய) குறள் வெண்பாப்பாட்டு உமக்குமாத்திர மோ சம்மதம், மற்றைய சமயங்களுக்கெல்லாம் சம்மத மாம். எ-று.

ஊசல் இருந்தபோதும் ஒழிந்தபோதும் அதனுள் இரு ந்தோனுக்கு அசைவும் அசைவின்மையும் உண்டாவது போல், பாசம் இருந்தபோதும் ஒழிந்தபோதும் அசை வும் அசைவின்மையும் ஆன்மாவிற்கு உண்டாமென்ப தும் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் ஆன்மாவிற்குப் பாசமுழுதும் நீங்கின் பதியைத் தேடவேண்டுவது இன்றென்று அறி வித்தவாறு காண்க. (௪)

உனக்குமெய்யாய்த் தோன்றி யொழித்துவி டும் பாசம், வினைச்சடமே யென்னில் விடம் போல் - உனைச்சுழற்றும், ஆனாலுந் தன்னை யறி யாத துன்னறிவு, தானுகு ஞானத் தடை.

(இ-ள்.) உனக்கு மெய் யாய்த் தோன்றி ஒழித்துவி டும் பாசம் வினைச்சடமே என்னில் விடம்போல் உனைச் சுழற்றும் ஆனாலும்—உனக்குத் தோன்றும்போது யான் எனது என்று கருதும்படி மெய்யாகத்தோன்றி, நீங் கும்போது உன்னைப் புறம்பாய் ஒழித்து நீங்கிவிடும் தேகபோகங்களாகிய பாசம் வினைக்கீடாய் வரும் மாயா காரியமாகிய சடமென்று அறிவிப்பினும், நீ இங்ஙனம்

அறியாமையான், நின்னை விடம்புசித்தவனை மயக்குதல் போல் மயக்கும் எனினும், அப்பாசம் ஞானத்தடை அன்று; (இனி ஞானத்தடையாவது யாது? எனின்,)

தன்னை அறியாதது உன் அறிவுதான் ஆகும் ஞானத் தடை—தனுவாதிக ளெல்லாம் இது இது என்று நானு வாய்ப் பகுத்தறிந்தும், அவற்றை அறிந்த தன்னை அறி யாதது உனது புல்லறிவாகலின், இவ்வறிவே ஞானத் திற்குத் தடையாகும். எ-று.

ஆணவத்தால் மறைபட்டிருந்த ஆன்மாவிற்கும் சிவன் மாயையில் தனு கரண புவன போகங்களைக் கொடுத்து இச்சா ஞானக்கிரியைகளை விளக்குவித்தலானும், இத்தனு வாதிகளால் சுருதி குரு சுவானுபவங்களை அறிந்து வீட டைதற்கு ஏதுவாகலானும், இவற்றைச் சடமென்றும் தனக்கு அன்னியமென்றும் அறிந்தபோது மயக்காமை யானும், உனைச்சுழற்றும் ஆனாலும், இவை ஞானத்தடை அல்லவென்றும் தானென்றும் தனதென்றும் தன்னால் அறியப்பட்ட தேகபோகங்களைத் தானும் தனதும் அல்ல வென்றும் அவற்றைத் தனக்கன்னியமாக் கண்டு தன்னை உள்ளபடி அறியமாட்டாத தனது அறிவே ஞானத்த டை ஆகலின், "உன்னறிவு தானாகு ஞானத்தடை" என் றுங் கூறினார். தனுவாதி நான்கினுள் தனுவோடு கரண மும் போகத்தோடு புவனமும் ஒற்றுமையா யிருத்த லின், தேகபோகமென்று இரண்டாகக் கூறப்பட்டன.

இத்திருவெண்பாவால் தனுவாதிகளைத் தனக் கன்னிய மாக் காணின், திருவருள் தோற்றும் என்று அறிவித்த வாறு காண்க. (ரு)

[ஆன்மாவிற்கு இவை உருவம் அன்றாயின், இவற்றின் மயமாயிருப்பது என்னை? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

சிற்றறிவ னாய்மறைப்பைச் சேர்ந்தவடி வொ
ண்படிகம், பற்றுகினு மொன்றாகாப் பான்மை
போல்-உற்ற, உருவ சொரூப சுபாவ முனக்கு,
வருமடைவு சொன்னோ மதி.

(இ-ள்.) சிற்றறிவன் ஆய் மறைப்பைச் சேர்ந்த வடிவு ஒள் படிகம் பற்றுகினும் ஒன்று ஆகாப் பான்மைபோல்—கிஞ்சிக்கிய அறிவனாய்ச் செம்பில் களிம்புபோன்ற ஆணவமறைப்பைச்சேர்ந்த வடிவு ஆன்மாவினது சுபாவம். படிகம் அடுத்த வன்னமயமா யிருப்பினும் தன்னிறம் அந்நிறத்தோடு ஒன்றாகாத முறைமைபோல, தான் அடுத்த கருவிமயமா யிருப்பினும் தன்னறிவு அக்கருவி அறிவோடு ஒன்றாகா திருப்பது ஆன்மாவினது உருவம். ஒன்றையும் பற்றாதிருந்த படிகம் நிருமலமா யிருத்தல் போல், ஆன்மா மும்மலங்களையும் நீங்கி நிற்றல் தனது சொரூபம்;

உற்ற உருவ சொரூப சுபாவம் உனக்கு வரும் அடைவு சொன்னோம் மதி—இங்ஙனம் உனக்கு உற்ற சுபாவ உருவசொரூபங்கள் வருமுறையைச் சொன்னோம், இவற்றை அறிந்து கொள்ளுதி. எ-று.

"படிகம் பற்றுகினு மொன்ருகா" எனவே ஒன்றையும் பற்ருத படிகம் நிருமலமா யிருக்குமென்பது ஆயிற்று. ஆணவம் சகசமலம் ஆகலின், அதனைச்சேர்ந்த வடிவு சுபாவம் என்றும், படிகத்திற்குச் சிவப்பு வன்னமுதலிய செயற்கையாய் வந்ததுபோல், ஆன்மாவிற்குக் கருவிகள் செயற்கையாய் வந்து பொருந்துதலின், இதனை உருவம் என்றும், படிகம் வன்னங்களை நீங்கியபோது தனது சுய சொரூபத்தோடு இருத்தல்போல், ஆன்மா கருவிகளை யெல்லாம் நீங்கியபோது தனது சுயசொரூபத்தோடு இருத்தலின், இதனைச் சொரூபம் என்றுங் கூறினர்.

இத்திருவெண்பாவால் ஆன்மாவினது உருவசொரூப சுபாவம் அறிவித்தவாறு காண்க. (௬)

நினைப்புமறப் பற்று நிறைந்த வறிவாய் [த்
அனைத்துடனு நின்றம் பரமாய்த் - தனக்கருளி
தன்னூநந் தத்தைத் தனக்களித்த சர்க்கரையே
அன்னுனுக் கின்னவைமூன் றும்.

(இ-ள்.) நினைப்பு மறப்பு அற்று நிறைந்த அறிவு ஆய் அனைத்துடனும் நின்று அம்பரம் ஆய்த் தனக்கு அருளி —நினைப்பு மறப்பாகிய சகல கேவலங்களை அநாதியிலே நீங்கி, எங்கும் பரிபூரண அறிவாய், எல்லாவற்றோடும் கூடிநின்றும், ஆகாயம்போல் ஒன்றோடும் தாக்கற் றிரு ப்பதாய் ஆன்மாவிற்கு அருள்செய்து மும்மலங்களையும் நீக்கி;

தன் ஆநந்தத்தை தனக்கு அளித்த சர்க்கரையே அன்னுனுக்கு இன்னவை மூன்று ஆம்—தனது பேராநந்தத்தை அவ்வான்மாத் தனக்குக் கொடுத்தருளிச் செய்த நாவிற்குச் சர்க்கரையே அன்ன சிவனுக்கும் இன்ன உருவ சொரூப சுபாவம் மூன்றும் உண்டாம். எ-று.

"நினைப்பு மறப்பற்று நிறைந்த வறிவாய்" எனவே சிவனது சுபாவம் அநாதியிலே நின்மலமா யிருத்தல் எனவும், "அனைத்துடனு நின்றம் பரமாய்" எனவே இங்ஙனம் இருப்பது அருளாகலின், அவனது உருவம் இச்சாஞானக் கிரியைகள் எனவும், "தன்னுநந்தத்தைத் தனக்களித்த" எனவே, ஆனந்தம் அவனது சொரூபம் எனவுங் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் சிவனது உருவ சொரூப சுபாவம் அறிவித்தவாறு காண்க, (எ)

அறிந்துபற்றி நின்றழுந்து மற்ப வறிவை
அறிந்துசுத்தி யேபே ரறிவாய்-நிறைந்துசிவம்
தோயாம னின்றதுபோற் ருேற்றமுத லைந்துட
தோயாமற் சுத்தத் துறவு. [னும்

(இ-ள்.) அறிந்து பற்றி நின்று அழுந்தும் அற்ப அறிவை அறிந்து சுத்தி பேர் அறிவு ஆய்—பஞ்சவிடயங்களையும் ஞானேந்திரியங்களால் அறிந்து, கன்மேந்திரியங்களால் பற்றி, அந்தக்கரணங்களால் அவற்றுள் அழுந்தும் கிஞ்சிக்க போதத்தை ஆன்மாவினது இயற்கைக் குணம்

அன்றென்றும், மதுபானங் கொண்டோனுக்கு லகிரி தோன்றியதுபோல், அவ்விருவகை இந்திரியங்களையும் கரணங்களையும் கூடியவிடத்துத் தோன்றிய விடயபோதம் ஈதென்றும் அறிந்து (இவ்விந்திரிய கரணங்களோடும் அப்போதத்தை நீத்து, தன்னை உள்ளபடி அறிந்து, அங்ஙனம் தன்னை அறிந்தபோது தனக்கு இந்திரியகரணங்களையும் வேருக்கித் தன்னையும் அறிவித்து அருளெனக்கண்டு, அவ்வருளே வடிவாகி இருந்து, தான் மலமும் ஆகாமல் சிவமும் ஆகாமல் சிவானுபோகத்தில் இரண்டற அழுந்தி நிற்பது) ஆன்மசுத்தி, இந்த ஆன்மசுத்தியே (சிவத்தில் வியாபகமாகிய பேரறிவு ஆகலின்) இப்பேரறிவாகி ;

சிவம் நிறைந்து தோயாமல் நின்றதுபோல் தோற்றம் முதல் ஐந்துடனும் தோயாமல் சுத்தத் துறவு—தனக்கு வியாத்தியா யிருந்த சிவம் எல்லாவற்ருேடும் பூரணமாய் நிறைந்திருந்தும், ஒன்ருேடும் தோய்வற்று நின்ருற்போல, சிருட்டியாதி ஐந்தொழில்களோடும் தோயாமல் (நிற்பதே) பரிசுத்தமான துறவு. எ-று.

இச்சா ஞானக் கிரியைகள் சிவதத்துவங்களைச் செலுத்த, சிவதத்துவங்கள் கலாதிகளைச் செலுத்த, கலாதிகள் ஆன்மாவின் இச்சா ஞானக் கிரியைகளை எழுப்ப, ஆன்மாவின் இச்சை அந்தக்கரணங்களினிடத்தும், ஞானம் ஞானேந்திரியங்களிடத்தும், கிரியை கன்மேந்திரியங்

களிடத்து நின்று உள்விடயங்களை அறிந்து பற்றி அழுந்தும் ஆகலின், இவ்விருவகை இந்திரியங்களும் கரணங்களும் நீங்கவே ஆன்மாவின் இச்சா ஞானக் கிரியை நீங்கும், இவை நீங்கவே கலாதிகள் நீங்கும், இவை நீங்கவே சிவதத்துவம் நீங்கும், இவை நீங்கவே தன்னை அறியும். ஆகலின், "அறிந்து பற்றி நின்றழுந்து மற்பவறிவை யறிந்து" என்றார். அவன் அவள் அது முன்னிலையாய் இதாதிதங்கள் வருதலையும், அவற்றைத் தான் பெறுதலையும், திருவருட்கண்ணால் பார்த் தழித்துப் பேய் பிடியுண்டவனைப்போல், சிவத்துள் மறைந்து நின்றமையால், தான் மலமும் ஆகாமல் என்றும், அங்ஙனம் நின்றழியாத ஆநந்தபோதம் பெறுதலால் தான் சிவமும் ஆகாமல் என்றும் இங்ஙனம் கூறப்படும், இங்ஙனம் இருப்பது ஆன்மசத்தியாகலின், "சத்தி" என்றார். ஒன்றையும் பகுத்துக் காணாது வியாத்தியாய் நின்ற சூரியன் ஒளியில் வியாபகமாகிய கண்ணொளியும் ஒன்றையும் பகுத்துக் காணாது நிற்பதுபோல், ஒன்றையும் பகுத்தறியாது நின்ற சிவவியாத்தியில் வியாபகமாகிய ஆன்மாவும் பஞ்ச கிருத்தியங்களால் விளங்கும் பிரபஞ்சங்களுள் ஒன்றையும் பகுத்தறியாது நிற்கவேண்டும் ஆகலின், "சிவந் தோயாம னின்றதுபோற் றோற்றமுத லைந்துடனுந் தோயாமற் சுத்தத் துறவு" என்றார். பஞ்ச கிருத்தியங்களாவன:—ஓ ரிந்திரியத்தில் பிரவேசித்தல் சிருட்டி, அவ்விந்திரியத்தில் நின்று ஓர் விடயத்தைப் பற்றுதல் திதி, பற்றிய விடயத்து

இரண்டற அழுந்துதல் சங்காரம், அதில் இதம் பிறத்தல் திரோபாவம், அதனைத்தெளிந்து கோடல் அநுக்கிரகம், இங்ஙனம் ஓரிந்திரியத்தில் பஞ்சகிருத்தியங்களும் வரலால் ஐந்திந்திரியங்களினும் தோயாமல் நிற்பதே ஐந்தொழிலினும் தோயாமல் நிற்பதென அறிக. அறிந்து பற்றி நின்று அழுந்துதலே விடயபோதமென்று அறிதல் ஆன்மரூபம், அவற்றை நீங்கித் தன்னை அருளால் கண்டவிடம் ஆன்மதரிசனம், தான் மலமும் ஆகாமல் சிவமும் ஆகாமல் சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந்து நிற்பது ஆன்மசுத்தி எனக் கொள்க. ஏ-அசை.

இத்திருவெண்பாவால் பரிசுத்தமாகிய துறவு இதுவென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (அ)

[ஞானிகள் இங்ஙனம் பிரபஞ்சத்தில் தோயாமல் நிற்பரோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

கூரிருளின் மின்மினியின் கூட்டம்போல்
வாழ்சகத்தை, யாரறிவா ரந்த வறிவுதயம்-சூரி
யன்காண், உன்னீழ லைக்கெடுத்த வுச்சியிலே
ஞானமறச், சொன்னா ரவத்தைகளோந் தும்.

(இ - ள்.) கூர் இருளில் மின்மினியின் கூட்டம்போல் வாழ் சகத்தை யார் அறிவார் அந்த அறிவு உதயம் சூரியன்—மழைகாலத்து அரையிருளில் மின்மினிப் புழுக் கூட்டம் போன்று, ஆணவாந்தகாரத்தில் ஆன்மாக்கள் இஞ்சிக்க பேதத்தோடும் கூடிப் பொய்ம்மையாய் வாழா

நின்ற இப் பிரபஞ்சத்தை ஞானிகளாயினுர் யாவர் அறிவார், (அவர் சகத்தோடுங்கூடி இருக்கையினும் அதனை அறியாரென்று நீர் கூறியது என்னை? எனின்) அவர்க்கு அந்த ஞானேதயம் சூரியோதயம்போல் தோற்றும்; (ஆகலின் அச்சகத்தை அறியார் ஆயின் இந்த ஞானத்தை அடியேன் பெறுமாறு எங்ஙனம் எனின்,)

உன் நீழலைக் கெடுத்த உச்சியிலே ஊனம் அற அவத்தைகள் ஐந்தும் சொன்னுர்—காலையினும் மாலையினும் நீளும் உனது நிழலைக்கெடுத்த உச்சிகாலத்தைப்போல், சகல கேவலங்களில் செல்லும் உன்போதம் அடங்கிய நடுவிடத்து உனது ஆணவக்குற்றம் அறவும் ஞானச்செல்வம் வரவும் ஏதுவாகச் சுத்தாவத்தைகள் ஐந்தினையும் சொன்னுர் (பெரியர் அவற்றை யாம்சொல்லக்கேட்டு நீ அறிதி). எ-று.

இருளைப்போல் ஆணவம், மின்மினிபோல் கருவிப் போதத்தோடுங் கூடிய ஆன்மாக்கள், மின்மினி மின்னியவாறே தோன்றுது மறைந்து மறைந்து மின்னல்போல், ஆன்மாக்களினது மறப்பு நினைப்புகள் ஆகலின், “கூரிருளின் மின்மினியின் கூட்டம்போல் வாழ் சகம்” என்றுர். சூரியோதயத்தில் பூதவிருளும் மின்மினி ஒளியும் தோற்று; அதுபோல், ஞானேதயத்தில் ஆணவ இருளும் கருவிப் போதமும் தோற்று ஆகலின், “அறிவுதயஞ்சூரியன் காண்” என்றுர். இந்திரியங்கள் பத்தும் பஞ்ச பூதங்

களிடமாய் நின்று, விடயங்களை நேரே அபகரித்து விசற்கரிக்கப் பொருந்திய போதம் இறக்க இருந்த இடம் நின்மலசாக்கிரம்; அவ்விந்திரியங்களிடமாய் விடயங்களைப் பகுத்தறியப்பட்ட ஆன்மாவின் இச்சா ஞானக் கிரியைகளுக்கு இடமாகிய மனம் புத்தி அங்காரங்களின் வியாத்தி அறும் இடம் நின்மல சொப்பனம்; ஆன்மசைதன்னியத்திற்கு அதிட்டானமான சித்தவிகற்பம் ஒடுங்கின இடம் நின்மல சுழுத்தி; அச் சைதன்னிய வாகனமான பிராணவாயு நீங்கின இடம் நின்மல துரியம்; ஊசல் வடம் அற்றபோது அதற்கு வீழ்ந்த இடம் ஆதாரம் ஆனாற்போல், இங்ஙனம் கருவிப்போதம் எல்லாம் கழிந்த இடத்து ஆன்மா அருள் ஆதாரமாய் நின்ற சுத்தாவத்தை நின்மலாதீதம்; இக்கருவிப்போதங் கழன்ற சுத்தாவத்தையில் சுடர்காட்டக் கண்ட கண்போல், அருளால் தன்னை அறிவது நின்மலசாக்கிரம்; இங்ஙனம் தன்னை அறிந்த இடத்துத் தனக்கொருசேட்டை அற்று அந்த அருளே தனக்கு ஆதாரமாய் அவ்வருளில் தான் அசைவறநின்ற இடம் அவ்வருள் தரிசனம்; இங்ஙனம் இவ்வருளைத் தரிசிப்பது நின்மல சொப்பனம்; இச்சாஞானக் கிரியை தோன்றாது நின்ற இடம் பரை; இந்தப்பரையினது நின்மலமெல்லாம் தனது இச்சாஞானக்கிரியை தோன்றாது தனதாகி எதிரீடு சிறிதும் இன்றி இப்பரையே தானாகி இருந்த இடம் நின்மலசுழுத்தி. தான் இப்பரையாகிய இடத்துக் கதிரொளி நேரேநின்ற கண் அக்

கதிரிடத்து அதீதப்படுந் தறுவாயில், இக்கண்ணுக்கு அந்தக் கதிரினது வட்டப் பளபளப்புமாத்திரந் தோற்றுவதுபோல், பரையை நீங்கி ஆநந்தசத்தி நேரேநின்று தான் சிவத்தில் அதீதப்படுந்தருவாயில், ஆநந்தாநுபவம் பெறுவது நின்மலதுரியம், அக்கதிரினது வட்டப் பளபளப்பாகிய சோபையைக் கண்டகண் அக்கதிராகா திருக்கையிலும், தன்பார்வையும் இழந்து தன்னால் காணப்பட்ட முதலையும் இழந்து அக்கதிர் தானாய் மிகவும் அதீதப்பட்டாற்போல், அங்ஙனம் ஆநந்தாநுபவம் பெற்ற ஆன்மா அந்த ஆநந்தமாகா திருக்கையிலும், அவ்வாநந்தாநுபவத்தை அறிந்த தானும் இன்றி ஆநந்தமாய் நின்றமுதலும் இன்றி அவ்வாநந்தமே தானாய் அதீதப்பட்ட இடம் நின்மலாதீதம். முன்சொன்ன ஐந்தும் கருவிகள் முப்பத்தாறும் நீங்குதற்கு ஏது, பின்சொன்ன ஐந்தும் தற்போதங்கெட்டுச் சிவத்தில் அதீதப்படுதற்கு ஏது. "சொன்னூ ரவத்தைக ளைந்தும்" என்றது இவையெனக் கொள்க. "உச்சியிலே சொன்னூ ரவத்தைக ளைந்தும்" என்றமையான், அவ்வுச்சி நேர்படுதற்கு ஏதுவாகிய அவத்தைகள் ஐந்தும் சொல்லப்பட்டன. இருளைப்போல் கேவலம், உடுக்களைப்போல் சகலம், உடு இன்றி இருளைமாத்திரம் காணும் கண்போலவும், இருளிடத்து உடுவாற் காணுங் கண்போலவும், கேவல சகலங்களை அறியும் ஆன்மா, சூரிய உதயத்தில் இருளும் உடுவும் இன்றிச் சூரியப் பிரகாசமாத்திரங் கண்ட கண்போல், அருள் தோற்றியகா

லத்து முன் தோன்றிய கேவல இருளும் கருவிக் கூட்டங்களும் தோன்ருது, அவ்வருளைமாத்திரம் கண்டுகொண்டிருப்பது அருள்தரிசனம், சூரியப்பிரகாசத்தைக் கண்டகண் புடைபெயர்ந்து நோக்காது அச்சூரியப்பிரகாசத்தில் ஏகீபாவமாய் நிற்பதுபோல், அருள் என்றும் தான் என்றும் சிறிதும் தோன்ருது, அவ்வருளே தானுய் நிற்பது பரைதரிசனம், சூரியபிரகாசத்தை விட்டு அச்சூரியனது வட்டப பளபளப்பைப் பார்த்த கண்போல் ஆன்மா, பரையைநீங்கி ஆநந்தபோகம் பெறுதல் சூரியனது வட்டப் பளபளப்பைப் பார்த்த கண் தன் பார்வையையும் இழந்து, அப் பளபளப்பாகிய காட்சியையும் இழந்து, அச்சூரியனுள் அதீதப்பட்டதுபோல், ஆநந்தபோதத்தைப் பெற்ற ஆன்மா, அதனைப்பெற்ற தான் என்பதும் அவ்வாநந்தம் என்பதும் இன்றி, அவ்வாநந்தந்தானுய் அதனுள் அதீதப்படுவது ஈண்டு இருவகையாய்க் கூறிய அவத்தைகட்கு உவமை இதனுனுங் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகள் உலகத்தை அறியார் என்றும், ஞானம் நின்மலாவத்தையில் நின்ருல் பெறலாம் என்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (௧)

[அந்த ஞானத்தை நீர் கூறிய நின்மலாவத்தையில் நின்று பெறுவதே அன்றி, துறவின்கண் நின்று தவத்தைப் பண்ணிப் பெறக்கூடாதோ? எனின், மேற்கூறுகின்ருர்.]

மெய்யாகத் தோன்றிவிடும் பொய்யை விசாரிக்கில், பொய்யாய்ச் சுவர்ப்பாம்பாய்ப் போம

ன்றி-ஐயா, தொழிலைச் செயிற்றுணு சோரனைப் போற் றேன்றிக், கழலப் பறையறைதல் காண்.

(இ - ள்.) மெய் ஆகத் தோன்றிவிடும் பொய்யை விசாரிக்கில் பொய் ஆய் சுவர்ப்பாம்பு ஆய்ப் போம் அன்றி ஐயா தொழிலைச் செயில்—விசாரியாத படியினலே மெய்யாகத் தோன்றும் பொய்யாகிய கருவிக் கூட்டங்களது உண்மையை நின்மலாவத்தையில் நின்று விசாரித்து அறியின், சுவரில் எழுதிய பாம்புபோலாய்ப் பொய்யாய்த் தோன்றும், அஃதன்றி, அவற்றை அங்ஙனம் விசாரித்தரிந்து நீங்காது வைத்துக்கொண்டு, அவை போம்படிக்கு மாணுக்கனே ! நீ தவத்தொழில்களைச் செய்தியெனின் ; (அதுதான்)

தாணு சோரனைப்போல் தோன்றிக் கழலப் பறை அறைதல்—சடமாகிய கட்டையைத் தீபத்தால் பாராத படியினல் கள்வனைப்போல் தோன்றக்கண்டு வெருண்டு அக்கள்வன் நீங்கும்படிக்குப் பறை அறைத லோடு ஒக்கும். எ-று.

சுவரில் எழுதிய பாம்பிற்குத் தோற்றரவு மாத்திரமே அன்றிச் சேட்டை இன்ருயதுபோல், கருவிகளை எதிரிட்டறிந்தபோது பிரபஞ்சம் தோற்றரவு மாத்திரமே அன்றி முன்போல் சேட்டியாது ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறினர். நின்மலாவத்தையில் நின்று அருட்கண்ணல் எதிரிட்டுப் பார்க்கும்போது சடமாய் நீங்கும் கருவி

களை மெய்யாகக் கருதிக்கொண்டு, அவை நீங்கும்படிக்குத் தவத்தொழிலைச் செய்யத் தொடங்கினமையால் இங்ஙனம் உவமை கூறினர். காண் - அசை.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகளினது உண்மையைக் காணின் எல்லாம் பொய்யாய்விட்டு, ஞானம் தோன்றும் அன்றி, தவத்தான் அங்ஙனம் விடுதலும் ஞானம் தோற்றலும் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௧௦)

[கருவிகளது உண்மையை அறிந்தால் எல்லாம் பொய்யாய்ப்போம் என்றீர். அப்பிரபஞ்சமும் தேகமும் பரிச்சேதம் இன்றாய்ப்போமோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

உலகத்தை மாயா வுடலைப்பொய் யென்றால்
அலகைத்தேர் போலறிவ தல்லால் - விலகித்
துடைத்தொழித்த லாகுமோ சொப்பனத்தீச்
சுடக்கவிடுஞ்சாக்கிரம் போற்காண். [சூழ்ந்தால்

(இ-ள்.) உலகத்தை மாயா உடலைப் பொய் என்றால் அலகைத் தேர்போல் அறிவது அல்லால் விலகித் துடைத்து ஒழித்தல் ஆகுமோ—மாயாகாரியமாகிய இப்பிரபஞ்சத்தினையும் உடம்பினையும் பொய் என்று அறிவித்தால், பேய்த்தேர்போல் பொய்யாகக் கண்டு அறிவது அன்றி, அத் தேகாதி பிரபஞ்சங்களைப் பரிச்சேதமாய் நீக்கித்தள்ளி ஒழிக்கக் கூடுமோ; (நீர் இங்ஙனம் கூறியவற்றால் ஞானமும் அஞ்ஞானமும் கூடியிருக்குமோ எனின்,)

சொப்பனத் தீச் சூழ்ந்தால் கடக்கவிடும் சாக்கிரம் போல்காண்—சொப்பனுவத்தையில் ஒருவனைக் கடக்கும்வழி இன்றி அக்கினி சூழ்ந்துகொண்டால், அவ்வக்கினியைக் கடக்கவிடும் சாக்கிராவத்தைபோல், உன்னைச் சூழ்ந்துகொண்டு நின்ற தேகாதி பிரபஞ்சங்களை ஞான சூரியன் வந்துதோன்றில் உனக்குப் பொய்யாகக்காட்டி விடும் என்று அறிதி. எ-று.

பேய்த்தேர் நீரைப் பொய் என்று கண்டபோது நீர் போல் தோற்றவும், முன்னர் மெய் என்று கண்ட வாசனையும் இருக்கும், சொப்பனத்தீயைக் கடக்கவிட்ட சாக்கிரத்தில் இத்தோற்றரவு இன்றி முன் கண்ட வாசனை மாத்திரம் இருக்கும். அங்ஙனம்போல், சுத்தாவத்தையில் நிற்போர்க்கும் சுத்தத்தில் நிற்போர்க்கும் பிரபஞ்சந்தோற்றும் ஆகலின், அவ்விரண் டுவமையுங் கூறினர்.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகளது உண்மை அறிந்தவிடத்துத் தேகாதி பிரபஞ்சங்கள் முன்போல் மயக்குதல் இன்றி, காட்சிவாதனை மாத்திரையாய் நிற்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

[கருவிகள் முப்பத்தாறையும் பொய்யாகக்கண்டு நீங்கினுல் அந்த ஞானம் தோன்றுமோ? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.]

பொய்யென்ற வார்த்தைப் புரையற்று மெய்யானுல். மெய்யென் பதுதேட வேண்டுமோ -

மையிருளைத், தீர்த்த வெயிலைத் திரும்பி யசை
த்திமைத்துப், பார்த்ததிலென் சந்தையம்வை
ப் பாய்.

(இ-ள்.) பொய் என்ற வார்த்தை புரை அற்று மெய்
ஆனால் மெய் என்பது தேடவேண்டுமோ—கருவிகள்
எல்லாம் பொய் என்று நீ சொன்ன வார்த்தைபோல,
குற்றமற்று உனதறிவிற்கு அவை பொய் என்பது உண்
மையாய்த் தோற்றும் எனின், மெய்யாகிய ஞானம்
என்பது வேறு தேட வேண்டுமோ; (அவத்தையைப்
பொய்யாய்த் தோற்றுவித்ததுதானே ஞானம் அன்றோ?
ஆயின், அங்ஙனம் தோற்றுவித்த ஞானத்தை யான்
கண்டு கொண்டிருக்க வேண்டாவோ ? எனின்,)

மை இருளைத் தீர்த்த வெயிலைத் திரும்பி அசைத்து
இமைத்துப் பார்த்து அதில் என் சந்தையம் வைப்பாய்
—மயக்கமாகிய ஆணவ இருளைத் தீர்த்த ஞானப்பிரகா
சத்தை உன் போதத்தால் எதிரிட்டு அசைத்துப்பார்த்
தும், அங்ஙனம் பாராது ஒழிந்தும், அந்த ஞானப்பிரகா
சத்தை ஈது அஃதாமோ அன்றோ என்று நீ என்னை
ஐயுறுகின்றாய், (அங்ஙனம் ஐயுறாது அதனுள் அசைவற
நிற்றி). எ-று.

சூரியப் பிரகாசத்தால் இருள் நீங்கி, அப்பிரகாசத்
தைக் கண்ட கண் ஈது அப்பிரகாசமோ அன்றோ என்று
அதன்மேல் ஐயுறாது, அவ்வொளியில் ஏகீபாவமாய் நிற்

பதுபோல், அருளில் அசைவற நிற்கவேண்டும் ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறினர்.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகள் அனைத்தும் பொய்யாக உள்ளபடி அறிதலே ஞானம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஉ)

[தேகாதி பிரபஞ்சமெல்லாம் பொய் என்றும், பிறவித்துன்பம் ஈது ஆகாதென்றும், ஞானிகளும் ஞானிகள் அல்லாரும் கூறுகின்றனர். இவருள் ஞானிகளை அறிவது எங்ஙனம்? எனின், மேற்கூறுகின்றனர்.]

வேண்டா பிறப்பென்ற வார்த்தையினின் மெய்விடயம், தீண்டா ததிலேதெரியாதோ-காண்பீர், உடம்பு மிகையொன்றி லாமையே நோன்பென், றடங்க வடங்கினரை.

(இ - ள்.) பிறப்பு வேண்டா என்ற வார்த்தையினில்—பிரபஞ்சம் பொய் என்றும், பிறவி ஆகாது என்றும், மெய்ஞ்ஞானிகளும் பொய்ஞ்ஞானிகளும் கூறியவார்த்தையினல்; (அவர்களைப் பிரித்துக் காணக்கூடாது ஆயினும்,)

உடம்பு மிகை ஒன்று இலாமையே நோன்பு என்று அடங்க அடங்கினரை மெய்விடயம் தீண்டாது அதிலே தெரியாதோ காண்பீர்—உடம்பைச் சத்துரு என்றும், ஓர்விடயங்களினும் பற்று இலாமையே நோன்பு என்றும் அறிந்து, அத்தேகபோகங்களை யான் எனது

என்று கருதும் புறத்து நின்றபோதம் அடங்க, உள் நின்ற போதம் அடங்கிய மெய்ஞ்ஞானிகளை அவரது உடம்பு விடயங்களைப் பற்ருது, அதனல் தெரியும் ஆக லின், இக்குறிப்பினல் கண்டு கொள்வீர். எ-று.

மெய்யால் காண்பீர் என்றமையால், வார்த்தையிலே காணக்கூடாது ஆயினும் என்பது வருவிக்கப்பட்டது. மெய்யோடு இந்திரியங்கள் ஒற்றுமையா யிருத்தலின், மெய்விடயந் தீண்டாதென்று ஆகுபெயராகக் கூறினர். என்று என்பதனை, உடம்புமிகை என்றதனேடுங் கூட்டுக.

இத்திருவெண்பாவால் வாசக ஞானிகளையும் அநுபவ ஞானிகளையும் அறிதற்கு ஏது கூறியவாறு காண்க. ()

விரத்திவிளக்கம் முற்றும்.

எ-ம் அதிகாரம்.

துறவு.

எத்தனை உட்டுறவு உடையார் ஆயினும், புறப்பற்ருேடு இருப்பின் இப்பற்று ஓரோர் காலை அறிவை மயக்கும் ஆகலின், புறத்துறவும் வேண்டும் என்று இதனுள் புறத் துறவு இலக்கணம் கூறினர். ஆகலின், இவ்வதிகாரத்திற் குத் துறவு என்று பெயராயிற்று.

தேடப் படும்பொருளைச் சிக்கனவா கப்புதை த்துக், கோடிக் கொருனிமிடங் கொள்ளுகினும்-

கூடாத, வாணாளை வீண்கழிக்கு மானிடரைப்
போன்மயக்கம், பூணார்பொய் கண்டுதுறப்
போர்.

(இ-ள்.) தேடப்படும் பொருளைச் சிக்கனமாகப் புதைத்துக் கோடிக்கு ஒரு நிமிடம் கொள்ளுகினும் கூடாத வாழ்நாளை வீண் கழிக்கும்—தம்மால் தேடப்பட்ட திரவியங்களை யெல்லாம் செலவழியாது பத்திரமாகச் சேமஞ்செய்து வைத்துக்கொண்டு, தாம் உடலைவிட்டுப் போங்காலை நிமிடகாலம் அவ்வுடலில் இருக்கக் கோடி திரவியத்துக்குப் பிறர் கையில் ஆயுள் வாங்கிப் கொள்ளுவோம் எனினும் கூடாத இவ்வுடலோடு உயிர் வாழ்நாளைத் தவத்திற் கழியாது அவத்திற் கழிக்கும்;

மானிடரைப் போல் மயக்கம் பூணார் பொய் கண்டு துறப்போர்—பேதை மானிடரைப்போல் தேகாதி பிரபஞ்சங்களை மெய்யாகக் கண்டு, இவற்றில் மயக்கம் பூணார்கள் இவற்றைப் பொய்யாகக் கண்டு துறப்போர். எ-று.

கடவுளர் ஆயினும் அங்ஙனம் ஆயுள் கொடுக்கவும் கொள்ளவும் கூடாது ஆகலின், "கூடாத" என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் இளமைக்கண்ணே வனிதாதி போகங்களைத் துறந்து, ஞானாசாரியரை அடைந்து, வீடடைய வேண்டும் என்று கூறியவாறு காண்க. (௪)

ஊர்க்குருவி யும்வளர்த்த குஞ்சு மொருமனையில், பாக்கனையும் பார்த்திதுநம் பற்றென்

ஞே - மூர்க்கர், அரிபிரம ரிந்திரர்கள் வாழ்வ நித்த நம்வாழ், வொருபொருளோ வென்ஞொ ழிவா ரோ.

(இ-ள்.) ஊர்க்குருவியும் வளர்த்த குஞ்சும் ஒருமனையில் பாக்கனையும் பார்த்து நம்பற்று இது என்ஞே மூர்க்கர்—ஓர்மனையில் வாழாநின்ற ஊர்க்குருவியும், அது வளர்த்த குஞ்சுகளும், அம்மனையில் பூனையும், அப்பூனையினது குட்டிகளும், இளமையில் நல்வினைக்கீடாய்த்தம்முள் உறவாய்க்கூடி இருப்பதையும், முதிர்ந்தபோது தீவினைக்கீடாய் உறவாயிருந்த தாமே தம்முட் பகையாய்ப் பிரிந்துபோவதையும், அம்மனையுள் இருந்து நாம் பார்த்திருந்தும், அங்ஙனம் வினைக்கீடாய் வரும் மனைவி மக்கள் முதலிய இப்பிரபஞ்சத்தினைத் துறவாது இதன்மேல் மனது பற்றி இருத்தல் இது என்னைகொலோ, (ஆயின் அவற்றைப் பார்த்திருந்தும் எல்லோரும் இல்வாழ்க்கையோடும் இருக்க இல்லையோ ? நீர் இங்ஙனம் கூறியது என்னை ?,எனின், அம்மனைவி மக்கள் முதலிய இப்பிரபஞ்சம் வினைக்கீடாய் வந்ததென்று அறியாது அப்பிரபஞ்சத்தோடுங் கூடிவாழ்பவர் மூர்க்கர் ;

அரி பிரம இந்திரர்கள் வாழ்வு அநித்தம் நம் வாழ்வு ஒரு பொருளோ என்று ஒழிவாரோ—அப்பிரபஞ்சம் இருவினைக்கீடாய் வந்ததென்று அறிந்த உத்தமராயினூர் யாவர்க்கும் மேலாய அரி பிரமர் இந்திரர் முதலிய தேவர்கள் வாழ்வும் அநித்திய மென்று வேதாகமங்கள்

கூறுதலான், நமது அற்பவாழ்வு இஃது ஓர் பொருளோ என்று கருதி, அப்பிரபஞ்சத்தைத் துறவாது ஒழிவாரோ. எ-று.

ஒருவன் நல்வினை அநுபவிக்குங் காலத்துத் தாய் தந்தை மனைவி மக்கள் சுற்றம் நட்பு இவர் முதலியோர் உறவாயிருந்து இதஞ்செய்வர், அவன் தீவினை அநுபவிக்குங் காலத்து அங்ஙனம் உறவா யிருந்தவர் தாமே பகையாய் அகிதஞ் செய்வர் ஆகலின், இவர் இருவினைக்கீடாய் வந்தவரென்று அறிந்து துறக்கும்படிக்கு அவைகளை உவமை கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் மனைவியாதி குடும்பம் வினைக்கீடாய் வந்தது அன்றித் தமக்கு உறவு அன்றென்பதும், அநித்தியம் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (உ)

[இங்ஙனம் எல்லாவற்றையும் துறந்தவர் யாவர் ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

பட்டினத்துப் பிள்ளையினைப் பத்ரகிரி யையிப்பரவி, விட்டுவிட மாட்டார் வெறுவீடர்-வெட்ட, வெறுவெலும்பை நாய்கறண்ட வேந்தர்வர நாய்பார்த், துறுமுவதைக் காட்டுவோ மோ.

(இ - ள்.) பட்டினத்துப் பிள்ளையினைப் பத்ரகிரியைப் பரவி விட்டுவிடமாட்டார் வெறு வீடர்—அளவற்ற செல்வராயிருந்தும் அச்செல்வங்கள் எல்லாம் துரிசறத்துறந்த பட்டினத்துப்பிள்ளை நாயனாரையும், பத்திரகிரி

நாயனாரையும் தோத்திரம் பண்ணி, மனைவி யாதிய பற்றுக்களை விட்டுத் துறக்கமாட்டார்கள் மிகுந்தமிடியராயிருந்தார்; (ஆயினும் மனைவி மக்கள் முதலாயினோரையாம் விடுத்துத் துறந்தோமேல் அவரை அயலார் கைக்கொண்டு போகாரோ? எனின்,)

வெட்ட வெறு எலும்பை நாய் கறண்ட வேந்தர் வர நாய் பார்த்து உறுமுவதைக் காட்டுவோமோ—ஊன் சிறிதும் இன்றிய வெள்ளெலும்பை ஓர் நாய் தனது பற்கொடு கறண்ட, அந்நாய் முன்னர் அரையர் எதிர்வர, அவ்வெலும்பை அவர் கவர்ந்து கொள்வர் என்று கருதி அவரைப் பார்த்து உறுமுவதைப்போல், யாமும் காட்டுவோமோ. எ-று.

அளகேசனைப் போன்ற செல்வத்தினையும், அருந்ததி போன்ற கற்பினையுமுடைய மனைவியையும், காமனைப் போலும் கட்டழகினையும், துறந்தோர் பட்டினத்துப்பிள்ளைநாயனாரும், பத்திரகிரிநாயனாரும் ஆகலின், அவரைத் துறந்தோர் என்று எடுத்துக் காட்டி, அம்மூவகையுள் ஒன்றேனும் இல்லாரும் அவரைப்போல் துறக்கமாட்டாமையால், "விட்டுவிடமாட்டார்வெறுவீடர்" என்றார், எலும்பு கறண்டும் நாய்க்குத் தனது எயிற்றில் அது தைத்த துன்பந் தெரியாது இன்பமாத் தோற்றல்போல வனிதாதி போகங்களாகிய துன்பத்தை ஆணவம் இன்பம் போல் மாறுபடுத்திக் காட்ட இன்பமாகக் கருதலான், "வெறுவெலும்பைநாய்கறண்ட" என்றார். தான்பற்றிய

எலும்பை அரையர் கவர்வரெனக் கருதி, அவரைப்பார்த்து உறுமுவதுபோல், தாம்பற்றிய குடும்பத்தைப் பிறர் கவர்வரெனக் கருதிக் கூறலான், "உறுமுவதைக் காட்டுவோமோ" என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் செல்வம் இளமை அழகு முதலானவற்றுள் சிறந்திருந்தும், அவற்றில் பற்று ஓரணுவளவும் இன்றி, அவற்றையெல்லாம் துன்பமென்று துரிசறக் கைவிட்ட பட்டினத்துப்பிள்ளைநாயனார் பத்திரகிரிநாயனார் போன்று துறந்தோரே, எல்லாவற்றையும் துறந்தோராவர் என்பதும், அச்செல்வம் முதலியவற்றுள் ஒன்றேனும் இன்றாகவும், துன்பந் தருதற்கு இடமாகிய மனைவியாதி குடும்பத்தை இன்பமெனக் கருதிக் கைவிடற்கு அஞ்சுபவரே ஆணவத்தால் மறைப்புண்டவராவர் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (௩)

[நீர் இங்ஙனங் கூறியவாறே துறந்தோர் பிறப்பு நீங்குவரோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

நாடுநகர் வீடுடையா டாய்தந்தை நட்புமக்
கள், மாடுகுலம் பொன்னுடம்பின் வாதனைகள்-
கூடத், தொடுத்தவலைக் கண்ணித் தொடக்கி
தனை யிப்போ, விடப்பெறுவா ரேன்பிறப்பார் மேல்.

(இ - ள்.) நாடு நகர் வீடு உடையாள் தாய் தந்தை நட்பு மக்கள் மாடு குலம் பொன் உடம்பின்வாதனைகள்

—நாடும் நகரும் வீடும் மனேவியும் தாயும் தந்தையும் நட்பும் மக்களும் மாடும் சாதியும் திரவியமும் இவை முதலிய உடம்பு வாதனைகளும் ;

கூடத் தொடுத்த வலை கண்ணி தொடக்கு இதனை இப்போது விடப்பெறுவார் மேல் ஏன் பிறப்பார்—தாம் அகப்படப் பிணித்த வலையும் கண்ணியும் ஆகிய தொந்தனை என்றறிந்து, இத் தொந்தனையை இப்போது விடப் பெறுவார் இனிமேல் ஏன் பிறப்பார். எ-று.

உடம்பின் வாதனைகள் என்றமையால் ஆடை ஆபரணம் யானை குதிரை கவிகை சிவிகை சாமரை முதலியவும் கொள்க. இங்ஙனம் கூறிய எனதெனும் போகப் பற்றை நீத்துத் தவஞ் செய்வோர்க்கு யானென்னும் தேகப்பற்றும் அறும், இத்தேகப்பற்று அறவே இவற்றை யான் எனதென்று புறத்து நின்ற போதம் அறும், இப்போதம் அறவே உள்நின்ற போதம் அசுத்தவாசனை பண்ணுது சுத்தவாசனை பண்ணும், இவ்வாசனையால் ஞானங் கிடைக்கும், இஞ்ஞானத்தால் வீடுளதாம் ஆகலின், "ஏன் பிறப்பார்மேல்" என்ருர்.

இத்திருவெண்பாவால் போகவாதிகள் எல்லாம் பற்றறத் துறந்தோர் தேகவாதனையாதிகள் அற்று, ஞானத்தால் வீடடைவது மெய்ம்மை ஆகலின், அவர்க்கு இனி என்றும் பிறப்பு இன்று என்பது அறிவித்தவாறு காண்க.

[நீர் கூறிய மனை ஆதிய பற்றுக்களை எல்லாம் துறந்து பொன்னை மாத்திரம் பிடித்துக்கொண்டு தவஞ்செய்யலாகாதோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

தின்னிற் றிமிரில் விடம்பிடித்துத் தீர்ந்துவிடும்
பொன்னை நினைக்கப் பொருதுகாண்-பின்னை
மருந்தாலு மந்திரத்தி னாலுந் தவிராப்
பெரும்பாவம் பெண்ணிற் பெரிது.

(இ - ள்.) தின்னில் திமிரில் விடம் பிடித்துத் தீர்ந்துவிடும் பொன்னை நினைக்கப் பொருது பின்னை மருந்தாலும் மந்திரத்தினாலும் தவிராப் பெரும்பாவம்—கோபாதிகளாகிய திமிரினால் விடம் உண்டால், அவ்விடம் சிறிதுபோது தாழ்த்துத் தலைமீக்கொண்டு, பின்னர் மணிமந்திர ஔடதங்களால் தீர்ந்துபோம், பொன்னைக் கரத்தானும் பற்றாது வாக்கானும் கூறாது மனத்தால் நினைக்கவே, அப்பொன்னாசை யாகிய விடம் அரைக்கணமேனும் தாழாது, அக்கினையினும் விரைந்து தலைமீக்கொண்டு, பின்னர் மணியானும் மருந்தானும் மந்திரத்தானும் தீராத பெரும்பாவம் ஆகலின்;

பெண்ணில் பெரிது—நீ விடுக்கின்றேன் என்ற பெண்ணாசை விடத்தைப் பற்ற இப் பொன்னாசைவிடம் மிகவும் பெரிது; (இதனை மனத்தானும் நினையாது விடவேண்டும்). எ-று.

துறந்தோர் பொன்பிடித்தால் அதனைப் பாதுகாத்தற்கு இடம் பிடிக்கவேண்டும்; அஃதன்றி, அப்பொன்னை வளர்த்தற்கு அவாத்தோன்றி, அபக்குவர்க்கு ஞானசாத்திரங்களைக் கூறி, பொன் கொடுத்தார்மேல் விழைவும், கொடாதார்மேல் வெகுளியும் தோன்றும், இவை தோன்றவே துறவால் வரும் தவப்பயனும் இன்றி, முன் பெண்ணோடுங் கூடிச் செய்த இல்லறப்பயனும் இன்றிக் கேடுவரும்; ஆகலின், "பெரும்பாவம் பெண்ணிற் பெரிது" என்றார். காண்-அசை.

இத்திருவெண்பாவால் பொன் மனத்தால் நினைப்பினும் மாறுமயக்கம் தருதலானும், ஈட்டல் ஆதியான் விழைவு வெகுளியாதிகள் அடுத்துத் தவப்பயன் அன்றி இல்லறப்பயனும் அழிதலானும், பெண்ணாசையினும் பெரும்பாவம் தருவது ஆகலின், அதனைப் பற்றலாகாது என்பது அறிவித்தவாறு காண்க. (ரு)

[இங்ஙனந் தேகாதி பிரபஞ்சம் எல்லாம் பொய் என்று நீர் சொல்லக் கேட்டதே அன்றி, மற்றியாவரும் சொல்லக்கேட்டிலேன், என்ற மாணாக்கனை நோக்கி, மேற்கூறுகின்றார்.]

செல்வ மிளமை யுடம்புபேய்த் தேரென்று [லை
சொல்லுவதென் காணுரோ சுட்டதுபோய்-ஒல்
விடுவோர் பிறப்பிறப்பின் மீளார்கண் மீண்டால்
தொடுமோ சிவனைத் தொடா.

(இ-ள்.) செல்வம் இளமை உடம்பு பேய்த்தேர் என்று சொல்லுவது என் காணுரோ—செல்வமும் இளமையும் உடம்பும் இவைமுதலிய பிரபஞ்சங்களும் கானற் சலம்போலப் பொய்யென்று யாம் கூற வேண்டுவது என்னை? அவை மெய்போலத் தோன்றி அழிவனவற்றைத் தாம் காட்சிப்பிரமாணமாகக் காணுர்கொல்லோ; (ஆயின் எல்லோரும் ஞானத்தால் பிறப்பு அறுமென்று கூற, நீர் துறவால் பிறப்பறும் என்று கூறியது என்னை எனின்,)

சுட்டு அது போய் ஒல்லை விடுவோர் பிறப்பு இறப்பில் மீளார்கள் மீண்டால் தொடுமோ சிவனைத் தொடா—தேகாதி பிரபஞ்சங்களை யான் எனது என்று சுட்டி அறியும் இச்சுட்டுப்போதம் போய், அப்பிரபஞ்சத்தைச் சீக்கிரத்தில் விட்டுத் துறப்போர் பிறப்பிறப்பில் மீண்டு வாரார்கள், ஞானக்குறைவிஞல் மீண்டார்களேனும், (முன் துறந்து தவம்பண்ணிய வாசனையால் அப்பற்றுக்களைக் கடந்து நிற்பரே அன்றி, அவரைப் பற்றித் தீண்டுமோ தீண்டாது ஆயினும், பிறப்பில் மீண்டோரைத் தீண்டாதோ எனின், அவர்) சிவனைப்போலும் ஒன்ருேடும் பற்றறுத லுடையார் ஆகலின், தீண்டாது. எ-று.

இனி அநித்திய விவேகந்தோன்றிய அக்கணமே தாழ்த்திராது எல்லாவற்றையும் விடவேண்டும் ஆகலின், "ஒல்லைவிடுவோர்" என்ருர். முற்பிறப்பில் அவா உடையார்க்கு இப்பிறப்பினும் அது தொடர்தல்போல், முற்பிறப்

பில் அவா அறுதி உடையார்க்கு இப்பிறப்பினும் அவ் அவா அறுதியே தோற்றும் ஆகலின், "சிவனைத்தொடா" என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் உடம்பு முதலிய பிரபஞ்சந் தோன்றி அழிவது பிரத்தியக்ஷமாக இருத்தலின், கானற் சலம் போன்று அழிவதென்று ஒருவர் கூறக்கேட்க வேண்டுவது இன்றென்பதும், இங்ஙனம் பிரத்தியக்ஷமாயிருப்பினும் அறியார் அஞ்ஞானிகள் என்பதும், சுட்டறிவுபோய்ப் பிரபஞ்சத்தை அநித்தியமென்று அறிந்து விரைந்து விட்டுத் துறப்பதே ஞானமென்பதும், இத்துறவுடையோர் ஈண்டு மீண்டும் பிறவார் என்பதும், தவக்குறைவால் மீண்டார் ஆயினும் ஒன்றினும் பற்றுதல் அற்றிருப்பர் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

[இந்த அவா அறுதியினால் வரப்பட்ட இன்பம் என்னை? என்ற மாணாக்கனை நோக்கி, மேற்கூறுகின்றார்.]

ஆசையினா லற்பசுக மாயழிந்தாற் பேரின்பம்
ஆசையின்போக் கென்றறிய லாகாதோ-ஆசை
நளிங்கக் கழுக்குவந்த நாசமென நாடித்
தெளியப்போ மற்றிவையைந் தும்.

(இ-ள்.) ஆசையினால் அற்பசுகம் ஆய் அழிந்தால் பேரின்பம் ஆசையின் போக்கு என்று அறியல் ஆகாதோ—ஆசையினாலே போதம் சகமுகமாய்ச் சென்று விடயங்களில் அழுந்த, தமக்கு அவற்றுள் அற்பமாய சுகந்தோ

ன்றி அழியும் ஆனல், இவ்வாசை நாசமே சிவத்தில் தோன்றும் பேரின்பம் பெறுதற்கு ஏது என்று அறிய லாகாதோ ? (ஆயின், அவ்வாசை போம் ஆறு எங்ஙனம்? எனின் ;)

ஆசை நளிகைக்கு அழுக்கு வந்த நாசம் என நாடித் தெளிய மற்று இவை ஐந்தும் போம்—அவ்வாசை போத த்தின்கண் ஏறுவது நெய்யாதி வார்த்து அடைக்கும் மூங் கிற் குழாய்க்கு அழுக்கு வந்த நாசம்போல, தமக்கு நாச மாம் என விசாரித்தறிய, அவ்வாசையின் போதமாய் விடயங்களிற் பிரிந்துசெல்லும் இவ்வைந்து அவாவும் நீங்கும். எ-று.

ஆன்மா ஆசையினுல் விடயத்தில் அழுந்திச் சிற்றின் பம் பெறுதல்போல், அவ்வாசை நாசத்தால் சிவத்தில் அழுந்திப் பேரின்பம் பெறும் ஆகலின், "பேரின்பமாசை யின் போக்கென் றறியலாகாதோ" என்ருர். தேன் நெய் எண்ணெயாதி வார்க்கும் மூங்கிற்குழாய்ச் சிறுதுவாரத் தின்கண் மரவட்டைமுதலிய நுழைந்தால் அதில் சுழல் வதே அன்றி, அழுக்கினுல் மீளமாட்டா ; ஆகலின், முன் போல் தேனுதிவார்த்து அங்கிகரியாது அதனைப் புறம் பாய் விடப்படும். அதுபோல், ஆசை போதத்தில் ஏறி மிகுந்தபோது எவ்விதத்தானும் மீளாது ; அதனுல், அப் போதத்தில் வீட்டின்பத்திற்கு ஏதுவாய துறவு மெய் யுணர்வு முதலிய நற்குணங்கள் ஏரு, இக்குணங்க ளேரு

மையின் முன்போல் பிறவித் துன்பத்தையே பெறும். ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறினர். நளிகையில் மர வட்டையாதி நுழையும்போது இன்பம்போல் எளிதில் நுழைந்து மீளமாட்டா. அதுபோல், போதத்தின்கண் ஆசை ஏறும்போது இன்பம்போல் தோன்றி, எளிதில் ஏறி மீளாமைக்குங் கொள்க. நளிகை என்பது மூங்கிற் குழாய், அது திசைச்சொல்.

இத்திருவெண்பாவால் அவாவினுல் அற்ப இன்பம் பெறுதல்போல், அவா அறுதியால் பேரின்பம் வரும் என்பதும், அவாவினுல் தனக்கு நேரிடும் அநர்த்தத்தை உண்மையாய் விசாரித் தறியின் அவ்வவா அறுதிவரும் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (எ)

[இனித் துறவினது முடிவும், துறந்துசெய்யும் தவத் தினது முடிவும், அடியேற்கு அருளிச்செய்ய வேண்டும் என்ற மாணுக்கனை நோக்கி மேற் கூறுகின்ருர்.]

உதயந் தொழப்போவார்க் குள்ளும் புறம்பும்
புதையவொளி வீசுமா போலே-பதிமோகி [ல்
தீக்காட்டி லேகொடுக்கச் சென்றவா கண்டக்கா
தாக்காத தன்ரே தவம்.

(இ-ள்.) உதயம் தொழப் போவார்க்கு உள்ளும் புறம் பும் புதைய ஒளிவீசும் ஆறுபோலே — சூரிய உதயம் தொழச் செல்வோர்க்கு உள்ளும் புறம்பும் இருள்மறைய ஒளி வீசுமாறுபோலே ; (மனை சுதர் முதலிய பற்றுக்

கள் எல்லாவற்றையும்விட்டு, அவற்றின்மேல் உள்ளத்தெ ழும் அவாவினையும் அறுத்து, கண்டவிடயங்கள் மேல் சென்று பற்றும் இந்திரியங்களையும் அடக்கி, உள்ளும் புறம்பும் ஆசையாகிய இருளற நிராசையாகிய ஒளிவீச நிற்றலே துறவினது முடிவு.)

பதி மோகி கொடுக்கத் தீக்காட்டிலே சென்ற ஆறு கண்டக்கால் தாக்காது அன்றோ தவம் — தனது புரு டன்மேல் அதிமோகியா யிருந்துளாள் அவன் மரித்த காலை அவனுக்குத் தன்னைக் கொடுக்கச் சுடுகாட்டிற் சென்றவாறு கண்டால் (அவளைப்போலும் தற்போதத் தைச் சிவனுக்கு ஊணாகக் கொடுத்துத் தாம் ஒன்றோ டும்)தாக்கற்றிருத்தல் அன்றோதவத்தினதுமுடிவு. எ-று.

உதயந் தொழுவார்க்குக் கண் விழித்தபோதும் இமை த்தபோதும் ஒளிவீசுதல் போலும், துறந்தோர்க்குப் பொறிகளால் விடயங்களைக் கண்டபோதும் காணாதிரு ந்தபோதும் உள்ளும் புறம்பும் நிராசையோடு இருக்க வேண்டும் ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறினார். தவ மென்றமையால் துறவு வருவிக்கப்பட்டது.

இத் திருவெண்பாவால் உள்ளும் புறம்பும் நிராசை யோ டிருப்பது துறவினது முடிவென்பதும், போதம் ஒழிந்து ஒன்றோடும் தாக்கற் றிருப்பது தவமுடி வென் பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (அ)

[இங்ஙனம் நிராசையோ டிருந்தோர்க்குத் தற்போதம் அறுமோ? என்ற மாணுக்கனை நோக்கி, மேற்கூறுகின்ருர்.]

ஊமைமணி யாட்டுகினு மோசையழிந் தாற்
போல, ஆமதுபோ னிற்க வரிதுகாண்-ஆமாய்
வளர்ந்த வசத்தையெலா மாளமரக் காலால்
அளந்தெறிந்து போட்டதுபோ லாம்.

(இ - ள்.) ஊமை மணி ஆட்டுகினும் ஓசை அழிந்தால் போல ஆம் — நாவிழந்த மணியைப் பிடித்து அசைப்பினும் ஓசை ஒழிந்து நின்ருற்போல; (பஞ்சவிடயங்களும் வலியவந்து அடுப்பினும் அதிதீவிர பக்குவர்க்குப் போதங் கலங்காது நிராசையே) உண்டாம்;

அதுபோல் நிற்க அரிது ஆம் ஆய் வளர்ந்த அசத்தை எலாம் மாள மரக்காலால் அளந்து எறிந்து போட்டது போல் ஆம் — அவர் அங்ஙனம் நிற்குமதுபோல் நிற்க மற்றைய பக்குவர்க்கு மிகவும் அரிது, (நானு உபாயத் தானும் அங்ஙனம்) நிற்கவருமாயின் ஆசையால் முன்னர்ப்போத மேலிட்டு மேன்மேல் வளர்ந்த அதனது சேட்டை எல்லாம் இறந்துபோம்படி அறிவாகிய மரக்காலால் இவ்வளவென்று அளந்து புறம்பாய் எறிந்து போட்டது போல் ஆம். எ-று. காண்-அசை.

நிராசையோ டிருப்போரைக் கருவிகள் சேட்டியாது நீங்கும், அக்கருவிகள் நீங்கவே திருவருள் தோன்றும்,

அத்திருவருளால் போதத்தை ஈதென்று அளவிட்டறிந்து ஒழிக்கலாம் ஆகலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் நிராசை உடையோரை வலிந்து விடையங்கள் அடுக்கினும் போதம் அசையாது ஆகலின், நிராசைவரின் போத ஒழிவு தானேவரும் என்பதும், இங்ஙனம் இருத்தல் மற்றைய பக்குவர்க்கு அரிதென்பதும், அங்ஙனம் ஆயினும் அவர்க்கும் உபாயத்தான் அவாவறுதி வருமாயின் அப்போதச்சேட்டை அளவிட்டெறியப்படும் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கூ)

[தநுகரணபுவன போகங்களில் சிறிதேனும் பற்றின்றி நிற்றற்கு உபாயம் எங்ஙனம்? என்ற மாணுக்கனை நோக்கி, மேற்கூறுகின்றார்.]

தனுவாதி நான்கினுக்குஞ் சார்வழிந்து சற்றும்
நினையா திளைப்பாறி நின்றால் - மனையாமோ
காந்தக் கடத்தூசி காற்றற்ற தீபமென
ஆந்தத் துவங்களைய லாம்.

(இ - ள்.) தனு ஆதி நான்கினுக்கும் சார்வு அழிந்து சற்றும் நினையாது இளைப்பு ஆறி நின்றால் மனை ஆமோ— போகமும் நானன்று புவனமும் நானன்று தநுவும் நானன்று கரணமும் நானன்று என்று உள்ளபடி அறிந்து, நியதிகளைந்து அத்தநுவாதி நான்கினிடத்தும் யான் எனதென்று சார்ந்துநின்ற போதச்சார்வு கெட்டு, அவற்றை மீட்டுச் சற்றும்பற்றாது அருளில் இளைப்பாறி அசைவற

நின்றால், மனையாகிய புவனத்திடத்தும், அம்மனையைப் பற்றி யிருந்த வனிதாதி போகத்திடத்தும், முன்போல் பற்றுண்டாமோ? (ஆயின் புவனபோகங்களில் பற்றின்றி நிற்பினும் தநுகரணங்களிற் பற்றின்றி நிற்பது எங்ஙனம் எனின்,)

காந்தக் கடத்து ஊசி காற்று அற்ற தீபம் என ஆம் தத்துவங்கள் அயல் ஆம்—காந்தக் கடத்திற்கு எதிர்முகமாயபோது பற்றியும், அதனுட் கிடந்தபோது பற்றுதும் இருந்த காந்தக்கடத்து ஊசிபோலும், காற்றில் இருந்தபோது அசைந்தும் காற்றின்றியபோது அசையாதும் இருந்த காற்றற்ற தீபம்போலும், அத் தநுகரணங்களைத் தனக் கன்னியமாய்க் கண்டு நீங்கிநிற்பின், அவற்றோடும் தாக்கற்று நிற்பது உண்டாம் (அவற்றோடும் தாக்கற்றுநிற்கவே) மற்றைய தத்துவங்களும் அயலாய் நீங்கும். எ-று.

தநுவாதிகளில் கறங்குபோல் சுழன்ற தன்மை திருவருட்கண் நின்றபோது இன்மையால், "இளைப்பாறி" என்றார். காந்தக்கடத்திற்கு எதிர்முகமாயபோது பற்றிய ஊசிஅதனுட் கிடந்தபோது பற்றா திருந்ததுபோல், சகமுகமாய்நின்று தேகத்தை யானென்றுபற்றிய போதம் அகமுகமாய் நின்று திருவருளை அடைந்தபோது அத் தேகத்தை யானென்று பற்றாது ஆகலின், "காந்தக்கடத்தூசி" என்றும், அப்புவனபோக தநு கரணங்களைப் போதம் பற்றாது நின்றபோது கரணம் தற்சேட்டையற்று

அடங்கும், அப்போது போதந் திருவருளோடுங் கூடிக் காற்றற்ற தீபம்போலாகி மீட்டும் கரணத்தோடுங் கூடா து ஆகலின், "காற்றற்றதீபம்" என்றும், கரணங்க ளறவே அக்கரணங்களினது சேட்டைக்கு ஏதுவாய் கலா திகளும், அக்கலாதிகளைப் பிரேரகம்பண்ணும் சுத்த தத் துவங்களும் நீங்கும்; ஆகலின், "தத்துவங்களயலாம்" என்றுங் கூறினர்.

இத்திருவெண்பாவால் புவனபோகங்களைத் தான் அன் றென்று உள்ளபடி அறிந்து களைந்து, அவற்றின்கட் சா ர்ந்துநின்ற போதச்சார்வுகெட்டு, அருட்சார்பி னின் றால் புவனபோகப் பற்றறும் என்பதும், தநு கரணங்க ளைத் தனக்கு அன்னியமென்று அறிந்து, அவற்றெடும் தாக்கற்றுத் தனக் கன்னியமான அருளாய் நிற்பின் அத் தநு கரணப் பற்றறும் என்பதும், இங்ஙனம் அறவே மற் றைத் தத்துவங்கள் தாமே அறுமென்பதும் அறிவித்த வாறு காண்க. (௧0)

[உத்தமராயினோர் கற்புடைய மனைவியைத் துறப்ப ரோ? என்ற மாணுக்கனை நோக்கி, மேற் கூறுகின்றார்.]

நாயலகை நெய்விரும்பி நக்குவது நஞ்சிட்ட
பாயசமு மெய்ப்பரிசம் பாவைமிகச்-சாயாநீர்
வேட்கை யசுணமிபம் விட்டின்மீன் வண்டிவை
சாட்சியைக்கண் டார்துறவா தார். [யின்

(இ - ள்.) நாய் அலகை நெய் விரும்பி நக்குவதும் நஞ்சு இட்ட பாயசமும் மெய்ப் பரிசம் பாவை மிகச் சாயாநீர் வேட்கை — நாயானது வாள்வாயில் தடவிய நெய்யைவிரும்பி அவ்வாள்வாயை நக்குவது போலும், விடங்கலந்த பாயசத்தை ஒருவன் சுவையென விரும்பு வது போலுமாகும், பாவையரது மெய்ப்பரிசத்தை இன் பமாய் விரும்புதல் ஆகலினும், பொய்யாகிய அப்பாவை யரது மெய்ப்பரிசத்தை மெய்யாகக்கண்டு அநுபவிக்க விழைதல் மிகவும் பொய்யாகிய கானல்நீரை மெய்யா கக்கண்டு தாகத்திற்கு உண்ண விரும்புதல் போலாம் ஆக லினும்;

அசுணம் இபம் விட்டில் மீன் வண்டு இவையின் சாட் சியைக் கண்டு துறவாதார் ஆர் — அசுணப்புள் சத்தத் தானும், யானை பரிசத்தானும், விட்டிற்பூச்சி உருவத்தா னும், மீன் இரதத்தானும், வண்டு கந்தத்தானும், கெடு மென இவைகளைச் சாட்சியாய்க் கண்டுறலானும், இவ் வைந்து விடயங்களும் உளவாகிய அப்பாவையரைத் துற வாதார் யாவர். எ-று.

வாள்வாயின் நெய்யை நக்கின நாய்க்கும், நஞ்சிட்ட பாயசம் உண்டோனுக்கும், முன்னர் அணுவளவின்பம் போல் தோன்றி, பின்னர் அதனால் மலையளவு துன்பம் வருவதுபோல், அநுபவிக்கும் போது சிறிது இன்பம் போல் தோன்றிப் பின்னைத் துன்பம்வரும் என்பதும், பொய்யாத் தோன்றும் கானல்நீரை மெய்யாய்க்கருதி

உன்னைத் தொடங்கினேனைப்போல், பொய்யாய்த் தோன்றும் பாவையனை மெய்யாய்க்கருதி அநுபவிக்கத் தொடங்குவதென்பதும், ஓரோர்விடயத்தை விழைந்து ஒவ்வொன்று கெடுமெனில் ஐந்து விடயங்களும் உளவாகிய பாவையனை விழைந்தால், அவரால்வருங் கேட்டிற்கு அளவின்றென்பதும் இதனாற் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் பெண்கள் இன்பம் மிகச் சிறிதென்பதும், அதனால் வருந் துன்பம் மிகப்பெரிதென்பதும், அவர் கூட்டுறவு மாயையென்பதும், அவர்கள்செய்யும் ஐம்புல நுகர்ச்சி பெருங்கேட்டைத் தருமென்பதும், இங்ஙனம் அறிந்தோர் தம்மனைவி அருந்ததிக் கற்பினள் ஆயினும் துறப்பரென்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

[எல்லோரும் மனைவி ஆகிய குடும்பத்தோ டிருந்து, இன்பங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு பூரிப்போடும் இருக்க, அக்குடும்பத்தை நீர் துன்பமென்றீர் இஃதென்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

இடும்பைக்கே கொள்கலமா யேழ்நரகுக் கீடாம்
குடும்பத்தைக் குற்ற மறைக்கின்-நடுங்காரோ
ஐவர்க் கொருவ னறுதொழிலைச் செய்தலால்
மெய்யைப்பொய் யாக்கி விடும்.

(இ-ள்.) இடும்பைக்கே கொள்கலம் ஆய் ஏழ் நரகுக்கு ஈடு ஆம் குடும்பத்தைக் குற்றம் மறைக்கின் நடுங்கா

ரோ—அஞ்ஞானிகள் இம்மைக்கண்ணே துன்பங்களை எல்லாம் தாம் அநுபவித்தற்கு ஏற்றுக்கொள்வதாய் கப்பலாய், மறுமைக்கண்ணே எழுவகைப் பிறவியாகிய எழுவகை நரகத்தையும் உண்டாக்கும் கனதையினையுடைய மனை சுதர்முதலிய குடும்பத்தை இங்ஙனம் இகபரங்களினும் துக்கத்தைத் தருவதென்று அறியார், இங்ஙனம் அறியவொட்டாது ஆணவமாகிய குற்றம் அவரை மறைத்தலால், இவ்வாணவக் குற்றம் நீங்கினோர் குடும்பக் குழாத்தைக் கண்டாலும் உள்ளம் வெருவி நடுக்கம் உறூர்கொலோ ஆயின்; (நீர் மெய்யென்று கூறிய சிவம் ஒருவர்க்கும் தோன்ரு திருப்பான் ஏன் என்னின்,)

ஐவர்க்கு ஒருவன் அறுதொழிலைச் செய்தலால் மெய்யைப் பொய்யாக்கிவிடும்—ஐந்து இந்திரியங்கட்கும் ஓர் முதல்வனுகிய ஆன்மா அவ் விந்திரியங்களால் அறிந்து அநுபவிக்கும் விடய சுகத்தின் பொருட்டு உழவு முதலிய அறுவகைத் தொழிலில் முயற்சிப்படலான் இம்முயற்சி அச்சிவத்தைத் தெரியவொட்டாது பொய்யாக்கிவிடும் (இதனை நீ அறிதி). எ-று.

குடும்பத்தால் இம்மைக்கண் தேகதுக்கம் மனோதுக்கங்கள் இடையருது வருதலின், "இடும்பைக்கே கொள்கலமாய்" என்றும், இக்குடும்ப வாசனையால் மறுமைக்கண் பிறவிகள் தொன்றுதொட்டு வருமாகலின், "ஏழ்நரகுக்கிடாம்" என்றுங் கூறினர். "அறுதொழிலைச் செய்தலால் மெய்யைப் பொய்யாக்கி விடும்" எனவே குடும்ப

த்தின் பொருட்டுச் செய்யும் அறுவகைத் தொழில்களின் முயற்சியைவிட்டு சிவயோக முயற்சியில் தொடங்கின் மெய்ப்பொருள் தோற்று மென்பதாயிற்று. அறுவகைத் தொழில்களாவன :—உழவு, தொழில், வாணிகம், எழுத்து, சிற்பம், பரதம் இவை ஆறுமெனக் கொள்க. (கஉ)

[உத்தம பக்குவராயினோர் குடும்பத்தோடும் கூடியிரார் என்று இன்னும் கூறுகின்றார்.]

குரங்கிற் றுனிச்சிக் குடும்பக் குழாமும், பெருங்குப்பை யிற்கரடிப் பெண்டும்-பொருந்துவரோ, காலனுந் தீயுங் கடலுமிருங் கல்லுமாய், மேலு நரகாய் விடும்.

(இ-ள்.) குரங்கின் துனிச்சிக் குடும்பக் குழாமும் பெருங்குப்பையில் கரடிப் பெண்டும் பொருந்துவரோ— ஓர் குரங்கைப் பல குரங்கு வந்து சேட்டித்தல்போல, தாய் தந்தை சுதர் சுற்றம் முதலியோர் தம்மை வந்து வாதிக்கும் குடும்பக் கூட்டத்தையும், அக்குடும்பக் கூட்டமாகிய பெரிய மலக்குப்பைக்கண் கரடிபோலும் பற்றப்பட்ட பெண்டிரது கூட்டுறவினையும், பொருந்தி யிருப்பரோ உத்தமராயினோர்? (ஆயின் எல்லோரும் அவரோடுங்கூடி யிருக்க இல்லையோ? இவரென்னை அங்ஙனம் இராதுபோவது? எனின்,)

காலனும் தீயும் கடலும் இருங்கல்லும் ஆய் மேலும் நரகாய்விடும்—அக்குடும்பக் கூட்டம் காலனைப்போலும்,

தீயைப்போலும், கடலைப்போலும், பெரியமலையைப் போலும், இம்மைக்கண்ணே துன்பந் தருவதாய் மறுமைக்கண்ணும் அதனோடுங் கூடியிருந்த வாசனையால் பிறப்பாகிய நரகத்தையும் தருவதாய்விடும் (என அறிந்து அதனோடுங் கூடியிரார்.) எ-று.

சோறு கூறை முதலியன கொடுக்கும்போதும் கொடாதபோதும் வரும் பிணக்கானும், அவற்றிற் கேதுவாகிய திரவியந் தேடுதலானும், அதனைப் பாதுகாத்தலானும், அவர்க்கு வியாதி ஆதி துன்பம் அபிமானபங்கம் வந்த காலையினும், அரையர் கலகம் அற்பகாலம் வந்த காலையினும், அவ ரிறந்த காலையினும், இவை முதலியவற்றால் அக்குடும்பத்தால் தேகத்துக்கம் மனோதுக்கங்கள் இடையறாது வருதலின், "குரங்கிற்றானிச்சிக் குடும்பக்குழாம்" என்றார். இத்துன்பக் குழுவில் கரடிபோலும் குணத்தானும் செய்கையானும் இழிவாய பெண்டிரைக் கூடுவரோ என்பதனை, "பெருங்குப்பையிற் கரடிப்பெண்டும் பொருந்துவரோ" என்று குறிப்பாற் கூறினார். காலன் உயிர்களைப் பாசத்தால் பிணித்துக்கொடு சென்று நிரையத்துள் வீழ்த்தி வருத்துதல்போல், துறந்து செல்கின்றேனென்று இரண்டடிச் சென்றானை மனை சுதர் முதலியோர் கரசரணங்களைப் பற்றிக்கொண்டு ஓலிட்டழுது அவனுள்ளம் இளகப்பண்ணி மீட்டுக் கொடுவந்து குடும்பமாகிய துன்பத்துள் அகப்படுத்தி வருத்துதலின், "காலனும்" என்றும், ஒருவனைத் தீச் சூழ்ந்துகொண்டதுபோ

ல் சூழ்ந்து கோடலின், தீ என்றும், நடுக்கடலில் வீழ்ந்தோனுக்குக் கரை கண்டு ஏறக் கூடாததுபோல், குடும்ப சாகரத்தில் வீழ்ந்தோனுக்கு இக்கரை கண்டேறக்கூடாது ஆகலின், "கடல்" என்றும், மலை யிருத்திக்கொண்டது போல் குடும்பபாரந் தன் தலைச்சுமையா யிருத்தலின், "இருங்கல்" என்றும், இறக்கும்போது உயிர்க்கு எந்தவாசனை இருந்தது அந்தவாசனையோடும் சென்று பிறத்தலின், "மேலு நரகம்" என்றுங் கூறினார்.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் மனைவியாகிய குடும்பம் துன்பங்கட்கும் பிறவி வாதனைகட்கும் உறைவிடமென்பதும், இதனை இங்ஙனமென்று ஆணவமறைப்பான் அஞ்ஞானிகள் அறிந்தில ரென்பதும், ஞானிக ளிதனைக் காணினும் கேட்கினும் நடுங்குவ ரென்பதும், இக்குடும்ப முயற்சி சிவத்தை அறியவொட்டாது மறைக்குமென்பதும், உத்தமபக்குவர் விடாது சூழ்ந்து வாதிக்கும் இக்குடும்பவாதனையான் வரும் நட்டங்களை முற்றும் அறிந்து அதனை அக்கணத்தே விடுவரென்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (கரு)

[இங்ஙனந் துன்பமென்று அறிந்து, துறந்து செல்வோர் தம்மை நம்பியிருந்த குடும்பத்தைப் பாதுகாத்தற்குச் சகோதரர் முதலாயினருள் ஒருவரைத் துணையாக வைத்து, பின் துறந்து சேறலாகாதோ ? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.]

கன்னனைப்போற் றன்னை யறிவனோ காக்கை யுடன், மன்னு குயில்போன வாறுபோல்-அன் னியமாய்ப், பேசாது போன துறவி பிறப்பறு ப்பார்க், காசானு மென்றே யறி.

(இ-ள்.) கன்னனைப் போல் தன்னை அறிவனோ காக் கையுடன் மன்னு குயில் போன ஆறு போல் அன்னியம் ஆய்ப்பேசாது போன துறவி—யான் இன்னசாதி இன் ன குலம் தாய்தந்தை இன்னாரென்று தனது குலகுடும் பங்களை அறியாத கன்னனைப்போலும், உத்தம பக்கு வன்யான் இன்னசாதி இன்னகுலம் இன்னார் தாய் தந் தையென்று தனது குல குடும்பங்களைப் பகுத்தறிவனோ? இங்ஙனம் ஒன்றையும் பகுத்தறியாது காக்கையுடன் பரு வம் வருமளவும் தனது இனம்போல் கூடிச்சென்று, பருவம் வந்தகாலை அதற் கன்னியமாய்ப் பேசாது சென் றகிலைபெற்ற குயில்போலும், அனித்திய விவேகம் வரும ளவும் அவரினம்போல் கூடியிருந்து, அந்த விவேகம் வந்தகாலை அவர்க் கன்னியமாய்ப் பிரிந்து அவரோடுஞ் சொல்லாது சென்ற துறவியே மெய்த்துறவி;

பிறப்பு அறுப்பார்க்கு ஆசானும் என்று அறி—அத்து றவி பிறப்பறுக்கும் பொருட்டுத் துறந்தார்க்கு ஆசாரிய னும் ஆவன் என்று நீ அறிதி. எ-று.

தருமன் முதலிய துணைவரையும் குந்தியாகிய தாயை யும் கண்டிருந்தும் கன்னன் அறியாததுபோல், இவன் குடும்பத்தாரைக் கண்டிருந்தும் அனித்திய விவேகத்

தால் பொய்யாய்க் கண்டான் ஆகலின், "கன்னனைப் போற்றன்னை யறிவனே" என்றும், குயில் காக்கையோ டுகூடி யிருந்தபோதும் தன் குரலைக்காட்டினல் கொத் துமென்று அடங்கியிருந்து, செல்லும் போதும் கூவாது சென்றதுபோல், குடும்பத்தோடு கூடியிருந்த போதும் தான் துறந்து, சேறலை அவரோடும் சொன்னாற் பற்றுவ ரென்பது அறிந்து, சொல்லா தடங்கியிருந்து, செல்லும் போதும் சொல்லாது சென்றமையால், "குயில்போன வாறுபோற் பேசாது போன துறவி" என்றுங் கூறினர். அறிவும் துறவும் உள்ள ஞானி சிறப்புளன் ஆகலின், இவனை "ஆசானும் என்றார்." ஏ—அசை.

இத்திருவெண்பாவால் குலமுதலியவற்றின் அபிமா னம் இன்றி, அநித்திய விவேகம் வருமளவும் அவற் றோடு உண்ணேக்குதல் அற்றுக் கூடிநின்று, அந்த விவே கம் வரின் ஒருவரோடும் விடைபெறாது சென்றவனே துறவிகளுட் சிறந்தவன் என்று அறிவித்தவாறு காண்க.

[இங்ஙனம் துறந்து செல்வாரை மாதா பிதாக்கள் வந் து தடுத்தால் எங்ஙனம் செல்வார்? எனின், மேற் கூறு கின்றார்.]

நித்திரைசெய் வீட்டி னெருப்பும் பெரும்ப டையும், முற்றிப் புறப்பட்டார் முற்றத்தே— பித்தரைப்போல், நில்லென்று சொன்னாலு நிற் பரோ வப்படிகாண், இல்லறத்தை நீத்தா ரியல்பு.

(இ - ள்.) சித்திரை செய் வீட்டில் நெருப்பும் பெரும் படையும் முற்றி முற்றத்தே புறப்பட்டார் நில் என்று சொன்னாலும் பித்தரைப்போல் நிற்பரோ—தாம் சித்திரை பண்ணுகின்ற வீட்டினுள்ளே நெருப்பும் பெரும் படையும் செறிந்துவர (விழித்து அவற்றைக்கண்டு வெருண்டு அவ்வீட்டின் வாயில் கடந்து) முன்றிலில் புறப்பட்டார் தமக்கு அனுகூலராயினும் அவற்றின் நடு நிற்பீரென்று அறியாது கூறினும், பித்தரைப்போலும் அவர் மொழியை உட்கொண்டு கணப்போதாயினு நிற்பரோ;

அப்படி இல் அறத்தை நீத்தார் இயல்பு—(அவர் எப்படி நில்லாது ஓடிச் செல்வரோ) அப்படியே மாதா பிதாக்கள் தடுப்பினும் நில்லாது இல்வாழ்க்கையைத் துக்கமாகக் கண்டு துறந்து செல்வாரது முறைமையும் ஆம். எ-று.

குடும்பம் துக்கமென்று அறியாதபோது அதனோடுங் கூடியிருப்பார் என்பதும், துக்கமென்று அறிந்தபோது அதனைத் துறந்து செல்வார் என்பதும், துறந்து செல்லும்போது யாவர் தடுப்பினும் நில்லார் என்பதும், இவ்வுவமைக் குறிப்புகளாற் காண்க. காண்—அசை. (கரு)

[இங்ஙனம் துறந்து செல்வோர் இயல்பு இன்னுங் கூறுகின்றார்.]

கட்டு நெகிழ்த்துவிட்ட கள்ளனைப்போற் கங்குலிற்பேய், வெட்டுகளத்தின் வெருவினர்

போல்-முட்டத், தொடர்ந்த படைபிழைத்துத் தோன்றப்போ வார்போல், அடங்கத் துறந் தேகு வார்.

(இ-ள்.) கட்டு நெகிழ்த்துவிட்ட கள்ளனைப்போல் கங் குலில் பேய் வெட்டு களத்தின் வெருவினர்போல் முட் டத் தொடர்ந்த படை பிழைத்துத் தோன்றப் போவார் போல்—பொருள் திருடிய கள்வனைச் சிலர் வந்து பற் றிப் பிணித்து வருத்த, அவருள் அருள் உளத்தொரு வன் வந்து, அப்பிணியை அவிழ்த்துவிட்ட காலையில் விரைந்துசெல்லும் அக்கள்வனைப்போலும், அரை யிரா வில் பெரும் பேயைக்கண்டு வெருவினர் விரைந்து சேற ல்போலும், உயுத்தகளத்தின் வெருவினர் விரைந்துசே றல்போலும், தம்மைப் பிடிக்கப் பின்தொடர்ந்த படைக் குத்தப்பி மிகவுங் கைகடந்து செல்வார்போலும்.

அடங்கத் துறந்து ஏகுவார்—தாய் தந்தை மனை சுற் றம் முதலிய குடும்பக்கூட்டங்களை எல்லாம் ஒருங்கே துறந்து செல்வார் (அன்றி அவர்க்கு ஓர் தடையும் இன் று) எ-று.

மலபரிபாகம் வாராமுன் தாம் செய்த இருவினைக்கி டாய்க் குடும்பபாசத்தால் பிணிப்புண்டு வருந்துவர் என் பதும், அப்பரிபாகம் வந்தகாலைத் தோன்றுகின்ற அருட் சத்தி அக்குடும்ப பாசந் துக்கமென்று அறிவிக்க அறி

ந்து துறந்து செல்வார் என்பதும், அப்போது இரவில் தோன்றும் பேய்போலும் உயுத்தகளம்போலும் குடும்பம் அவர்க்குத் தோற்றுமென்பதும், அக்குடும்பக் குழாங்கள் பின் தொடர்வரென்று அறிந்து தூரதேசத்திற் செல்வாரென்பதும், இவ்வுவமைக் குறிப்புகளாற்காண்க. படை—சேனை.

இவ் விரண்டு திருவெண்பாவானும் குடும்பபாரம் பொறுத்தற்கு ஆற்ருது வருந்தி இழித்துவிட்டு விரைந்து செல்வோர் தாய் தந்தை ஆதியர் தடுத்தற்குச் சிறிதும் உட்படாரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கசு)

[தாம் துறந்துபோதற்குக் குடும்பத்தார் சம்மதித்தால், அப்பதியிலிருந்து தவம்பண்ணலாகாதோ? எனின்மேற் கூறுகின்ருர்.]

உடுக்கை மறந்தவருக் கூர்காடென் றுண்டோ
அடுத்தயலா ருண்டோபே யானல்-சுடப்போட்
டெதிரிட்ட தெல்லா மிழந்தார்க் கிருந்த
பதியைக்கொண் டுண்டோ பயன்.

(இ - ள்.) உடுக்கை மறந்தவருக்கு ஊர் காடு என்று உண்டோ பேய் ஆனல் அடுத்தயலார் உண்டோ—(குடும்பக் கூட்டங்களை எல்லாம் துரிசறத்துறந்து தேகத்தையும் சத்துருவாகக் கண்டு அத்தேகத்தில் நான்கு முழஞ் சுற்றும்) உடுக்கையு மறந்து திரிவோர்க்கு இது ஊர் என்றும், இது காடென்றும் பகுத்துக் காணும் நினைப்

பும் உண்டுகொலோ (அஃதன்றி) பூரணப்பேய் வயமா கையினுல் அவர்க் கடுத்தாரும் அயலாரும் உண்டு கொலோ; (இங்ஙனம் உடுக்கை மறந்து அடுத்தார் அயலா ரென்பதும் தோன்ருதிருப்பதும் அன்றி.)

சுடப் போட்டு எதிரிட்டது எல்லாம் இழந்தார்க்கு இருந்த பதியைக் கொண்டு பயன் உண்டோ—கரத்தில் எடுத்தபொருள் மிகவுஞ்சுட விரைந்துபோட்டு நின்ருற் போல், தம தறிவிற்கு எதிரிட்ட கருவிகளை எல்லாம் துன்பமாகக்கண்டு, ஞானுக்கினியினுல் எரித்து இவற்றை யும் இழந்தார்க்குத் தாம் முன்னிருந்த பதியில் இப்போ து இருந்ததுகொண்டு பயன் என்னை? உண்டுகொல்.எ-று

இத்திருவெண்பாவால் தேகாபிமானம் விடுத்து அத னைப் பகையாகவும், எதிரிட்டவைகளைத் துன்பமாகவும் கண்டு, அனைத்தையும் இழந்து, பூரணமருள் கொண் டோர் இது நாடு இது காடென்றும் இவர் அடுத்தார் இவர் அயலா ரென்றும் பகுத்தறிதல் இன்ருகலின், முன்னிருந்த பதியில் இப்போது இருப்பதனுல் அவர்க்கு வரும்பயன் ஒன்றும் இன்றென்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. உடுக்கை=வஸ்திரம். (கஎ)

[முன்னிருந்த பதியைவிட்டு, மற்ருேர் சிவதலத்தில் ஓரிடம் பற்றியிருந்து, ஒருவர் முன்னிலையாய் உதராக் கினிக்கு அன்னமாத்திரம் வாங்கியுண்டு, தவத்தைப் பண்ண லாகாதோ? எனின், மேற்கூறுகின்ருர்.]

துக்கஞ் சுகமான சுட்டறிவு கெட்டவர்க்குத், திக்குண்டோ வெங்குஞ் சிவாலயமாம் - அக்கி னிக்குப், பிச்சை பொதுநிழனீர் பேரிதுவே பேசார்தம், இச்சையிருப் பேகாந்தத் தே.

(இ-ள்.) துக்கம் சுகம் ஆன சுட்டு அறிவு கெட்டவர்க் குத் திக்கு உண்டோ எங்கும் சிவாலயம் ஆம்—முன்க ண்ட பிரபஞ்ச துக்கம் எல்லாம் இப்போது ஆநந்த மாக க்கண்ட அச்சுட்டுப்போதம் கெட்டோர்க்கு இன்னதி சை என்றும் இன்ன இடம் என்றும் பகுப்புண்டா மோ? அவர்க்கு எத்திசையும் எவ்விடமும் சிவாலயமே ஆகும்; (அஃதன்றி)

அக்கினிக்குப் பிச்சை பொதுநிழல் நீர் பேரிதுவே பே சார் ஏகாந்தத்து இருப்பு தம் இச்சை—உதராக்கினி அவித்தற்கு ஊரின்கண் பிச்சையும், இருத்தற்கு இடம் பொதுச்சாவடியும் மரநிழலும், தாகந் தணித்தற்கு ஏரி யாதிநீர்களும் உளவாகலின், அன்னம் இடம் நீர் என் னும் இவற்றினது பெயரையே சொல்லார், (ஆயின் அவ ர்க்கு இச்சைதான் ஏது எனின், ஒருவரோடுங் கூடியி ராது பேசாது) ஏகாந்தத்திருப்பதே அவர்க்கு இச்சை யாம். எ-று.

சிவத்தை உணர்ந்தோர்க்கு எங்கும் பரிபூரணமாய்த் தோற்றும் ஆகலின், "எங்குஞ் சிவாலய மாம்" என்ருர்.

இத்திருவெண்பாவால் பிரபஞ்சங்களையெல்லாம் ஆந ந்த மயமாக் கண்ட துறவினர்க்குத் திசையாதி எவ்விட

த்தும் சிவாலயமாகும் என்பதும், பிச்சையாதி உளவாக லின் அன்னபானுதி ஓரிடத்தில் குறியார் என்பதும், ஒருவரோடும் கூடாது ஏகாந்த மௌனத் திருப்பதே அ வர்க்கு இச்சை என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க.(கஅ)

[ஒருவரோடு கூடியிருந்து பேசுதலும் ஆகாதோ? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.]

அங்கக்கா ரன்றுதிப்பு நாவிசுவை யானதுவு ம், சிங்கி குளிர்ந்ததுவும் போற்செகத்தோர்-ச ங்கத்தைத், தீண்டுமன மேபகையாய்ச் சேரா துடலோடே, மாண்டுதிரி வார்துறவா வார்.

(இ - ள்.) அங்கக்காரன் துதிப்பும் நாவி சுவையானது வும் சிங்கி குளிர்ந்ததுவும் போல் செகத்தோர்—நாளு வேடங்கொண்டு நடிக்கும் வேடதாரி அவ்வேடங்கட்கு ஏற்ற பாடை பேசுதல்போலவும், கொல்லாநின்ற வற்ச நாபி ஒருவர்க்குச் சுவையானதுபோலவும், தன் காலிற் பூண்ட விலங்கு ஒருவற்கு இதமானது போலவும், (தந் தம் சாதிகட்கும் தொழில்கட்கும் ஏற்ற சொற்களைச் சொல்லியும், துன்பமாயுள்ள விடயங்களை இன்பமாகக் கருதிக்கொண்டு, மனைவிமுதலிய பாசவிலங்கை இதமா கக் கைக்கொண்டும் மயங்கிச் சுழலாநிற்பர்) இச்சகத் தோர்;

சங்கத்தைத் தீண்டும் மனமே பகை ஆய்ச் சேராது உடலோடே மாண்டு திரிவார் துறவு ஆவார்—இங்

னம் சுழலாநின்ருர் கூட்டத்தைக் கூடவேண்டுமெ ன்று கருதும் மனநினைவே தம் பகையாகி அந்நினைவோ டேன் கூடாது உடலோடு கூடியிருந்தும் கூடாது, அவ்வு டல் வாதனை மாண்டு திரிவாரே துறவினை உடையராவர் (என்றறிதி). எ-று.

"உடலோடே மாண்டு திரிவார்" எனவே, போகவா தனை, தேகவாதனை, போதவாதனை ஆகிய இம்மூன்று வாதனையும் தீர்ந்தார் என்பதாயிற்று.

இத்திருவெண்பாவால் பிரபஞ்சிகள் ஒருவரோடொரு வர் கூடலும், நானுவிதமாய் வார்த்தையாடலுமே இன் பமாய்க்கருதி மயங்குவர் என்பதும், துறவோர் அங்ஙு னஞ் செய்வது துன்பமென்று விடுப்பதுமன்றி, தம்முட லோடு கூடியுங் கூடாதிருப்ப ரென்பதும் அறிவித்த வாறு காண்க. (கக)

பொன்மலைமே லாகாயம் போவார்க்குப் பூ
மியுள்ளோர், என்னவே நாதாந்த மெய்தினை
ரை-என்னருகே, வாவென்று பாற்கடலில் வாழ
ரியை மண்டேகம், கூவுந் தகைமையதொக்கும்.

(இ - ள்.) பொன் மலைமேல் ஆகாயம் போவார்க்குப் பூமி உள்ளோர் என்னவே—பொன்மலை முடிமேல் ஆகாச கமனம் பண்ணுவோர்க்கு இந்நிலத்தின்கண் உள் ளார் மிகவும் தாழ்ச்சியானதுபோல், ஞானிகட்கும் பிர பஞ்சிகட்கும் உயர்ச்சி தாழ்ச்சி இருப்பவும்;

நாதாந்தம் எய்தினரை என் அருகே வா என்று பாற்கடலில் வாழ் அரியை மண்டூகம் கூவும் தகைமையது ஒக்கும்—நாததத்துவத்தின் முடிவாயிருந்த திருவருளை அடைந்த ஞானிகளைப் பஞ்சபூதகாரியந் தாநுகிய தேகந்தாநுகி இந்திரியவழி நுழைந்து செல்லும் பிரபஞ்சி ஒருவன் என்மனைக்கு நீர்வருக என்றழைத்தல் பாற்கடல் நாப்பண் அரவணையில் பள்ளிகொள்ளாநின்ற பெருமாளைப் பார்த்து, ஓர் தவளை நீரும் இக்கடல் மிசைமிதந்து துயில்கின்றீர்; யானும் இக்கடல்மிசை மிதந்து துயில்கின்றேன், உமக்கும் அரியென்று பெயர், எனக்கும் அரியென்று பெயர்; ஆகலின், எனதருகே நீர்வருக என்றழைக்கும் முறைமையது ஒக்கும். எ-று.

பொன்மலை முடியை நாதாந்தத்திற்கும், அம்மலைமுடிமேல் தோன்றும் ஆகாயத்தை இந்நாதாந்தத்தில் தோன்றும் திருவருளுக்கும், ஆகாயத்தில் கமனம் பண்ணுவோனை இத்திருவருளையும் கடந்துசெல்லும் ஞானிகள் அறிவிற்கும் உவமித்துக் கூறியவாறு காண்க. ஞானிகள் தத்துவங்கட்கெல்லாம் முடிவாய்நின்ற பரிபூரணத்தை அடைந்தவர், பிரபஞ்சிகள் தத்துவங்கட்கெல்லாம் அடியாயுள்ள பஞ்சபூதகாரியம் தாநுயுள்ள தேகத்தை அடைந்தவர் ஆகலின், "பொன்மலைமேலாகாயம் போவார்க்குப் பூமியுளா ரென்னவே" என்று அங்ஙனம் உவமை கூறினர். ஞானிகளது மகிமையை அறியாததால், அவரும் உலகத்தின்கண் இருக்கின்றார், யானும் உலகத்தின்

கண் இருக்கின்றேன், அவருமனிதர், யானும் மனிதனென்று கருதி அழைத்தான் ஆகலின், "பாற்கடலின் வாழரியை மண்டேகங் கூவுந் தகைமையதொக்கும்" என்று இங்ஙனம் உவமை கூறினர்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகட்கும் அஞ்ஞானிகட்கும் தாரதம்மியமும், அவரை இவரெண்ணுமல் அழைப்பதும், இங்ஙனம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உ0)

[ஆயின் பத்தியோடு மனமொழி மெய்களால் அவரை வணங்கி என்மனைக்குத் தேவரீர் எழுந்தருளுக என்று ஒருவன் அழைத்தால் செல்வரோ ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

கும்பிட்டுங் கீர்த்தித்துங் கோடி யுபசாரம்
வம்பிட்ட பத்தி வலைவழியை-நம்புவரோ
ஊணுதி வாதனைக ளொன்று தவப்பெருமை
வீணே விளைக்கு மெனின்.

(இ - ள்.) கும்பிட்டும் கீர்த்தித்தும் கோடி உபசாரம் வம்பு இட்ட பத்தி வலைவழியை நம்புவரோ—ஒருவன் வந்து அட்டாங்க பஞ்சாங்கத்தோடு வணங்கியும், அநேக தோத்திரங்களைப் பண்ணியும், சுவாமிகள் ! அடியேன் மனைக் கெழுந்தருளுக என்று கோடி பேதங்களாய் உபசாரங்களைச் செய்தும், இங்ஙனம் அழைக்கும் புதுமை பொருந்திய பத்தி ஆகிய வலைநெறியை ஞானிகளாயினர் ஓர் பொருளாகக் கருதிச் செல்வரோ ; (ஆயின்

அன்போடு வணங்கி அன்னங் கொடுக்கிறேன் என்றழைத்தால் அவ்வன்ன மாத்திரஞ் சென்று வாங்கிக்கொள்ளலாகாதோ? எனின்,)

ஊண் ஆதி வாதனைகள் ஒன்ருத அப்பெருமை வீணே விளைக்கும் எனின் — ஊண் உடுக்கை முதலிய வாதனைகளையும் விரும்பாத அந்த அவா அறுதி ஆகிய பெருமை அவரிருக்கு மிடத்து அவர் வேண்டா என்று தள்ளவும் வீணுய் அவ்வூணுதிகளைக் கொடுப்பிக்கும் ஆயின். எ-று.

உபசாரமிகுதியை, "கோடி" என்றும், ஒருவரும் அங்ஙனஞ் செய்யக்கண்ட தின்மையால், "வம்பிட்ட" என்றுங் கூறினுர். "ஊணுதிவாதனைகள்" எனவே,, நோய் குளிர்கட்கு மருந்தும் உறையுளும் வேண்டார், என்பதாயிற்று. (உக)

[தாம் ஊணுதிகளை விரும்பி ஒருவரைப் பின் சேறலாகாது அன்றி, ஒருவர் அன்போடும் வணங்கி ஊணுதி கொடுத்தற்குத் தம்மனைக் கழைத்தாலும் செல்லாதிருப்பது ஏதுகாரணம்? எனின், மேற்கூறுகின்ருர்.]

கருமங் திரிவிதத்திற் கட்டவிழுங் காலம்
அரவுந் தவளையும்போ லாகி-இருதலையில்
கொள்ளியெறும் பாயுடம்பே கூற்ருகித் தோற்
உள்ளினரு மூருமென்னு கும். [றுமெனில்

(இ-ள்.) திரிவிதத்தில் கருமம் கட்டு அவிழும் காலம் அரவும் தவளையும்போல் ஆகி இருதலையில் கொள்ளி எறும்பு ஆய் உடம்பே கூற்று ஆகித் தோற்றும் எனில்—ஞானசாரியர் கிருபா நோக்கத்தானும், கரசரண பரிசத்தானும், திருவாக்கானும், அவரது ஆணவம் மாயை கன்மங்களாகிய கட்டு விடுதலையாகாநின்ற காலம் ஆகலின், தம் உடம்பே பாம்பும் தாம் ஓர் தவளையும்போலாகி, அவ்வுடம்பே இருதலையும் எரிசூழ்ந்த கொள்ளியாகி, தாம் அக்கொள்ளிக் குழலுட் சுழலும் எறும்பாகி, அவ் வுடம்பே தம்மைப் பிணித்துச் செல்லுங் கூற்றாகித் தோற்றும் எனின் ;

உள்ளினரும் ஊரும் என் ஆகும்—இங்ஙனம் பகையாய்த் தோற்றும் உடம்பிற்கு உபசாரஞ் செய்யக் கருதினோரும், அவர் அழைத்துச் செல்லும் ஊரும், அவர்க்கு என்ன பயனைத்தரும். எ-று.

பாம்பு தவளையைப் பற்றி நிற்றல்போல் உடம்பு அவரைப் பற்றி நிற்றலானும், நெருப்பு அவியுமளவும் குழற்கண் வருந்திச் சுழலும் எறும்புபோல் ஊழ்வினை அறுமளவும் உடம்புள் வருந்தி இருத்தலானும், கூற்று உயிரைப் பிணித்துச் சேறல்போல், அவரைப் பற்றிநின்று பிச்சையாதிக்குச் செல்லப் பண்ணுதலானும், அங்ஙனம் உவமை கூறினர். ஒருவன் தனக்குப் பகையாயினர்மேல் வெறுப்புண்டாவதும் அன்றி, அப்பகைவர்க்கு இதஞ்

செய்வார்மேலும் வெறுப்புண்டாவதுபோல், அவர்க்குப் பகையாகிய உடம்பின்மேல் வெறுப்புண்டாவதும் அன்றி, அவ் வுடம்பிற்கு இதஞ் செய்வார்மேலும் வெறுப்புண்டாம் ஆகலின், "உள்ளினருமுரு மென்னுகும்" என்ருர் "திரிவிதத்திற் கட்டவிழும்" என்றமையால், இரண்டு மலமும் வருவிக்கப்பட்டன. (உஉ)

[ஞானசாரியரை அடைந்தோரும், ஓரூரின்கண் ஒருவன் செய்யும் உபசாரத்தை அங்கீகரிக்க இல்லையோ? இவர் என்னை? அங்ஙனம் அங்கீகரியா திருப்பது எனின், மேற் கூறுகின்ருர்.]

பிறவாத யோனி பிறந்துபிறந் தெல்லாம்
அறிவானு னுரென் றறியா - அறிவை
அறிந்துமீ னண்ட வழிபருந்திற் குஞ்சாய்ப்
பிறந்தவர்க ளேன்பார்ப்பார் பின்.

(இ - ள்.) பிறவாத யோனி பிறந்து பிறந்து எல்லாம் அறிவால் நான் ஆர் என்று அறியா அறிவை அறிந்து—தெய்வ மானுடப் பிறப்பு அன்றி, மற்றைப் பிறவாத யோனிபேதங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் அளவில் காலம் சென்றுசென்று பிறந்து எய்த்து, பின்னர்த் தெய்வகதியாய்ப் பிறவிகட்கு எல்லாம் தப்பி, தன்னை அறிதற்கு ஏதுவாய இம் மானுடப் பிறவியிற் பிறந்தும், இத்தேகத்துள் இருந்து எல்லாவற்றையும் அறிவானுகிய யான் யாரென்று அறிதற்கு அரிதாய அறிவை இம் மானுடத்தேகம்

அநேகத்தாற் செய்த சிவபுண்ணிய மேலீட்டால் இப்போது அறிந்து;

மீன் அண்ட வழி பருந்தில் குஞ்சு ஆய்ப் பிறந்தவர்கள் பின் ஏன் பார்ப்பார்—நீருள் நுழைந்துசெல்லும் மீன்முட்டை வழித்தோன்றும் குஞ்சு ஆகாயத்திற் செல்லும் பருந்தின் முட்டை வழித்தோன்றுங் குஞ்சாய்ப் பிறந்ததுபோல், பிறப்பிற்கு ஏதுவாய்ப் பிறந்த பிறப்புக்கள் நீங்கி, வீட்டிற்கு ஏதுவாய்ப் பிறந்தோர்கள் இப்போது மற்றையரைப் போலும் ஊர் உறவு என்று ஏன் பார்ப்பார். எ-று.

முட்டை வழித் தோன்றல் இரண்டிற்கும் ஒத்ததாயினும், முன் நீருட் சென்றதும், பின் ஆகாயத்திற் செல்வதும் ஒவ்வாததுபோல், முன்னரும் இப்போதும் பிறந்த மானுடப்பிறப்பு ஒத்ததாயினும், முன் பிறப்பிற் சென்றதும், இப்போது வீட்டிற்செல்வதும் ஒவ்வாது. ஆகலின், இங்ஙனம் உவமைகூறினர். முற்பிறப்பில் சிவபுண்ணிய மேலீட்டால் இப்பிறப்பில் எளிதில் தன்னை அறிந்தமையால், "அறிந்து பிறந்தவர்கள்" என்றார். தன்னை அறிந்தால் தலைவனையும் அறியலாம் ஆகலின், "நானென்றறியா வறிவையறிந்து" என்றார். (உரு)

[இங்ஙனம் ஊர் உறவாதி ஒன்றும் வேண்டார்க்குப் பெருமை தான் யாது? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

அரசர்க் குடைமை யளவற்ற பேறே
பெருமையா னுற்போலப் பெற்ற - அரிபிரயர்க்

கப்பாலாம் வாழ்வு மணுவாகி யாதுமறல்
இப்போ பெருமை யிவர்க்கு.

(இ - ள்.) அளவு அற்ற உடைமை பேறே அரசர்க்குப் பெருமை ஆனல் போல—அளவற்ற திரவியம் ஆடை பூடணுதிகளைப் பெறும் பேறே அரசர்க்குப் பெருமையாணுற் போல;

பெற்ற அரிபிரமர்க்கு அப்பால் ஆம் வாழ்வும் அணு ஆகி யாதும் அறல் இவர்க்கு இப்போது பெருமை—அவ்வரசர் முதலியோர் வாழ்விற்கு மேலாய வாழ்வினைப் பெற்ற அரி பிரமர் வாழ்விற்கும் அப்பாலாகிய பதமுத்தி வாழ்வுகளும் அணுமாத்திரம் இன்பமாய் அழியும் எனக் கண்டிருந்த இக பர வாழ்வுகளில் யாதொன்றினும் பற்றற்ற இப் பற்றறுதியே இவர்க்கு இப்போது பெருமை யாம். எ-று.

"அரசர்க்குடைமை" என்று பொதுப்படக் கூறினமையான், நால்வகைச் சேனை நால்வகை அரண் நாணுதேசங்கள் முதலியவும் கொள்க. அவர்க்கு அப்பேறு மேன்மேல் பெறுவது பெருமையாணுற்போல், இவர்க்கு அப்பேறு மேன்மேல் விடுவது பெருமை என்பதும், அவர்க்கு அப்பேறின்மை சிறுமையாவதுபோல், இவர்க்கு அப்பேறு பெறுவது சிறுமை என்பதும், பேற்றின்மேல் பற்றுப்பிறவிக்கேது, அப்பேற்றினமேற் பற்றறுதி வீட்டிற்கேது என்பதும், பிறப்பை அடைதல் சிறுமை, வீட்டை அடைதல் பெருமை என்பதும் இதனுற் காண்க. (உக)

[இங்ஙனம் இருந்த ஞானிகள் வீட்டிற்கு ஏதுவாகிய சரியாதிகளைத்தான் செய்யார்களோ? எனின், அவர்செய்யுஞ் சரியாதிகள் இவை என்று மேற்கூறுகின்றார்.]

சரியை யுடல்வெறுத்த றன்னை யறிதல்
கிரியோகங் கூடாமை கேளாத் - திருஞானம்
வேறின்மை பேரின்பம் விட்டுதியா மேலீடு
பேறின்மை தானே பெறல்.

(இ-ள்.) சரியை உடல் வெறுத்தல் கிரியை தன்னை அறிதல் யோகம் கூடாமை—அவர்க்குச் சரியையாவது மலச்சுமை, துக்கம் விளைக்கும் குரம்பை, அநித்திய விருது எனக்கண்டு, உண்டி சுருக்குதல் முதலியவற்றான் உடலத்தை வெறுத்தல், கிரியையாவது தத்துவம் முப்பத்தாறையும் நியதிகளைந்து அவற்றின முடிவினின்ற தம்மை உள்ளபடி அறிதல், யோகமாவது அங்ஙனம் தம்மை அறிந்தவிடத்துத் தமக்கு உயிாக்குயிராயிருந்த திருவருளைக்கண்டு அவ்வருளே வடிவாகியிருந்த முன் நீக்கி நின்ற கருவிகளோடுங் கூடாமை;

கேளாத் திருஞானம் வேறு இன்மை பேரின்பம் விட்டு உதியாமேல் ஈடு பேறு இன்மை பெறல் தானே அம்மூன்கையானும் உண்டாம் கேட்டறியலாகாத அழகியஞானமாவது (அவ்வருளே வடிவாயிருந்த தாம் சிறிதும் தோன்றாது பரையே ஆகிய) வேறின்மையினையும், அதன் மேல் பேரின்பம் விட்டுத் தோன்றாத மேலீட்டி

னையும், இவ் வின்பத்தைப் பெற்றோ மென்னும் பேறின்மையினையும் பெறுதல் தானேயாம். எ-று.

ஞானாசாரியர் மௌனமொழியால் அறிவிக்க அறிதலான், "கேளாத்திருஞானம்" என்றும், இன்ப மேலிடா முன் விட்டுத்தோன்றலான் "விட்டுதியர்மேலீடு" என்றுங் கூறினார். பேறின்மை இன்பாதீதம்.

கும்பிட்டென்னும் திருவெண்பாமுதல் இவ்வைந்து திருவெண்பாவானும் ஞானிகளினது இயற்கை நெறிகளினது முறைமை அறிவித்தவாறு காண்க. (உரு)

துறவு முற்றும்.

அ-ம் அதிகாரம்.

அவத்தைத்தன்மை.

[இங்ஙனம் சரியாதிகளை நீத்து உட்டுறவு புறத்துறவுடையராய், பிருதிவிமுதல் நாததத்துவம் ஈறுகச் சொல்லப்பட்ட தத்துவம் முப்பத்தாறையுங் கடந்து, ஆணவ இருளையுங்கடந்து, ஆன்மதரிசன முதலிய சுத்தாவத்தையில் நிற்போரது தன்மை கூறினமையால், இவ்வதிகாரத்திற்கு அவத்தைத் தன்மை என்று பெயராயிற்று.]

உண்டொழித்துத் தேடு முடம்பரா யொன்றுமுதல், அண்டர்பதத் தப்பாலு மைம்புலத்

தும் - உண்டு, மழுங்கினர்க்குப் போகம் வருத்தமாய்த் தோன்ற, எழுந்தவருள் கெட்டேனி தென்.

(இ - ள்.) உண்டு ஒழித்துத் தேடும் உடம்பர் ஆய் ஒன்றுமுதல் அண்டர் பதத்து அப்பாலும் ஐம்புலத்தும் உண்டு மழுங்கினர்க்கு—ஓருடம்பில் பிராரத்தத்தை உண்டொழித்து, அவ்வுடம்பில் அவ்வினையை உண்டொழித்தற்கு இடையே, இதாகிதங்களாகிய தொடர்பால் தேடும் ஆகாமியத்தால் தொன்றுதொட்டு வரும் உடம்புகளை உடையராய், இப் பூலோகமாகிய ஒன்று முதல் தேவர் பதவிக்கு அப்பாலும் ஆண்டாண்டுச் சென்றிருந்து ஐம்பொறிகளானும் அவ்வவ் வுடம்புகட்கு ஏற்ற விடயபோகங்களை இன்பமாகக் கண்டு உண்டு அளவில் காலந் தழும்பேறினர்க்கு;

போகம் வருத்தமாய்த் தோன்ற எழுந்த அருள் கெட்டேன் இது என்—அப்போது இன்பமாய்த் தோன்றிய போகம் இப்போது துன்பமாய்த்தோன்ற உதயமாகிய திருவருள், கெட்டேன் ஈது என்கொல். எ-று.

ஓர்பிரகாரம் இன்றிச் செய்தவினையின் பேதப்படியே தநுகரணபுவன போகங்களும் பேதித்துத் தோன்றலான், "தேடுமுடம் பரா யண்டர்பதத்தப்பாலு மைம்புலத்து முண்டு மழுங்கினர்க்கு" என்றார். தநுவாதிகள் பேதிப்பதாவன, நல்லதேசத்து நல்லோர்கள் அங்கீகரித்த

போதத்தைப் புசித்தலானும், நல்ல நினைவோடும் நல்ல சொல்லோடும் நற்றொழிலைச் செய்தலானும், பொல்லாத தேசத்துப் புன்போகங்களைப் புசித்தலானும், பொல்லாத நினைவோடும் பொல்லாத சொல்லோடும் புன்றொழிலைச் செய்தலானும், இவற்றுள் ஒன்று நன்றும் ஒன்று தீதுமாய் மாறிமாறி வருதலானும், இவை முதலாயவற்றால் பேதிப்பதெனக் கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் சுத்தாவத்தையில் நின்று அருளைத் தரிசித்தோர்க்கு விடயந் துன்பமாய்த் தோற்றும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

வாசகத்துங் கோவையினு மாணிக்க மாகவழங்
காசைத் துறையநந்த மாமதிலே - ஆசை
இருதலைப்பா லேக மெனவிரண்டா மித்தில்
ஒருதலைக்கா மந்துறவன் றோ.

(இ - ள்.) மாணிக்கம் ஆக வழங்கு வாசகத்தும் கோவையினும் ஆசைத்துறை அநந்தம் ஆம்—மாணிக்கமணி போல் ஆகப் பலவரான் எடுத்து வழங்காநின்ற சங்கத்தார் முதலியோர் கூறிய ஆசிரியப் பாக்களினும், மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் முதலிய கோவைகளினும், காமத்தினது இலக்கணமாகக் கூறப்பட்ட களவித்துறைகள் அநந்தம் ஆகும்;

அதிலே ஆசை இருதலைப்பால் ஏகம் என இரண்டாம் இதில் ஒருதலைக்காமம் துறவு அன்றோ—அக்களவித்

துறைகளுள் காமம் தலைவனும் தலைவியும் ஆகிய இருவர் பாலும் சமனொத்துக் கூடுவதாகிய இருதலைக்காமம் எனவும், ஒருவர்பால் மிகுந்தும் ஒருவர்பால் குறைந்தும் காமம் ஒவ்வாது கூடுவதாகிய ஒருதலைக்காமம் எனவும், இரண்டுள் அடங்குவதாம், இவற்றுள் தலைவன் விழையா திருப்பத் தலைவி விழைந்துபற்றும் ஒரு தலைக்காமம் போல விடயானந்தத்தைத் துறந்து சொரூபானந்தத்தைப் பெறும்பொருட்டுச் சுத்தாவத்தையில் நிற்போர்க்கு இச் சொரூபானந்தம் இடைத்தது ஆயினும் இவ்வானந்தத்தை யே பெற விரும்பித் தொடர்ந்து நிற்பது அன்றோ துற வாவது. எ-று.

தலைவன் கூடி இன்பம் கொடாதிருப்பினும் தலைவி தனது கற்பால் பிறரை விழையாது அத்தலைவனையே வி ழைந்து நிற்றல்போல், சொரூபானந்தம் தனக்குக் கிடை த்திலது ஆயினும் தனது தவக் கற்பால் விடயாநந்தத்தை விழையாது சொரூபானந்தத்தையே விழைந்து நிற்கவே ண்டு மென்பதும் தலைவி கற்பினைக்கண்டு தலைவன் காரு ணியத்தால் அவட்கு இன்பங் கொடுத்தல்போல், இவன் தவக் கற்பினைக்கண்டு சிவம் காருணியத்தால் தன தானந் தத்தை இவனுக்குக் கொடுக்கு மென்பதும், இவ்வுவமைக் குறிப்புகளாற் காண்க. வாசகம்போல் இருத்தலின் ஆசி ரியப்பாவை வாசகம் என்றார். (உ)

[இத்திருவெண்பாவால் சொரூபானந்தத்தை விரும்பிச் சுத்தா வத்தையில் நிற்போர்க்கு இச் சொரூபானந்தம்

கிடைத்திலது ஆயினும், இவ் வானந்தத்தையே விரும்புவது அன்றி, அசுத்தாவத்தையில் திரும்பி அவ்விடயானந்தத்தை விரும்பல் ஆகாதென்று கூறியவாறு காண்க.]

சாத்துவிக மெட்டாய்த் தசவவத்தை யாய்த்
தன்னை, நீத்தவனாய்த் தானாய்ப்பின் னேயமா
ய்க் - கூர்த்ததெல்லாம், சுத்த வவத்தைத் துவட்
சித் துகளற்ற, அத்துவிதர்க் கேதுமுதி யா.

(இ-ள்.) சாத்துவிகம் எட்டு ஆய்த் தச அவத்தை ஆய் தன்னை நீத்தவன் ஆய்த் தான் ஆய்ப் பின் நேயம் ஆய்க் கூர்த்தது எல்லாம் சுத்த அவத்தைத் துவட்சி—இராசத தாமத காரியங்களை எல்லாம் நீக்கிச் சாத்துவிக காரியமாகிய கிராசைமுதலிய என் குணங்களையும் உடையவனாகி, அருகிய நோக்க முதலிய பத்தவத்தைகளையும் உடையவனாகி, இந்த நற்குணங்களால் தத்துவ முப்பத்தாறையும் கடந்து தன்னை அறிந்து அருளைத் தரிசித்துத் தற்போதம் அடங்கினவனாகி, பின்னர்ப் பரையேதானாகி, பின்னர் நேயத் தழுந்தினோனாகி, இங்ஙனம் ஒருவன் நுண்ணிதாய் அறிந்து சென்றதெல்லாம் சுத்தாவத்தை அநுபவங்களாகும்;

துகள் அற்ற அத்துவிதர்க்கு ஏதும் உதியா—இந்தச் சுத்தாவத்தைகளை அறிந்து சென்ற போதம் அற்றுச் சிவத்தோடும் இரண்டறக்கலந்த அத்துவிதத்தை உடையோர்க்கு முற்கூறிய அநுபவங்களுள் யாதொன்றேனும் தோன்றாது (இவர் மௌனாநந்தமாயிருப்பார்). எ-று.

சாத்துவிகம் எட்டாவன :—நிராசை, தவம், பொறுமை, கிருபை, சந்தோடம், வாய்மை, அறிவுடைமை, அடக்கம் உடைமை இவை எண்வகையும் எனக்கொள்க. தச அவத்தையாவன:—பிரபஞ்சத்தை மாயாவடிவமாய்க் காணாது அருள்வடிவாய்க் காணும் அருகிய நோக்கமும், கருவிகளை நியதிகளையும் சிந்தனையும், முற்பிறவியிற்பட்ட துன்பங்களை நினைத்து நெட்டுயிர்ப் பெறிதலும், திருவருள் மேலிட்டால் உடம்பில் இளஞ்சூடெழுதலும், ஊணுதிகளைத் துறத்தலும், ஒருவரோடு உரையாடற்கு மானமுறுதலும், மௌனமாயிருத்தலும், பித்தேறினூற்போலப் பிரபஞ்சப் பகுப்புத் தோன்று திருத்தலும், பிராணவாயு இறந்து மூர்ச்சித்திருத்தலும், போதம் இறந்து நிற்றலும் ஆகிய இவை பத்துமெனக் கொள்க. சுத்தாவத்தைகளோடுங்கூடி அவற்றில் தோன்றும் அநுபவங்களைப் போதம் சுருங்கிநின்று அறிதலானும், அப்போதம் தேய்தல் வளர்தற்குத் தக்கதாய் ஓர்கால் உயர்ந்த அநுபவமாயும், ஓர்கால் தாழ்ந்த அநுபவமாயும், மாறித் தோன்றலானும், "துவட்சி" என்ருர். கேவலாவத்தையோடு ஆணவம் நீங்கிற்று ஆயினும், அதனது காரணம் போதமிறக்குமளவும் இருத்தலின் போதத்தை, "துகள்" என்ருர்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞான சாதகர் இலக்கணமும் சாத்தியரது இலக்கணமும் கூறியவாறு காண்க. (௩)

[இவ்வநுபவங்களை அறிந்து சொல்வது வாக்கு ஆகலின், இவ் வாக்கினை மௌனமாக்குவது முத்தி அன்றோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

உரையொடுங்கிற் போத முதிக்கு மொழிவே, அருளா மதன்போக் கசையாப்-பரையோகம், போனாற் சுகாதீதம் புண்ணியர்க்குப் பொய்யுதியா, தேனோர்க்குப் பல்விதமா கும்.

(இ-ள்.) உரையொடுங்கின் போதம் உதிக்கும் ஒழிவே அருள் ஆம் அதன்போக்கு அசையாப் பரையோகம் போனால் சுகாதீதம்—வாக்கினை மௌனமாக்கின் உள்ளே போதம் தோன்றும் ஆகலின், அவ்வாக்கு மௌனம் முத்தி அன்று (ஆயின்போதமடங்கின் முத்தியோ? எனின்) போதம் அடங்கின் அருள்தரிசனம் ஆகலின், அப்போதம் அடங்கல் முத்தியன்று, (ஆயின் அருள் தரிசனம் நீங்குதல் முத்தியோ? எனின்) அவ்வருள் தரிசனம் நீங்கின் போதஞ் சிறிதும் அசையாத பரையோகம் ஆகலின், அவ்வருள் தரிசனம் நீங்குதல் முத்தி அன்று, (ஆயின் பரையோக நீங்குதல் முத்தியோ? எனின்) பரையோகம் நீங்கின் சுகப்பேறும் ஆகலின், அப் பரையோகம் நீங்குதல் முத்தி அன்று, (ஆயின் அச்சுகப்பேறு நீங்குதல் முத்தியோ? எனின்), அச்சுகப்பேறு நீங்குதலே சுகாதீதம், இச்சுகாதீதமே முத்திநிலை;

புண்ணியர்க்குப் பொய் உதியாது ஏனோர்க்குப் பல்விதம் ஆகும்—இச் சுகாதீத முத்தியை அடைந்த புண்

ணியர்க்கு மேற் கூறிய சுத்தாவத்தையில் தோன்றும் பொய்கள் யாவும் தோன்ருு, இம்முத்தியைப் பெருது அச் சுத்தாவத்தையில் நிற்போர்க்கு அநுபவம் பலவித மாய்த் தோற்றும். எ-று.

பஞரயோகம் கூறி அதற்கப்பால் சுகாதீதங் கூறின மையால், இவற்றிற்கு இடையில் தோன்றும் சுகப்பேறு வருவிக்கப்பட்டது. பரிபூரண சிவத்திற்குத் தம்மைக் கொடுத்தலால் மெய்ஞ்ஞானிகளை, "புண்ணியர்" என்ரு ர். சுகாதீதத்திற்குச் சுத்தாவத்தைக் காட்சி பொய்யாக லின் "பொய்யுறியாது" என்ருர்.

இத்திருவெண்பாவால் முத்திநிலை ஈதென்று அறிவித் தவாறு காண்க. (௬)

[அச்சுகாதீத முத்தியை அடைதற்கு ஏதுவாகிய சுத் தாவத்தையில் நிற்போரது குணங்கள் யாவை? எனின், மேற்கூறுகின்ருர்.]

கருவி கழல வரைநோக்காஞ் சிந்தை
பெருமூச்சாம் போதம் பிறியில்-அருளாய்
வெதும்பி யுடல்வெறுக்கு மின்பாய் விகளம்
முதிர்ந்துரையு நாணுமொடுங் கும்.

(இ-ள்.) கருவி கழல வரை நோக்கு ஆம் போதம் பிறியில் சிந்தை பெருமூச்சு ஆம்—கருவிகள் நீங்கவே மலைமேல் நின்று நோக்குவோர்க்கு நிலத்தின்கண் உள்ள பொருள்கள் அருகித் தோன்றுமாப்போல, (பிரபஞ்சம்

எல்லாம் பொய்யாய்த் தோன்றுவதாம்), அக்கருவிக ளுள் அதோமுகமாய்நின்ற போதம் அவற்றைப் பிறியில் (ஊர்த்துவமுகமாய் நின்று தன்னை அறியும், அங்ஙனந் தன்னை அறியும்போது இங்ஙனம இருக்கின்ற யான் எறும்புகளால் நாக்கூழ் அரிப்புண்டதுபோல், அளவில் காலம் அக்கருவிகளால் அரிப்புண்டேனே என்னும்) சிந் தனையால் நெட்டுயிர்ப்புளதாம்;

அருள் ஆய் உடல் வெதும்பி வெறுக்கும் இன்பு ஆய் விகளம் முதிர்ந்து உரையும் நாணும் ஒடுங்கும்—(தன்னை அறிந்த பின்னர்) அருள்தரிசனம் உண்டாய், (பின்னர் அவ்வருளே தமக்கு வடிவாகி) இம்மாயா உடலம் வெது ம்பி (இதனை) வெறுப்பன், (பின்னர்) ஆநந்த முண்டாய், (இவ்வாநந்த மேலீடாகிய) உன்மத்தந் தலைமீக்கொண்டு மௌனமாயிருப்பன், அஃதன்றி, (பிரபஞ்சத்தார்க்கு காணுவதாய) நாணமும் நீங்கும். எ-று.

"போதம்பிறியில்" என்றதனால், தன்னை அறிந்தென் பது வருவிக்கப்பட்டது. "அருளாய்" என்றதனால், அருள் தரிசனம் வருவிக்கப்பட்டது. நாணம் ஒடுங்கலா வது நீராடல் பூசனையாதி செய்திலன் என்று உலகத் தார் பழிப்பது குறித்துவரும் நாணம் எனக்கொள்க.

இத் திருவெண் பாவால் கருவிகள் நீங்கியவிடத்து வருங் குணமும், தன்னை அறிந்தவிடத்து வருங்குண மும், திருவருள் தோன்றியவிடத்து வருங்குணமும்

ஆனந்தர் தோன்றியவிடத்து வருங்குணமுங் கூறியவாறு காண்க. (௫)

வேர்க்கும் விழிததும்பும் பொய்யறியின் மெய்வெதும்பி, ஆர்க்கும் விறைக்கு மருளுதிப்பின்-வாக்குமனம், நின்றுபரி பூரணமாய் நேயத்தே கார்க்கதமாய்க், கன்றிப் புளகிதமாங் காண்.

(இ - ள்.) வேர்க்கும் விழி ததும்பும் பொய் அறியின் மெய் வெதும்பி ஆர்க்கும் விறைக்கும்—(பொய்யாகிய கருவிகளை உள்ளபடி பொய்யாய் அறியின், மெய்யில்) வெயர்வை அரும்பும், விழியில் நீர்ததும்பும், எல்லாம் பொய்யென் றறிந்துகொண்டேன் என்று உடலத்துள் இளஞ்சூடெழ ஆரவாரிப்பன், (பின்னர்த் தன்னை உள்ள படிகண்டு ஒன்றினையும் நாடாது, உடலம் அசைவற இருப்பன் ;

அருள் உதிப்பின் வாக்கு மனம் நின்று பரிபூரணம் ஆய் நேயத்தே கார்க்கதம் ஆய்க் கன்றிப்புளகிதம் ஆம்—(பின்னா) அருள் தோன்றுமிடத்து வாக்கு மனங்களில் நின்று அவ்வருள் பரிபூரணமாய்த்தோன்ற இதற்கு முதலாய நேயத்தை (என்றைக்கு அடைவேன் என்று அந்நேயத்தை நாடி) மேகங் குமுறுவது போலாய் உள்ளே குமுறி உள்ளம் வெதும்பி உடலம் உரோமாஞ்சலியாம். எ-று.

வாக்கு மனங்களில் நின்று அருள் பூரணமாய்த் தோன்றுவதாவது மனத்தால் நினைந்த நினைவு நினைந்த தில்

லையாயும், வாக்காற் சொன்ன சொற்கள் சொன்னதில்லையாயும், தனக் கநுபவமாய்த் தோன்றுவதாம் எனக் கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகளைப் பொய்யென்று அறிந்தவிடத்து வருங் குணமும், திருவருள் உதித்த விடத்து வருங் குணமும், அறிவித்தவாறு காண்க. (௬)

பேயைப் பெண்ணென் றிருந்தும் பித்தளைக்குப் பொன்றோற்றும், மாயத்தூ னுண்டுமன மாண்டுமயல் - போயத், திடுக்கமே பித்தாய்த் தெளிமய லானாற்போல், நடக்குமருண் மேலிட்ட நாள்

(இ - ள்.) பெண் பேயை என்று இருந்தும் பித்தளைக்குப் பொன் தோன்றும் மாயத்து ஊன் உண்டு மயல் போம் மனம் மாண்டு—பெண்களைப் பேய்களைப்போலும் பிடித்து வாதிப்பவரென்று கண்டிருப்பதாயும், பித்தளைக்குப் பொன் தோற்றுப்போவதாய்க் காண்பதாயும், உதர எரிவாய்த் தோன்று மாயத்திற்குக் காடி கூழ்முதலிய ஊண் யாது கிடைப்பினும் வாங்கி உண்டு (அவைகண்மேல் வைத்த) மயலும்போய் (அவற்றை மெய்ப்பொருளாகக் காணும்) மனமும் இறந்து;

அத்திடுக்கமே பித்து ஆய்த் தெளி மயல் ஆனல்போல் அருள் மேலிட்ட நாள் நடக்கும்—(அப்பொருந்தல் அருந்தல்களையும் அவற்றிற்கு ஏதுவாய பொன்னையும்

விழைந்து நெடுநாள் பிறவித்துன்பத்தால் வருந்தினேம் என்னும் அந்தத் திடுக்கந்தானே விடாப் பிராந்தியாய் அறிவு பயித்தியங் கொண்டோனைப் போலவும் திருவருள் மேலிட்டகாலத்து விளங்கும். எ-று.

பேய் பிடியுண்டு விடுபட்டோனுக்கு ஓர்காலத்து அதனைக் கண்டபோது பயந்தோற்றல்போல், முன் பெண்களால் வருந்திய வருத்தத்தை நோக்கி அவரைக்கண்டபோது பயந்தோற்றலான் அங்ஙனம் உவமை கூறினார். "பித்தனைக்குப் பொன் ரேற்றும்" என்று அதனினும் இழிவாய்க் கூறினமையால் ஓட்டுச்சின்னங்களையும் சிறுகற்களையும்போல் காண்பர் என்பதாயிற்று. எங்கும் பரிபூரணமாய் அருள்வடிவா யிருத்தலானும், பொன் பெண் மண் ஊண் உடல் என்னும் ஐவகையும் வெறுத்து உலகத்தாரோடு மாறுபட்டிருத்தலானும், "தெளிமய லானாற்போல்" என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் அருள்மேலிட்டநாள் நடக்குங் குணங் கூறியவாறு காண்க. (எ)

மலட்டுமக னீங்கி வரக்கண்ட தாய்தால்,
அலத்தி மகிழு மதுபோல் - உலப்பிலாக், காலங்
கழிந்ததையுங் காணுத்தைக் கண்டகளிப், பாலு
மழுதுசிரிப் பார்.

(இ-ள்.) மலட்டு மகன் நீங்கி வரக்கண்ட தாய் தால் அலத்தி மகிழும் அதுபோல்—(நெடுநாள்) மலடிருந்து (பின்னர் அரிதாய்ப்பெற்ற) புதல்வன் (தன் மனைவிட்டு)

நீங்கி (அயல்மனையிற் சென்றுமீண்டு) வர எதிர்கண்ட தாய் (சென்று எடுத்து மார்போடு அணைத்து முன்னர் அவனைப்பெருத காலத்தையும் இப்போது அவனைப் பெற்றுக் கண்டகாட்சியையும் நினைந்து) தாலாட்டுதலோடு அழுது அவ்வழுகையோடும் சிரிக்கும், அதுபோல்;

உலப்பு இலாக் காலம் கழிந்ததையும் காணுத்தைக் கண்ட களிப்பாலும் அழுது சிரிப்பார்—(திருவருளைப்பெருது) அளவிறந்தகாலம் (பிறவியில்) வீணுளாய்க் கழிந்ததைக்கருதியவதனுலும், (அக்காலங்களுள் ஓர்கால மாயினும்) காணுத அத் திருவருளை (இப்போதுகண்ட) களிப்பாலும், அவ்வருளைத் தோத்திரம் பண்ணலோடு அழுது அவ்வழுகையோடும் சிரிப்பார் (திருவருள் மேலீட்டைப் பெற்றோர்). எ-று.

"தாலலத்தி" என்று உவமை கூறினமையால் அருளைத்தோத்திரம் பண்ணுதல்வருவிக்கப்பட்டது. அருள் தம்மிடத்துத் தோற்றலான் அதனை மகவாக உவமித்துக் கூறினுர். தால்-தாலாட்டுதல், அலத்தல் - அழுதல்.

இத்திருவெண்பாவால் கழிந்தநாட் கிரங்குதல் கூறியவாறு காண்க. (அ)

[சுகாதீதமுத்தியைப் பெருது, இங்ஙனந் திருவருள் மேலீட்டைப் பெற்றோர்க்குப் பிறப்பு உண்டாகாதோ? எனின், மேற்கூறுகின்றுர்.]

நடைதளர்ந்து மெய்ம்மறந்து நாண மழிந்தே, உடறளர்ந்து கீழ்க்குரலிட் டேண்போய் -

மடலெடுப்பாய்ச், சத்தாதி கெட்டுமனந் தாக்
கற்றுச் சந்தழிந்த, பித்தர்க்கு மாகா பிணி.

(இ-ள்.) நடை தளர்ந்து மெய் மறந்து நாணம் அழிந்து உடல் தளர்ந்து கீழ்க்குரல் இட்டு ஊண்போய்—(கருவிச்சேட்டைக ளடங்குதலின்) நடைதளர்ந்து, (அருளே வடிவா யிருத்தலின்) உடம்பு மறந்து, (உடம்பு மறத்தலின்) பிரபஞ்சிகள் பழிப்பார் என்பது குறித்துவரும் நாணம் அழிந்து, (உண்டிமேல் விருப்பின்மையான்) உடல் தளர்ந்து, (மன மௌனியா யிருத்தலின்) கீழ்க்குரற் பேச்சாய், (அருளமுதம் புசித்தலின்) சிற்றூண் உண்பதாய்;

மடல் எடுப்பு ஆய்ச் சத்தாதி கெட்டு மனம் தாக்கு அற்றுச் சந்து அழிந்த பித்தர்க்கும் பிணி ஆகா—(அருளையே அன்றி மற்றொன்றையும் நாடாமையின்) மடலெடுப்பான் போலாய், (ஐந் தவாவும் அற்றமையால்) சத்தாதி விடயங்களும் இறந்து, (இச் சத்தாதி விடயங்கள் இறந்தமையால்) மனம் ஒன்றோடும் தாக்கற்று, (மனம் ஒன்றோடுந் தாக்கற்றமையால்) அருளென்றும் தானென்றும் இன்றி இரண்டற்ற (இவ்வருள் தலைமீக்கொண்ட) பித்தர்க்கும் (சுகாதீத முத்தியை அடைந்தோரைப்போல்) பிறவிநோய்கள் உண்டாகா. எ-று.

அருள் மேலீட்டையும், பிரபஞ்சப் பற்றொழிவையும், உடையோர் தேகாந்தத்து அறிவோடுஞ் சென்று சுகா

நிதமுத்தியை அடைவர். ஆகலின், "பித்தர்க்குமாகாபிணி" என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் அருள் மேலீட்டை உடையோர்க்கும் பிறப்பு இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௯)

குறும்பாட்டும் புன்சிரிப்புங் கூர்த்திமையா நோக்கும், வெறும்போகஞ் சாய்ந்து விழினும்- மறந்த, திகைப்பும் விதிர்ப்புந் திமிர்ப்பும் விறைப்பும், உகைப்புந் தெளிந்தறித லும்.

(இ-ள்.) குறும் பாட்டும் புன் சிரிப்பும் கூர்ந்து இமையா நோக்கும்—(தாம் அறிந்த பாட்டுகளுள் சிலபாட்டான் அருளைத் தோத்திரம் பண்ணுவ தாய) குறும் பாட்டும், (ஆநந்த மகிழ்ச்சியால் தோன்றும்) புன் சிரிப்பும், (உட்புறனும் அவ்வாநந்த பூரணத்தை நுண்ணிதாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதாய) இமையா நாட்டமும்;

வெறும் போகம் சாய்ந்து விழினும் மறந்த திகைப்பும் விதிர்ப்பும் திமிர்ப்பும் விறைப்பும் உகைப்பும் தெளிந்து அறிதலும்—(தாம் ஒன்றையும் விழையாது இருப்பினும் தமது சந்நிதியில்) பொய்ப் போகங்கள் மிகவுஞ் சாய்ந்து வந்து கிடப்பினும் (இத்துன்பங்கள் ஈண்டு ஏன் வந்தன என்று அவற்றை) சிறிதும் நினையாத திகைப்பும், (அவற்றைக் கண்டபோது) உடல் நடுக்குறுதலும், (பஞ்சேந்திரியங்கட்கு உரிய விடயங்கள் நேர்படின் அவ்விடயச் சுவை தோன்றாத) திமிர்ப்பும், (பூதம் பேய் புலி கரடி

முதலிய வந்த காலத்துக்கற்றூண்போலத் தேகம் அசை வற்றிருக்கும்) விறைப்பும், (ஆநந்தம் மிகவும் வந்து தாக் குதலான் எழுந்து குதித்தாடும்) உகைப்பும், (அங்ஙனம் ஆடிய ஆநந்த மேலீட்டால் தோன்றுது அவ்வாநந்த மே லீடு சிறிது நீங்கியபோது இப்போது யாம் என் செய் தோம் என்று) தெளிந்தறிந்து கோடலும், (ஆகிய இக் குணங்கள் எல்லாம் பரையோக நீங்கி ஆநந்தம் பெற் ருேர்க்குத் தோன்றுவனவாம்). எ-று.

இங்ஙனம் அறிவும் திறவும் உடைய ஞானிகளைப் பத் தராய் உள்ளார் எல்லாரும் அன்னபானம் காய் பழம் ஆடை முதலிய கொடுவந்து வைத்து வணங்குவர் ஆக லின், "வெறும்போகஞ் சாய்ந்துவிழினும்" என்றுர். வெறும் போகம்-பொய்ப்போகம். சாய்ந்தென்பது மிகு திமேல் ஏறிற்று.

இத்திருவெண்பாவால் ஆநந்தம் பெற்ருேர் குணம் அறிவித்தவாறு காண்க. (௧௦)

[இங்ஙனம் பூரணாநந்தம் பெற்ருேர்க்கு ஆடலும் பாட லும் உண்டாவது என்னை ? எனின், மேற்கூறுகின்ருர்.]

கால்வந்த வர்க்காட்டங் கைவந்த வர்க்காட் டம், மால்முந்தி வந்தவர் வாய்ப்பாட்டும்-மேல் கொண்ட, ஆனந்த வுல்லாசத் தாச்சரிய மாரறி வார், ஊனம்போற் காணு முலகு.

(இ - ள்.) கால் வந்தவர்க்கு ஆட்டம் கை வந்தவர்க்கு ஆட்டம் மால் முந்தி வந்தவர் வாய்ப்பாட்டும்—(பிறவி முடவராயிருந்து இடையில் தெய்வகதியால்) கால் நடக்க வந்தவர்க்கு ஆட்ட முண்டாவது போலும், (கைவராதிருந்து இடையில் அங்ஙனம்) கைவந்தோர்க்கு ஆட்ட முண்டாவது போலும், (தாங்கூடி அநுபவித்த பெண் மேல்) ஆசை தலைமீக்கொண்டு வந்தவர் வாய்ப் பாட்டுப் போலும்;

மேல் கொண்ட ஆநந்த உல்லாசத்து ஆச்சரியம் ஆர் அறிவார் ஊனம்போல் காணும் உலகு—(தம்மை மறைத்து) மேற்கொண் டெழுந்த ஆநந்த உல்லாச அதிசயத்தால் (அவர்க்கு ஆடலும் பாடலும் உண்டாம்,) அவ்வாநந்தாதிசயத்தை (அதனைப்பெற்ற ஞானிகள் அறிவது அன்றி) மற்றை யாரறிவார்? (அவர்க்கு ஆடல் பாடல்களை) பயித்தியமிகுதியால் உண்டாவனபோல் காண்பார் உலகத்தார். எ-று.

நெடுநாள் காலுங் கையும் வராதிருந்து இடையில் அவை வந்தோர்க்கு ஆட்டம் உண்டாவதுபோல், அளவிறந்த காலமும் மலச்சிறையிற் கிடந்தோர்க்கு இப்போது அச்சிறை விடுதலையாய்ப் பரிபூரண வடிவைப் பெற்றமையான் அவர்க்கு ஆடலும், தாம் அநுபவித்த பெண் இன்பவாசனை உளத்திருத்தலான் அவர்க்குப் பாடல் உண்டாவதுபோல், துன்பப் போகத்தையே அளவில் காலம்

புசித்தோர்க்கு இப்போது நிரதிசயாநந்தங் கிடைத் தமையால் பாடலும், உண்டென்பது இவ்வுவமைகளாற் காண்க. "ஊனம்போல்" என்றமையால் ஊனம் இன் றென்ப தாயிற்று. உல கென்பது ஆகுபெயர். "கைவ ந்தவர்க்காட்டம்" என்பதற்கு அருத்தம்—ஓர் வித்தை யாதிமுன் கைவராதிருந்து பின் கைவந்தபோது ஆட்டம் உண்டாவதுபோலும் என்கினும் ஆம்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகட்குப் பூரணவடிவம் பெற்றமையால் ஆடலும், ஆநந்தம் பெற்றமையால் பாட லும் உண்டாம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௧௧)

[ஆநந்த மௌனமதனை அடைந்த ஞானிகள் போதம் இழந்தோராகலின், இங்ஙனம் நிர்விகாரிகளா யிருந் தோர்க்கு அந்த விகாரிகள்போலும் ஆடல் பாடல் எங்ங னம்? உண்டாம் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.]

அறிவு பறிகொடுத்திவ் வாக்கையற மாறிப்
பெறுதி யிழப்புதியாப் பித்தின்-அறிசென்
றலையற்ற நீத்தமோ ராளற்ற கப்பல்
உலைவுற்ற தோநிற்ப தோ.

(இ-ள்.) அறிவு பறிகொடுத்து இவ் வாக்கை அற மாறிப் பெறுதி இழப்பு உதியாப் பித்தின் சென்று அறி—(முன்னர் விடயாநந்தத்திற்குத் தமது அறிவைப் பறி கொடுத்ததுபோல், இப்போது மாறிச் சொருபாநந்தத் திற்கு) அவ்வறிவைப்பறிகொடுத்து, (முன்னர்க் கூடியிரு

ந்த) இம்மாயாவடிவ மறந்துபோக, (இப்போது அருள் வடிவாய்) மாறிப்பெற்று, (அவ் வருளே வடிவாகலின் ஓர் பொருளைப் பெற்றேமென்னும்) பெறுதியும், (ஓர் பொருளை இழந்தோமென்னும்) இழப்பும், (இவற்றான் வரும் இதாகிதங்களும்) தோன்றாத ஆநந்தப்பயித்திய மீக்கொண்டு, (ஓரிடத்துச் சிறிதேனும் விகார முண்டாகாது இதனை அறிவில்)சென்று பார்த்தறிதி; இஃதன்றி)

அலை அற்ற நீத்தம் ஓர் ஆள் அற்ற கப்பல் உலைவு உற்றதோ நிற்பதோ—அலையின்றிய சாகரத்தில் நிற்கும் ஓராளும் இன்றிய கப்பல் அசைவுறுகின்றதோ ? அசைவற்று நிற்கின்றதோ ? (அஃது எங்ஙனம் அசைவற்று நிற்கின்றது, அதுபோலும் மௌனாநந்த சாகரத்தில் மூப்பத்தாறு தத்துவங்களும் தற்போதமும் இறந்துநின்ற ஞானிகளும் அசைகிலர் என்று இத்திட்டாந்தத்தானும் கண்டுகொள்க). எ-று.

அலையற்ற நீத்தத்தை மௌனாநந்தத்திற்கும், ஆளற்றிருத்தலைக் கருவிகளிறந்து நிற்றற்கும், அசைவற்ற கப்பலைப் போதமிறந்த ஞானிகளது அறிவிற்கும், உவமித்தார். அறிவுபரிகொடுத்தல்-ஆநந்தமயமாய் அழுந்தல்.()

செகஞ்சிரிக்கத் தாஞ்சிரித்துச் சீபேயென் றேட்டில், அகம்புறங்கா டேச்சுக்குற் றற்றுத்-திகம்பரியாய்த், தானந்தம் பாடி விண்ணிற் றட்

டத் துணங்கையடித், தானந்தக் கூத்துநடிப் பார்.

(இ-ள்.) செகம் சிரிக்கத் தாம் சிரித்துச் சீபேய் என்று ஓட்டில் புறங்காடு அகம் ஏச்சுக் குற்றற்றுத் திகம்பரிஆய் —(உலகநடைதெரியாத பேயரென்று) சகத்தோர் தம்மைப் பார்த்துச் சிரிப்ப,) ஞானநெறிதெரியாத மலப் பேயரென்று) தாமும் அவரைப்பார்த்துச் சிரித்து, (புறந் திண்ணை பொதுச் சாவடிகளில் தாம் இருந்தவிடத்து அவர்வந்து) சீ பேயரே போம் என்று (ஓட்டினுல் யாதொன்றும் கூறாது அவ்விடம் விட்டுநீங்கி) புறங்காட்டை நன் மனைபோற் கண்டு, அசுத்தமென்னும் அருவருப்புச் சிறிதும் அற்றுத் திகம்பரிகளாய் (அவ்விடத்திருந்து);

தான் அந்தம் பாடி விண்ணில் தட்டத் துணங்கை அடித்து ஆனந்தக் கூத்து நடிப்பார்,—தமது போதநாசமான இடத்துப் பாடிச் சிதாகாசவெளியில் பொருந்திநின்று துணங்கைக்கூத்திற்கு உரித்தாம்படி கையடித்து ஆநந்தநடனம் பண்ணுவர் (அவ்வாநந்தபூரண ராயினர்) எ-று.

உலகர்க்கு ஞானிகள் மாறுபாடா யிருத்தலானும் ஞானிகட்கு உலகர் மாறுபாடா யிருத்தலானும், "செகஞ் சிரிக்கத்தாஞ் சிரித்து" என்றார். உலகத்திற்கு ஞானம் பேய் ஞானத்திற்கு உலகம் பேய் என்னும் உலகவழக்கமும் அது. பிரபஞ்சமெல்லாம் ஆநந்த பூரணமாய்த்

தோற்றலின் சுடுகாட்டசுத்தம் அவர்க்குத் தோற்ருது என்பதறிக. "தானந்தம்பாடி" என்றதனுல் போதம் இறந்து நின்று பாடினுர் என்பதும் "விண்ணிற்றட்ட" நடிப்பர், என்றதனுல் பரிபூரணுநந்த மாருது நடிப்பா ரென்பதுங் காண்க.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் ஞானிகள் நிருவிகாரிகளா யிருந்தே ஆடுவர் பாடுவரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௧௩)

[நீர் கூறியவாறே எல்லாவற்றையும் துறந்து, சிவவேடம் பூண்டுகொண்டு, தவங்களைச் செய்து, சிவாலயங்கடோறும் ஆடிப்பாடி அழுது சிரிக்கின்ருேர் நிருவிகாரிகள் அலரோ? எனின், மேற்கூறுகின்ருர்.]

விபரீதப் பூணு முடையும் விளியால்
அபிமா னமுமவரா லாட்டும்-தபசுபோல்
செய்யுஞ் சடங்குந் திகைப்புஞ் சிதம்பரத்தில்
ஐயன் றனக்கறிய லாம்.

(இ-ள்.) விபரீதப் பூணும் உடையும் விளியால் அபிமானமும் அவரால் ஆட்டும் தபசுபோல் செய்யும் சடங்கும்—(பார்த்தபேருக்கு) விபரீதமாய்த் தோன்றும்படி (சிரம் செவி களம் கரம் மார்புகளில் மிகவும் பூண்டுகொள்ளும்) உருத்திராக்கப் பூண்களும், (உத்தூளனமும்) ஒட்டு வேட்டி உடையும், வார்த்தையினுல் யாம் சிவமதம் என்று பிடித்துப் பேசும் அபிமானமும், அவரிடத்

துண்டாம் ஆடல் பாடல்களும், தவசுபோற் செய்யும் ஞானுசாரங்களும்;

திகைப்பும் சிதம்பரத்தில் ஐயன் தனக்கு அறியல் ஆம் —(அவ்வேடத்திற்கும் நடைக்கும் உரிய பரிபூரண ஞானம் அகத்து இன்றி) திகைத்திருத்தலும், (ஆகிய இவை உடையாரது கருத்தினை) சிதாகாசத்தில் பஞ்ச கிருத்திய நடனம் பண்ணுகின்ற பரமசிவனது திருவுளத் திற்கே அறியலாம் (அன்றி மற்றையர்க்கு அறியலா காது). எ-று.

ஆபரணம்போல் பூண்டு கோடலின், உருத்திராக்கத் தை, "பூண்" என்றார். உருத்திராக்கங் கூறினமையால் உத்தூளனம் வருவிக்கப்பட்டது. அகத்து ஞானம் இன் றி, புறத்து இங்ஙனங் காட்டுவன எல்லாம் தற்போதத்தா லுண்டாவன ஆகலின், இவர் நிருவிகாரிகள் அலரென் பதுங் காண்க. இவர்களும் ஞானிகள்போல் பிறர்க்குத் தோற்றலின், "சிதம்பரத்தி லையன் றனக்கறியலாம்" என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகள்போல் நடிக்கின்றோ ரைப் பொய்ஞ்ஞானிகளென்று அறிவித்தவாறு காண்க.()

[மெய்ஞ்ஞானிகள் நடை இன்னுங் கூறுகின்றார்.]

மாலயனு யிந்திரனாய் வாழுவதாய் மாளுவ தாம், சாலமயல் பார்த்துத் தலையசைப்பர்-ஞா லமயங், குன்மத்தக் கோரணிபார்த் தோகோ

வெனச்சிரிப்பர், தன்னைப்பார்த் தாடுவர்தாந் தாம்.

(இ-ள்.) மால் (ஆய்) அயன் ஆய் இந்திரன் ஆய் வாழு வது ஆய் மாளுவது ஆம் சால மயல் பார்த்துத் தலை அசைப்பர் ஞாலம் மயங்கு உன்மத்தக் கோரணிபார்த்து ஓகோ எனச் சிரிப்பர்—(தேவர்கட் கெல்லாம் மேலாய) மால் என்னும் பெயரை உடையனாகியும், அயன் என்னும் பெயரை உடையனாகியும், இந்திரன் என்னும் பெயரை உடையனாகியும் சிறந்துள்ளார் (தத்தம் பதவிகளில்) அழிவின்றி வாழ்வதாய்க் கருதிக் கொண்டிருந்து, பன்னாளில் மாண்டுபோவதாகும் அவரது மிகுந்த ஆணவ மயக்கத்தைப் பார்த்து, (அவ்வாணவம் அவர்களையும் பொய்யாகிய தேகாதிகளையும் மெய்யாக் கருதப்பண்ணி மயக்கிற்று, கண்டீர்கொலோ என்று உள்ளத்து நாடி) சிரக்கம்பங் கொள்வர், (அவ் வாணவத்தான்) இவ்வுலகத்தார் மயங்காநின்ற பயித்தியக் கோரணிக் கூத்தைப் பார்த்து ஓகோ எனப் பிறர்க்குக் கேட்கச் சிரிப்பர்.

தன்னைப் பார்த்து ஆடுவர் தாம்தாம்—(அஃதன்றி) தம்மைப்பார்த்து, தம்மைச் சிவபூரணம் விழுங்கிக் கோடலால் காணாது, தாம் அச்சிவபூரணம் தாம் என நடனம் புரிவார். எ-று.

மால் அயன் இந்திரன் முதலியோர் இறந்து போவது ஆகமப் பிரமாணத்தால் அறிவதாகலின், அவரது "மயல்

பார்த்துத் தலையசைப்பர்" என்றார், பித்தமேறினோன் தன்னுடம்பு தெரியாது உலகர் நடைக்கு மாறுபாடாய்த் திரிவதுபோல் ஆணவ மேலீட்டால் தம்மைத் தெரியாது ஞானிகள் நடைக்கு மாறுபாடாய்த் தேகபோகங்களை விழைந்துகொண்டு, அறுவகைத் தொழில்களில் நானு பேதமாய் முயற்சிப்படலான், "உன்மத்தக் கோரணி" என்றார். அவர் மருளால் மயங்கி நடிக்கின்றார், இவ ரருளால் தெளிந்து நடிக்கின்றார் என்பதுங் காண்க. தாந்தாம் என்பது அந்நடத்திற்கு ஓர் தாளமும் ஆமெ னக் கொள்க. (௧௫)

ஆசைமுத லான வனைத்தும்போய் நானதுவாம்
வாசனையு மாண்டு மறந்தறியா-நேசத்
துறும்போக வுல்லாச வூமைக்கூத் தாடிக்
குறும்போக் குவந்துநடப் பார்.

(இ - ள்.) ஆசை முதல் ஆன அனைத்தும் போய் நான் அது ஆம் வாசனையும் மாண்டு மறந்து அறியா நேசத்து உறும் போக உல்லாச ஊமைக் கூத்தாடி—ஐந்து அவா முதலிய கருவிகள் அனைத்தும் இறந்து, நான் அச்சிவத் தோடு அத்துவித மானேன் என்பதாகிய வாசனையும் இறந்து, (தன் தரிசனம் திருவருள் தரிசனங்களில் நின் றோர் ஓர்காலை அவற்றை மறந்து மீண்டும் அறிவதுபோ ல்) மறந்து அறியாத நேயத்துத் தோன்றும் பரிபூரணா நந்த போக உல்லாசத்தோடு மௌனக் கூத்தாடி;

குறும் போக்கு வந்தும் நடப்பார்—பின்னர்ச் சிறிதிடஞ் சென்று மீண்டு வந்தும் உலாவுவார் (அவ் வத்துவிதாநந்தம் பெற்றோர்). எ-று.

விடயங்களில் செல்லும் ஐந்து அவாவும் நீங்கவே, அவ்விடயங்களை அறிந்து பற்றி அவற்றுள் அழுந்துவதாய இருவகை இந்திரியங்களும் அந்தக்கரணங்களும் நீங்கும். இவைகள் நீங்கவே, ஒழிந்த கருவிகளும் நீங்கும். ஆகலின், ஆசை முதலான வனைத்தும்போய் என்று ஆசையை முன்வைத்துக் கூறினார். நேயத் தழுந்தியபோது போதம் இறத்தலின், “மறந்தறியாநேசம்” என்றார். சிறுபிள்ளைகள்போ லுலாவி விளையாடுவ ராகலின், “குறும் போக்கு வந்து நடப்பார்” என்றார்.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் மெய்ஞ்ஞானிகள் அஞ்ஞானிகளது பொய்யுலகாசாரத்தைக் கண்டு சிரக்கம்பனுதிகளும், தம்முண்மையும் ஆநந்தா நுபவமும் கண்டு நடனுதிகளும் செய்வரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௧௬)

[கருவிகளும் போதமும் இறந்து நேயத் தழுந்தினோர் அக் கருவிகளும் போதமும் உடையோரது மயக்கமும் தமது தெளிவும் எங்ஙன மறிவார் ? எனின், மேற் கூறு கின்றார்.]

கேடுஞ் சுகமு முதலெல்லாங் கீழ்ப்படுத்திக்
கூடுஞ் சுகம்போலக் கொள்ளாதே - நாடுங்கும்

பூனைக்கண் ணேரி பொருப்பேறி போலுச்சிப்
பானுப்போ னீயவனைப் பார்

(இ-ள்.) கேடும் சுகமும் முதல் எல்லாம் கீழ்ப்படுத்திக் கூடும் சுகம்போலக் கொள்ளாதே—துக்கமும் சுகமும் இவற்றிற்கு முதலாய் உள்ள தேகாதி பிரபஞ்சமெல்லாமும் கீழ்ப்படுத்தி நீக்கி, நேயத்தைக் கூடும் பரமுத்தர் குணம்போலச் சீவன்முத்தர் குணத்தை நீ கருதிக்கொள்ளாதே (அஃது எங்ஙனம் எனின்,)

நாடு நகும் பூனைக்கண் ஏரி பொருப்பு ஏறிபோல் உச்சிப் பானுப்போல் நீ அவரைப்பார்—நாட்டின்கண் உள்ளார் பார்த்து நகையாநின்ற இருட்டைச் சிறிதேனும் இன்றி இரவினும் பகலினும் அறியும் பூனையினது கண்ணைப்போலும் ஏரிகரைமேல் ஏறினேனைப்போலும், மலைமேல் ஏறினேனைப்போலும், மத்தியானத்துச் சூரியனைப்போலும், அச்சீவன் முத்தர் அறிவையும் பார்த்தறிதி. எ-று.

பூனைக் கண்ணிற்கு இரவினும் பகலினும் பொருள்கள் தோன்றுவனபோலும், ஏரிகரைமேல் ஏறிக்கு இருபாலும் தோன்றுவனபோலும், பொருப்பேறிக்கு நிலத்திற் பொருளும் பொருப்பிற் பொருளும் தோன்றுமாபோலும், உச்சிப் பானுவிற்கு உதயமாகுந் தானமும் அத்தமிக்குந் தானமும் தோற்றுமா போலும், பிறப்பில் துன்பமும் வீட்டில் இன்பமும் அவர்க்குத் தோற்றும். ஆகலின்,

இங்ஙனம் உவமை கூறினர். இருளான் அறியுங் கண்ணிற்கு ஒளியிற் பொருள் தோற்ருததுபோல் பெத்தர்களென்பதும், ஒளியான் அறியுங் கண்ணிற்கு இருளிற் பொருள் தோற்ருததுபோல்பரமுத்தரென்பதும், இருளினும் ஒளியினும் அறியுங் கண்ணைப்போல், சீவன் முத்தரென்பதும், பூனைக்கண் என்னும் உவமைக் குறிப்பாற் காண்க. பரமுத்தர் தநுவாதிகளை நீக்கி நேயத்தழுந்தினேர். சீவன் முத்தர் தநுவாதிகளோடு கூடியுங்கூடாமல் நின்று நேயத்தழுந்தினேர். ஆகலின், இச்சீவன் முத்தராவார் இவரென்று இதனுட் பகுத்தறிவித்தார். ஏரி யென்பதனைக் கரைமேலேறி யென்பதனேடுங் கூட்டுக. "நாடுநகும்" என்பது பூனைக் கண்ணிற்கு அடை.

இத்திருவெண்பாவால் சீவன் முத்தராய மெய்ஞ்ஞானிகள் சகமுகமும் அகமுகமும் தோன்றப் பற்ருது பார்த்து அறிவரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஎ)

[ஞானிகளாயினேர் மௌனமா யிருப்பதன்றி, இவர் ஆடலாதிகளைச்செய்வதென்னை? என்று சரியாதியினிற்போர் சொல்லார்களோ? எனின், மேற்கூறுகின்ருர்.]

சூலையும் பேயும் பிடித்துழல்வார் சும்மாநம்
போலறிவீ ரென்றுரைத்த புத்திபோல்-மூல
இருளான் மறந்தறிவா ரீதென்ரு ரென்பார்
அருளா லறிந்தறிவா ரை.

(இ - ள்.) சூலையும் பேயும் பிடித்து உழல்வார் சும்மா நம்போல் அறிவீர் என்று உரைத்த புத்திபோல்—(பொதுமாதர் கூட்டரவான் வரும்) சூலை நோயும் (நற்குணத்தை மாறுபடுத்தும்) பேயும் பிடித்து (அவற்ருன் வருந்தி) சுழல்வர் (இச்சூலையும் பேயுங்கொண்டு) சும்மா எம தறிவைப்போல் (நீரும்) அறிவீர் என்று (நற்குணத்தோர்க்கு) சொன்ன புத்திபோல்;

மூல அருளால் மறந்து அறிவர் அருளால் அறிந்து அறிவாரை ஈது என் என்பார்—மூல மலவிருளால் (தம்மை) மறந்து (மாயா காரியமாகிய தநுவாதிகளை யான் எனதென்று) அறிவார் அருளால் (அத் தநுவாதிகளைப் பொய்யென் றறிந்து நீங்கி) தம்மையும் தமக்குரிய பேரின்பத்தையும் அறிந்துளாரைப் பார்த்து (பித்தரைப்போல் நீர் செய்யும் ஆடல் பாடல்கள்) இதென்னை என்று சொல்வர் (அதுகொண்டு இவர்க்கோர் இகழ்ச்சியும் இன்று). எ-று.

சூலையும் பேயும் பிடித்துளோர் புத்தியை அவை பிடியாத நற்குணத்தோர் கேளாததுபோல், சகல கேவலத்தில் நிற்போர் சொற்களை அவற்றை நீங்கிச் சுத்தத்தினிற்போர் கேளாரென்பது இவ் வுவமையான் அறிக. சூலையும் பேயும் என்றது ஏகதார விரதியாய் இலிங்க விரதியாயிருப்போர்க்குப் பொதுமாதர் கூட்டரவும் ஐவராசர் முதலிய மருளேற்றிக் கொள்வதும் நன்றென்று பிறர் கூறுவனபோல் என்பதும் ஆம்.

இத் திருவெண்பாவால் மெய்ஞ்ஞானிகளது ஆடலாதிகளைக்கண்டு கருமிகள் பழிப்பினும் அது பழிப்பின்பாற் பட்டது அன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஅ)

[ஞானிகள் மகிமையை உலகத்தாரும் சரியையாதியினிற்போரும் அறியா திருத்தல் ஏன்? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.]

மருண்மூகர் வாக்கறிய வல்லரோ மாயா
இருளே யொளியா யிருப்பர் - அருளுருத்த
பேயனைப்பே யென்னுரோ பித்தநாப் பாலிரு
பார்வைக்குப் பானு பகை. [ட்கண்

(இ - ள்.) மருள் மூகர் வாக்கு அறிய வல்லரோ மாயா இருளே ஒளி ஆய் இருப்பர்—பித்தமேறிய ஊமர்கள் (நல்லறிவாளர் கூறும் அறநெறி) வாக்கினை (உட்கொண்டு) அறியவல்லரோ? அதுபோல், (உலகத்தார் ஞானிகள் கூறுந் திருவாக்கான் ஆயினும் அவர்களை ஞானிகளென்று அறியவல்லரோ? அஃதன்றி, (தாம் கற்ற நூலறிவும் சரியையாதிகளுமாகிய) மாயாவிருளைத் தானே ஞானப்பிரகாசமாக் கருதிக்கொண் டிருப்போர்;

உருத்த அருள் பேயனைப் பேய் என்னுரோ பால் பானு பித்தநா இருள்கண் பார்வைக்குப் பகை—(மும்மலங்களையும் தற்போதத்தையும்) கோபித்த அருளாகிய பூரணப்பேய் பிடித்த பெயரைப் பேயரென்று சொல்லார்களோ? (அங்ஙனம் இருந்தோர் இங்ஙனம் இருந்தோ

ளைப் பேயரென்று இகழ்வான் ஏன் எனின்) மதுரமா கிய பால் பித்தமேறிய நாவிற்குப் பகையானது போ லும், பேரொளிப் பிரகாசமா யிருந்த பானு இருளை ஒளியாகக்காணும் இருட்கண் பார்வைக்குப் பகையானது போலும், (ஆநந்தமும் திருவருளும் மலமேலீட்டால் அவர்க்குப் பகையாமாகலின் இவற்றைப் பெற்ற ஞானிக ளும் பகையாத் தோற்றுவர், இஃதே அவரிகழ்தற்குக் காரணம் என்று அறிதி). எ-று.

"மருண்மூகர் வாக்கறிய வல்லரோ" என்றது உலகத் தார்க்கு உவமை. நூலுணர்ச்சியோடும் சரியையாதிகளி னிற்போர் இகழ்வா ரென்றது பரஞானம் இன்மையால் எனக்கொள்க. பகை என்பதனைப் பால் என்றதனோடுங் கூட்டுக. கைப்பாயும் இருளாயும் மாறுபடத் தோற்ற லின் "பகை" என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகளது மகிமையைஉலகத் தாரும் சரியையாதிகளி னிற்போரும் மெய்யுணர்ச்சியின் மையான் அறியார்களென்று அறிவித்தவாறு காண்க.()

[ஞானிகள் மகிமையை மானிட ரறியார். ஆயின்,அறி வார் ஆர்? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

அடைப்புள்ளா யாளடர்ந்த வாமையாய்த் தி க்கே, உடுப்பதா யோர்ந்துழல்வார்க் கூரார் - ந டைப்பிணமே, ஊமைப்பே யாரெனினு மோ லமிடுந் தேவர்குழாம், சேமக்கோ லாளிந் திரர்.

(இ-ள்.) அடைப்புள் ஆய் ஆள் அடர்ந்த ஆமை ஆய்த் திக்கே உடுப்பது ஆய் ஓர்ந்து உழல்வார்க்கு ஊர் ஆர்—(நேயமிட்டை மாறுதிருத்தலின் முட்டைகளை வைத்து அவையங் காக்கும்) அடைப்புட் போலாய், (தாமிருந்த இடந்தேடிச் சிலர் அன்னாதிகளைக் கொடுவந்து நேரேவைத்து வணங்கி உபசாரங்களைக் கூறினும் இந்திரியங்கள் ஐந்தையும் அவற்றிற் செல்லவொட்டாது உள்ளடக்கிக்கொண் டிருத்தலின்) ஆள் அடர்ந்த ஆமைபோலாய், (இவ்வுடையைத் துறந்து திக்கெல்லாம் பரிபூரணமாயுள்ள உடையைத் தம்மைத் தெரியாது சூழவுடுத்திக்கொண்டிருத்தலின்) திக்கையே உடுப்பதாய், (இங்ஙனந் தேர்ந்துஉலாவுவார்க்கு)ஊரின்கண் உள்ளார்(நன்றுகூறினுந் தீதுகூறினும் உறவரோ பகைவரோ இவர்) யாவர் ;

நடைப்பிணமே ஊமைப் பேயார் எனினும் ஓலம் இடும் தேவர் குழாம் சேமக்கோல் ஆள் இந்திரர்—(அஃதன்றி) நடையாடிய பிணம்போல் திரிந்தார் எனினும் ஊமைப் பேயனைப்போல் இருந்தார் எனினும் (அவரது மான்மியத்தை) தேவர் கூட்டங்களெல்லாம் அறிந்து சூழ்ந்துகொண்டு தோத்திரம் பண்ணுகிற்பர், (இந்திரர்கள் அவர்க்கு ஏவற்பணிவிடை செய்யும்) சேமக் கோலாள்களாய்த் திரிவர். எ-று.

அடைப்புள் முட்டையைச் செட்டையால் அடக்கிக் கோடல் போல், அண்டங்களை எல்லாம் தமது பூரணத்

தால் மறைத்துக்கொண்டிருப்பர் என்பதும் ஆம். ஆள் அடர்ந்தபோது ஆமை ஐந்துறுப்பையும் அடக்கிக் கோடல்போல், விடயங்கள் நேர்படின் அவர் ஐந்தையும் அடக்கலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினார். ஊர் என்பது ஊரின்கண் உள்ளார்மேல் ஏறிற்று. ஓர்ந்துழல்வார்க்கூரினுள்ளா ரியாவரெனக் கூட்டுக. கருவிச்சேட்டைகள் இறந்து நிற்றலின், "நடைப்பிணம்" என்றும், மௌனுநந்தமா யிருத்தலின், "ஊமைப்பேயர்" என்றும், ஒன்றினும் அவாவற்ற மெய்ஞ்ஞானி தேவருலகத்தும் இன்மையால், "ஓலமிடுந் தேவர்குழாம்" என்றும், "சேமக்கோலாளிந்திரர்" என்றுங் கூறினார். அந்த ஞானிகட்கு ஏவல்செய்வது மிகவும் சிறப்பாகலின், அவர் பிடிக்குங்கோலை, "சேமக்கோல்" என்றார். உபேந்திரர் உளர் ஆகலின். இந்திரரென்று பன்மையாகக் கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகள் மகிமையை மாணிடர்கள் அறியார் எனினும், தேவர்கள் அறிந்து ஏவல் புரிவார் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௨0)

[இங்ஙன மகிமையுடைய ஞானிகள் எத்தேசத்திற் செல்வர் எவ்விடத் திருப்பர் எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

செத்தவரைப் போலத் திரும்பாமற் போக
லுமாம், எத்திசையு மொன்றென் றிருக்கலு
மாம் - முத்தர்தமக், கண்டமணுச் சிற்றி லாட
ரங்கந் தேகமலால்; கண்டிடுகைக் கேதுமிலைக்
காண்.

(இ-ள்.) முத்தர் தமக்குச் செத்தவனைப்போலத் திரும்பாமல் போகலும் ஆம் எத்திசையும் ஒன்று என்று இருக்கலும் ஆம்—முத்தர் தமக்குச் செத்தவனைப்போலத் (தாம் இருந்து நீங்கிய பதியில் மீட்டும்) திரும்பாமல் சேறலும் ஆகும் (அஃதன்றி எல்லாம் பரிபூரணமாய்த் தோற்றலின் எமக்கு) எல்லாத் திக்கும் ஒன்று தானே என்று ஓரிடத் திருத்தலும் ஆகும்;

தேகம் அணுச்சிற்றில் அண்டம் ஆடு அரங்கம் அலால் கண்டிடுகைக்கு ஏதும் இலை—(அஃதன்றி) தேகங்கள் ஆன்மாக்கட்குச் சிற்றில் இழைத்தற்கு இடமெனவும், அண்டம் (அவ்வான்மாக்கட்கு மாயாகோரணிக் கூத்தாடற்கு) ஓராடரங்கெனவும், காண்பது அல்லாமல் (அம்முத்தர் தமக்கு) வேறு காண்கைக்கு யாதொரு பொருளும் இல்லை. எ-று.

உடற்கண் ணிருந்து நீங்கிய உயிர் மீண்டும் வந்து அதனுள் புகாததுபோல், தாமிருந்து நீங்கிய பதியில் மீட்டும் வந்து புகாமையின் "செத்தவனைப்போலத் திரும்பாமற் போகலுமாம்" என்றார். அணு என்பது ஆன்மா. தேகம் சிற்றிலெனவும், அண்டம் ஆடரங்கெனவும் மாறிக் கூட்டுக. பிரபஞ்சமெல்லாம் அண்டபிண்டங்களுள் அடங்கும் ஆகலின், "கண்டிடுகைக் கேதுமிலைக்காண்" என்றார். முத்தர் தமக்கென்பது நடுநின்று இருபாலுங் கொண்டு முடிதலின் தாப்பிசைப் பொருள்கோளும் நடுநிலைத் தீவகமும் ஆதல் காண்க. காண்—அசை.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் செல்வதற்கும் இருப்பதற்கும் தேசமும் இடமும் குறியீடு இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உக)

[அந்த ஞானிகள் போகாத ஊர் ஒன்றும் இன்றோ? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.]

உடற்போகம் போக வுயிர்ப்பகைபோய்ப் பேறும், கெடத்தானுந் தன்னறிவுங் கெட்டோர் - நடக்கும்போ, தாகாயஞ் சாணிடல்போலாவதல்லாற் பூரணர்க்குப், போகாவூ ருண்டோ புகல்.

(இ - ள்.) உடல் போகம் போக உயிர்ப்பகை போய்ப் பேறும் கெடத் தானும் தன் அறிவும் கெட்டோர்—உடம்பான் அநுபவிக்கும் விடயபோகம் போக (அப்போகமாகிய துன்பத்தை இன்பம்போல் மாறுபாடாய்த் தோற்றுவிக்கும்) உயிர்ப் பகையாகிய ஆணவம் போய், (பேரின்பத்தைப் பெற்றோமென்னும்) பேறும் போகத், தன்னையும் தனக் கறிவிப்பதாய அருளையும் இழந்துள்ளோர்;

நடக்கும்போது ஆகாயம் சாண் இடல்போல் பூரணர்க்கு ஆவது அல்லால் போகா ஊர் உண்டோ புகல்—(ஒரு திசையில்) செல்லும்போது ஆகாயத்தைச் சாணிட்டளப்பதுபோல் (பரிபூரணர்க்குத் தமது பூரணத்தில் தாம் செல்வதுபோல்) தோன்றும் அல்லாமல் (இது

தீதென்று பகுத்துப்பார்த்து) போகாது தவிரும் ஊரும் உண்டுகொல் நீ புகலுதி. எ-று.

ஆணவத்தால் இன்பமாய்த் தோன்றிய போகம் துன்பமாய்த் தோன்றியபோது அவ்வாணவங் கெடும். அவ்வாணவம் கெடவே தன் தரிசனமுந் திருவருள் தரிசனமும் பரையோகமும் ஆநந்தப்பேறும் உண்டாம். ஆநந்தப்பேறு இழந்த இடத்துத் தானுந் தனக்கறிவித்த அருளும் இன்றாம். ஆகலின், உண்டாம் அவைக்கும் இன்றாம் இவைக்கும் காரணம் இவையென்று உடற் போக இழப்பையும் உயிர்ப் போக இழப்பையும் எடுத் தறிவித்தார். ஆகாயத்தைச் சாணிட் டளக்கும்போது அளப்பதுபோல் தோன்றி விடுத்தபோது அளந்ததும் இன்றாய் விடுத்ததும் இன்றாய் இருத்தல்போல், பூரணர்க்கு நடக்கும்போதும் அப்பூரணமாறாது அதனால் நடப்பது போல் தோன்றி ஓர் தானத் திருந்தவிடத்து முன் னடந்தோம் என்பதும் இப்போ திருந்தோம் என்பதும் தோன்றாது. ஆகலின், "ஆகாயஞ் சாணிடல்போல்" என்று உவமை கூறினர்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகட்கு நிற்குநிலையும், நடக்கும்போது உள்ள குணமும், ஓரூர் நிற்கை ஓரூர் தவிர்கையும் ஆகிய நியதி இன்றென்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (உஉ)

[ஆயின் அவர்க்கு நற்றானமும் தீதாய தானமும் சரியோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

தருவனமென் றண்டுகுடை சாமரையாய் வாழும், நரவனமென் மேல்கீழ் நடுவென் - பரமசிவன், தாக்கற் றதுபோ லருள்சிவனைச் சாரா போல், தாக்கற்றார்க் கெங்குஞ் சமன்.

(இ - ள்.) தருவனம் என் தண்டு குடை சாமரை ஆய் வாழும் நரவனம் என் மேல் நடு கீழ் என்—தருக்கள் நெருங்கிய சோலையாயின் என்னை, முள் செறிந்தவனம் ஆயின் என்னை, சிவிகை கவிகை சாமரை முதலியன உடையராய் வாழும் நரராகிய அடவி ஆயின் என்னை, உத்தம மத்திம அதமமாயுள்ள தலங்களாயின் என்னை;

பரமசிவன் தாக்கு அற்றதுபோல், அருள் சிவனைச் சாரா போல் தாக்கு அற்றார்க்கு எங்கும் சமன்—பரமசிவன் (எல்லாவற்றோடுங் கூடியிருந்தும் அவற்றுள்) தாக்கற் றிருந்ததுபோலும், திருவருளானது (கிருத்தியங்கள் ஐந்தும் தன்னால் நடக்கவும் சிவத்தைவிட்டு நீங்காதிருப்பதே அன்றி இக் கிருத்தியங்கள் ஐந்தையும் ஒழித்து) அச்சிவத்தைச் சார்வோம் என்று சாராதவாறுபோலும் (ஒன்றோடும்) தாக்கற்ற ஞானிகட்கு (முற்கூறிய) இடமெல்லாஞ் சரியாம். எ-று.

கருவிகள் எல்லாவற்ரோடும் கூடியிருந்தும் அவற்றுள் தாக்கற்று நிற்றலால், "பரமசிவன் தாக்கற்றதுபோல்", என்றும், தேக இந்திரிய அந்தக்கரணங்கள் தம்மால் தொழிற்படினும் தாம் சிவத்தைவிட்டு நீங்காதிருப்பதே அன்றி இத்தேக இந்திரியாதிகளினது தொழில்களை ஒழித்து அச்சிவத்தை அடைவோம் என்பதின்றிப் பரிபூரணமா யிருத்தலின், "அருள் சிவனைச் சாராபோல்" என்றும் கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகட்கு எவ்விடமும் சமனென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உ௩)

[ஆயின் அவர்களுக்கு இடந்தான் யாது? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

தம்மையரு ளாலறிந்து தாமறிந்த தெல்லாம்
போய், இம்மைப் பெருவாழ்வை யெய்தினர்
க்கு - முன்னே, நடந்தறிந்த போத நசிப்பே
யிருக்கும், இடம்புறங்கா டென்ப திலை.

(இ - ள்.) தம்மை அருளால் அறிந்து தாம் அறிந்தது எல்லாம் போய் இம்மைப் பெருவாழ்வை எய்தினர்க்கு —(கருவிகள் முப்பத்தாறையுங் கடந்து) தம்மை அருளால் அறிந்து (அங்ஙனந் தம்மை யறிந்த பின்னர்த் தம்மை அறிவித்த அருள் தரிசன முதலாய்) தாமறிந்த எல்லாம் நீங்கி இம்மைக்கண்ணே சுகாதீதமாகிய பெருவாழ்வை அடைந்தோர்க்கு;

முன்னே நடந்து அறிந்த போதம் நசிப்பே இருக்கும் இடம் புறங்காடு என்பது இலே—(கருவிகளேயும் தன் தரிசன முதலியவற்றையும் இது இது என்று அறிந்து) அவற்றை நீங்கிச்சென்று (சிவத்தை) அறிந்து அதனுள் இறந்த போதம் (மீண்டு எழாது அதனை) கெடுப்பதே இருக்கும் இடம் அன்றி இது சுத்தமாகிய இடம் என்பதும் இது புறங்காடென்பதும் இன்று. எ-று.

தற்றரிசன முதலியவற்றுள் உறுதியாய் நின்றோர் மறுமைக்கண் அடையும் சுகாதீத முத்தியை இவர் இம்மைக் கண்ணே அடைந்தார். ஆகலின், "இம்மைப் பெருவாழ்வை யெய்தினர்" என்றார். எல்லாவற்றையும் நீங்கிச் சென்றமையால், "நடந்து" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகட்கு போதம் இறந்திருக்கும் இடமே கருத்தன்றி மற்றொன்றும் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௨௪)

[இங்ஙனம் இருந்த ஞானிகட்குச் சாதிநடை சமயநடை இன்றோ? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.]

காமாதி விட்டுக் கரமே கலமாகிப்
பூமீதே கைகாலேப் போர்த்துறங்கி-நாமகுணம்
சாதி கருமமெனும் வாதனையிற் றாக்கற்றார்க்
கேது சமயமென லாம்.

(இ-ள்.) காமம் ஆதி விட்டுக் கரமே கலம் ஆகிப் பூமீதே கை காலேப்போர்த்து உறங்கி—காமக் குரோத லோப

மோக மத மாற்சரியங்களை யெல்லாம் விட்டு நீங்கி, கரமே உண்கலனாகி (மனைதோறும் பிச்சை ஏற்றுண்டு பொதுச்சாவடி புறந்திண்ணை பாழ்ங்கோயில் முதலிய வற்றுள்) பூமியாகிய மலரணைமீது கரங்களையும் தாள்களையும் போர்வையாகப் போர்த்துக்கொண்டு ஆநந்த நித்திரை பண்ணி;

நாமம் குணம் சாதி கருமம் எனும் வாதனையில் தாக்கு அற்றார்க்கு ஏது சமயம் எனல் ஆம்—பெயர் குணம் சாதி கிரியை என்னும் இவற்றின் வாசனையோடும் தாக்கற்ற மெய்ஞ்ஞானிகட்குச் சாதியாதென்று கூறலாம், (ஆகலின் இவற்றின் நடைகளும் அவர்க்கின்று). எ-று.

"காமாதி விட்டு" என்றமையான், மாயாகுணம் ஒன்றும் இலர் என்பதாயிற்று. நாமாதிகளில் தாக்கற்றாரென்றது அவற்றின் வாசனையிற் றாக்கற்றார் என்றமையான், அவற்றை மறந்து போயினார் என்பதாயிற்று. "சாதி கருமம்" என்றமையான் சாதி யேதெனலாம் என்பது வருவிக்கப் பட்டது.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் நடை சாதி சமயங்களோடு ஒவ்வாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உரு)

[ஞானி நடை சாதிநடை சமயநடைகளோடு ஒவ்வாது இங்ஙனம் இருப்பதுஎன்னை? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

ஞானிக் குலகநடை யென்றுநாம் பார்க்கின் [ம் சீனக்கண் ணுடியொடு தீபமுமாம் - ஏனோர்க்கு

விப்பிரட்ட மேபோல வேறும் விகாரியோ
அப்பராக் கன்றியறி யான்.

(இ-ள்.) ஞானிக்கு உலகநடை என்று நாம் பார்க்கின் சீனக் கண்ணுடியோடு தீபமும் ஆம் — ஞானியினது நடையை உலகரது சாதிநடைபோ லென்று யாம் பார்ப்போம் எனின் (அவரது நடை இருளில்) தீபத்தைக்கொண்டு பொருள் காண்பதுபோலுமாம், (இவரது நடை அவ்விருளில்) சீனக் கண்ணுடி கொண்டு பொருள் காண்பதுபோலுமாம், ஆகலின், (இவரது நடையோடு அவரது நடை ஒவ்வாதானுல் சமயிகள் நடையோடு ஒவ்வாதிருப்பது எங்ஙனம் எனின்);

ஏனோர்க்கும் விப்பிரட்டமே போல வேறு ஆம் விகாரியோ அப்பராக்கு அன்றி அறியான்—(சமயிகள் தத்தம் கடவுளைத் தமக்குரிய நூல் கூறியவாறே வழிபடுபவர், அவர் அக்கடவுளை எல்லாம் கடந்துநின்ற பரிபூரணசிவத்தை அடைந்தவர் ஆகலின்) அச்சமயிகள் நடைக்கும் இவர் நடை சுத்தப்பிரட்டமேபோல் ஒவ்வாது வேறும் (இங்ஙனஞ் சாதிநடை சமயநடை ஒவ்வாதாயின் இவ்விருவகை நடையும் இல்லாத பாமரர் போலும் அவர்) விகாரியோ எனின், அவர் சிவனைப்போலும் நிருவிகாரி, அவர் நிருவிகாரியேயானுல் விகாரமற்று இருக்கவேண்டுமே அன்றிக் கரபிச்சைவாங்கி உண்டல் முதலிய நடை நிகழ்வானேன் எனின், அங்ஙனம் காயத்

தின் நிகழ்ந்ததாயினும் அவர் நிருவிகாரமாகிய) பராக்கே அன்றி (இவ்விகாரமாகிய பராக்கினுள் ஒன்றினையும்) அறியார். எ-று.

உலகநடை என்றதனால் ஞானிநடை வருவிக்கப்பட்டது. ஞானிநடை தீபம்போலெனவும், உலகநடை சீனக்கண்ணாடி போலெனவும் மாறிப் பொருள்கொள்க. இருளில் தீபத்தால் பொய்ப்பொருள் தோன்றுவபோல் ஞான தீபநடையால் மெய்ப்பொருள் தோன்றும் என்பதும், அவ்விருளில் சீனக்கண்ணாடியால் பொய்ப்பொருள் சிறிதும் தோன்றாததுபோல், மாயாந்த காரத்தோடும் செய்யும் சாதி நடையான் மெய்ப்பொருள் சிறிதும் தோன்றா தென்பதும் இவ் வுவமைகளாற் காண்க. "விகாரியோ" என்றமையானும் "அப்பராக்கன்றியறியான்" என்றமை யானும், அவற்றிற் கிடையில் வேண்டுவன வருவிக்கப்பட்டன.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் மாயாதீதமான சிவ ஞானம் உடையர் ஆகலின், சாதிசமய நடையாகிய மாயைக் குட்படாரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௨௬)

[ஞானியினது நடை முதலியவற்றை அறியக்கூடாதோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

மூர்க்க னநாசாரி மூடனெனப் பண்டிதனும்
மேற்குலமா மாசார வித்தனெனப் - பார்க்கில்
அளவைக் களவாகி யப்பாலா ஞானி
தெளிவைத் தெளியாத தென்.

(இ-ள்.) மூர்க்கன் அநாசாரி மூடன் எனப் பண்டிதன் ஆம் மேல் குலம் ஆம் ஆசார வித்தது என—(உலக நடை சமய நடைகளில் நிற்போர் ஞானி நடையைப்பார்த்து, தமது நடையோடு ஒவ்வாமையான் இவர் பிரட்டு நடையையுடைய) மூர்க்கரெனவும், ஆசார ஈனரெனவும், (ஒன்றும் அறியாத) மூடரெனவுங் கூற (விவேகிகளாயினூர் அவர் நடையைப்பார்த்து எல்லாவற்றையுந் தெளிந்த) பண்டிதராமெனவும், மேலாய ஞான குலமாமெனவும், (ஆசாரத்திற் கெல்லாம்) ஓர்வித்தாமெனவுங் கூற;

பார்க்கில் அளவைக்கு அளவு ஆகி அப்பால் ஆம் ஞானி தெளிவைத் தெளியாதது என்—(அவர் நடையை) விசாரிக்குமிடத்து, (இவரால் இவ்வளவென்று) அளவிடுதற்கு அளவிடுவதாய் (இவ்வளவையுங்கடந்து) அப்பாலுமாகிய அந்த ஞானியினது (நடையினையும்) தெளிவினையும் (இவ்வளவென்று ஒருவராலும்) அறியக்கூடாதிருந்தது என்கொலோ. எ-று.

உலகநூல் சமயநூல்களை உணர்ந்தோர்கள் அந்நூல்களின் நடை இன்மையான் இகழ்ந்துகூறினூர். ஞானநூலுணர்ந்தோர் ஞானநடை என்றறிந்து புகழ்ந்துகூறினூராகலின், "அளவைக்களவாகி" என்றும், இங்ஙனஞ் செய்வோமென்று செய்யாது அவரிடத்தில் ஞானநடை இயல்பாய் நிகழ்தலின் ஞானநூலுணர்ச்சியால் புகழ்ந்து கூறினூர், அளவையுங் கடந்துநின்றூராகலின் இம்

மூவளவைக்கும் பொதுப்பட "அப்பாலா ஞானிதெளி வைத் தெளியாததென்" என்றுங் கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானியினது நடையுந் தெளிவும் யாவராலும் அறிந்து அளவிடக்கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௨௭)

[சுகாதீதத்தில் நிற்போர்க்கு அந்நடைகள் இலவாயினும் அருள்தரிசன முதலியவற்றில் நிற்போர்க்கு அந்நடைகள் இலவாயின் அது புரட்டன்றோ? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.]

அஞ்சனக்கண் ணாளர்க் கருநிதியந் தோன்றுவபோல்; நஞ்சலகை மாற்றினதி னுணுவர்போல்-வெஞ்சாப, வீடுபோற் றோன்றுமருண் மேலீட்டால் விப்பிரட்டாம், ஓடையின்மண் டேமொப்போர்க்கு.

(இ-ள்.) அருள் மேல் ஈட்டால் அஞ்சனக்கண் ஆளர்க்கு அருநிதியம் தோன்றுவபோல் நஞ்சு அலகை மாற்றின் அதில் நாணுவர்போல் வெஞ்சாப வீடுபோல் தோன்றும் —திருவருள் மேலிட்ட காலத்து, பாதாள அஞ்சனம் போட்டுப் பார்க்குங் கண்ணினை யுடையார்க்கு அரியசேமநிதி தோன்றுவபோலும், தம்மேலேறியிருந்த விடத்தையும் பேயையும் மாற்றின் (அதனல் தெளிவுபிறந்து முன்னர் என்செய்து கொண்டோம் என்று அவற்றால் மயங்கிச்செய்த செயல்களைநாடி) நாணுவாரைப்போலும்,

கொடிய சாபத்தினுல் வருந்தினேர்க்கு அச்சாபம் விடு தலை யானுற்போலும் தோன்றும்;

ஓடையில் மண்டூகம் ஒப்போர்க்கு விப்பிரட்டு ஆம்—(அத்திருவருள் மேலீட்டைப்பெற்ற ஞானிநடை) ஓடையில் மூழ்கிக் கிடக்கும் தவளைபோல் (மாயாசமுத் திரத்தில் மூழ்கிக்கிடப்போர்க்குப்) பிரட்டு நடைபோல் தோன்றும், எ-று.

மண் மறைப்பால் தெரியாதிருந்த நிதி அஞ்சனம் போட்டுப்பார்த்த கண்ணுளர்க்கு அம்மண் ஊடுருவி அந்நிதி தோன்றுவபோல்,மலமறைப்பால் தெரியாதிருந்த அருள் அவ்வருட் கண்ணுல் பார்த்தபோது அம்மலமறைப்பு நீங்கி அவ்வருள் எங்கும் தானுய்த் தோற்றும்; ஆகலின், "அஞ் சனக்கண்ணுளர்க்கருநிதியந்தோன்றுவபோல்" என்றும், விடமும் பேயும் நீங்கிய விடத்துத் தெளிவு வந்து முன் னர் அவற்றுல் மயங்கிச் செய்த செயல்களை நாடி நாணு வாரைப்போல், சகல கேவலங்களை நீங்கி அருளைக்கண்ட விடத்து முன்னர் அவற்றுல் மயங்கிச்செய்த செயல்களை நாடி நாணம் வரும்; ஆகலின், "நஞ்சலகைமாற்றி னதி ஞுணுவர் போல்" என்றும்,தேவனு யிருந்துளான் சாபத் தால் விலங்காதிகளா யிருந்து பின்னர் அச்சாபம் விடுதலை யானபோது தேவத்துவத்தை அடைந்தாற்போல, அள விறந்தகாலம் மலதேகம் தானுயிருந்தவர் இப்போது அத் தேகம் நீங்கித் தன்னை அறிவென்று உள்ளபடி அறிந்தமை யால் "வெஞ்சாப வீடுபோல்" என்றுங் கூறினுர்.

"ஓடையில்' மண்டேக மொப்போர்க்கு" என்றது, கிணற்றுத்தவளை நாட்டுவளப்ப மறியுமோ என்னும் உலகவழக்கக்குறிப்பால் மாயையில் மூழ்கிக் கிடப்போர்க்கு ஞானி நடை தெரியுமோ என்றறிவித்தது.

இத் திருவெண்பாவால் திருவருள் மேலிட்டவிடத்து வரும் அநுபவமும், அதனை உடையோரும் ஞானிகள் என்பதும், அவரது நடையை மாயையுடையோர் அறியார் என்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (உஅ)

[நீர் ஈண்டுக் கூறியவாறே துறவும் ஞானநடையுமுடையோரை ஞானிகளென்பது அன்றி இவை இல்லாரையும் ஞானிகள் என்பது என்னை? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

அவரவரைப் போலிருப்பர் தாமவரா கார்
போல், இவரவர்க்கொப் பில்லை யெனினும்-உவ
மைசொலின், வேசிபணம் வெய்யோன் வீணை
வெளிவிசிறி, யாசியர்போ லென்கினுமா வர்.

(இ - ள்.) அவர் அவரைப்போல் இருப்பர் தாம் அவர் ஆகார்போல் இவர் அவர்க்கு ஒப்பு இல்லை எனினும் உவமை சொலின்— குடும்பத்தோடு கூடியிருந்தும்) ஞானிகளா யிருப்போர் (அறிவினுல் அக் குடும்ப நிவிர்த்தியாயிருந்த) ஞானிகளைப்போலே யிருப்பர், (இக் குடும்பத்தோடும் இருந்த) ஞானிகள் தாம் (நடையினுல் அக்குடும்ப நிவிர்த்தியா யிருந்த) ஞானிகளைப்போல் ஆகார், அது போல, இந்தக் குடும்பிகள் அந்தக் குடும்பத்தோடும்

இருந்த ஞானிகளுக்கு (நடையினால் ஒப்பர் அறிவினால் இந்தக் குடும்பிகள் அந்தக் குடும்பத்தோடும் இருந்த ஞானிகட்கு) ஒப்பிலர் எனினும், (இன்னும் அந்த ஞானிகட்கு) உவமை கூறுமிடத்து;

வேசி பணம் வெய்யோன் வீணை வெளி விசிறி யாசியர் போல் என்கினும் ஆவர்—வேசிபோல் என்று கூறினும், பணம்போல் என்று கூறினும், வெய்யோன் போல் என்று கூறினும், வீணைபோல் என்று கூறினும், வெளி போல் என்று கூறினும், விசிறிபோலென்று கூறினும் யாசியர்போல் என்று கூறினுஞ் சரியாவார், அன்று.

வேசி தன்மேல் நசைகொண்டு வந்தார்மேல் தானும் அவர்மேல் நசைகொண்டாற் போலும் வாக்குக் காயங்களிற் காட்டி மனத்தில் அவர்மேல் நசை யின்றிப் பொருள்மேல் நசைகொண் டிருப்பதுபோல், மனைவிமுதலிய குடும்பத்தார் தம்மேல் நசையுற் றிருப்பத் தாமும் அவர் மேல் நசையுற்றார் போலும் வாக்குக் காயங்களிற் காட்டி, மனத்தில் அவர்மேல் நசையின்றி மெய்ப்பொருள்மேல் நசையுற்றிருத்தலின் "வேசி" என்றும், பணம் எவர் எவர் எமதெமதென்று அபிமானிப்பினும் தனக் கவர்மேல் அபிமானம் அற்றிருத்தல்போல், சுற்றத்தார் நட்பு முதலியோர் எம்மவர் எம்மவர் என்று அபிமானிப்பினும் தாம் அவர்மேல் அபிமானம் அற்று, நிர்விகாரிகளாய் இருத்தலின் "பணம்" என்றும், வெய்யோனால் உலகத்தார் தொழிற்படினும் இவர் செய்யும் நன்று தீது அவனுக்கின்

ருயதுபோல், தனது வாக்குக் காயங்களில் யாது நிகழி னும் இவற்ருன் வரும் இதாகிதங்களில் தாம் சாராதிருத்த லின் "வெய்யோன்" என்றும், வீணைவாசியா திருந்தபோ தும் வாசித்து விடுத்தபோதும் சும்மா இருந்து வாசிக் கும்போது அவன் பாடும்பாட்டின்படி தான் சொல்வதே அன்றி மற்ருென்றும் சொல்லாது ஒழிதல்போல், ஒரு வர் ஓர்காரியம் வந்து பேசாமுன்னரும் பேசி ஒழிந்த பின்னரும் தாம் ஓர் காரிய விசாரணை பண்ணுது சும்மா இருந்து, காரியக்காரர் வந்து பேசும்போது அவர் பேசும் காரியப் பேச்சுமாத்திரம் பேசி மற்ருென்றும் சொல் லாது ஒழிதலின் "வீணை" என்றும், வெளி எல்லாவற்றிற் கும் இடங்கொடுத் திருந்தும் அவற்றுள் தாக்காற்று நிற் றல்போல், குடும்பத்திற்கெல்லாம் தாம் பிரதானமா யிரு ந்தும் அவற்ருேடும் தாக்கற் றிருத்தலின் 'வெளி" என் றும், விசிறி தன்னை எடுத்து விசிறிக் கொள்வார்க்குப் பயன் கொடுப்பதன்றி அவரால் தனக்குப் பயன் வேண் டாதிருத்தல் போல், தம்மைக் கொண்டு பிறர் பயன்படு வது அன்றி அவரால் தனக்குப் பயன் வேண்டா திருத் தலின் "விசிறி" என்றும், யாசியர் குற்றமுடையாரை யும் குணமுடையாரையும் குணமாகப் புகழ்தல்போல் இவர் குற்றம் உடையாரையும் குணம் உடையாரையும் சமனுகக் கண்டு நன்மொழி கூறலின் "யாசியர்" என் றும் கூறினுர். 'போலென்கினும்' என்பதனை எல்லாவற் ருேடும் கூட்டுக.

இத் திருவெண்பாவால் துறந்துள ஞானிகளது வாக்குக் காயங்களில் நிகழும் ஞானநடைக்கு அவர் அதீதமாயிருந்ததுபோல், இங்ஙனம் குடும்ப சகிதரா யிருந்த ஞானிகளது வாக்குக் காயங்களில் நிகழும் உலகநடைக்கும் இவர் அதீதமா யிருப்பரென்று அறிவித்தவாறு காண்க.()

[இங்ஙனங் குடும்பத்தோடு கூடியிருந்தும் பற்றற்றிருப்போரை ஞானிகளென்பது சுபாவம், சிவிகை கவிகை முதலியவற்றோடும் அரசர்போலவாழ்கின்றோரையும் எங்ஙனம் ஞானியென்று சொல்வது எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

தண்டுகுடை யாளராய்ச் சாதுரங்கப் பேரரசாய்த், தொண்டர்குழாம் போற்றச் சுகித்தாலும்-உண்டுசுத்தர், போகத்தா ரோசுடர்போற் பொய்ப்போக மெய்ப்பெருக்காய்ச், சாகப்போவார்கடன்றீர்த் தல்.

(இ-ள்.) சாதுரங்கம் தண்டு குடை ஆளர் ஆய்ப் பேர் அரசு ஆய்த் தொண்டர் குழாம் போற்றச் சுகித்தாலும் சுத்தர் உண்டு போகத்தாரோ—நால்வகைச் சேனையும் சிவிகை கவிகை முதலியவும் உடையவராய் வாழும் பேரரசரைப் போல (சிவிகை கவிகை முதலிய வுடையராய்) அடிமைக் கூட்டங்கள் சூழ்ந்துநின்று உபசரிப்ப (மகா போகங்களை) அனுபவித்தார் எனினும் (அவற்றோடுந் தாக்கற்று நின்று) சுத்தநிலை பெற்றாரும் உண்டு,

அவர் இப்பிரபஞ்சிகள் போலும்)போகமயமாய் அழுந்து வரோ (அழுந்தார், அஃது எங்ஙனம் எனின்);

சுடர்போல் பொய்ப்போகம் மெய்ப்பெருக்கு ஆய்ச் சாகப்போவார் கடன் தீர்த்தல்—(எண்ணெய்வார்க்குந் தோறும் தன்னிடத்தில் வாங்கிக்கொண்டு தான்மிகவும் பிரகாசிக்கும்) தீபம்போல், பொய்ப்போகம் (வருந்தோறும் அதனைத் தற்போதத்தால் பற்றி அநுபவியாது அருட்கண்ணால் பார்த்துத் தாம் அற்று அநுபவித்தலின் அது மெய்ப்பொருட்காய்ப் பொய்ப் போகத்தான்)மெய்ப்பொருள் மிகவும் பிரகாசமாய்த் (தோன்றும் ஆகலின், இங்ஙனம் என்று அறிதி ஆயின்,மெய்ப் பொருளை உணர்ந்தோர் பொய்ப்போகத்தோடும் கூடியிருந்து அநுபவிப்பது என்னை எனின், அக்கினியில் வீழ்ந்து) இறக்கப்போவார் (தமக்குரியராய் உள்ளார்கொடுக்கும்போகமாகிய) கடனை (வாங்கி அதனுள் விருப்பற்று உண்டு தீர்த்துக் கோடல் (போல் அவரும் இத் தேகத்தைஎப்போது ஒழிவோம் என்னும் கருத்தராய் இதற் கமைத்த பிராரத்த கடனை விருப்பற்று அநுபவித்துத்) தீர்த்துக்கொள்வார், (ஆகலின், அவர் அதனோடுங் கூடி இருத்தல் இம் முறைமை என்று அறிதி,) எ-று.

போகம் வருந்தோறும் தமக்கென்று தற்போதத்தால் பற்றி அநுபவியாது அப்போதம் அற்று அருள்வடிவாயிருந்து அப்போகத்தைத் தாம் அநுபவிப்பதுபோல்சிவ

த்திற்கு ஆக்குவது மெய்ப்பத்தி, இப்பத்தியினால் அச்சிவமானது போதம் சிறிது எழினும் அதனை விழுங்கிக் கொண்டு நின்று பிரகாசிக்கும் ஆகலின், "பொய்ப்போகமெய்ப்பெருக்காம்" என்றார். சாகப்போவார் போகத்தை விரும்பாதிருக்கவும் சுற்றத்தாராயுள்ளார் அவரை வேண்டிக் கொடுவந்து புசிப்பித்தல்போல், ஞானிகள் போகத்தை விரும்பா திருக்கவும் பிராரத்தம் வலியக் கொடுவந்து புசிப்பித்தலின் இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் பிராரத்தத்தால் வந்த பெருவாழ்வின்கண் பற்றின்றி அவ்வாழ்வு அநுபவிப்பைப் போதத்தால் தாமநுபவியாது சிவத்துக்கு அற்பிதஞ் செய்கின்றாரும் ஞானிகளே என்று அறிவித்தவாறு காண்க.

[ஞானிகள் அநுபவிப்பதும் பிராரத்தம், மற்றையர் அநுபவிப்பதும் பிராரத்தம், ஆயின் அவர்க்கும் இவர்க்கும் பேதம் என்னை? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

பெருநோவுக் கேயென்னப் பெற்ற துடற்
போகம், நரகேழு மூட்டுமிது நாஞ்செத்-துரு
வத்துத், தாமல்லாற் போகிப்ப தல்லவது வன்
பர் பதம், காவலாட் கைத்தளைபோற் காண்.

(இ-ள்.) உடல் பெருநோவுக்கே என்னப் போகம் பெற்றது நரகேழும் ஊட்டும் இது நாம் செத்து உருவத்துத் தாம் அல்லால் போகிப்பது அல்ல—உடலாகிய பெருநோவுக்கு என்ன கருதிப் போகத்தை அநுப

விப்பதுதானே பிறவியாகிய நரகமேழினுங்கொடுசென்று (அவற்றில் உண்டாகிய துன்பங்களை) புசிப்பிக்கும் (இஃது எங்ஙனம் எனின், இவர் அநுபவிக்கும்) இப்பிராரத்தம் தற்போதம் மாண்டு இத் தேகத்துத் தாம் இருப்பது அல்லாமல் (அருள்வடிவாயிருந்து) அநுபவிப்பதல்ல(ஆகலின்);

பதம் அன்பர் அது காவல் ஆள் கைத்தளைபோல் காண் —திருவடியை (பிரியாது நின்ற) அம் மெய்யன்பர் (தம்பிராரத்தம் தற்போதம் மாண்டு தேகம் தாம் அல்லாது திருவருள் தாமா யிருந்து அநுபவிப்பது ஆகலின்) அப் பிராரத்தம் (தேகமிருக்குமளவும்) காவலாள் போலும் கைத்தளை போலும் (இருந்து தேகம் நீங்கும்போது அதனோடும் தானும் நீங்கும் ஆகலின், அவர்க்கு மறு பிறவி உளவாகா என்று) அறிதி, எ-று.

தேகம் தானாயும் போகம் தனதாயும் கருதிக்கொண்டு தற்போதத்தால் அப் போகத்தைப்பற்றி அநுபவித்தலின் இதாகிதங்களும், இவ்விதாகிதங்களால் இருவினைகளும், இவ்விருவினைகளால் மறுபிறவியும், இங்ஙனம் தொன்றுதொட்டு வரும் ஆகலின், "நரகேழுமூட்டும்" என்றார். போதம் இறந்திருத்தலானும், பூரணவடிவாயிருத்தலானும், வினைசார்தற்கு இடமின்மையால், அவர்க்கு மறுபிறவி இன்றென்பது காண்க. உடம்பு மூப்புப் பிணிக்குஇடம் ஆகலின் அதனை "பெருநோவுக்கு" என்றார்

"நாஞ் செத்துருவத்துத் தாமல்லாற் போகிப்பதல்ல" என்று அவர்க்கு உண்மையாய குணங்களை இவர்க்கு இன்மை என்று எடுத்துக் கூறினமையால், அவர்க்கு அவை வருவிக்கப் பட்டன. 'இது' என்பது இவர் பிராரத்த மேல் நின்றது. 'அது' என்பது அவர் பிராரத்தமேல் நின்றது. பதம் - திருவடி, பதத்தினை உடைய அன்பரெனப் பொருள்கொள்க. போகமாய் வந்து சூழ்ந்து கோடலானும், பரமுத்த ஞகவொட்டாது தேகத்தில் அவரைத் தடுத்து நிற்றலானும், பிராரத்தத்தைக் 'காவலாள்' என்றும் 'கைத்தளை' என்றும் கூறினர்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் தேகபோகங்களில் பற்றிலர் ஆகலின், அவர் பிராரத்தம் அத்தேகத்தோடு கழியும் என்றும், அஞ்ஞானிகள் பற்றுளர் ஆகலின், அவர் பிராரத்தம் இதாகிதங்கள் வருவித்துப் பிறப்புக் கேதுவாகும் என்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (௩௧)

[ஒருவர் செய்தவினை மற்றொருவரைச் சாராமையான், அவர் செய்தவினை அவரைச் சாராதிருப்பது எங்ஙனம்? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

சுகிக்கில்லைத் துக்கஞ் சுடுகாடு சொர்க்கம், அகத்துக்குஞ் சொர்க்கநர காய்ந்தார்-சுகிப்பதும், அத்துவி தாநந்தர்க் காகார மற்றது, பத்தி செய்வார்க் கேற்கும் பயன்.

(இ - ள்.) சுகிக்குத் துக்கம் இல்லைச் சுடுகாடு சொர்க்கம் அகத்துக்கும் சொர்க்கம் நரகு ஆய்ந்தார் சுகிப்பதுவும் அத்துவித ஆநந்தர்க்கு ஆகாரம் அற்றது — பரமசுகமே வடிவா யிருப்போர்க்குத் துக்கம் என்பதில்லை, (துக்கம் இன்மையால் சுகமும் இன்று, இது சுத்தமாகிய இடம் என்னும் கருத்துச் சிறிது எழினும் அதுவே நரகமாய்த் தோற்றலின் அசுத்தமா யுள்ள) சுடுகாடே அவர்க்குச் சுவர்க்கம் (அஃதன்றித் தாம் ஆநந்த வடிவா யிருத்தலே சுவர்க்கம் எனவும், தேகம் தாம் என்று சிறிது எழும் கருத்தே நரகம் எனவும், புறத்திற்குச் சொர்க்க நரகு ஆய்ந்தாற்போல) அகத்திற்கும் சொர்க்க நரகாய்ந்தார், (அஃதன்றி அவர்) அநுபவிப்பதும் (அத்துவிதாநந்தமேயாம், இங்ஙனம் இருந்த) அத்துவிதாநந்தர்க்கு அவ்வாகாமிய வினை புசிப்பற்று நின்றது; (இங்ஙனம் அவர்க்குப் புசிப்பற்று நின்றால் அவ்வினைதான் எவ்விடத்துச் செல்லும் எனின்).

பத்தி செய்வார்க்குப் பயன் ஏற்கும்—அவர்மேல் அன்பாய் இதஞ்செய்வோர்க்கும் (வெறுப்பாய் அகிதஞ் செய்வோர்க்கும்) அவ் விருவினைப் பயன்களுஞ் சாரும் (என்று அறிதி). எ-று.

ஆநந்தமே வடிவா யிருத்தலின் தநுவில்லை, அவ்வடிவில் தற்போத மின்மையால் கரணமில்லை, சுடுகாடே சுவர்க்கமாய்க் காண்டலான் புவனமில்லை, அவ்வாநந்தத்தையே அநுபவித்தலால் போகமில்லை, இங்ஙனந் தநு

கரண புவன போகங்களை எல்லாம் கடந்து நின்றோரை அவ்வினை சாரமாட்டாமையின் "ஆகாரமற்றது" என்றார். தேகத்தை உடையவனைத் தேகி என்றார்போலச் சுகவடிவா யிருந்தோரைச் 'சுகி' என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் சிவாநந்தாநுபவர் ஆகலின், அவரை வினைகள் சாரா என்றும், அவர்க்கு இதாகிதங்களைச் செய்வோரிடத்தே அவை சாருமென்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (௩௨)

[இங்ஙனம் இருந்த ஞானி அடைந்த பேரின்பத்திற்கு உவமை யாது? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

அரிபிரம ரிந்திரர்க ளாதிகளார் தானச்
சரிவிரத்த னின்பத்தைச் சாற்றின்-பரமசிவன்
தானே சரிமீட்டுச் சாற்றுகிற்றான் றன்சரி வே
றானா வேதமறி யா.

(இ - ள்.) அவ்விரத்தன் இன்பத்தைச் சாற்றின் அரி பிரமர் இந்திரர்களார் சரி—அவ்விரத்தன் இன்பத்திற்குவமை சொல்லுமிடத்து, அரி பிரம ரிந்திரர் முதலிய தேவர்களது இன்பமெல்லாம் ஒன்றாகக் கூட்டின் சரி;

பரமசிவன் தானே சரி மீட்டுச் சாற்றுகின் தான் தான் சரி வேறு ஆனா வேதம் அறியா—(அஃதன்றி) பரமசிவனது பரிபூரணாநந்தந் தானே சரி, பின்னுஞ் சொல்லுமிடத்துத் தன் னின்பத்திற்குத் தன் னின்ப

மே சரி, (இங்ஙனம் எப்பொருள்கட்கும்) வேறாய் நின்றடைந்தார் (இன்பத்தை) வேதங்களும் இவ்வளவென்று அளவிட்டறிய மாட்டா. எ-று.

பரமசிவனது பரிபூரணாநந்த மெல்லாம் தாமாகிநின்று அநுபவித்தலின், பரமசிவன் தானே சரி என்றும், தன் இன்பம்போல் மற்றியாவர்க்கும் இன்மையால், தான் தான் சரி என்றும் அவ்வின்பமும் தாமாகாது, அதனை அநுபவிப்போரா யிருத்தலின் "வேறாணை" என்றுங் கூறினார். இன்பத்திற் குவமை கூறினமையான் அவர் சரி என்றதை அவரதின்பஞ் சரியென்று கூறப் பட்டது, அஃது ஆகுபெயர். தான்—அசை. (௩௩)

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகளது இன்பத்தின் பெருமை கூறியவாறு காண்க.

சாலோக மாதி தருஞ்சைவ சித்தாந்தி
பாலேகம் பார்க்கப் பணியுமவன் - மேலே
உருகித் திருவுளத்துக் குற்றபணி செய்வார்
பெருமைக்கே துண்டோ பிற.

(இ - ள்.) சாலோகம் ஆதி தரும் சைவ சித்தாந்தி பால் ஏகம் பார்க்கப் பணியும் அவன் மேலே—(தன்னை வந்து அடைந்தோரது பத்தி பணிவிடைக் கேற்ப அவர்க்குச்) சாலோக சாமீப சாரூப மாகிய பதமுத்திகளையுங் கொடுக்கும் சித்தாந்த ஞானியால் ஏகமா யிருந்த மெய்ப்

பொருளை அறியும்பொருட்டு (வந்து மனமொழி மெய்க ளான்) வணங்கும் அதிபக்குவன்மேல்;

உருகித் திருவுளத்துக்கு உற்ற பணி செய்வார் பெரு மைக்குப் பிற ஏது உண்டோ—(பேரன்பு வைத்து) உள் ளுருகி அவனது திருவுளத்திற்கு ஏற்ற பணிவிடைகளைச் செய்வோரது பெருமைக்கு (மேலாய பெருமை) பிறிது யாதுண்டு. எ-று.

வந்தடைந்தோர் பக்குவா பக்குவங்களை அறிந்து, சரி யையாதிகளை வருவித்து, சாலோகாதி பத முத்திகளைக் கொடுப்பதும், அதிதீவிர பக்குவனாய் வந்தோனுக்குத் தற்போதத்தைக் கெடுத்து நிரதிசய வின்பத்தைக் கொ டுப்பதும், மற்றைச் சமயங்களில் இன்மையால், "சா லோகமாதி தருஞ் சைவசித்தாந்தி பாலேகம்பார்க்கப் பணியுமவன்" என்றார். இங்ஙனம் இருந்த சிந்தாந்தி யைப் பணியுமவனைப் பணிவோர்க்கும் அம் முத்தியின் பம் உண்டாமாகலின், "உற்றபணி செய்வோர் பெருமை க்கே துண்டோபிற" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் சித்தாந்த ஞானம்போலே வே றுஞானம் இன்றென்பதும், இந்த ஞானம் பெற்றோரை வழிபடுவோர் பெருமையே பெருமையென்றும் அறிவித் தவாறு காண்க. (௩௪)

காலமுடன்றேசந் திக்குக் கருமமுடல்
கோலஞ் சமயங் குறிப்பறிதல் - சீலங்

தலையோடு போனவுயிர் தான்போலத் தன்னோ
டிலையாஞ் சிவனே யிவன்.

(இ - ள்.) காலமுடன் தேசம் திக்குக் கருமம் உடல்
கோலம் சமயம் குறிப்பு அறிதல் சீலம்—(இன்ன கால
த்து இன்னவிரதஞ் செய்வதென்னும்) காலமும், (காசி
முதலியன நல்லன மற்றையன தீயன என்னும்) தேச
மும், (இன்னதிக்கு நன்று இன்னதிக்குத் தீது என்னும்)
திக்கும், (இன்னகருமஞ் செய்வது இன்னகருமந் தவிர்
வது என்னும்) கருமமும், உடலில் (சமைந்த) வேடங்க
ளும், (அவ்வேடங்கட்குரிய) சமயங்களும், (அச் சமயங்
கட் குரிய கடவுளரை இங்ஙனம் இருப்பரெனக் குறிப்
போடு தியானிப்பதாய) குறிப்பறிதலும், (இன்னசாதிக்
கு இன்னது ஆசாரமென்று செய்யும்) சீலமும், (ஆகிய
இவையெல்லாம்) ;

தலையோடு போன உயிர்போலத் தன்னோடு இலை ஆம்
சிவனே இவன் — தலைபோனவிடத்து (அதனோடும்)
போன உயிர்போல, (தற்போதம் இறந்தவிடத்து) அத
னோடும் நீங்கும், (ஆகலின் மௌனாநந்தமாயிருந்த) சிவ
னே இவனும், எ-று.

கை கால் முதலிய உறுப்புகள் போனவிடத்தும் இரு
ந்த உயிர் தலையோடும் போனதுபோல, போதம் சிறிது
இறந்தவிடத்தும் இருந்த கிரியைத் தொழில்கள் அது
முற்றும் இறந்தவிடத்து அதனோடும் நீங்கும் ஆகலின்,

அங்ஙனம் உவமை கூறினர். அவற்றைச் செய்தவன் இறந்தமையால் இவனாற் செய்யப்படும் அவையும் இல என்பதுங் காண்க. மௌனாநந்தமா யுள்ள சிவனை அடைந்தவன் மௌனாநந்தி யாகலின் "சிவனே யிவன்" என்ருர். தான்—அசை. (௩௫)

[இங்ஙனம் அவர்க்கு விதிவிருத்தங்கள் இல்லையென்று நீர் கூறியது என்னை? எனின், மேற்கூறுகின்ருர்.]

சாவே பெருநோன்பாய்ச் சந்தற்ற சத்தியர்க்குத்
தேவாரங் காலந் தியானமறம் - பாவம்
விதிவிருத்தம் பேசுகைக்கு வேதா கமங்கள்
அதிசயிக்கு மேலுளைப்பா ரார்.

(இ-ள்.) சாவே பெருநோன்பு ஆய்ச் சந்து அற்றசத்தியர்க்குத் தேவாரம் காலம் தியானம் அறம் பாவம் விதி விருத்தம் பேசுகைக்கு—(தற்போதம்) இறப்பதே பெருந்தவமாய்க் கொண்டு (அதனைக் கெடுத்துச் சிவத்தோடும்) இரண்டறக் கலந்த சத்திய ஞானிகட்குத் தேவார முதலிய தோத்திரங்களை ஓதலும், காலா காலங்கள் (அறிந்து சிவாலயங்களிற் சென்று பணிதலும்) ஓரோர்பாவனையைக் கருதி) தியானித்தலும், (சிவபூசையாதி) புண்ணியங்களைச் செய்தலும், (இவை அன்றி) பாவங்களைச் செய்தலும் ஆகிய இவ்விதி விருத்தங்களுள என்று சொல்வதற்கு;

வேத ஆகமங்கள் அதிசயிக்குமேல் ஆர் உரைப்பார்—வேதங்களும் ஆகமங்களும் அதிசயிக்கும் எனின் அவற்றிற்குமேல் மற்றியாவர் சொல்வார், எ-று.

போதம் சிறிது எழினும் அதனைக் கெடுத்துச் சிவத்தோடும் கலந்திருப்பதே அவர்க்குச் சகல நோன்புகளும் ஆகலின், “சாவே பெருநோன்பாய்ச் சந்தற்ற சத்தியர்” என்றார். அங்ஙனம் செய்வதே நோன்பாய்க் கொண்டோர்க்கு அதற்குமேல் மற்ற நோன்பொன்றும் இன்மையான் அவர்க்கு விதிவிருத்தம் இலவாயின. “வேதாகமங்களதிசயிக்கும்” என்றதனால் அவற்றான் விதிவிருத்தம் அறிவோர்க்கு வேறு சொல்வதற்கு இடமின்மையான், “மேலுரைப்பாரார்” என்றார். விதியாவது வேதாகமங்கள் சிவபூசாதிகளைச் செய்க என்று கூறுவது. விருத்தமாவது மதுபானாதிகளை விடுக என்று கூறுவது.

இவ் விரண்டு திருவெண்பாவானும் ஞானிகட்கு விதிவிருத்தங்கள் இல என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௩௬)

மோனிகளைப் பார்த்திமையா மோகமும்வெண் டிங்கள், மேனி யழுகெழுதா மேற்பத்தி-
ஆன, பதுமா தனன்கண்ணும் பானுவும் போற்றுய், எதிராகுஞ் சொப்பனத்தி லும்.

(இ - ள்.) மோனிகளை இமையாப்பார்த்து மோகமுங் வெள் திங்கள் அழகு எழுதா மேனி—(அந்த ஞானிகள் தம்மைப்போல் சுகாதீத முத்தியைப் பெறும்பொரு

ட்டுப் புறத்துநின்ற போதத்தை உள்ளடக்கி இதனைக் கெடுப்பதே விரதமாய்க் கொண்ட) மௌனிகளை இமையா நாட்டத்தோடும் பார்த்து (இவர்மேல்வைத்த) மோகமும், (உத்தூளனத்தால்) வெண்டிங்கள்போலும் விளங்காநின்ற அழகெழுதக் கூடாத (அவரது) திருமேனியும்;

மேல்பத்தி ஆன பதுமாதனன் கண்ணும் பானுவும் போல் தான் ஆய்ச் சொப்பனத்திலும் எதிர் ஆகும்— பிரமனது நான்கு முகங்களினும் மேன்மைபெறு பந்தி போல விளங்குவதான எண்கண்களும், (அக்கண்கட்கெதிர் தோன்றும்) பானுவும்போல், (யான் கருதா திருப்பினும்) அவை தாமாவாய் வந்து சொப்பனத்தினும், சாக்கிரத்தினும், (என துளக் கண்ணிற்கும், முகக் கண்ணிற்கும்) எதிரே விளங்குவதாம், எ-று.

சுகாதீத முத்தியை அடைந்த ஞானிகட்கு ஞானசாதகனைக் கண்டால் பாசங்கள் எல்லாம் கடந்து இவ்வளவு வந்தாரென்று, அவர்மேற் சந்தோடமும் பிறக்குமாகலின், "மோனிகளைப்பார்த் திமையாமோகமும்" என்றூர். யான் பெற்றபேறு பெறுக இவ்வையகமென்பதும் அது. பதுமாதனன் இமையாநாட்டத்தையும், அதற்கெதிர் தோன்றும் பானுவையும், உவமை கூறினமையான், அவர்மேல் வைத்த மோகத்தையும், அவரது திருமேனியையும் தமதுளம் மறவா தென்பதாயிற்று. எனதெனும்

பெயர் எஞ்சிநின்றது. சொப்டனத்திலும் என்ற வும்மையால் சாக்கிரத்தும் என்று வருவிக்கப்பட்டது.

இத் திருவெண்பாவால் எமக்கும் இங்ஙனம் இருக்கும் என்று ஞானிக ளருமை அறிவித்தவாறு காண்க. (௩எ)

உருகு பரமசுக வுல்லாச நோக்கும்
திருமுகமும் புன்முறுவற் றேசும் - திருநீறும்
தற்பாவ மாண்ட சரீரத்தி லோர்சாத்தும்
அற்றே வெறுமனழ காம்.

(இ-ள்.) உருகு பரமசுக உல்லாச நோக்கும் திருமுகமும் புல் முறுவல் தேசும் திருநீறும் — உள்ளமுருகப் பண்ணுகின்ற பரமசுக உல்லாசத்தோடுங் கூடிய திரு நோக்கமும், (அவ் வின்பக் களிப்பால் தெய்வத்தாமரை மலர்ந்ததுபோல விளங்காநின்ற) திருமுகமும், (அவ்வின்பம் பொங்கி மேன்மேலெழலால் தோன்றும்) மந்த காசப் பிரகாசமும், (திருமேனி முழுதும் பூசுவதாகிய) திருவெண்ணீற் றழகும் ;

தற்பாவ மாண்ட சரீரத்தில் ஓர் சாத்தும் அற்றே வெறுமன் அழகு ஆம் — (பஞ்சபூத குணங்களாகிய) தற்பாவம் இறந்துநின்ற திருமேனியில் (கூடியும் கூடா திருந்த ஞானிகளது திருமேனியில்) தோற்றுங் (அவை அங்ஙனந் தோற்றுவன அன்றி,) அவற்றுள் அவர்க்கு யாது சிறப்பும் இன்று, அவை வாளா தோற்றும் அழகுகளாம், எ-று.

ஆநந்தம் தோன்றும்போது உள்ளம் நெக்குருகத் தோன்றும் ஆகலின், "உருகுபரமசுகம்" என்றும், சடசித்துக்களாயுள்ள பொருள்களெல்லாம் அவர்க்குச் சுகசொரூபமாய்த் தோற்றும் ஆகலின், அவர்நோக்கை "பரமசுக வுல்லாசநோக்கு" என்றுங் கூறினர். "வினையேன் மனத்துத் தேனையும் பாலையுங் கன்னலையு மமுதத்தையு மொத்தூனையு மென்பினையு முருக்காநின்ற வொண்மையனே" என்பதும் அது. "பூநாளுந்தலைசுமப்ப" என்றதுபோல் தோற்றும் என்பதைச் சாத்தும் என்று அருமை தோன்றக் கூறினர். உல்லாசநோக்கு முதலியன அவர் கருத்தாய்த் தோற்ருது இயல்பாய்த் தோற்றலின் "அற்றே வெறுமனழகாம்" என்ருர். வெறுமன் என்பது கிராமியச்சொல்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகளைப் புகழ்ந்து கூறியவாறு காண்க. (௩அ)

வாடன் மணம்போல் வருந்தா வயிராக்யத்
தோடு மெலிந்த வுடம்புடனே - கூடார்
நிருவிடயா நந்தசுக நீங்காத நோக்கும்
திருமுகமு மென்னைவிடா தே.

(இ-ள்.) வாடல் மணம்போல் வருந்தா வயிராக்யத் தோடு மெலிந்த உடம்புடனே கூடார்—வாடற் பூவின் மணம் சிறிது தோன்றுதல்போல் (சிறிது தோன்றும் பிராரத்த வாசனையோடும் போதத்தால்) வருந்திச்

செய்யாத பாச வயிராக்கியத்தோடும் தளராநின்ற திரு மேனியுடனே கூடியிருந்துங் கூடாராகிய ஞானிகளது ;

நிருவிடய ஆநந்தசுகம் நீங்காதநோக்கும் திருமுகமும் என்னை விடாது — நிருவிடயமாய்த் தோற்றும் ஆநந்த மாகிய சுகம் (உட்போல் புறத்து) நீங்காத (அவ்வாநந் தத்) திருநோக்கும், திருமுகமும், என துள்ளத்தை எப் போதும் விட்டு நீங்கா, எ-று.

“வாடன் மணம்போல்” என்ற உவமையால் சிறிது பிராரத்த வாசனையோடும் என்பது வருவிக்கப்பட்டது. வருந்திச் செய்யும் போதம் உடையாரது வயிராக்கியம் போல் அன்று, இவர்க்கு இயல்பாய்த் தோற்றலின், “வருந்தா வயிராக்கியம்” என்றார். விடயாநந்தம்போல் எதிரீடற்ற இடத்தில் தோற்றலின், “நிருவிடயாநந்தம்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் அவரது அருமை கூறியவாறு காண்க. (௩௧)

[ஆயின், இந்த ஞானிகட்குப் பெயர்யாது ? எனின் மேற் கூறுகின்றார்.

தத்துவத்தின் போர்வை சரிந்த திகம்பரிபேர்
அத்துவிதி யேகாந்தி யாநந்தி - சுத்தன்
துரியனவ தூதன் றுறவிசிவ யோகி
நிருவாணி யென்விரத்த னென்.

(இ - ள்.) தத்துவத்தின் போர்வை சரிந்த திகம்பரி பேர்—முப்பத்தாறு தத்துவங்களாகிய போர்வை சரிந்த அதனால் திகம்பரியா யிருந்த ஞானியினது பெயர் (சொல்லுமிடத்து);

அத்துவிதி ஏகாந்தி ஆநந்தி சுத்தன் துரியன் அவதூதன் துறவி சிவயோகி நிருவாணி என் விரத்தன் என்—(சிவத்தோடு அத்துவிதமா யிருத்தலின்) அத்துவிதி யென்றும், அங்ஙனம் அத்துவிதமா யிருப்பினும் தான் அச்சிவ மாகாமையான்) ஏகாந்தி யென்றும், (பூரணாநந்தமெல்லாம் தானாய் நின்று அநுபவித்தலின்) ஆநந்தியென்றும், (மலத்திரயங்களை நீங்கி நிற்றலால்) சுத்த னென்றும், (மேலாய பொருளை அடைந்தோ னாகலின்) துரியனென்றும், (வர்ணாச்சிரமங்களைக் கடந்து நிற்றலான்) அவதூதனென்றும், (தேகாதி பிரபஞ்சங்க ளெல்லாம் துறந்து நிற்றலால்) துறவி யென்றும், (மற்றொன்றோடுங் கூட்டரவின்றிச் சிவத்தோடும் கூட்டரவா யிருத்தலின்) சிவயோகி யென்றும், (அத்துவா ஆறையுங்கடந்து நிற்றலான்) நிருவாணியென்றும், (அச்சிவத்தோடு அத்துவிதமாக இருக்கின்றே னென்னும் வாசனையும் இறந்துபோயிருத்தலின்) விரத்தனென்றும் நீ சொல்லுதி, எ-று.

உடம்பைப் போர்த்துநின்று நீங்கிய போர்வைபோல் உயிரைப்போர்த்து நின்று நீங்கினமையால், "தத்துவத்தின் போர்வைசரிந்த" என்றார். அஃதன்றிப் பூதகஞ்சுகம்—

பிரகிருதி கஞ்சுகம்-கலாதி கஞ்சுகம்-வயிந்தவ கஞ்சுகம்-சத்தி கஞ்சுகம் என்னும் இப்பஞ்ச கஞ்சுகங்களையும்நீக்கி நின்றூர் எனினும் ஆம். அத்துவிதி என்றதாதி இக்குணங்களெல்லாம் உடையன் ஆகலின், இப்பெயர்களெல்லாம் அவற் குரித்தாயின. (சOO)

[இங்ஙனம் அகத்துள் ஆசையற்றுத் துறந்தோரையும், அகத்துள் ஆசையிருக்கத் துறந்தோரையும், எங்ஙனம்? அறியலாம் எனின், மேற் கூறுகின்றூர்.]

அடங்கத் துறந்தார்க்கு மாசையறப் பாவித்,
தொடும்பக் குவந்தெரியா தோகோ - மடந்தே
டிப், பிச்சையாய் மூலையிற்பெண் பேச்சாய் வரி
னடைக்கைக், கிச்சையாய்க் கைக்கெதிர்நீட்டும்.

(இ-ள்.) ஆசை அறப் பாவித்து அடங்கத் துறந்தார்க்கும் ஒடும் பக்குவம் தெரியாது ஓகோ—(அகத்து ஆசை இருக்கப் புறத்து) ஆசை அறப் பாவித் தடங்கத் துறந்தாரையும், (இயல்பாய் அகத்து ஆசை அற்று அடங்கத் துறந்தாரையும்) அவரோடு நிகழும் பக்குவா பக்குவங்களினுலே ஓகோ தெரியாதோ? (அஃது எங்ஙனம் எனின்;)

மடம் தேடிப் பிச்சை ஆய்ப் பெண்மூலையில் பேச்சு ஆய் வரின் நடைக்கைக்கு இச்சை ஆய்க் கைக்கு எதிர் நீட்டும் — (அவர் நற்பிச்சையிடும்) மடந்தேடிச் சென்று

பிச்சை ஏற்பதாய், (புதிய) மருமகப் பெண் மூலைக்கண் இருந்து (மெல்லெனப் பேசும்) பேச்சுப்போல் (தமக்கென ஓரொடுக்கம்பற்றி அதனுள் இருந்து மாரிசத்தோடு மெல்லெனப்) பேசுவதாய், (இவர் பெரியரெனக் கருதிப் பிறர் அன்ன வத்திர முதலிய நடக்கை கொடுவரின்) அந் நடைக்கைக்கு இச்சையாய் அவர்கொடுக்குங் கைக்குத் தமது கையை எதிர்நீட்டி வாங்குவர் (இவர்க்கு எல்லா மனைதோறுஞ் செல்வதே அன்றி ஓர் மடந்தேடிச் செல்வதும் ஓரொடுக்கம்பற்றி யிருந்து மாரிசமாய்ப் பேசுவதும் தாம் இருக்கும் இடத்துப் பிறர் அன்னுதிகளைக் கொடுவரின் அவற்றை இச்சித்து வாங்குவதும் இல்லை ஆகலின், அவரது பக்குவமும் இவரது பக்குவமும் தாமே தெரியும் நீ அறிதி), எ-று.

"ஆசையறப்பாவித் தடங்கத் துறந்தார்க்கும்" என்றமையால், அங்ஙனம் பாவியாது இயல்பாய்த் துறந்தானை என்பது வருவிக்கப்பட்டது. அடங்கத் துறத்தல் மனைவி முதலிய பற்றுக்களை எல்லாம் ஒருங்கே விடுத்தல். அடங்கத் துறந்தார்க்கும் என்னும் நான்காம் வேற்றுமையை இரண்டாம்வேற்றுமையாகக் கொள்க. "தெரியாதோ" என்பது தெரியாதென்று ஓகாரந் தொக்குநின்றது. மடந்தேடிப் பிச்சையாய்க் கைக்கெதிர் நீட்டுமென்று அவரது நடை கூறினமையால், அதற் கெதிர் மறையாய் இவரது நடை வருவிக்கப்பட்டது. ஒருவருக்குச் செல்வம் வரின் அதனை நடைக்கை என்பதுபோல்,

பிறர்வந்து அன்னாதிகளைக் கொடுப்பதனை கடைக்கை என்றார். (௬௪)

[ஆயின், அகப்பற்று அற்றார் துறப்பதே அன்றி, அகப் பற் றுடையார் துறக்கலாகாதோ ? எனின், மேற் கூறு கின்றார்.]

கரையடுக்க வந்தாற் றிரையலைக்குங் கப்பல், பொருளடுத்தாற் றோன்றும்பொய்ப் போதம் - விருதினவன், வெற்றிக் குதிகுதித்தோன் போல் வேண்டும் விட்டதுபின், பற்றுமதிற் சிக்கென நிற்பாய்.

(இ - ள்.) கப்பல் கரை அடுக்கவந்தால் திரை அலைக் கும் பொருள் அடுத்தால் தோன்றும் பொய்ப்போதம் — (அலை அலைக்கும் கரைகடந்துசென்று கடலின் நடு நின்ற) கப்பல் (மீட்டும்) அக் கரையடுக்கவந்தால் (அக் கப்பலை) அலை அலைக்கு மாறுபோல, (விடயங்களைத் துறந்து சென்று துறவின்கண் நின்ற நீ மீட்டும்) அவ் விடயங்களில் அடுத்தால் பொய்யாகிய அவ் விடய போதந் தோன்றி அறிவை அலைக்கும் (ஆகலின்;)

விருதினவன் வெற்றிக் குதிகுதித்தோன் போல் வே ண்டும் விட்டது பின்பற்றும் அதில் சிக்கென நிற்பாய் — (தன் பகைவனைச் சயங்கொண்டால் அன்றிவிடே னென்னும்) விருதினோன்போலும், (ஒருவரோடு வா துகூறி) வெற்றிக்குத் தாவு தாவினோன் போலும்,

(நீயும் பிடித்த துறவை முற்றுஞ்)சாதிக்கவேண்டும்,(அதனைவிடாது சாதிக்கவேண்டின் விடயங்களை யடாதே அடுத்தால் முன்னர் நீ) விட்ட பற்றுக்களெல்லாம் இப்போதும் வந்து பற்றும், (இவை உன்னைப் பற்றுது அகலும்படி அத்துறவின்கண்) உறுதிப்பட நிற்றி, எ-று.

கனா அடாது கடலின் நடுநின்ற கப்பலை அலை அலையாததுபோல, விடயங்களை அடாது துறவின்கண் நின்றோரை விடயபோதம் அலையாதென்பது இவ்வுவமைக்குறிப்பாற் காண்க. விருதினுக்கு எவ்விதத்தானும் தன் பகைவனைச் சயங்கொள்வதே விருது, கூடாதாயினும் அவனோடும் பொருது இறத்தலே விருதுபோல், துறவினுக்குத் தன் பகை என்னு மாயைப் படைகளாகிய முப்பத் தாறையுங் கடந்து வீடடைதலே துறவு, அங்ஙனங் கடக்கக் கூடாதாயினும் அதனைக் கடத்தற் கேதுவாய சுத்த வாசனையோடு நின்று இறத்தலே துறவு. ஆகலின், "விருதினவன்" போல், என்றும், வெற்றிக்கு அறுபதடித்தூரவு தாவத் தொடங்கினோன் அறுபத் தோராமடி தாவினுன் எனின் அதுவெற்றி, அது தவறின் வெற்றியும் இழந்து அத்தூரவினும் வீழ்வன்; அதுபோல, விடயங்களைத் துறக்கத் தொடங்கினோன் அவ்விடயங்களையும் துறந்து தற்போதத்தையும் துறப்பதே துறவு, அங்ஙனஞ் செய்யாது அவ் விடயங்களைச் சாரின் அத்துறவினுன் வரும் பெருமையும் இழந்து பிறப்பினும் வீழ்வன்.

ஆகலின், "வெற்றிக் குதிகுதித்தோன்போல்" என்றுங் கூறினார்.

தத்துவத்தின் போர்வை என்னுந் திருவெண்பாமுதல் இம்மூன்று திருவெண்பாவானும் ஞானிகளது பெயரும் தாமும் துறந்ததைச் சாதியாது வீட்டும் சாரலாகா தென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க.

அவத்தைத்தன்மை முற்றும்.

---

௯ - ம் அதிகாரம்.

வாதனைமாண்டார்தன்மை.

குடும்பத்தோடுங் கூடியிருந்து ஞானம்பெற்று அக்குடும்பவாதனை மாண்டு நின்றார்தன்மை கூறினமையால், இவ் வதிகாரத்திற்கு 'வாதனைமாண்டார் தன்மை' என்று பெயராயிற்று. துறவிகளாயிருந்து ஞானம்பெற்றாரும் அன்று, குடும்பிகளாயிருந்து ஞானமபெற்றாரும் உளராகலின், அவ்வதிகாரத்தின்பின் இவ்வதிகாரம் வைக்கப்பட்டது.

[ஞானம் இல்லாவிடினும் வைராக்கியத்தால் வீட்டுநெறி அடையலாகாதோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

ஞான மிலாத வைராக்கி நன்றல்ல, கானவர்க்கு நோயினர்க்குங் கள்ளர்க்கும்-ஆனதுவென்,

என்னிலைக்கே நின்ருலெ னெவ்விடயத் தேய்ந்
தாலென், தன்னிழப்பே யின்பாந் தலம்.

(இ - ள்.) ஞானம் இலாத வைராக்கி நன்று அல்ல கானவர்க்கும் நோயினர்க்கும் கள்ளர்க்கும் ஆனது என்—(அகத்துப் பரிபூரண) ஞானம் இல்லாதார் (புறத்துச் செய்யும்) வயிராக்கியம் நன்றல்லவாகும், (இஃது எங்ஙனம் எனின் மலை கானில் சஞ்சரிக்கும்) வேடர்களுக்கும், விடா நோயினர்க்கும் (பொருள் திருடும்) கள்வர்க்கும் (வைராக்கியம்) உண்டாவது என்னை? (ஆகலின் இவரது வைராக்கியத்தோடு அவரது வைராக்கியம் ஒக்கும்;

என் நிலைக்கே நின்ருல் என் எவ்விடயத்து ஏய்ந்தால் என் தன் இழப்பே இன்பு ஆம் தலம்—(அகத்துப் பரிபூரணஞானம் உடையார் அரசுரிமை முதலியன உலக வியாபாரங்களில்) யாது நிலையில் நிற்பினும் என்னை, (வனிதாதி விடயங்களில்) யாது விடயங்களோடும் கூடியிருந்தாலும் என்னை, (அந்நிலையும் அவ்விடயங்களும் இவர்க்கிடமும் அன்று இன்பமும் அன்று) தற்போத இழப்பே இடமும் இப்போத இழப்பில் தோன்றும் இன்பமே இன்பமும் ஆம், எ-று.

தழை உடுத்தல், மூலபலங்களைப் புசித்தல், இராப்பகல் கானிற் சஞ்சரித்தல், பனி மழை வெய்யில் காற்றுகளைப் பொறுத்தல் முதலியன கானவர் வைராக்கியம்; வனிதாதி விடயபோகங்களைத் துறந்திருத்தல் விடாநோயினர்

வைராக்கியம்; பகைவர்க்கு அச்சம் இன்றித் தம் உடலை இகழ்ந்து இருளிற்சேறல் முதலியன கள்வர் வைராக்கியம்; இவரது வைராக்கியங்களால் போத இழப்பும் இன்பமும் இன்றாயினபோல், அவரது வைராக்கியத்தானும் போதவிழப்பும் இன்பமும் இன்றாகலின், அவரது வைராக்கியத்தை இவரது வைராக்கியத்திற்கு உவமை கூறினார். அகத்துப் பரிபூரண ஞானம் உடையார்க்கு யாதுநிலையில் நிற்பினும் யாது விடயங்களைப் புசிப்பினும் அவற்றை அந்தப் பரிபூரணஞானத்தால் பார்த்தழித்தலின், அவற்றோடும் தாக்கற்று நிற்பதும் இங்ஙனந் தாக்கற்று நிற்றலால் போத இழப்பும் இப்போத இழப்பால் பேரின்பமும் உண்டாம் ஆகலின், "என்னிலைக்கே நின்றுலெனவ்விடயந் தேய்ந்தாலென் றன்னிழப்பே யின்பாந்தலம்" என்றார். அஃது அன்றி விடய இன்பத்திற்கு ஏதுவாய் உலகவியாபாரங்களைச் செய்வார்போல், இவர்யாது நிலையில் நின்றார் எனினும் அதனுள் தாக்கற்றுநின்று சொரூப இன்பத்திற்கு ஏதுவாய் தற்போத இழப்பைச் செய்வாரென்பதும், அவ்விடய இன்பங்களைத் தாம் அற்று அநுபவித்தலால் அவற்றை அநுபவிக்குந் தோறும் தாம் அற்றவிடத்து உண்டாம் பேரின்பம் மேலிடுமே அன்றி, அவ்வின்பம் ஓர் பொருளாய் அவர்க்குத் தோற்றாதென்பதுங் காண்க. "தன்னிழப்பே யின்பாந்தலம்" என்றமையான், அந்நிலையும் அவ்விடயமும் இடமும் இன்பமும் அன்றென்பது

வருவிக்கப்பட்டது. "வைராக்கியமென்பது" வைராக்கி என்று கடைகுறைந்து நின்றது. (க)

[ஞானம் பெறுவோர்க்கு இல்வாழ்க்கையைத் துறக்க வேண்டாவோ? எனின், மேற்கூறுகின்ருர்.]

எல்லாச் சமயங்க ளுந்துதிக்கு மில்லறத்தில்,
நில்லாம னீத்தாரென் னீத்தாலென் - புல்லறி
வைத், தீரத் தெளிந்து சிவத்தோடும் பற்றற்
ருர், ஆகிற் பிறப்பறுக்க லாம்.

(இ-ள்.) எல்லாச் சமயங்களும் துதிக்கும் இல் அறத்தில் நில்லாமல் நீத்தார் என் நீத்தால் என்—சமயங்களெல்லாம் இது நன்று என்று புகழ்ந்து கூறுகின்ற இல்வாழ்க்கையில் நில்லாமல் இதனைத்துறந்தார் (இத் துறவிக்குத் தகுமென) மற்றியாது துறந்தாலும் என்னை, (இத்துறவினுற் பிறப்பறுக்கக் கூடுமோ);

புல் அறிவைத் தீரத் தெளிந்து சிவத்தோடும் பற்று அற்ருர் ஆகில் பிறப்பு அறுக்கல் ஆம்—(தற்போதம் கருவிப்போதங்கள் ஆய) புல்லறிவை (ஞானகுருவால்) நன்ருய் விசாரித்தறிந்து (அதனைக்கெடுத்து) சிவத்தோடும் இரண்டறக் கலந்து, (அச்சிவத்தோடுங் கலந்திருக்கின்ரேம் என்னும்) வாசனைப்பற்றும் அற்ருர் எனின் (அவர்க்கே) பிறப்பறுக்கலாம், (மற்றையர்க்குக்கூடாது), எ-று.

சமய நூல்களெல்லாம் இல்லறத்தையே மேம்பாடாகக் கூறுதலின், "எல்லாச் சமயங்களுந் துதிக்கு மில்லறத்தை" என்றார். "அறனெனப்பட்டதே யில்வாழ்க்கை யஃதும் பிறன்பழிப்பதில்லாயினன்று" என்பதும் அது. "நீத்தாரென்னீத்தாலென்" என்றது அவ்வில்வாழ்க்கையைத் துறந்த பின்னரும் உடலொறுத்தல், ஊண் வெறுத்தல், உடை துறத்தல், ஊரொடுக்கந் துறத்தல் முதலியன துறந்துநிற்றலெனக் கொள்க. "புல்லறிவைத் தீரத்தெளிந்து சிவத்தோடும் பற்றற்றாராகிற் பிறப்பறுக்கலாம்" என்றமையால், இங்ஙனந் தெளிந்து பற்றறுதி உடையார் இல்லறந் துறவறங்களில் நின்றாலும் 'பிறப்பறுப்பார்' என்பதும், இவையில்லார் யாது துறந்தாராயினும் பிறப்பறார் என்பதுங் காண்க. தற்போதம் கருவிப்போதம் இரண்டும் புல்லறிவு ஆகலின், பொதுப்பட "புல்லறிவு" என்றார். தீரத்தெளிதல் அவற்றை உள்ளபடி அறிந்து கெடுத்தல். (உ)

மனையிழக்கி லோமனது மாறாது மாய்த்த,
தனையிழக்கி லோசிவனைச் சார்ந்தங்-கனுபவிக்
கை, போகா ததுபோகிற் பூரணமாம் பூரணந்
தான், ஆகா திருப்பதெவர்க் காம்.

(இ-ள்.) மனை இழக்கிலோ மனது மாறாது மாய்த்து தனை இழக்கிலோ சிவனைச் சார்ந்து அங்கு அநுபவிக்கை போகாது அதுபோகில் பூரணம் ஆம் — (நீர்

இங்ஙனம் கூறிய ஆற்றான்) இல்வாழ்க்கையைத் துறப்பது துறவன்றோ (எனின், அவ்வில்வாழ்க்கையைத் துறக்கின் அதன்கண் நின்று அநுபவித்த விடயவாதனை) மனத்தின்கண் மாறாது (எழும் ஆகலின், அது துறவு அன்றாயின், மனத்தை மாய்ப்பது துறவோ எனின்,மனத்தை) மாய்த்த(தற்போதம் எழும் ஆகலின், அது துறவு அன்றாயின்) தற்போதம் இழப்பதோ (துறவு எனின், அத்தற்போதம் இழக்கில்) சிவத்தை அடைந்து ஆண்டுச் சுகத்தை அநுபவிக்கை போகாது, (ஆகலின், அது துறவு அன்றாயின், சுகப்பேறிழப்பது துறவோ எனின்) அச்சுகப்பேறு போகில் சிவபூரணந் தானும், (அப்போது இங்ஙனம் சிவபூரணந் தான் ஆனேன் என்னும் வாதனை தோன்றும் ஆகலின், அது துறவு அன்றாயின் இனித் துறவு தான் யாது எனின்);

பூரணம் தான் ஆகாது இருப்பது எவர்க்கு ஆம் —அச்சிவபூரணந் தான் ஆனேன் என்னும் வாதனையு மறந்து நிற்பது (துறவு, இங்ஙனம் சிவபூரணந் தான் ஆகா திருப்பதாய துறவு) யாவர்க் குண்டாம், எ-று.

மாய்த்த என்பதற்கும் தனையிழக்கில் என்பதற்கும் இடையில் தற்போதம் எழும் என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

இம்மூன்று திருவெண்பாவானும் மெய்த்துறவாவது இதுவென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௩)

[இல்வாழ்க்கையோடு கூடியிருந்தும், இத்துற வெய்தினோரைத் துறவிகளென்று சொல்லப்படுமோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

மாயாபோ கத்தரசாய் வாழ்ந்தாலு மாமணி
போல், தோயா தவரே துறந்தோர்கள் - தோய்
வாரேல், சேரும் விதைபோலத் தீர்ந்தவிடத்
தேதிரும்பும், வேரொன் றதுவே வினை.

(இ - ள்.) மாயா போகத்து அரசு ஆய் வாழ்ந்தாலும் மாமணிபோல் தோயாதவரே துறந்தோர்கள்—மாயா போகத்துக்கெல்லாம் அரசராகி (அப்போகங்களை அநுபவித்து வாழ்ந்தார் ஆயினும், மகத்தாகிய மாணிக்கமணி (ஒன்றோடும் தோயாதுநின்றது போல், அவற்றோடும்) தோயாது நின்றவரே துறந்தோரென்று சொல்லப்படுவர்;

தோய்வாரேல் சேரும் விதைபோலத் தீர்ந்த இடத்தே திரும்பும் வேர் ஒன்று அதுவே வினை—(படிகமணிபோல் யாதொன்றோடாயினும்) தோய்வாரெனின், நிலத்துச் சேரும் வித்துப்போல (உடல்) இறந்த காலையில் (நின்று நீங்கிய பற்றின்கண் மீட்டும்) திரும்பும் ஓர் மூலமும் அப்பற்றுடைமையே வினையென்பதும் அப்பற்றுடைமையே யாம், எ-று

மாமணி தன்னை அடுத்த வன்னங்களைக் கவராது, தனது பிரகாசத்தை அவற்றின்மேல் வீசிநின்றாற்போல, யா

துவிடயங்கள் வந்தடுப்பினும் அதில் தோயாது, தனது ஞானப் பிரகாசத்தை அவற்றின்மேல் வீசிநிற்றலான், "மாமணிபோற்றோயாதவர்" என்றும், உடம்பிற்குப் புறம்பாய பற்றுக்களை ஒழித்து, அவ்வுடம்பாய் நின்றோரைத் துறந்தோர்கள் என்று சொல்வதுபோல, உயிர்க்குப் புறம்பாய கருவிகள் முப்பத்தாறையும் ஒழித்து அறிவாய் நின்றோரை, "துறந்தோர்கள்" என்றார். நிலத்திற் சேரும் வித்துப்போல் உடல் இறந்தகாலை நின்றபற்றின்கண் மீட்டும் உயிர்வந்து அடைந்து உற்பத்தியாகலின் "சேரும் விதைபோல்" என்றும், உடல் நீங்குங்காலை உயிர்க்கு எந்தவாசனையிருந்தது அந்த வாசனையோடும் பிறப்பின்கண் மீள்கலான் "தீர்ந்தவிடத்தே திரும்பும்வேர்" என்றும், பற்றுள்ளவிடத்து வினையும் உளவாகலின் "அதுவே வினை" என்றுங் கூறினார். "அவாவென்பவெல்லா வுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றுந் தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து" என்பதும் அது. "அதுவே" என்பதனைப் பற்றுடைமை எனக் கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் எந்நிலையில் நின்றாலும், அதனுட் பற்றறுதி உடையோர்க்கே வீடென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௪)

[விடயங்களை அநுபவிப்பினும் அவற்றுட் கூடாதொன்றிர் இதென்னை ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

ஒருகுடைக்கீழ் வாழுலகத் தோர்க்குறும்பூருண்டோ, அருணிழற்கீழ் வாழ்வா ரறிவு - கரு

விகளில், போனுலென் சேற்றுத்தூள் போலோ
பருந்துநிழல், போனுற்போற் ருேயாமற்போம்.

(இ-ள்.) ஒரு குடைக்கீழ் வாழ் உலகத்தோர் குறும்பு ஊர் உண்டோ அருள் நிழற் கீழ் வாழ்வார் அறிவு கருவிகளில் போனுல் என் சேற்றுத் தூள் போலோ—(பூமியெல்லாம்) ஒரு குடைக்கீழ் ஆள்வோன் உலகத்து வாழ்வோர்க்குக் குறும்பூரால் துன்பம் உண்டாமோ? அதுபோல், (எங்கும் பரிபூரணமாய்நின்ற) திருவடிநிழற்கீழ் (ஆநந்தச்செல்வத்தோடும்) வாழ்வார் அறிவு விடயங்களிற் சென்ருலும் என்னே, (அவ்வறிவிற்கு) அவ்விடயங்களான் வரும் மயக்கம் யாதும் இன்று, மாயைக்கீழ் வாழ்வார் (அறிவுபோல் அவரறிவு) சேற்றுக்குள் தூள் போல் அழுந்துமோ? ;

பருந்துநிழல் போனுல் போல் தோயாமல் போம்— பருந்தின் நிழல் ஒன்றில் தோய்ந்தும் தோயாது போனுற்போல் (அவரறிவு அவ்விடயங்களில்) தோய்ந்தும் தோயாது நீங்கும் (என்று அறிதி), எ-று.

ஒருகுடைக்கீழ் வாழ்வார் மற்று யாதோர் ஊருக்குச் செல்லினும், அவ் வரையனது ஆணையால் குறும்பு செய்வாரும், இவரான் வரும் துன்பமும், அவர்க்கு இன்ருயதுபோல், திருவடிக்கீழ் வாழ்வார் அறிவு விடயங்களிற் சென்ருலும், அத்திருவடிப் பூரணமாய் நிற்றலின், இவ்விடயங்கள் மயக்குவதும், தான் மயங்குவதும், இவ்வறி

விற்கு இன்றும்; ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறினார். பருந்தின் நிழல் தோய்ந்தவாறே நில்லாது விரைவில் நீங்குதல்போல், அவ்வறிவு விடயங்களில் தோய்ந்தவாறே மயங்காது விரைவில் நீங்கித் திருவடிக்கீழ் நிற்றலான், இங்ஙனம் உவமை கூறினார். பருந்தினை அவர்க்கும், அதன் நிழலை அவரது அறிவிற்கும், உவமையாகக் கூறியவாறு காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் விடயங்கள் அவர் அறிவை மயக்காது என்பதும், அவ்விடயங்களில் அவரறிவு தோயாது என்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (௫)

நெய்யுண்ட நாயென்ன நீரி னிழலென்ன
மையுண்ட கண்போன் மனைவாழ்வார் - துய்ய
இருளால் விலையேறு மாணிக்க மெல்லாப்
பொருள்போல வல்லாப் பொருள்.

(இ-ள்.) நெய் உண்ட நாய் என்ன நீரில் நிழல் என்னமை உண்ட கண்போல் மனைவாழ்வார் — நெய்யை உண்டு மீட்டும் கக்காநின்ற நாய்போலும் (தடாக தீரத்தில் நிற்கும் மரம் மேல்முகமாய் நிற்கவும் அத்தடாக) நீரில் கீழ்முகமாய்த்தோன்றும் அம் மரநிழல் போலும், (பிறர்க்கு அழகாய்த் தனக்குக் கரிப்பாயிருக்கும்) மையுண்ட கண்போலும் (அந்த ஞானிகள்) இல் வாழ்க்கையோடுங் கூடியுங் கூடாதிருந்து வாழ்வார்; (இங்ஙனம் வாழ்வாராயின், ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் பேதம் என்னை எனின்);

இருளால் விலை ஏறும் துய்ய மாணிக்கம் எல்லாப் பொருள்போல — அல்லாப்பொருள் — (இருளைத்துறந்து பிரகாசித்தலான்) இருளான் விலையேறும் நிருமலமாயுள்ள மாணிக்கமணி (அவ்விருளான் மறையும்) மற்றெல்லாப் பொருள்களைப்போலும் அல்லாதபொருள் (அதுபோல் இல்வாழ்க்கை இருளால் தாம் மறைந்திருப்பாரைப்போலும் அன்றி, அவ் வில்வாழ்க்கை இருளைத் தமது ஞானப் பிரகாசத்தால் நீக்கிநின்று விளங்குவர் என்று அறிதி), எ-று.

நெய்யை உண்டபின் வயிற்றில் எட்டுணையேனும் தங்காது மீட்டும் கக்கலான், அந்நெய்யினது சாரம் அதன் உடலிற் சாராததுபோல, விடயங்களைத் தாம் அற்று அநுபவித்துச் சிவத்திற்கு ஆக்கலான், அவ்விடய வாசனை இவரைச் சாராது ஆகலின், "நெய்யுண்ட நாயென்ன" என்றும், கரையின்கண் மரம் மேல்முகமாய் நிற்கவும் அதனது நிழல் நீரின்கண் கீழ்முகமாய்த் தோற்றுதல் போல், சகலத்தையும் கடந்த சிவத்தைத் தாம் பிரியாதிருக்கவும் மனைக்கண் இருத்தல்போல் தோற்றலின், "நீரினிழலென்ன" என்றும், பிறர்க் கழகாய்த் தனக்குக் கரிப்பதாயிருக்கும் மையுண்ட கண்போல், பிறர்க்கு மனைக்கண் வாழ்கின்றதுபோல் தோற்ற, தமக்குப் பிராரத்த வாசனை என்றைக்கு ஒழியும் என்று வெறுப்பாய்த் தோற்றலின், "மையுண்டகண்போலும்" என்றுங் கூறினர். மாணிக்கம் பகலைப்பற்ற இரவில் மிகவும் பிரகாசிப்பது

போல், மெய்ஞ்ஞானிகட்குத் துறவைப்பற்றி இல்வாழ்க்கையில் ஞானமிகவும் பிரகாசிக்கும் ஆகலின், "இருளால் விலையேறு மாணிக்க மெல்லாப் பொருள்போல வல்லாப்பொருள்" என்றுங் கூறினர். (௬)

[ஞானியும் அஞ்ஞானியும் குடும்பத்தோ டிருப்பதனால், அவர்க்குப் பிறப்பு இன்றியது என்னை? இருவர்க்குப் பிறப்பு உண்டாயது என்னை? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

தொடைதட்ட லொன்றே துயிற்கும் விழிக்கும், படிகத் திருண்மணிக்கேன் பற்றும் - அடிபார்த்துக், கூடப்போங் கள்ளனைப்போற் கூடக் குடும்பக்கூத், தாடிக்கேன் மேற்பிறப்புண்டாம்.

(இ-ள்.) துயிற்கும் விழிக்கும் தொடைதட்டல் ஒன்றே படிகத்து இருள் மணிக்கு ஏன் பற்றும் — துயிலும் பருவம் உடையோன் துயிறற்குத் தொடைதட்டலும், விழிக்கும் பருவம் உடையோன் விழித்தற்குத் தொடைதட்டலும் ஒன்றேயாம், (அதுபோல் ஞானி மனைவிமுதலிய குடும்பத்தார் வந்து சருவுந்தோறும் அகமுகமாய்த் தற்போத ஒழிவில் நின்று ஆநந்த நித்திரைபண்ணுவான், அஞ்ஞானி தன் மனைவி முதலிய குடும்பத்தார் வந்து சருவுந் தோறும் சகமுகமாய் நின்று மயக்கத்தில் அழுந்துவான் ஆயின், ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் பேதம் இங்ஙனம் ஆயினும், அந்த ஞானிக்குக் குடும்பத்தில் இருக்கின்றேன் என்னும் வாசனை யாயினும்

தோன்றுதோ? எனின்,) படிகத்தில் (பற்றும் பஞ்சவன்னமாகிய) இருள் மாணிக்க மணிக்கு ஏன் பற்றும்; (அதுபோல அக்குடும்பந் தானாய் நின்ற அஞ் ஞானிக்கு ஏறும் வாசனை குடும்பத்திற் பற்றின்றி நிற்கும் ஞானிக்கு ஏன் ஏறும் இங்ஙனங் குடும்பவாசனையும் ஏறாதிருத்தலான்);

அடி பார்த்துக் கூடப்போம் கள்ளனைப்போல் கூடாக் குடும்பக் கூத்தாடிக்கு மேல் பிறப்பு ஏன் உண்டாம் —(பொருள்களைக் களவு கொடுத்தோர்கள்) அவன் அடி பார்த்துச் (செல்ல, அப்பொருள் களவுகொண்டோன் அவரோடுங் கலந்துகொண்டு அவ்வடிபார்த்து) கூடச் செல்லும் அக்கள்வனைப்போல், (குடும்பத்தார்க்குச் சுக துக்கம் வந்தகாலை அவரைப்போல் தானும் அவர்க்குக் காயத்தால் பூரிப்பும் வாட்டமும் உடையவனைப்போற் காட்டி அவரோடுங் கூடிநின்றும் மனத்தான் அவரோடும்) கூடாத குடும்பக் கூத்தாடியாகிய அந்த ஞானிக்கு மறுபிறப்பு ஏன் உண்டாம், எ-று.

தொடைதட்டலால் துயில்வதும் விழிப்பதும் அவர்க் கியல்பாயினபோல், குடும்பத்தால் அகமுகப் படுவதும் சகமுகப் படுவதும் இவர்க் கியல்பாயின என்பதுங் கொள்க. பார்ப்பான் தோட்டிவேடம் போட்டு நடிப்பினும், தன்னை வேறுகண்டு நின்றாற்போல், இவன் குடும்பி போல் இருப்பினும், தன்னை வேறுகண்டு, நின்றான் ஆகலின், "குடும்பக்கூத்தாடி" என்றார். (எ)

[நீர் இங்ஙனம் கூறிய ஆற்ருன் ஞானிக்கு இல்லறமும் துறவறமும் சரியோ? எனின், மேற் கூறுகின்ருர்.]

தொடும்போ சுழல்காற்றுத் தூளம்போற் ருெட்டு; விடும்போது மங்ஙனே விட்டு - நடந் தாலும், ஆகாய நீங்காம லாடியது போலடங் கும், ஏகாந்திக் கெங்கிருந்தா லென்.

(இ-ள்.) தொடும்போது சுழல்காற்றுத் தூளம்போல் தொட்டு விடும்போதும் அங்ஙனே விட்டு நடந்தா லும் — (விடயங்களைப்) பற்றும்போதும் சுழல்காற்றுத் தூளத்தைப் பற்றுவதுபோற் பற்றி (அவ்விடயங்களை) விடுக்கும்போதும் அச்சுழல்காற்றுத் தூளத்தை விடுப் பதுபோல் விடுத்து (அங்ஙனம் ஞானியின தறிவு விட யங்களைப் பற்றிவிடுத்துச்) சென்ருலும் ;

ஆகாயம் நீங்காமல் ஆடி அடங்கும் அதுபோல் ஏகாந் திக்கு எங்கு இருந்தால் என் — (தூளத்தைப் பற் றும்போதும்) ஆகாயத்தைவிட்டு நீங்காமற் பற்றி (சுழன் ருடும்போதும் அவ்வாகாயத்தை விட்டு நீங்காது) ஆடி (அத்தூளத்தை விடுத்து அவ்வாகாயத்துள்) அடங்கும் அச் சுழல்காற்றுப்போல, (விடயங்களைப் பற்றும் போ துந் திருவருளை விட்டு நீங்காதுபற்றி, அநுபவிக்கும்போ தும் அவ்வருளை நீங்காது அநுபவித்து, அவ் விடயங்க ளைவிடுத்து அவ்வருளில் அடங்கும்) ஏகாந்தியாகிய ஞா னிக்கு (இருவகை அறங்களில்) எவ்வறத் திருந்தால் என்னை (அவர்க்கோர் பற்றும் இன்று), எ-று.

"ஆகாய நீங்காமலாடி" என்றதனால், தூளத்தைப் பற்றும்போதும் ஆகாயம் நீங்காமற்பற்றி என்பது வருவிக்கப்பட்டது. "அதுபோலடங்கும்" என்றமையால், ஆடி என்றதன்பின்னர் அடங்குமென்பது வருவிக்கப்பட்டது. இங்ஙனம் செய்தாலும் அவரிருக்கும் இடம் திருவருள் ஆகலின், "ஏகாந்தி" என்றார். (அ)

[இங்ஙனம் குடும்பத்திருந்தும் அதன்கட் சார்பு ஒழிந்தவின்றார் யாவர்? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

சுந்தரனார் சேரர்கோன் சோழர் குறுமன்னர்,
மைந்தருட றம்முடலை வாட்டினர்கள் - அந்த
மிலாப், பத்தரொடு ஞான வயிராக் கியர்பலர்க்
கும், ஒத்ததுசார் போத வொழிவு.

(இ - ள்.) சுந்தரனார்.....போத ஒழிவு — சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், சேரமான் பெருமாள் நாயனார், செங்கட் சோழநாயனார் புகழ்ச்சோழநாயனார் ஆகிய சோழ ராசாக்கள், மெய்ப்பொருள்நாயனார் கழற்சிங்கநாயனார் முதலிய குறுமன்னர், மைந்தருடலை வாட்டிய சிறுத்தொண்டநாயனார், தம்முடலை வாட்டிய கண்ணப்பநாயனார் அரிவாட்டாயநாயனார் முதலியோர், நாசமில்லாத திருநீலகண்டநாயனார், அதிபத்தரோடு மற்றும் உண்டாகிய ஞானிகள், வைராக்கியராயுள்ள இம் மெய்யடியார் பலருக்கும் குடும்பத்திற் கூடியிருந்தும் அதன்கட் சார் போதம் ஒழிந்து நிற்றல் ஒன்றாய் ஒத்திருந்தது, (ஆக

லின், சார்போதம் ஒழிவோர் எவ்வறத்திருப்பினும் ஒழிந்து நிற்பர், ஒழியாதார் எவ்வறத்திருப்பினும் ஒழியார் என்று அறிதி), எ-று.

நெய்யுண்ட நாயென்னுந் திருவெண்பாமுதல் இந்நான்கு திருவெண்பாவானும், பற்றற்ற ஞானிகட்கு இல்வாழ்க்கையில் ஞானவொளி விளங்கலின், இரவு விளக்குப்போன்று அந்தஞானம் பயன்பட்டு அதிகமாம் என்பதும், அவர் அக்குடும்பத்தில் பற்றிலராகலின் பிறப்பு உண்டாகாது என்பதும், அவர் எவ்விடத்திருப்பினும் நிலை அயரார் என்பதும், இவ்வாறு குடும்பத்தி லிருந்தும் ஞானிகளா யிருந்தோர் இவரிவரென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கூ)

வாதனைமாண்டார்தன்மை முற்றும்.

கo-ம் அதிகாரம்.

நிலையியல்பு.

இதனுட்கூறிய உண்மைநிலை தவறினும், மீட்டும் அதனைச் சென்றடைதற்கு உபாயங் கூறினமையான், இவ்வதிகாரத்திற்கு நிலையியல்பென்று பெயராயிற்று.

அறியார் வழிகேட் டறிந்து நடக்க
அறிவா ரறிவென் றறியார் - மறையாக்

குடையிருக்கத் தாமே குதித்துங் கடந்தும்
அடர்மழைக்கே வாரவர்போல் வார்.

(இ-ள்.) வழி அறியார் கேட்டு அறிந்து நடக்க அறிவார் அறிவு என்று அறியார் — (தாம்கருதிய ஊருக்குச் செல்லும்) வழி அறியார் (அவ்வழியறிந்தோரைக்) கேட்டறிந்து நடக்கவும் (தம்மால் அறிந்து நடப்பதாய்க் கருதுவர் அன்றி அவ்வழி) அறிவார், (அறிவித்த அறிவு தாம் அவ்வழி அறிந்த) அறிவென்று அறியார், அதுபோல, தாம் முன்னர் அறியாத கருவிகள் முப்பத்தாறையும் இப்போது அருள் அறிவிக்க, அவற்றை அறிந்து கடந்து செல்லவும், தம்மால் அவற்றை அறிந்து கடந்து சென்றதாய்க் கருதுவரன்றி, அவ்வருள் அறிவிக்க அறிந்த அறிவு தாம் அக்கருவிகளை அறிந்த அறிவென்று அறியார்;)

அடர்மழைக்கு ஏவார் அவர் மறையாக்குடை இருக்கத் தாமே குதித்தும் கடந்தும் போல்வார் — அடர் மழைக்கண் ஓரூர்க்குச் செல்லத் தொடங்கினோர் (மழை தம்மேல் தாக்காதபடி தமக்கு) மறைப்பாகக் குடை கைக்கண் இருக்கவும் (அக்குடையைத் தம்மேற்கொண்டு செல்லாது மழைத்திவலைகட்கு இடையே) தாமே குதித்துங் கடந்தும் (அவ்வடர் மழைக்கண் நனைந்து) செல்கின்றாரைப்போல், கருவிகளைக்கடந்து வீடடையக் கருதினோர் அக்கருவிகள் தம்முள் தாக்காதபடி அருள் தம்மைவிட்டு நீங்காதிருக்கவும், இவ்வருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு செல்

லாது, அக்கருவிகளைத் தற்போதத்தால் அறிந்தும் கடந்தும் செல்வதாகக் கருதி அவற்றுள் நுழைவார் இதென்னை), எ-று.

முன்னர் அறியாதிருந்த கருவிகளை இப்போது அறிய வந்தது திருவருளால் அறிய வந்ததென்று அறியாது, தம்மால் அறிந்ததாகக் கருதினமையால், இங்ஙனம் உவமை கூறினர். கருவிகளை நீக்கத் தொடங்குவோர் திருவருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு நீக்காது, தற்போதத்தை முன்னிட்டு நீக்கத்தொடங்கின், அக்கருவிகள் நீங்காது பண்டைப்படி மூடும்; ஆகலின், இங்ஙனம் உவமைகூறினர்.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகளை அறிந்து நீங்கிநின்ற அறிவு அருளறிவிக்க அறிந்த அறிவென்று அறியவேண்டும் என்பதும், கருவிகளை நீக்கிச் செல்லும்போது தற்போதத்தைப் பின்னிட்டு அருட்போதத்தை முன்னிட்டு நீக்கிச் செல்லவேண்டும் என்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (௧)

[கருவிகளை இங்ஙனம் நீங்கித் திருவருளைக்கூடும் நிட்டைகூடாதாயினும், கேவல சகலங்கள் தாக்காது அருளே எவைக்கும் தாரகமென்று அறிந்து நிற்றற்கு உபாயம் யாது? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

செத்துப் பிறவாமற் றேடித் திரிகையிலே
செத்துப் பிறந்து திரிவீரோ - சுத்த
இருட்கே வலசகலம் போகவெதி ரிட்ட
அருட்போத ராய்த்திரியா மல்.

(இ-ள்.) எதிரிட்ட இருள் கேவல சகலம் போகச் சுத்த அருட்போதர் ஆய்த் திரியாமல்—(உமது அறிவிற்கு) எதிரிட்ட மயக்க வடிவாகிய கேவலாவத்தையும் (விகற்ப வடிவாகிய) சகலாவத்தையும் போக, இவைகள் தாக்காத சுத்தாவத்தையில் நின்று, அருளே எவைக்கும் தாரகம் என்று அறிந்து நாடி அவ்வருட் போதராய்ச் சஞ்சரியாமல்;

செத்துப் பிறவாமல் தேடித் திரிகையிலே செத்துப் பிறந்து திரிவீரே—(இனிமேல்) இறந்து பிறவாமல் (இப்போது பிறப்பிறப்பைக் கடந்து நின்ற வீடு) தேடி. (பாவனை முதலிய செய்து உள்ளே) சுழலுமிடத்து தானே (கேவலாவத்தையில்) இறந்தும் (சகலாவத்தையில்) பிறந்துஞ் சுழல்வீர் (இது என்னை), எ-று.

மயக்கமாய் வந்தடுப்பது கேவலம், விகற்பமாய் வந்தடுப்பது சகலம், மயக்கம் வந்தடுத்தபோது மயக்கவடிவாய் நின்றும், விகற்பம் வந்தடுத்தபோது விகற்ப வடிவாய் நின்றும், மயக்கம் நீங்கியபோது அம்மயக்கத்தை மயக்கம் என்றறிந்தும், விகற்பத்திற் சென்று மீண்டபோது அவ்விகற்பத்தை விகற்பம் என்றறிந்தும், இங்ஙனம் அவற்றின் மறைந்தும் சுழன்றும் அவற்றை இவை என்று அறிந்துநின்ற அறிவு தான் என்றறிந்து, அவற்றையும் தன்னையும் தனக்கறிவித்ததுஅருளென அறிந்து, அவ்வருள் தன்னை எப்போதும் விட்டு நீங்காதென்று அறிந்து அவ்வருளை நாடி நிற்கவே அம்மயக்க விகற்பமாகிய கேவ

ல சகலங்களில் நீங்கி, அருள் பூரணமாய்ப் பிரவேசிக்கும் ஆகலின், "இருட்கேவல சகலம் போகவெதிரிட்டவருட்போதராய்த்திரியாமல்" என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆன்மபோதஞ் சீவியாது, அருட்போதத்தை நாடிநின்றால், அவ்வருள் அறியப்படும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உ)

[இங்ஙனம் சகல கேவலங்கள் தன்னால் அறியப்படுதலின், அவற்றைத் தன்னால் நீக்கக்கூடாதோ? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.]

சகலமுங் கேவலமுந் தாக்கறுப்பான் றானே
பகல்விளக்கோ டுச்சிப் படிகம் - தகவைத்தூழ்
ஊட்டி யுறக்குவது நாமேநம் முட்கலப்பு
நாட்டமொழி யென்றருளி னான்.

(இ - ள்.) தானே சகலமும் கேவலமும் தாக்கு அறுப்பான் பகல் விளக்கோடு உச்சிப் படிகம் தக வைத்து ஊழ் ஊட்டி உறக்குவதும் நாமே — (நமதருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு சகல கேவலங்களைத் தன்னுள் தாக்காது அறுப்பதே அன்றி) தானே சகலத்தையும் கேவலத்தையும் தன்னுள் தாக்காது அறுப்பான், ஆதித்தன் சந்நிதியில் தற்சேட்டை அற்றிருந்த விளக்குப்போலும், உச்சிக் காலத்துப் பஞ்ச வன்னங்களையும் கவராதிருந்த படிகம் போலும் (எமது சந்நிதியில் உனது தற்போதம் சீவியாதிருக்கவும் எமது சந்நிதியை நீ அங்ஙனம் நீங்காதிருத்

தலின் கருவிகள் உன்னைத் தாக்காதிருக்கவும்) தகைமை பெற வைத்து உனது ஊழ்வினைப்படி உனக்கு ஊட்டி உறக்குவிப்பதும் நமதருளே என்றறிந்து இவ்விருவகை இடத்தும் உன்போதஞ் சிறிதேனும் சீவியாது நிற்பின் நம்மிருவர்க்கும் தாமே இரண்டற்ற ஐக்கியங்கூடும்; இஃதன்றி,)

நம்முள் கலப்பு நாட்டம் ஒழி என்று அருளினன் — (யாம் உன்னை வந்து கூடுதலும் நீ நம்மை வந்தடைத லும் ஆகிய கருத்து உன்பால் எழின் ஐக்கியங் கூடாது ஆகலின் நாமிருவரும் வந்து) நம்முட் கலப்பதாகிய நாட் டத்தை நீ ஒழிதி என்று (திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாய ஞர் எனக்கு அருளிச்செய்தார், (இவ்வாறே நீயும் அறிதி எனின், அவரது திருவடிக்கண் ஐக்கியம் உனக்கும் கிடைக்கும்), எ-று.

எதிரிட்டுத் தடித்தபோதம் எதிரிடாது அசைவற நின் று தேய்ந்தபோது ஆன்மாவிற்கும் சிவத்திற்கும் ஐக் கியம் தாமே கூடும் ஆகலின், "நம்முட்கலப்பு நாட்ட மொழி என்றருளினன்" என்றார். தமதாசாரியர் தமக் கருளிச்செய்த முறைமை ஈதென்று மாணக்கனுக்கு அறிவித்தவாறு காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் சகல கேவலங்களை அருட் போதத்தால் அன்றி ஆன்மபோதத்தால் நீக்கப்படா தென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௩)

[இங்ஙனம் கருதிநின்று திருவருளைக் கூடுதல் அரிதாயினும் இன்னும் ஓருபாயம் மேற் கூறுகின்றார்.]

சாக்கிரத்திற் போதச் சலனையெல்லாஞ் சொப்பனம்போல், ஆக்கு மருட்போத ராகுவோர் - நீக்கும், பரயோகர் சுத்தர் பரமசுகா நந்தர், துரியகதி யின்புகடந் தோர்.

(இ-ள்.) சாக்கிரத்தில் போதச் சலனை எல்லாம் சொப்பனம்போல் ஆக்கும் அருட்போதர் ஆகுவோர்—சாக்கிராவத்தையில் தோன்றும் போதச் சேட்டையும் (மற்றும் உண்டாகிய தேகாதி பிரபஞ்சங்கள்) எல்லாமும் (இவை யாவை என்ன எதிரிட்டுப்பார்த்து, அப்போதச்சேட்டை விடயங்களைச் சார்ந்த இடத்துத் தோன்றிய விடயபோதம் என்றும், தேகாதி பிரபஞ்சங்களெல்லாவற்றையும் மாயையில் தோன்றி அழிவதென்றும் இவற்றிற்கெல்லாம் தாரகமாய் உட்புறம்பாய்ப் பரிபூரணமாய் நிற்பது அருளென்றும் கண்டு, பின்னர் இப்பரிபூரணமாகிய அருளே மெய்யென்று, அதனை நாடிநின்று, இவ்விடயபோதத்தையும் இப்பிரபஞ்சங்களையும்) சொப்பனம்போலப் பொய்யாக்கும் அவர் (இவற்றை உள்ளபடி நீங்கி) அவ்வருட்போதரே ஆகுவர்; (அஃதன்றி அவரே,)

நீக்கும் பரயோகர் சுத்தர் பரமசுகாநந்தர் துரியகதி இன்பு கடந்தோர்—(அவ்வருளையும்) கடந்து செல்லும் பரயோகரும் (தற்சுதந்தரமற்ற) பரிசுத்தரும் அப்

பரமசுகமாகிய ஆநந்தத்தை உடையரும் நின்மல துரியத்தில் தோன்றும் பரமசுகாநந்தாதீதரும் ஆவர், எ-று.

இங்ஙனம் விடயபோகத்தையும் தேகாதி பிரபஞ்சங்களையும் பொய்யென்றும், தமக் கன்னியமென்றும் கண்டு, இவற்றிற் குள்ளும் புறம்பும் பரிபூரணமாகிய திருவருளையே நாடிநிற்போர் இப்பொய்களை நீங்கி அம்மெய்யாகிய திருவருளே வடிவாவர் ஆகலின், "சொப்பனம் போலாக்கு மருட்போதராகுவோர்" என்றும், அங்ஙனம் அருள்வடிவாய காலத்து அவ்வருளையுங் கடந்து பரயோக முதலியன அவர்க் கெளிதில் உண்டாம் ஆகலின், அவரையே பரயோக முதலியன உடையரென்றுங் கூறினார். அவர் என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் எஞ்சிநின்றது.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகளை உள்ளபடி கண்டறியில் திருவருள் நிலைகாண வருமென்றும், அங்ஙனம் வரின் பரயோக முதலிய பேறுளவாமென்றும், அறிவித்தவாறு காண்க. (௪)

[இங்ஙனம் விடயபோகத்தையும், தேகாதி பிரபஞ்சங்களையும் நீங்கி, அருளைப் பெறுவதே அமையாதோ? அதற்குமேல் நீர் பரயோக முதலியன கூறியது என்னை? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

தத்துவம்போய்க் கேவலம்போய்த் தான்
போ யருள்கழன்று, சுத்தபரை யாய்த்தன் சுத

ந்தரம்போய்ச் - சத்தி, ஒழிவிலே போதம்போ யொன்ருகா வொன்றின், அழிவிலே யின்பவதீ தம்.

(இ - ள்.) தத்துவம் போய்க் கேவலம் போய்த் தான் போய் அருள் கழன்று சுத்த பரை ஆய்த் தன் சுதந்தரம் போய்ச் சத்தி ஒழிவிலே போதம் போய்—(நினைப்பாய் நின்ற) தத்துவம் முப்பத்தாறையு நீங்கி அவற்றின்மேல் மறப்பாய் நின்ற) கேவலாவத்தையும் நீங்கி (அத்தத்து வங்களையும் கேவலாவத்தையையும் இவை என்றறிந்து நீங்கிநின்ற அறிவு தான் எனத் தன்னை அறிந்து அவை களை அறிந்து நீங்கவும் தன்னை அறியவும் வந்தது திரு வருள் அறிவிக்க அறியவந்ததென்று அறிந்து) தானறிந் தேன் என்பது நீங்கி, (தனக்கறிவித்த அவ்வருளைத் தரி சித்து) அவ்வருளையும் கழன்று நின்மலமாய் உள்ள பரை யே தாகுகி (அப்பரையை அறிந்த இடத்து இது அது என்று தான்காண்பானும், காட்சியுமாய் அறிந்துவந்த)தற் சுதந்தர அறிவு நீங்கி அப்பராசத்தி நீக்கத்திலே தற்போ தம் ஒழிந்து (ஆநந்தாநுபவம் பெற்று அதன்பின்னர்);

ஒன்று ஆகா ஒன்றின் அழிவிலே இன்ப அதீதம்—(இங்ஙனம் கூறியவற்றுள்) ஒன்றும் தாகுகாத ஒன்ரு யிருந்த சிவத்தில் தான் இரண்டறக் கலந்து போதவாச னையும் இறந்த இடத்தில் சுகாதீதம் இச்சுகாதீதமே உண் மைநிலை என்று அறிதி,) எ-று.

பரையோகத்தில் ஆன்மாவினது தற்சுதந்தர அறிவு கெடும் ஆகலின், "சுதந்தரம்போய்" என்றும், அப்பரா சத்தி நீக்கத்தில் போதம் இறந்து ஆநந்தாநுபவம் உண்டாம் ஆகலின், "சத்தியொழிவிலே போதம்போய்" என்றும் ஆன்மா சிவத்தோடு இரண்டறக் கலந்த விடத்துப் போதவாசனை ஒழிதலானும் இவ்விடஞ் சுகாதீதம் ஆகலானும் "ஒன்ருகாவொன்றி னழிவிலே யின்பவதீதம்" என்றுங் கூறினுர். இன்பாதீதம் என்றமையால் இன்பப் பேறு வருவிக்கப்பட்டது. தத்துவ முதலியன போக்கப் போவன ஆகலின், போயென்பது நீங்கி என்று கூறப்பட்டது.

இத்திருவெண்பாவால் உண்மைநிலை ஈதென்று அறிவித்தவாறுகாண்க. (ரு)

[இவ்வாநந்தப்பேறு பெறும் ஆறு எங்ஙனம்? எனின், மேற்கூறுகின்ருர்.]

போதப் புரவி புருட னதிலைந்து
வீதிப் பவனி விறிசாகும் - போதப்
புரவியரு ளேறினும் போக்குவர வற்ற
பரமசுக மாங்காணப் பா.

(இ - ள்.) போதம் புருடன் புரவி அதில் ஐந்து வீதி விறிசு பவனி ஆகும்—போதமாகிய அரையன் புருடனுகிய புரவிமேல் ஏறிக்கொண்டு பஞ்சேந்திரிய வீதிக

ளில் விடயங்களாகிய காட்சிகளைக் கண்டுகொண்டு சுழல் விறிசுபோலப் பவனி செல்வதாகும்;

போதம் புரவி அருள் ஏறினல் போக்கு வரவு அற்ற பரமசுகம் ஆம் அப்பா காண்—போதமாகிய புரவிமேல் அருளாகிய அரையன் ஏறினல் (அப்போது) போக்கு வரவு அற்றுநின்ற மௌனானந்தம் உண்டாம் இதனை மாணக்கனே நீ அறிதி, எ-று.

போதம் புருடனோடுங் கூடிப் பஞ்சேந்திரியவழிச் சென்று விடயங்களைப்பற்றும், அங்ஙனம் பற்றாது அவற் றை நீங்கி அப்போதத்தை உள்ளே அடக்கித் திருவருளை நாடவே இவ்வருள் அப்போதத்தைக்கீழ்ப்படுத்தித் தான் மேலீடாய்ப் பிரகாசிக்கும். அப்போது ஆனந்தோதயம் உண்டாம் ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறினர். போத விடயாநந்தம் பெறுதற்கு ஏதுவாய்நின்றது புருடன் ஆக லின், இப்புருடனைப் புரவி யாக்கினர். சொரூபாநந்தம் பெறுதற்கு ஏதுவாய அருளைப் போதமுன்னிட்டுக்கொ ண்டு சேறலின், இப்போதத்தைப் புரவி யாக்கினர். இந்த நாட்டம் வைத்தால் அந்தநாட்டம் மறந்துசுழலும், அந்த நாட்டம் வைத்தால் இந்தநாட்ட மறந்து அசைவற்றிருப் பதுங் காண்க. ஒருவன் அட்டாவதானம் செய்தல் முதலி யன இப்புருடனது வேகமெனக் கொள்க. இதற்கு உதா ரணம். சிவப்பிரகாசம்.—"ஐவகையா லுறுபயன்க ளுக ரவருங் காலமதுபுருட தத்துவமென் றறைந்திடுவ ரறிந் தோர்" என்றும், மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௬)

[அறிவும் ஆநந்தமும் பெறுதற்கு உபாயங் கூறினீர், இனித் துறவினது இலக்கணம் யாது? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.]

அறிந்தழுந்தி யாராய்ந் தகம்புறமாய்த் தேடி, மறந்தவனாய்த் தானாய் மயங்கிப் - பிறிந்து, சுகதுக்க மாய்ப்பதறிச் சுட்டுத் தொழில்போய்ப், பகைகெட் டதுதுறவப் பா.

(இ - ள்.) அகம் புறம் ஆய் ஆராய்ந்து தேடி அறிந்து அழுந்தி மறந்தவன் ஆய்த் தான் ஆய் மயங்கிப் பிறிந்து சுகதுக்கம் ஆய்ப் பதறி—(தற்போதத்தால் விடயங்கள் எவ்விதத்தால் உண்டாம் என்று) உள்ளும் புறம்புமாய் விசாரித்துத் தேடியும், (அவ்விடயங்கள் கிடைத்தகாலை அவற்றை ஞானேந்திரியங்களான்) அறிந்து (கன்மேந்திரியங்களால் பற்றி அந்தக்கரணங்களால் அவற்றுள்) அழுந்தியும், (அவ்விடயங்களைக் கேவலத்தில்) மறந்தவனாயும், (சகலத்தில் அவ்விடயங்களே) தானாய் மயங்கியும் (விடயங்கள் தன்னைப் பிறியாது நின்றவிடத்து அவற்றில்) சுகரூபியாய்ச் (சென்றுபற்றிப்) பதறியும் (அவை தன்னைப் பிறிந்து நீங்கியவிடத்துத்) துக்கியாய்நின்று பதறியும்;

சுட்டுத் தொழில் போய்ப் பகை கெட்டது துறவு அப்பா — இங்ஙனம் மயங்கிநின்ற சுட்டுப்போதமுந்

கெட்டு அவ்விடயங்களாகிய உயிர்ப்பகையும் கெட்டதுவே துறவு (என்று அறிதி) மாணுக்கனே, எ-று.

"அறிந்தழுந்தி யென்றதனால்" பற்றி என்பது இடையே வருவிக்கப்பட்டது. துறவு கூறினமையால் விடயம் வருவிக்கப்பட்டது. அகத்துத் தேடியென்றது, அவ்விடயங் கிடைத்தற்கு உபாயம் நாடுதல். சுகங்கூறினமையால் விடயம் பிரியாது நின்றவிடத்து என்பது வருவிக்கப்பட்டது. விடயம் பிரியாதபோது அதன்மேல் விரைந்து சேறலானும், பிரிந்தபோது உளம் பதைத்தலானும், இருமைக்கும் பொதுவாய் "பதறி" என்றார். 'மயங்கிச் சுழல்வதனால்' போதத்தைத் தொழில் என்றார். இம்மை மறுமைகளினும் உயிர்க்குத் துன்பந்தருவது ஆகலின், அவ்விடயங்களை "பகை" என்றார். (எ)

[அறிவும் துறவும் இவை என்றறிவித்தீர், இனிச் சிவயோகமாவது யாது? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

நடந்ததெல்லா நீயே நடப்பழிய நின்ற [ன்
இடஞ்சிவநீ யென்றிருக்க வெண்ணில் - அடங்கி
மயக்கி மலமழுத்து மாயையிது வாரா
அயர்ப்பருளா லாஞ்சிவயோ கம்.

(இ-ள்.) நடந்தது எல்லாம் நீயே நடப்பு அழிய நின்ற இடம் நீ சிவம் என்று இருக்க எண்ணில் அடங்கின் மலம் மயக்கி அழுத்தும்—(கருவிகளை இது இது என்று அறிந்து) சென்றதெல்லாம் உன் தற்போதமேயாம், (ஆக

வின், இது சிவயோகம் அன்று, அக்கருவிகளை அறிந்து) சென்றது ஒழியநின்ற இடத்தை நீ சிவயோகம் என்று இருக்கக் கருதினை எனின், (அக்கருவிகள்) அடங்கின் (உன்னை) ஆணவமல மயக்கித் தன் வயப்படுத்தும்; (ஆகலின், அக்கருவிகள் ஒழியநின்ற இடம் சிவயோகம் அன்று, ஆயின் சிவயோகம் யாதினால் உண்டாம் எனின்,)

மாயை அயர்ப்பு இது வாரா அருளால் சிவயோகம் ஆம்—(உன்னால் அறியப்படும் கருவிகள் எல்லாம்)மாயை, (அக்கருவிகள் ஒழிய நின்றவிடத்து) மறப்பாய் நின்றது ஆணவமலம், ஆகலின், (அம்மாயையும்) இவ்வாணவமும் வந்தடாத(சுத்தத்தின்கண்தோன்றும்)திருவருளால் சிவயோகம் உண்டாம் (என்றறிதி), எ-று. (அ)

[இச்சகல கேவலங்கள் அற்றபோது தற்போதம் அறுதோ? இவற்றின்மேலும் போதம் உளதென்று நீர் கூறியது என்னை ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

அருளும் பரையு மருக்கன்மதி போன்ற
இரவுபக லற்ற விடத்தே - பரமநிலை
சத்திக் கழற்றியிலே சச்சிதா நந்தமய
சுத்தநிலை நீயற்ற து.

(இ-ள்.) அருக்கன் மதிபோன்ற அருளும் பரையும் பகல் இரவு அற்ற இடத்தே பரமநிலை—அருக்கனும் மதியும் போன்ற அருளும் பரையும் ஆகிய பகலும் இரவும் அற்றவிடத்தே பரமாநந்தாநுபவநிலை ஆம்;

சத்திக் கழற்றியிலே சச்சிதானந்தமய சுத்தநிலை நீ அற்றது—(அப்பரமானந்தாநுபவமாகிய அநுபவ) சத்தி நீக்கத்தில் சச்சிதானந்த வடிவாயிருந்த சிவமாகிய சுத்தநிலை (இச்சுத்தநிலையே) உன் தற்போதம் (சிறிதுந் தோன்றாது) அற்றநிலை (என்றறிதி), எ-று.

அருள் ஆன்மாவிற்குப் புலப்படத் தோற்றலானும், அப்பரையினுந் தடிப்பாகலானும், அவ்வருளை அருக்கனென்றும், அவ்வருளைக் கடந்தது பரையாகலானும், இப்பரையை மதியென்றும், பகலிரவு கண்ணிற்குத் தோற்றுதல் போல் அருளும் பரையும் ஆன்மாவிற்கு அநுபவமாய்த் தோற்றலான் "பகலிரவென்று", கூறினர். பிரகாசம் உட்டணம் சோபை என்னும் இம்மூன்று குணத்தையும் உடைய சூரியனைப்போல் அருள் பரை ஆநந்தம் என்னும் இம் மூன்று இலக்கணத்தையும் உடையது சிவம் ஆகலின், "சச்சிதானந்தமய சுத்தநிலை" என்றார். ஆநந்தம் அளவும் ஆன்மாவால் அநுபவங் கூறப்படும்; அவ்வாநந்தா தீதத்தில் அநுபவங் கூறப்படாது; ஆகலின், "சுத்நிலை நீயற்றது" என்றார். (௬)

[இனிப் பஞ்சமலங்களும் அறுநெறி எங்ஙனம்? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

தாமருந்தல் போலத் தமைச்சிவனுக் கூணாக்கித், தாமருளா லுண்டுபரை தாமாகித் - தாம

ழிய, அஞ்செழுத்தா லர்ச்சித் தடியார்க் கடி
மைசெயின், பஞ்சமலக் கொத்தறுமப் பா.

(இ - ள்.) தாம் அருந்தல் போலத் தமைச் சிவனுக்கு ஊண் ஆக்கித் தாம் அருளால் உண்டு பரை தாம் ஆகித் தாம் அழிய — (தமக்கு ஊணுயிருந்த அன்னாதிகளை) தாம் அருந்தல்போல (தற்போதம் சீவியாதுநின்று) தம்மைச் சிவனுக்கு ஊணய் உண்ணக்கொடுத்து, (பஞ்ச விடயங்கள் வந்தடுப்பினும் அவற்றைத் தற்போதத்தால் சென்று பற்றி அவற்றில் அழுந்தாமல் அருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவ்வருள்தர வாங்கி உண்கின்றேம் என்னும் ஞாபக மறவாமல்) அவ்வருளால் வாங்கி உண்டு, (இங்ஙனம் அவ்வருளால் அறிகின்றேம் என்னும் போதமுஞ் சுருங்கி) பரையே தாமாகி (தற்சுதந்தர அறிவுகெட்டுப் பின்னர் ஆநந்தாநுபவத்தில்) தாமழியவே;

பஞ்ச மலக் கொத்து அறும் அஞ்செழுத்தால் அர்ச்சித்து அடியார்க்கு அடிமைசெயின் அப்பா — ஆணவம் மாயை காமியம் திரோதை மாமாயை என்னும் பஞ்சமலக் கூட்டங்களும் அறும், (அங்ஙன நிட்டைகூடி இப் பஞ்ச மலங்களை நீக்கக் கூடாதாயின்) சிவம் முன்னுக விதிப்படி உச்சரிப்பதாய பஞ்சாக்கரத்தல் சிவனது திருவடியை அருச்சனைபண்ணி, (அத் திருவடியை அடைந்த) மெய்யடியார்க்கு அடிமைபூண்டு பணிவிடை செய்யின், (முன்கூறிய அநுபவங்கள் எல்லாங் கைகூடும் பஞ்

சமலங்களும் அறும் என்று) மாணுக்கனே (நீ அறிதி), எ-று.

தமதுடல் அருந்தும் ஊண் அவ்வுடலுக்கு உண்ணக் கொடுத்து நிற்கவே அதனை, அவ்வுடல் சிறுகச் சிறுக உண்டு தான் பருத்தல்போல, தற்சேட்டை அற்றுத் தம்மைச் சிவனுக்கு ஊணுகக் கொடுத்து நிற்கவே, அச்சிவம் தம்மைச் சிறுகச்சிறுக உண்டு தான் பூரணமாய் விளங்கும். ஆகலின், தாமருந்தல்போலத் தமைச் சிவனுக் கூணுக்கி என்றார். விடயங்கள் வந் தடுக்கும்போதும் தற்போதத்தைப் பின்னிட்டு அருட்போதத்தை முன்னிட்டு, அவ்வருளால் அவ்விடயங்களை அறிந்துபற்றி அவற்றை அனுபவிக்கும்போதும் அவ்வருளை முன்னிட்டுநின்று அநுபவித்து, அவற்றால் ஆன்மசந்தோடம் பிறக்கும்போதும் இச்சந்தோடம் அவ்வருளால் உண்டாயதென்று அவ்வருளுக் காக்கி நிற்கவேண்டும். ஆகலின், "தாமருளாலுண்டு" என்றார். சகல கேவலங்களை நீக்கிச் சுத்தாவத்தையில் நின்று தம்மைச் சிவத்திற்கு ஊணுக்கி நிற்றலான், முன்னர் இதமாய்த்தோன்றிய விடயபோகமும் அகிதமாய்த் தோன்றும். ஆகலின், அதனை ருசிப்பித்து நின்ற திரோதைசத்தி நீங்கும். அத்திரோதைசத்தி நீங்கவே, இருவினைப் பயன்களும் சமமாய்த் தோன்றும். இவை சமமாய்த் தோன்றவே இவ்விருவினைப் பயன்கட்கீடாய்ச் சிவன் சுத்தமாயையில் நின்று செய்யும் பஞ்சகிருத்தியங்களும், அச்சுத்தமாயையும் நீங்கும். அவன்

அவள் அதுஎன்னும் முன்னிலைச்சுட்டொழிந்து, அவ்விருவினைப் பயன்களைத் தருவது அருளென் றறிந்து, அவ்வருளின் மறைந்துநின்று, அவ்விருவினைப் பயன்களையும் அவ்வருளால் தாமுண்ணுதலால் கன்மமல நீங்கும். இங்ஙனம் நீங்கவே பராயோகம் உண்டாம், இப்பராயோகத்தால் இவ்வுடம்பும் தாம் அன்றென்று நீங்கவரும். இவ்வுடம்பு நீங்கவே மாயை நீங்கும், ஆநந்தானுபவத்தில் தற்போதங் கெடும். இத்தற்போதங் கெடவே இப்போதத்திற்குத் தான் அல்லாத உடம்பைத் தானென்றும், தனதல்லாத போகத்தைத் தனதென்றும் மாறுபாடாய்க் கருதப்பண்ணி நின்ற ஆணவங் கெடும். ஆகலின், "தாமழியப் பஞ்சமலக்கொத்தறும்" என்றார். இங்ஙனங் கூறியவாறு நிட்டைகளால் பஞ்சமலங்களையும் நீக்கக்கூடாதவர் நகாரமாகிய திரோதையையும் மகாரமாகிய மலத்தையும் பின்னிட்டு, சிகாரமாகிய சிவத்தையும் வகாரமாகிய அருளையும் முன்னிட்டு, யகாரமாகிய தான் நகார மகாரமாகிய பாசத்திற்கும், சிகார வகாரமாகிய பதிக்கும் நடுநின்று, வகாரமாகிய அருளைக்கூடிச் சிகாரமாகிய சிவானுபவத்தில்வகாரமாகிய அருளுங் கழலாது, யகாரமாகிய தற்போதங் கழல, இங்ஙனம் அவ்வருளே நாவாகச் செபியாமற் செபித்து, சிகாரமாகிய சிவத்தில் அதீதப்படுத்துவது பஞ்சாக்கர தரிசனம். இங்ஙனம் பஞ்சாக்கர தரிசனமும் பண்ணி, மெய்யடியார்க்குப் பணிவிடை செய்யின், முற்கூறிய நிட்டைகளும்

கைகூடிப் பஞ்சமலங்களும் அறும். ஆகலின், "அஞ்செழுத்தாலர்ச்சித் தடியார்க் கடிமைசெயின், பஞ்சமலக் கொத்தறும்" என்றார். இங்ஙனம் பஞ்சாக்கர தரிசனம் பண்ணுதல் சிவனுக் கருச்சனையாகலின், "அஞ்செழுத்தாலர்ச்சித்து" என்றார். (௧0)

[தேவரீர் அருளிச்செய்த சுத்தத்தை அடியேன் பெறுவது எந்நாள்? என்று இரங்கிய மாணுக்கனை நோக்கி, மேல் அருளிச் செய்கின்றார்.]

கருவியுதிப் பிற்சகல கேவலத்தைக் காட்டி
அருளுதிப்பு மங்கதுபோ லாக்கி - இரவுபகல்
தாக்காத சுத்தத் தலத்துநாம் வைக்கநீ
ஆக்கா தெமக்குப் பரம்.

(இ-ள்.) கருவி உதிப்பின் சகல கேவலத்தைக் காட்டி அருள் உதிப்பும் அங்கு அதுபோல் ஆக்கி—கருவிகள் முப்பத்தாறுங் கூடிநின்ற சாக்கிரத்தில் (உனதறிவின் விகற்பமாய் வந்தடுப்பது சகலமென்றும், மயக்கமாய் வந்தடுப்பது கேவலமென்றும் உனக்கறிவித்த) சகல கேவலங்களை (நீங்கப்பண்ணி உன்னை உள்ளபடி) அறிவித்து, (இங்ஙனம் உன்னை அறிவித்தபின்னர்த் தோன்றும்) திருவருள் தரிசனத்திலும் (இவ்வருளைச் சகல மென்றும் இது கழன்றுதோன்றும் பரையோகத்தைக் கேவல மென்றும்) கூறிய சகல கேவலங்களைப்போல் (உனக் கநுபவமாய்த்) தரிசிப்பித்துப் (பின்னர்);

பகல் இரவு தாக்காத சுத்தத்தலத்து உனை நாம் வைக்க எமக்குப் பரம் ஆக்காது நீ—(அச்சகல கேவலங்களும் இச்சகல கேவலங்களும் ஆகிய) பகலிரவுகளும் தாக்காதுநின்ற (சுகாதீதமாகிய) சுத்தநிலையிடத்து உன்னைநாம் கொடுசென்று வைக்க எமக்குப் பரம், (ஈண்டு கூறிய இருவகைச் சகலகேவலங்களினும் உன் தற்போதத்தை முன்னிட்டு) உண்டாக்காது (எம்மை முன்னிட்டுக் கொண்டு செல்வது உனக்குப் பரம், இங்ஙனஞ் செய்யாவிடின் உனக்கு அச்சுத்தநிலை வருமென்று) நீ (அறிதி). எ-று.

ஆன்மபோத எதிரீட்டினும் எதிரீடற்றவிடத்தும் தோன்றும் சகல கேவலங்களைப்போல், இவை நீங்கித் தன்னை அறிந்த இடத்தில் தோன்றும் திருவருளையும் பரையையும் எதிரீடாயும் எதிரீடற்றும் தரிசித்தலின், "அங்கது போலாக்கி" என்றார். "எமக்குப்பரம்" என்றமையால் உனக்குப் பரம் என்றது வருவிக்கப்பட்டது. ஞானாசாரியர் மாணாக்கனுக்கு உபதேசிக்குங்கால் தம்மைச் சிவமாகக் கூறவேண்டும். ஆகலின் எமக்குப் "பரம்" என்றார். (கக)

கருப்ப நிலத்தைக் கறண்டுதிரி வார்க்குச்
சருக்கரையே வாயிற் சனித்தாங்-கிருத்திவிடும்
எந்தலைமை யென்பிரா னீனர்வாக் கென்னவே
தந்தலைமை மாண்ட தலம்.

(இ - ள்.) கருப்ப நிலத்தைக் கறண்டு திரிவார்க்குச் சருக்கரையே வாயில் சனித்தாங்கு இருத்திவிடும்—(சுவையை விரும்பிக் கரும்பறுத் தொழித்த) அக்கருப்ப நிலத்தை (தமது பற்கொடு) கறண்டுகொண்டு திரிவோர்க்கு (தெய்வ கதியாய்) சருக்கரை தானேவந்து அவரது வாயில் தோன்றிய முறைபோல, (வீட்டின்பத்தை விரும்பித் தற்போதத்தைக்கொண்டு சரியாதிகளைச் செய்வோர் இந்நூலிற் கூறிய முறையே சரியாதிகளை விட்டு நீங்கி, தற்போதத்தைப் பின்னிட்டு அருட்போதத்தை முன்னிட்டுச் சென்றார் எனின், இவ்வருட்போதமே அவரை அவ்வீட்டின்பத்தின்கண்) அழுத்திவிடும் (ஆகலின்;)

ஏனர் வாக்கு என்னவே எம் தலைமை என்பீரால் தம் தலைமை மாண்ட தலம்—(ஓர் காரியம் செய்யுமிடத்து எமது வலியினாற் செய்வோமென்று கூறும்) அறிவீனர் வாக்குப்போல (அவ்வீட்டின்பத்தை) எமது போதவலியாற்சென்று அடைவோமென்று கருதிச் சொல்வீரானால் (அங்ஙனம் நீர் கருதிச்சொல்வதே) உமது ஞான மேம்பாடற்ற இடம் (என்று அறிந்து நீரும் இந்நூல் நெறிமுறையே செய்வீர்). எ-று.

சரியாதிகளைவிட்டு இந்நூல்நெறிச் சென்றால் போதம் ஒழியும், இப்போதம் ஒழியில் ஆநந்தம் தானே தோன்றும், ஆகலின், "கருப்ப நிலத்தைக் கறண்டு திரிவார்க்குச், சருக்கரையே வாயிற் சனித்தாங்கு" என்றுவமை

கூறினர். உந்தலைமை என்பது தந்தலைமை என்று முன்னிலைத்தன்மை தழீஇ வந்தது. பன்னூல்களையும் விட்டு இந்நூல் நெறிச்சென்றார்க்கே இன்பங் கிடைக்கும் என்பதும் ஆம்.

போதப்புரவி என்னும் திருவெண்பாமுதல் இவ்வேழு திருவெண்பாவானும் ஆநந்த அறிவுநிலையும், துறவு நிலையும், சிவயோகநிலையும், சுத்தநிலையும், பஞ்சமலம் அறுக்கும் பஞ்சாக்கரநிலையும், முத்திநிலையும், இந்நூல்நெறிச் சென்றார்க்கே வீட்டின்பங் கிடைக்குமென்னும் முடிபுநிலையும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கஉ)

கண்மணியி னாகாய நீழல் கலந்தாற்போல்,
உண்மையைநீ யுண்டென் றெனையுணர்த்தித் –
துண்ணெனவே, பார்த்திருந்த சித்திரம்போற்
பார்த்தானை நாம்பரவித், தோத்திரஞ்செய்
யாப்பிறவாச் சொல்.

இத்திருவெண்பாவின் அருத்தம் இந்நூலினை நன்குணரும் நெறியினது நல்லறிவாளர்க்குத் தானே விளங்கும் எனக் கொள்க.

சமரபுரி யாறுமுகன் றானேயென் னுள்ளத்
தமரவிருந் திந்நூற் கருத்தம்—திமிரமறக்

காட்டினுன் பொல்லாக் கடையேனைச் சீர்வீட்டில்
நாட்டினுன் பேரருளி னுல். (௧௩)

கையிலுறை பாலின்பங் காட்டுவிர லேகசிவ
மெய்யருளாம் பாதமிடு மென்பதுகை—துய்ய
இருட்கே வலசகல மெந்தைசம் பந்தன்
திருக்கோலங் கொண்ட சிறப்பு. (௧௪)

அரவுவிடந் தீர்க்கு மமணருடன் மாய்க்கும்
திரகதியி லெண்ணிலனைச் சேர்க்கும்—புரமயிலை
என்பைப்பெண் ணுக்கிவிடு மேழையே னேழ்பிறவித்
துன்பத்தை நீக்குவான் சொல். (௧௫)

வள்ளல் குருராயன் வாதுவென்ற சம்பந்தன்
வள்ளமலர்த் தாடலைமேல் வைத்துரைத்தான்—உள்ளத்
தழிவிலடுக் குந்தேனை யன்பரெல்லா முண்ண
ஒழிவி லொடுக்கநூ லோர்ந்து. (௧௬)

பொதுவிலுப தேசத்தி லறுபான் மூன்று
புசழ்சத்தி பதியொழிவி லிருபத் தெட்டு
கதியோகங் கருமஞ்ச ரியைக் கழற்றி
சருதுமுப்பான் பதினுறு பதினு லாகும்
துதிவிரத்தி விளக்கந்துற வவத்தைத் தன்மை
தொகைபதின்மூன் றிருபத்ததைந் தாறே ழாகும்
மதிதருவா தனைமாண்டார் தன்மைநிலை யியல்பு
வழங்குமொன்பான் பதின்மூன்ருய் வகுக்கும் பாவே.

பொற்புறுநற் போரூர்ப் பொலிந்த சிதம்பரத்தே
விற்பொலியும் வேலர் வியனருளால்—தற்போ
தொழிவிலுறு மாநந்தத் துள்ளொடுங்கச் செய்த
ஒழிவிலொடுக் கத்துறைமுற் றும். (௧அ)

நிலையியல்பு முற்றிற்று.

ஆக அதிகாரம் ௧0-று திருவெண்பா - உ௫௩.

ஒழிவிலொடுக்கம் மூலமும் உரையும்

முற்றிற்று.

உ

கடவுள் துணை.

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி.